******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

0
1
2
3
4
5

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Carte
Pentru
Toți

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jonathan Dee s-a născut la New York, în 1962, și a studiat la Universitatea Yale. A scris mai multe romane: *The Lover of History* (1990), *The Liberty Campaign* (1993), *St. Famous* (1996), *Palladio* (2002), *Privilegiații* (*The Privileges*, 2010), volum câștigător al Prix Fitzgerald și finalist la Premiul Pulitzer, *A Thousand Pardons* (2013) și *Provincialii* (*The Locals*, 2017). Face parte din echipa de autori a New York Times Magazine și publică, de asemenea, în Harper's. Predă cursuri de scriere creativă la Universitatea Columbia și la The New School.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

JONATHAN DEE

PROVINCIALII

Traducere din limba engleză și note
IRINA NEGREA

București
2020

******ebook converter DEMO Watermarks*******

The Locals
Jonathan Dee
Copyright © 2017 Jonathan Dee

Carte Pentru Toți este parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Provincialii
Jonathan Dee

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mona Apa-Slujenco
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEE, JONATHAN
Provincialii / Jonathan Dee; trad. din lb. engleză și note: Irina Negrea. – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-4520-3
ISBN EPUB 978-606-33-4732-0
I. Negrea, Irina (trad.)
821.111

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pentru Claire

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Ce mă frământă pe mine este cât de tare vreau eu, de fapt, să fac totul praf?“

The New York Times,
10 octombrie 2015

******ebook converter DEMO Watermarks*******

0

Spuneau că toate programările au fost anulate pe termen nedefinit, că venise sfârșitul, dar ce-i făcea să presupună așa ceva? Metroul funcționa din nou, bunăoară, pe anumite tronsoane. Asta însemna că oamenii se deplasau în diferite locuri, ca să se întâlnească cu alți oameni. Însemna că încă aveau loc întâlniri. Așa că poate și întâlnirea mea era totuși valabilă. Am luat cartea de vizită a avocatului și am încercat să-l sun la birou, însă serviciile de telefonie mobilă erau moarte, chiar și după aproape o zi. Nu știam ce să fac. Nu puteam nici măcar să mă sfătuiesc cu Yuri, tot din cauza telefoanelor. Dar dacă întâlnirea aceasta urma totuși să aibă loc, iar eu nu eram acolo? Dacă veneau toți ceilalți, în afară de mine? Avocatul subliniase insistent cât de important era să nu lipsesc. Practic, nimeni nu îmi spusese că întâlnirea se anulase, din punct de vedere legal sau cum s-o fi numind. Așa că m-am încălțat. Mai erau câteva ore până să înceapă, însă eu nu aveam nimic de făcut, iar la TV precis că erau numai rahaturi în ziua aceea.

Broadway-ul zăcea încremenit, ca într-un stop-cadru. Nici țipenie pe stradă. A fost cool la început, să ai efectiv tot bulevardul numai pentru tine, ca într-un film despre sfârșitul lumii. Dar pe urmă am văzut un autobuz gol, cu ușile deschise, abandonat pur și simplu în mijlocul unei intersecții, și mi-a cam intrat frica în oase, așa că am tăiat-o direct în parc. Măcar acolo am văzut oameni, câțiva indivizi veniți cu câinii, stând pur și simplu ca niște smintiți drogați, în timp ce câinii se fugăreau pe iarbă. Pe urmă, mai încolo, am auzit glasuri, glasuri sonore. E un teren de joacă în acea parte din Riverside, la poalele unei coline abrupte, un loc complet îngrădit. Și acolo era toată lumea, ai fi zis că întregul West Side se adunase pe acest mic teren de joacă împrejmuit. Era ticsit de lume, oamenii stăteau lipiți de garduri, semăna cu un centru de detenție pentru puștani. Părinții erau și ei acolo înăuntru, pe margini, discutând unii cu alții, în timp ce copiii alergau și urlau, ca de obicei. În fine, nu chiar ca de obicei: era ora unsprezece dimineața, într-o zi de miercuri, dar nimeni nu avea școală. De-asta probabil că se și distrau așa de bine. Teoretic, nu am ce să caut pe un teren de joacă, bănuiesc, însă era atât

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de aglomerat acolo, încât mi-am imaginat că nu va observa nimeni, așa că m-am strecurat și eu înăuntru.

Aveam și eu liber în acea zi. Nu prea mai înțelegeam care era rostul, dar nu mă plângeam. Ca să pot ajunge la întâlnirea cu avocatul, avusesem de ales între a-mi lua o zi de concediu fără plată sau a anunța că mă îmbolnăvisem; ziua de concediu medical plătit era, evident, soluția cea mai inteligentă, însă de felul meu nu mă prea pricep să mint. Chiar și la telefon, cum spune Yuri, se simte imediat dacă umblu cu fofârlica. M-am postat lângă niște părinți care stăteau de vorbă, cu brațele încrucișate la piept și fețele pământii, aș zice eu, cum aveau toți și la TV.

– O persoană din clădirea mea, zise un tătic, avea o relație cu cineva care lucra ca broker la Marsh & McClennan.

Era atâta gălăgie acolo, ca la balamuc. Copiii se zbânțuiau ca bezmeticii. Cred că se dădeau în spectacol, încântați că toți adulții stăteau înșirați acolo și se uitau la ei.

– Eu eram în bucătărie, spuse o mămică.

Tipa era super trăsnet, efectiv, pieptănată cu o coadă de cal trasă prin gaura șepcii de baseball la ceafă și purtând un fel de colanți pentru alergare, tonifiată și sexy cu totul. Părul negru.

– Josh era acasă, bolnav, n-a mers la școală. Se uita la TV, la Sesame Street, iar eu eram în bucătărie, când au întrerupt Sesame Street cu niște știri în direct. Doamne sfinte! Și-atunci a început să urle.

– Dumnezeule, zisei eu, doar ca s-o fac să se uite la mine.

– Nu-i așa!? adăugă, fluturându-și coada de cal prin fața ochilor mei, în lumina soarelui. N-au nici un pic de sensibilitate, asta e. Apropo, eu sunt Julie. Am senzația că te-am mai văzut aici înainte. Ești tăticul Teresei?

Am întredeschis buzele și am rămas cumva cu gura căscată, iar ea a început să se încrunte un pic, așa că m-am răsucit pe călcâie și m-am fofilat prin mulțime, până am ieșit pe poartă afară. Am luat-o înapoi pe alee spre West End, până pe Broadway și în continuare spre centrul orașului. Se făcuse probabil ora prânzului și mi-era foame, dar peste tot era închis. De ce?

Deși ziua liberă îmi era de ajutor, de fapt aveam îndoieli dacă procedasem bine. Știam că ne primeam toți leafa și că aveam să fim plătiți în continuare până la redeschiderea laboratorului. Era exclus să se folosească de o tragedie națională sau de o stare de urgență de o natură sau alta, ca să ne rețină din bani, adică de-acord, or fi ei de la Universitatea Columbia, altfel spus niște

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nemernici, dar asta nu înseamnă că sunt și nebuni. Le pasă de aparențe. Prin urmare, perfect, nu contează, o vacanță plătită. „Motive de securitate“, după cum au zis ei, ceea ce m-a făcut să râd. Cum poți să crezi că i-ar trece cuiva prin minte să traverseze lumea întreagă ca să arunce în aer un laborator de cercetări oarecare?! Ca să distrugă, ce, imperiul malefic al cosmeticalelor? Sunt pe capul nostru cei de la PETA, desigur, dar aici e vorba de cu totul altă anvergură. Adepții PETA poartă doar pancarte și scandează micile lor refrene vesele, care sunt de fapt niște prostioare foarte nostime. Dacă ar fi fost să ne închidă laboratorul, tâmpiții ăia ar fi izbutit deja cu ani în urmă. Făcând mare caz de pozele lor cu iepuri fără ochi sau alte chestii.

Dar acum întregul oraș își pierduse mințile, nu încăpea îndoială. Toți credeau că anumite persoane, pe care nu le cunoscuseră niciodată, veneau deodată să le facă lor felul, că plănuiseră asta de ani de zile. Pare cam arogant, dacă te gândești bine. Cine dă doi bani pe tine, în fond? Nu prea multă lume.

Ceea ce mă oftica pe mine când mă gândeam că lipsisem de la serviciu era faptul că la serviciu era locul unde mă vedeam cu Yuri. Începuse să lucreze ca laborant cam la un an după mine, însă nu de-acolo făcea el bani. Întotdeauna îmi dădea numere valide ale unor cărți de credit. Nu știu de unde făcea rost de ele. Toți rușii ăștia se cunosc între ei, ce naiba. Uneori, îmi cerea un tarif, dacă avea cumva mustrări de conștiință, dar alteori îmi arunca și mie câte un număr de card, fiindcă zicea că eram nostim. Îmi trebuia măcar unul, căci ultimul pe care mi-l dăduse era respins acum, când încercam să-l folosesc. Mă gândeam acum, cu toată atmosfera asta patriotică sau cum o fi fost, ar fi momentul prielnic să-l prind într-o dispoziție non-mercenară, ca să-mi arunce și mie vreun număr pe gratis, însă atâta vreme cât laboratorul rămânea închis, nu aveam cum să mă văd cu el, iar tipul oricum își schimba numărul de mobil cam o dată la două săptămâni.

Adresa avocatului era departe, pe West Forty-eighth Street. Îl chema Greg Towles. Al doilea nume îl pronunțam cumva ca *towels*, deși nu știam dacă era corect așa, însă de fiecare dată când mă suna acum, spunea doar: „Greg la telefon“. În urmă cu câteva luni, mă invitase la masă la un restaurant de lângă laborator; mi-a explicat ce însemna o acțiune colectivă în instanță și m-a întrebat dacă voiam să fiu inclus și eu. L-am întrebat dacă asta implica să-mi recuperez toți banii sau dacă ar urma să îi împart cu alți indivizi. Mi-a zis că puteam să-mi recuperez toți banii și, probabil, și ceva în plus. L-am întrebat care era onorariul lui, iar el mi-a spus „zero“, adică onorariul meu provine

******ebook converter DEMO Watermarks*******

din banii pe care îi câștigi tu, zicea el, așa că, m-am gândit, ce-am în fond de pierdut, altceva decât o zi de lucru ca să mă duc în centru pentru o depoziție sau cum se numește, dar acum, mulțumită acestui Moment Tragic, nici măcar nu îmi mai tăiau din salariu pentru ziua liberă.

Dintr-odată, aud din buzunarul de la pantaloni semnalul sonor al căsuței vocale a telefonului meu – intrasem pesemne într-o zonă în care serviciul de telefonie mobilă fusese reactivat –, așa că m-am oprit în mijlocul drumului pe Broadway, ca să verific dacă nu era, poate, Yuri, sau domnul Towels, dar nu, mesajul era de la maică-mea, ca de obicei isterică. Trăsese o sperietură și ea ca toți ceilalți. Numai că ea ar fi trebuit să aibă mai multă minte – doar a trăit toată viața în Bayside, ce Dumnezeului, te-ai fi așteptat să nu uite cât de mare era Manhattanul. Îi trimisesem un e-mail ca să o anunț că eram bine, însă maică-mea nu-și verifică niciodată e-mailurile, fir-ar să fie, e prea complicat pentru ea, de parcă i-ai fi cerut să-și „tuneze“ mașina. Nu era în stare să judece cu capul ei că eu locuiesc hăt, departe, pe 131st Street, la kilometri întregi distanță de toate cele, și că prin urmare era limpede că nimic nu se prăbușise peste mine și că nu murisem. Era adevărat că, atunci când vântul sufla dintr-o anumită direcție, așa cum se întâmplase aseară, până și pe 131st Street tot se simțea mirosul de ars, și atât de puternic, încât trebuise să mă dau jos din pat și să închid fereastra. Aproape că merita să-i povestesc maică-mii chestia asta, poate făcea un atac cerebral și rămânea paralizată, ceea ce ar fi însemnat să nu mă mai poată suna de pe blestemăția aia de telefon al ei.

În timp ce ștergeam mesajul, privind în jos, am nimerit drept într-o matahală de om, pe trotuarul din fața restaurantului La Caridad. Absolut din vina mea, m-am pocnit efectiv de el. Și acelea erau pentru mine cele mai stranii momente, de fapt, niște momente înfricoșătoare, din cauză că nimeni nu se mai comporta normal, fir-ar să fie, toți săreau să te întrebe dacă te simți bine. Tot timpul. Din te miri ce. Ești bine? Prin urmare, dacă în mod normal tipul ăsta – care purta un maiou fără mâneci, care avea un tatuaj pe gât, care arăta la mutră ca unul care abia așteaptă să se ia la harță cu vreun bădăran de pe stradă – ar fi putut să-mi trântească măcar vreo remarcă agresivă, ca să mă pună la încercare, în schimb acum își așază mâna pe umărul meu, cu multă blândețe, și spune, de parcă el ar fi fost cel care stătuse cu ochii în telefon în timp ce traversa strada: „Scuze, omule, ești OK?“ Nu mi-a plăcut deloc, pe cuvânt. Nu-mi plăcea deloc cum se comporta lumea. Eram în New York, unde oamenii căutau mereu un pretext ca să se ia de tine. Toți abia așteaptau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să facă asta. Acum, parcă am fi fost toți adepții unui cult. Mi se părea sinistru. Dar n-am îndrăznit să fac nimic, decât să-i zâmbesc și eu tipului, fiindcă era un pachet de mușchi și, vorba zicalei, ai grijă ce dorești să ți se împlinească.

Era frumos afară, una dintre cele mai plăcute zece zile ale anului, cum spun cei de la meteo. Dar era un oraș fantomatic. În vitrinele magazinelor închise și, mai ales la etajele superioare, unde sunt apartamente de locuit, începeai să vezi cum oamenii puneau steaguri, sau, dacă nu, lipeau pur și simplu poze cu steaguri pe partea interioară a ferestrelor lor, unele fiind decupate din ziar, altele, alb-negru.

Holul de la intrarea în clădirea de pe West Forty-eighth Street era gigantic. Un tavan înalt cât patru etaje. Complet gol, în afară de câțiva agenți de pază, dintre care doi s-au năpustit spre mine. Au alergat efectiv, cel puțin cel tânăr. Celălalt, grăsanul, a încercat doar. Ca să fiu corect, nu prea aveam mutră de om care să fi intrat în clădirea aceea cu gânduri cinstite. Mai ales după ce bătusem atâta drum pe jos până acolo. Înțelegeam reacția lor, asta vreau să zic. Tipii s-au postat drept în fața mea.

– Cum vă numiți, domnule? mă întrebă primul.

Era tipul mai tânăr, mai iute și mai tupeist.

Cum mă numesc? Ce naiba de întrebare inutilă mai era și asta? Ce-și închipuia, că poate m-ar recunoaște?

– La cine ați venit aici? adăugă tipul mai în vârstă.

Amândoi purtau haine maro identice, ca niște sacouri de costum. Arătau cam gay. Le-am spus că am venit să mă văd cu Greg Towles. E avocat, le-am zis eu.

– De la ce firmă?

De unde dracu' să știu? Am crezut că era o clădire mare, unde tipul ăsta, Towles, avea și el un birou. Era scris probabil pe cartea de vizită a tipului, dar dacă băgam mâna în buzunar în momentul acela, unul dintre zdrahonii ăia nevricoși m-ar fi împușcat pe loc. Tipul mai în vârstă era nădușit pe față. Toți eram arțăgoși. Ceilalți agenți de pază se uitau la noi. Poate că tipul mai bătrân era tatăl celui tânăr și poate că el îi făcuse rost de o slujbă acolo, m-am gândit eu pentru câteva clipe, dar nu, exclus, dacă n-ar fi purtat sacourile acelea „Team Gay", nici n-ai fi zis că erau măcar din aceeași țară.

– Rice & Powers? întrebă babacul.

Mi-a sunat cunoscut. Am încuviințat din cap.

– E închis, nu lucrează azi, spuse el. De fapt, toți țin închis azi. Nici o firmă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu lucrează în toată clădirea.

Și-atunci de ce v-ați mai obosit să mă întrebați pe cine căutam, mi-a venit mie să zic, însă am preferat să întreb doar dacă nu puteam să urc la etaj ca să mă conving singur.

– Nu. Aveți cumva vreun pachet pentru ei sau ceva?

I-am arătat că eram cu mâinile goale. Începeam deja să mă cam enervez.

– Încercați din nou mâine, concluzionă el, gesticulând spre ușă, cu mâna lui dolofană.

Prin urmare, fir-ar să fie, mă aștepta același lung drum pe jos până acasă.

Am luat-o prin Central Park de data asta, doar ca să mai schimb peisajul. Am intrat prin capătul sudic și am ieșit pe la nord. Pustiu, fir-ar să fie. Pe o asemenea zi. Toți erau speriați, dar în realitate era doar o modalitate de a încerca să raporteze toată povestea nemijlocit la ei înșiși, ceea ce nu era valabil. Ori ai fost efectiv acolo când s-a întâmplat, ori a fost ceva ce ai văzut la TV, punct. Dar, ori de câte ori se întâmplă un eveniment major, nu știu cum se face că toți țin să insiste asupra micilor lor suferințe. Oamenii nu aveau idee ce urma să se întâmple în continuare, asta e adevărat, presupun – când se întâmplă o chestie atât de catastrofală ca asta, ceva ce nici nu ți-ai fi putut închipui măcar, ți se deșteaptă toată imaginația și fantezia –, însă oricum, lumea exagera efectiv, îmi pare rău s-o spun. Depășiți odată micimea orizontului vostru. Voi n-ați fost acolo, nu vi s-a întâmplat vouă. În plus, se știe că orice chestie care s-a ridicat atât de sus urmează să se prăbușească mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul.

Dar se mai petrecea ceva straniu, un fel de *kumbaya*[1] universală, o înfrățire între oameni, care mă panica mai mult decât orice altceva. Când am ieșit din parc în celălalt capăt, exact la poalele dealului din spatele catedralei, era un șir de persoane afară, la un restaurant cu luminile aprinse, iar când am ajuns acolo și am auzit ce vorbeau oamenii, am aflat că patronul, care tocmai redeschisese localul, lăsa pe oricine să mănânce pe gratis. Tipul stătea acolo pe trotuar, iar oamenii îl îmbrățișau și el plângea. Un ins scund, uscățiv și smead la față. Semăna a arab, așa că poate își spusese că, procedând astfel, lumea n-ar mai fi tentată să îl omoare.

– Intră, prietene, îmi zise tipul, când mă surprinse holbându-mă pe geam la oamenii care stăteau la mese. De paisprezece ani am restaurantul aici. Aceștia sunt vecinii mei. Aș face orice pentru ei. Tu, tu ești fratele meu, pari flămând, nu există nici un loc unde să te așezi acum, dar îți aduc eu, așteaptă aici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Eram lihnit, ce-i drept. Însă toată scena aceea mi s-a părut cumplit de sinistră, așa că atunci când patronul a intrat în bucătărie, am șters-o de-acolo și am tot mers fără oprire până am ajuns înapoi în apartamentul meu.

Nu aveam mai nimic de mâncare în casă. Dar nici chef nu aveam să ies iarăși în oraș. Mi-ajungea cât umblasem pe jos toată ziua. În congelator, am găsit o caserolă cu o mâncare de pui semipreparată și am băgat-o la cuptor. Cumpăr de obicei patru sau cinci astfel de cine congelate, ca să le am pentru situații de urgență, chipurile, dar le mănânc pe toate cam în două săptămâni. În continuare, nici un mesaj despre serviciu pentru a doua zi. Am sunat la laborator, am prins linia liberă, însă nu a răspuns nimeni. La TV, nimic decât știri. Nu mai mi-era foame, însă mă simțeam încă agitat. Cred că „agitat“ ar fi o manieră politicoasă de a pune problema. Aveam neapărat nevoie să mă destind cumva.

Există o problemă cu pornografia: dacă devii prea împătimit, cum eram eu probabil, atunci calitatea începe să conteze enorm. Când ești puștan, te uiți la niște chestii și de fapt nici nu are importanță ce vezi – e aceeași chestie, fiindcă vezi treburi pe care nu le-ai mai văzut niciodată înainte, până și catalogul cu lenjerie intimă de la Victoria's Secret te aranjează de minune, fir-ar să fie. Dar apoi pe măsură ce crești, devii mai pretențios. Și începi să remarci diverse chestii. Bunăoară, unul ca mine ajunge să se frământe în ce măsură lucrurile acelea par reale: adică, știi că nimic de-acolo nu e de fapt real, însă reușești totuși să intri în acea stare de suspendare a incredulității. Pot măcar să se străduiască. Iar pentru mine e relativ suficient. Adică, trebuie să fie, vreau să spun. Hai să zicem doar că obsesia asta a realului m-a mai băgat în bucluc.

Nu spun că sunt dependent cumva, ca de un drog, însă te obișnuiești efectiv să îți închei ziua într-un anumit mod, mai ales când ai avut o zi mizerabilă ca asta. Dar, la fel ca toate lucrurile din viața asta, dacă vrei ceva de calitate, trebuie să plătești. De aceea aveam eu nevoie de numerele cardurilor de credit. Ultimul card pe care l-am primit de la Yuri fusese respins ultima oară când am încercat să-l folosesc. Am încercat din nou acum, prostește, și degeaba. În spatele meu, la TV continuau să arate oameni plângând. Bun așa. Deși știam la ce să mă aștept, am deschis unul dintre site-urile acelea gratuite, unde îți promit filmări cu camera ascunsă. Cum ar fi un tip care doarme în pat și apare o puicuță, treaba e OK cam treizeci de secunde la început, dar pe urmă observ umbra microfonului cu prăjină pe fundul fetei. Adică vă bateți

******ebook converter DEMO Watermarks*******

joc de mine, ce naiba? Cum să nu vezi așa ceva? Mi-a venit să arunc cu monitorul afară pe fereastră, dar în schimb am oprit filmulețul, m-am băgat în pat și nu am dormit bine deloc.

Dimineață, am găsit un e-mail de la laborator. Rămânea închis tot restul săptămânii. Am reușit să-l sun pe Towles pe mobil, dar a intrat direct mesageria vocală. Mesageria vocală pentru numărul lui de la birou, ca să fie clar. Așa că am stat și m-am gândit. Mi-am făcut socoteala că, dacă treburile pe care le ai se anulează pentru ziua respectivă, din cauza unor circumstanțe ce nu depind de tine, în mod logic tot ce aveai în program ar urma să se decaleze pentru ziua următoare. Același program, doar că exact cu douăzeci și patru de ore mai târziu. Prin urmare, nu-mi rămânea decât să mă duc pe Forty-eighth Street din nou, la ora două, în ideea că poate întâlnirea urma să aibă loc.

De fapt, toată tărășenia asta se trăgea de la faptul că mă lovise un autobuz, un autobuz local, slavă Domnului, într-o seară cam acum șase ani, la scurt timp după ce m-am mutat în Manhattan. Am coborât de pe trotuar, aveam verde la semafor, eram pe trecerea de pietoni, când autobuzul M104 tocmai cotește pe Broadway și mă trântește la pământ. Eram beat, categoric, atât de beat, încât de fapt nu-mi mai amintesc aproape nimic, însă în ochii legii chestia asta nu conta, fiindcă de vină era șoferul de autobuz, o negresă grasă. Bun, și exact când mă trezesc, văd un avocat lângă patul meu, la Metropolitan Hospital. Nu Towles – asta se întâmpla înainte, iar individul ăsta era ca o chestie pe care Towles ar fi scuturat-o ofuscat de pe pantof. Omul are un aparat de fotografiat cu el, da, și mă pozează în timp ce dorm. Dacă aș fi fost în stare să mă ridic, i-aș fi mutat fălcile din loc. Dar tipul îmi spune cine e și îmi arată pozele; mamă Doamne, arătam ca dracu'. Aveam aproape toată pielea julită de pe față, brațe, mâini. Aveam și o fractură de bazin, dar asta nu prea putea să se vadă, presupun, însă scârnăvia aia de nemernic ținea musai să facă niște fotografii cu plăgile mele încă proaspete, să nu apuce să se vindece vreun pic. Zicea că îl cheamă Bond, ceea ce mi s-a părut hazliu, și că el urma să ia treizeci și trei la sută din ce avea să-mi obțină mie ca despăgubiri.

Mare prost fusesem că nu mă gândisem și singur la asta, deși, la drept vorbind, zăcusem inconștient aproape toată ziua: să te calce autobuzul?! Păi, asta însemna proces în instanță! Atât timp cât nu mori din asta, e ca și cum ai câștiga marele premiu la Loto. Toată pățania era, de fapt, atât de strigătoare la cer, încât nici nu s-au mai obosit măcar să aleagă juriații. Trei sute șaizeci de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mii de dolari, deși, bineînțeles, o treime din sumă i-a revenit bătrânului domn Bond. Și-a meritat toți banii, să nu mă înțelegeți greșit: a reușit să excludă din dosar faptul că eram beat și, pe cuvânt, trebuia să-l fi auzit, a pledat de parcă viața lui ar fi depins de asta. M-a întrebat, exact înainte să semnăm angajamentul, dacă doream ca șoferul să fie concediat, ca o condiție a rezolvării cazului. Am spus nuuu, de ce să ne deranjăm, las-o să mai calce cu mașina încă vreun prăpădit de norocos ca mine, pe care să-l îmbogățească la fel. Muierea asta e ca un Robin Hood al accidentelor.

Nu știu dacă ați avut vreodată atât de mulți bani, însă cert e că te apasă să-i ai, fir-ar să fie. Adică, poți să ai o mie de parai și să te simți mare șmecher, însă când ai două sute patruzeci de mii de dolari care zac acolo degeaba, începi să te simți cam nasol. Lucram la laborator atunci, însă asta era înainte să se angajeze și Yuri. Singurii tipi cu care puteam să vorbesc erau niște imbecili, care au început să mă piseze, cum că trebuie să investesc banii. Trebuie să-i faci să lucreze în favoarea ta, altminteri dacă îi lași să lâncezească acolo, o să plătești impozite pe ei, până n-o să mai rămână naibii nimic, altfel spus ori îi cultivi, ori se duc pe apa sâmbetei, ăsta-i conceptul american.

Bun, atunci. Stau pe internet destul de mult oricum – măcar asta am făcut din toți banii ăia, mi-am cumpărat și eu un computer ca lumea, cu o conexiune DSL, plus un televizor nou, așa că intru pe site-ul Ask Jeeves și cer sfaturi despre cum să investesc bani la bursa de valori. Sună incredibil de naiv din partea mea, știu, dar la momentul respectiv n-aveam decât două opțiuni: „Întreabă-l pe Jeeves“ sau „Întreabă-i pe tolomacii ăia ignoranți cu care lucrezi“. Intru pe câteva dintre site-urile astea de top, iar în scurt timp încep să primesc niște e-mailuri, adresate mie personal, de la cineva care știe în mod clar că am niște bani pe numele meu. Îl cheamă Garrett Spalding și vrea de la mine să particip la un fond, un fond privat – exact așa îl numea tot timpul, un fond –, unde aveam garantat un profit de nouă la sută, anual, la banii investiți de mine. Probabil mai mult – îmi trimitea niște rapoarte anuale pe care nu știam să le descifrez, însă concluzia era că tipul era un fel de geniu al bursei de valori, îi trebuia doar capital de la câțiva clienți aleși pe sprânceană, pentru ca atunci când ar fi sunat la marile bănci, ca să facă o tranzacție, bancherii să îi preia apelul. Garanta un profit de minimum nouă la sută, în vremuri bune sau rele, indiferent că acțiunile erau în creștere sau în scădere pe piața de valori.

Bine, să zicem că unul mai isteț decât mine s-ar fi prins imediat cum avea să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

se isprăvească toată chestia asta, probabil. Eu, unul, n-am fost în stare. Am păstrat zece mii de dolari și i-am dat lui restul banilor, și cu asta basta, nemernicul naibii nu m-a mai contactat niciodată. Un șarlatan sadea. Și abil, pe deasupra. Nici eu, ce-i drept, nu i-am făcut viața prea grea. Nici măcar nu m-am întâlnit vreodată față în față cu el, atât de prost am putut să fiu. Am avut totuși o întâlnire, într-un birou autentic, cu un subaltern de-al lui, căci, firește, un geniu financiar de talia lui, acționând chipurile perfect legal, era prea șmecher ca să-și piardă vremea în întâlniri cu fiecare client nou-venit. Am înghițit-o și pe-asta. Acum, mă întreb dacă subalternul acela nu era de fapt chiar el. Râzându-și în barbă pe seama mea. Adică, tipul era meseriaș, pe bune. Toate făcăturile alea de rapoarte anuale erau de comă.

N-o să spun că am răsuflat ușurat – eram ofticat ca naiba că mă lăsasem fraierit în asemenea hal; ba chiar luni întregi după aceea am tot încercat să sar la bătaie pe stradă, în ideea că, luând-o pe cocoașă, aș apuca să trag vreun pumn și eu în mecla cuiva, imaginându-mi că era Garrett Spalding –, însă recunosc că, în mod ciudat, reluându-mi traiul de la o leafă la alta, nu m-am mai simțit atât de stresat, fiindcă, de fapt, la asta mă pricepeam, știam cum se face. Trec așa patru ani. Și pe urmă, ca din senin, primesc un apel telefonic de la Towles, avocatul. Un tip tânăr, nu cu mult mai în vârstă decât mine. Habar n-am, fir-ar să fie, cum de mă tot găsesc pe mine indivizii ăștia mereu, dar la naiba, ultimul avocat mi-a rezolvat problema destul de bine, nu?!

– Am găsit datele dumitale de contact în dosarele lui. Nu ești singurul căruia tipul să-i fi făcut așa ceva, spuse Towles. Și-a însușit prin fraudă sume mari de bani de la o sumedenie de oameni, de-a lungul anilor. Milioane.

– Îl dați în judecată? am spus eu. Înseamnă că l-ați găsit? Știți unde este?

– Nu tocmai. Credem că a fugit din țară. Însă începem să aflăm unde sunt plasate unele din valorile lui. Iar, din punct de vedere legal, e tot ce ne trebuie.

– Chestia asta cu fondul. Există măcar?

– Păi, da și nu, a spus Towles.

Nu contează. Tocmai aflasem că pe mine nu mă costa nimic. Și, cine știe, poate îmi voi primi banii înapoi.

Towles zicea că nu știa câți oameni aveau să mi se alăture, întrucât el continua investigațiile, încercând să descopere câte persoane escrocase de fapt acest Spalding de-a lungul timpului. Cu cât erau mai mulți, cu atât mai bine, zicea el, deși în capul meu mă gândeam că, fiind noi în număr mai mare, proporțional banii pe care i-aș recupera ar fi mai puțini. Dar o acțiune

******ebook converter DEMO Watermarks*******

judiciară de acest fel trebuia să aibă ceea ce el numea „reclamanți". Deocamdată, adunase cinci dintre noi și voia să depună dosarul în instanță, ceea ce nu excludea posibilitatea de a adăuga alte nume ulterior, însă în opinia lui era foarte important ca procesul în sine să fie demarat, așa că voia să-i dea drumul cu noi cinci, adică cinci investitori obișnuiți, neafiliați instituțional, cinci idioți suficient de retardați, încât să-și fi dat economiile lor de-o viață pe mâna unui pungaș. A stabilit o întâlnire la biroul lui, unde urma să ne adunăm toți, pentru a conveni asupra unei strategii și a semna depozițiile necesare. Aceasta era întâlnirea care ar fi urmat să aibă loc în acea după-amiază de miercuri, doar că eu eram singurul îndeajuns de implicat sau de cretin, încât să mă fi prezentat la fața locului.

Bun, acum era joi și o pornisem din nou la drum, fiindcă mersul pe jos mă ajuta să mă calmez. Întotdeauna. Trebuia să fac mai întâi o oprire, la oficiul poștal. O condiție a eliberării mele condiționate este să îi trimit obligatoriu ofițerului de supraveghere fluturașul meu de salariu, în fiecare lună, iar modalitatea de expediere este prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire. În fine, m-am obișnuit cu asta, și oricum e aproape pe terminate. Singurul inconvenient e că oficiul poștal de la Morningside Heights este cel mai oribil oficiu poștal din lume, chiar dacă, desigur, nu pot spune că aș fi fost cumva în toate oficiile poștale de pe mapamond sau măcar din New York. Mă bazez în afirmația mea pe faptul că e imposibil să-ți imaginezi vreun loc mai enervant decât acesta. Lucrează acolo niște oameni cum nici nu ți-ai putea închipui alții pe lume mai tâmpiți, mai puturoși, mai mocăiți, mai grăsani și mai sadici. Au umblat pesemne prin tot orașul ca să găsească asemenea specimene. Îi urăsc. Toți clienții îi urăsc. Dar nici pe departe la fel de mult pe cât ne urăsc ei pe noi.

Cum spuneam, ajung eu acolo în ziua aceea și constat că e aglomerat, ca de obicei, dar că e liniște ca într-o biserică. Oamenii stau cuminți la rând. Iar opt dintre cele zece ghișee pentru lucrul cu publicul sunt deschise. Așa ceva nu s-a mai pomenit vreodată. În ziua dinaintea Crăciunului, e posibil să vezi eventual vreo cinci ghișee deschise în același timp. În plus, acum auzi în jur mici conversații. Îndeobște, singurele momente când se mai întâmplă ca doi străini să înceapă să vorbească stând la coadă în oficiul poștal sunt exact înainte să izbucnească niște vociferări nervoase, poate și cu vreo îmbrânceală mai moale, sau, din an în Paște, o bătaie în toată regula, între două femei, dacă ai noroc, cum am avut eu de vreo două ori. Acum, însă, oamenii își

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vorbesc în șoaptă, și îmi dau seama că nici măcar nu se cunosc între ei, și semnalul sonor răsună frumos și cu regularitate – 62, 63, 64 –, apoi, dintr-odată, unul dintre oamenii aceia care vorbesc în șoaptă, undeva mai în față la rând, începe să plângă, iar femeia cu care vorbea pune jos tubul poștal, pe care îl avea în mână, și îl îmbrățișează strâns.

– Ce-a apucat-o? rostesc eu, cam în gura mare, probabil, din moment ce un bătrân din fața mea se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire ciudată.

Apoi, observă că am în mână un plic obișnuit.

– La dumneata se pare că n-o să dureze prea mult, spune el. N-are nici un rost să pierzi toată ziua aici la rând. Nu vrei să treci mai bine în fața mea?

Ce dracu' pățiseră toți? Adică, știam. Nu sunt chiar atât de idiot. Nu că n-aș fi știut care erau cauza și efectul. Vreau să spun doar că părea cumva ceva regizat, ca pe scenă, la teatru. Cauza era reală, însă efectul era fals. Sau poate invers. Nu știu cum să mă exprim ca să mă fac înțeles.

Holul de la parterul clădirii de pe West Forty-eighth Street arăta un pic mai normal decât ieri, adică nu mai părea atât de sinistru, ci cumva mai abordabil. I-am văzut pe aceiași doi agenți de pază, dar nu înainte să mă fi văzut ei: stăteau cu ochii pe mine. Au rămas unde erau, totuși. Tipul mai tânăr a spus ceva la walkie-talkie. Eu m-am dus la recepție, unde i-am zis fetei că aveam o întâlnire cu domnul Towles de la Rice & Powers. Pe urmă, cred că mi-am ținut respirația cât timp ea a sunat sus, fiindcă nu eram sigur dacă ceea ce îi spusesem eu mai era strict valabil. N-aveam nici un chef să fiu dat afară indiferent de unde, mai ales acum când toți erau atât de tensionați. Telefonul a continuat să sune o bucată de timp, cu mult peste cât ar fi fost nevoie pentru ca o voce să fi spus simplu: „Trimite-l sus". Mă căzneam să nu mă uit la agenții de pază ca să verific dacă nu porniseră deja înspre mine. Pe urmă, subit, aleluia, fătuca de la recepție îmi dă un permis de Vizitator și arată spre unul dintre ascensoare.

Era încă destul de pustiu, nu ca de obicei, îmi dădeam seama, și am urcat până la etajul 27 singur în cabină. Sediul firmei Rice & Powers arăta ca un palat. Multe fotolii de piele. Multe telefoane clipind luminos, dar de auzit, nu auzeai nimic. Mai era un tip care aștepta în sala de primire, un ins cam jerpelit, cu cravată la gât, dar altminteri îmbrăcat de parcă venise să repare ceva acolo. M-a salutat, cu un gest din cap. M-am dus la fata de la recepție și i-am spus că aveam o întâlnire cu domnul Towles. Tipa m-a întrebat la ce oră era fixată întâlnirea, iar eu am întrebat-o cât era ceasul. Era incredibil de sexy,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

apropo, sexy ca un manechin, atât de sexy, încât m-a iritat un pic, mai ales când mi-a vorbit așa cum vorbesc femeile sexy cu indivizii invizibili, și m-a rugat să iau loc, dacă nu mă supăr. A arătat spre fotolii, ca și cum singur n-aș fi fost în stare să mă dumiresc, ca și cum o creatură ca mine ar fi putut efectiv să se așeze direct pe podea, dacă nu-i explica nimeni ce să facă. M-am instalat pe unul dintre fotoliile din piele, cu fața spre fereastra panoramică dând spre centrul orașului. Și atunci a fost prima oară, exceptând imaginile de la TV, când am văzut fumul de-afară. Într-atât de sus eram acolo, la etaj. Părea cumplit. Și când priveai în sus, peste fum, vedeai practic cerul albastru, ceea ce era cam la fel de tulburător, fiindcă, deși părea atât de gol, ceva ar fi putut să se ivească brusc din neant.

– Scuzați-mă, aud eu.

Era vocea celuilalt tip din sala de așteptare, cel care m-a salutat din cap. Ridic din sprâncene.

– Ați venit la domnul Towles? Îmi pare rău, dar am auzit fără să vreau. E multă liniște aici.

Era doar cu câțiva ani mai mare decât mine, probabil, deși arăta ca un tătic, tăticul cuiva, adică. Părea foarte în formă și bronzat, dar nu ca un tip care se duce la sală tot timpul, ci ca unul care stă mult în aer liber. Însă am rămas foarte suprins când mi-am dat seama ce căuta acolo.

– Am o întâlnire, i-am spus eu.

Tipul s-a ridicat, a făcut doi pași în față – cocârjat cumva, ca și cum n-ar fi vrut să se îndrepte complet de spate –, a dat mâna cu mine, după care s-a retras înapoi pe fotoliul lui de piele.

– Mark Firth, a spus el și a făcut apoi o pauză, așteptându-se parcă să îi spun și eu numele meu, ceea ce n-am făcut. Am o întâlnire și eu. Sau nu sunt sigur dacă a mai rămas în vigoare. Am avut o întâlnire programată pentru acum două zile, dar pe urmă, în fine.

– De unde ești? am zis eu. Mă mir că au mai permis accesul unor persoane din afara orașului.

Dacă trăiești de multă vreme în New York, te prinzi imediat când cineva e venit din altă parte.

– Am ajuns aici luni seara, dacă îți poți închipui așa ceva, a zis el. Sunt din Massachusetts. Mi-am lăsat mașina în Wassaic și am luat trenul până aici. Domnul Towles a aranjat ca firma să mă cazeze la un hotel. Ar fi trebuit să fie doar pentru o noapte, dar acum nu mai știu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Splendid, am zis eu.

S-a uitat la mine, îngrijorat parcă, neștiind dacă nu cumva îl luam peste picior. Dar nu asta era intenția mea.

– Poți face drumul dus-întors într-o singură zi, a spus el, dar durează cam patru ore în fiecare direcție. Aș fi procedat așa, la nevoie. Însă Greg a fost foarte generos în această privință.

– Trebuia să fi spus și eu că sunt din altă localitate, am comentat imediat, încercând să fiu simpatic. Pentru o cameră la hotel pe gratis, mă refer.

– Înseamnă că ești din oraș? a spus Mark Firth, pe un ton ciudat și oarecum precaut, de parcă i s-ar fi părut cine-știe ce mare chestie. Locuiești aici, în Manhattan?

Am încuviințat din cap.

– Și, ăăă, toți sunt… cunoșteai pe cineva? Cunoști vreo persoană care e dată dispărută, vreau să zic? Toți cei pe care îi cunoști de aproape sunt OK?

De aproape?! De fapt, inițial am înțeles greșit ce-a spus, fiindcă i-am răspuns: „Nu, frate, n-am văzut nimic de aproape. Eu locuiesc la kilometri distanță de-acolo".

Tipul a dat înțelegător din cap, cu același aer sumbru.

– E absolut de necrezut totul, a spus el.

Probabil. Părea destul de zdruncinat. Așteptam să înceapă să-mi povestească unde era el când s-a întâmplat totul, dar n-a făcut-o.

– Deci nu cunoști pe nimeni, a spus el. Pe nimeni care să fi lucrat acolo.

– Am eu mutră de om cu relații în lumea marilor capitaluri?

Tipul a scos un râset gutural.

– Dar dumneata… cred că n-ar trebui să presupun că ești aici din aceleași motive, domnul Towles se ocupă probabil de mai multe cazuri în același timp, sunt sigur…

– Garrett Spalding? am spus eu.

I s-au pleoștit umerii.

– Mda, și eu la fel, i-am zis. Pe dumneata cu cât te-a fript?

– Oh, a zis Mark Firth. Nu prea știu dacă… poate n-ar trebui să vorbim despre asta…

Nici nu mă interesa, de fapt, speram doar să găsesc pe vreunul care să fi fost chiar și mai tâmpit decât mine. Dacă nu voia să spună suma, mi-am imaginat că era vorba probabil de bani grei.

– N-are importanță, am zis eu, suntem toți în aceeași gașcă, nu?! Gașca

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Fraieriților, la care el zâmbi, cu un aer cam pierit. Vreau să te întreb ceva, totuși: te-ai întâlnit vreodată cu el? Fiindcă eu nu cred că l-am văzut în viața mea pe tipul ăsta, iar acum îmi pare rău. Ca să nu mai zic că mă simt și mai imbecil din cauza asta.

Mark băgă capul în pământ.

– Crede-mă, e mai rău să-l fi cunoscut.

– Eh, pe naiba?! am exclamat eu și m-am tras mai în față, iar el s-a tras cumva mai spate. L-ai cunoscut?

– A fost la mine acasă.

– A fost la tine *acasă*? am pufnit eu mult prea tare, precis, așa că atunci când recepționera sexy a arătat spre noi, iar un individ prizărit și palid, îmbrăcat la costum, a pornit silențios pe covor spre noi, mi-am imaginat că voia să îmi spună să mă comport civilizat.

– Cum arăta? am zis eu. Avea cumva o mutră de…

– Îl căutați pe domnul Towles? a zis costumul umblător.

Era chelbos și fără bărbie.

– Da, domnule, exact, a spus Mark Firth, dat naibii de politicos. S-a ridicat în picioare din nou și și-a spus numele. Știți cumva dacă au mai venit și alții deja? s-a interesat el.

– Nu cred, a spus tipul. Desigur, depozițiile erau programate pentru zile și ore diferite fiecare.

Nu-mi dădeam seama deocamdată dacă era și el tot avocat, sau doar un asistent foarte plin de sine. Mi se părea că semăna la cap cu un bec.

– Păi, atunci, n-am putea merge acum înăuntru ca să ne vedem cu el, dacă tot nu mai așteptăm pe nimeni? am zis eu. Am bătut cale lungă până aici, iar colegul meu reclamant, Mark, a venit și mai de departe chiar.

– Din păcate, nu, a spus individul prizărit. Domnul Towles nu este aici.

Grozav.

– Când ar urma să vină? a întrebat Mark.

– Nu prea știu, a zis individul, care părea din ce în ce mai zguduit, pe măsură ce vorbea mai mult.

– Ce-nseamnă asta „nu prea știu“? am zis eu. Unde e domnul Towles? N-am venit aici de capul nostru, ne-am prezentat la invitația dumnealui. Eu a trebuit să-mi iau o zi liberă de la serviciu.

Ceva s-a frânt parcă în sufletul lui de lacheu prăpădit, făcându-l să se așeze pe scaunul care era cumva între noi doi, astfel încât acum formam împreună

******ebook converter DEMO Watermarks*******

trei laturi ale unui dreptunghi. Eu și Mark ne-am uitat unul la celălalt și ne-am așezat jos amândoi.

– Trăim momente înspăimântătoare, spunea Cap-de-Bec. Mulți dintre angajații noștri nu au venit azi. La fel, și mulți dintre avocați. Deși, oficial, biroul lucrează. Unii dintre ei au prieteni sau rude despre care nu se știe încă nimic.

– Oh, Doamne, a zis Mark.

– Și nimeni nu știe de fapt ce se va întâmpla în continuare, a spus el. Dintr-un motiv bizar, numai de el știut poate, își scosese telefonul din buzunar și îl pipăia cumva duios. Nimeni nu știe dacă ceea ce se întâmplă acum în lume s-a terminat sau nu. De aceea, ce vreau eu să spun este că nu trebuie să vi se pară prea ciudat, și nici prea greu de înțeles, dacă domnul Towles și soția lui au plecat, pare-se, din oraș pentru o vreme. Au rude undeva prin Long Island și s-au dus să stea acolo, cu familia.

– Prin urmare, nu știți când se întoarce, a spus Mark. Sau unde e, de fapt.

– Mulți oameni s-au panicat, a spus tipul.

– Long Island, am repetat eu. Iar noi, cei care avem un serviciu, ce ar urma să facem, să stăm aici și să înfruntăm toate riscurile?

Tipul se holba la mine. Eu mă ambalam din ce în ce mai tare, iar el mai avea puțin și izbucnea în plâns. Stăteam toți trei acolo, în micul nostru dreptunghi deschis pe o latură, așezați pe mobilierul elegant, care nu era decât mobilierul din sala de așteptare, dar mi se părea de zece ori mai frumos decât tot ce avusesem eu vreodată. Și nu era decât mobilierul din sala de așteptare. De fapt, nu mai fusesem niciodată în sediul unei companii ca aceasta. Unii oameni trăiesc într-o lume făcută din bani. Crezi că știi ce înseamnă asta, dar de fapt nici n-ai habar.

– Eu nu-l blamez, a spus Mark, cu glas moale, la fel cum vorbise și celălalt. E greu să fii departe de familie într-o perioadă ca asta. Vrei să-i știi pe toți aproape de tine.

Tipul fără bărbie s-a întins și l-a mângâiat pe Mark pe braț, gest ce a părut extrem de nepotrivit. Toți oamenii încercau să se prefacă, dar nu unii față de alții, ci mai degrabă față de ei înșiși, dacă se înțelege ce vreau să spun.

– Bun, putem totuși să intrăm în birou, dacă tot am venit? am spus eu și m-am ridicat în picioare. Să dăm depozițiile sau ce trebuie?

Lacheul părea distrus.

– Îmi pare rău…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mobilul lui Mark a început să sune.

– Scuze, a zis el, scoțând telefonul și oprindu-i soneria.

– Tocmai voiam să spun cât de rău îmi pare că doar voi doi, din șase, parcă? Da, cred că șase erați cu totul. Cum ziceam, doar voi doi s-a întâmplat să fiți programați tocmai atunci. Știu că v-a fost greu să ajungeți până aici. Știu că toți ne dorim ca viața să continue exact ca înainte.

Și nemernicul se pune pe plâns de-a binelea. Eram furios pe bune, nu știu exact de ce.

– Dar nu se poate pune problema să luăm depoziții fără ca domnul Towles să fie aici. Și el nu e aici. Și nici nu a lăsat vorbă când se va întoarce. Așa că nu știu ce să vă spun, decât să vă duceți acasă și să stați cu familiile voastre, urmând să luăm legătura de îndată ce vom afla ceva, a încheiat el.

– Sau am putea încerca din nou mâine? am întrebat eu.

– Sau ați putea încerca din nou mâine, deși ar fi bine să sunați mai întâi. Eu voi fi aici, asta vă pot promite.

Ne-a condus până la lift. Se comporta ca un director de la pompe funebre. Și mie îmi venea să-i zic: Prietene, ai idee câți oameni necunoscuți trec zilnic prin tot soiul de nenorociri? Dar pe urmă devine și mai straniu.

– Aveți câine? spune el.

– Pe dracu', nu, am zis eu, dar el se uita mai degrabă la Mark, care încuviință din cap.

– Am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare, continuă tipul, când m-am gândit la miile de animale de companie, câini în special, așteptând la ușă. Pur și simplu, așteptând. Știu că e o demență, ceea ce s-a întâmplat cu oamenii aceia e atât de cumplit, însă am făcut o fixație.

A venit liftul, slavă Domnului. Mark și tipul și-au strâns mâna, după care au simțit nevoia fiecare să își pună cealaltă mână peste cele două mâini împreunate, înainte de despărțire. După aceea, am intrat în lift, coborând în tăcere.

– Câini! am răbufnit eu într-un final. Ce țicnit!

Am traversat unul lângă celălalt holul gigantic. I-am văzut pe cei doi tipi de la pază și am fluturat din mână spre ei, însă se uitau în altă parte. Ne-am oprit pe trotuar și am ridicat privirile, iar tocmai atunci a trecut pe deasupra un fel de avion de vânătoare, singurele avioane care mai zburau atunci, în acele prime zile. Se întâmpla destul de des, dar nu te puteai obișnui cu ideea. De

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fiecare dată când vreun jet militar trecea pe deasupra, vedeai cum oamenii încremeneau pe trotuar.

– Am senzația că nimic nu va mai fi vreodată la fel, a spus Mark.

Și nu știu exact de ce, dar am simțit cum totul se revarsă din mine acolo: toată ura aceasta, acumulată parcă de zile întregi. De ce îmi cășunase acum pe tipul ăsta, pe provincialul ăsta cuminte și spălățel, fir-ar să fie?! Habar n-am. Aș putea menționa că semăna teribil de mult cu indivizii care obișnuiau să mă ia la poceală tot timpul, fără nici un motiv, în liceu. Mă băgau cu capul în veceu și alte chestii dintr-astea. Iar acum pretindea că ne-am avea ca frații. Nu doar pretindea, ci chiar credea asta. Credea că el asta gândea sincer. Era atât de venit cu pluta în ceea ce îl privea, încât mă scotea din sărite, efectiv. Sau poate că ceea ce mă înnebunea pe mine de fapt era ideea că aș fi avut într-adevăr ceva în comun cu el. Fiindcă, uită-te la el. E un țărănoi, un tâmpit, un imbecil lacom, ce naiba, iar eu sunt exact la fel de rău ca el. Și el e exact la fel de rău ca mine. Asta e faimoasa înfrățire dintre oameni, fir-ar ea să fie, nu-i așa? Oricum, subit aveam atâtea în comun cu acest Mark. Îmi doream să reinstaurez distanța dintre noi.

– Suntem cu toții newyorkezi azi, am spus eu.

Mark a încuviințat din cap, de parcă aș fi spus ceva foarte înțelept. Privind în jos la mine, și-a pus mâna deasupra ochilor, ca un vizor, ca un salut.

– Ți-e foame? m-a întrebat el.

Da, mi-e foame, căcănar arogant ce ești tu, dar știu să mă hrănesc și singur. Unii oameni se uită la mine de parcă aș fi un năpăstuit al sorții. Din cauză, poate, că nu arăt într-un anumit fel. Dar eu am o slujbă, am locuința mea, am viața mea, lua-v-ar naiba pe toți! Acest gen de compasiune bine intenționată este tot ce poate fi mai rău. Mă scoate din minți. Tu ești tu și eu sunt eu, să fie clar. Și știi al naibii de bine că te comporți așa doar ca să te simți superior. În cazul în care clădirea în care te afli se prăbușește toată și se dovedește că există, de fapt, un Dumnezeu sau ceva, tu vrei să fii acoperit, vrei să poți să-ți pledezi cauza. Baftă, ce să zic!

– Știi, spun o tâmpenie, dar totul pare așa… de parcă ar fi ultima noastră zi pe pământ, înțelegi? am zis eu.

Și-a pus mâna pe umărul meu și m-a strâns. Era al naibii de puternic, Mark ăsta.

– Și cumva soarta ne-a aruncat împreună, pe tine și pe mine, în momentele astea atât de bizare, când ai senzația că parcă vine sfârșitul lumii…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Știu.

– La ce hotel te-au cazat?

– La ce hotel? a repetat el, smucind din bărbie înspre centrul orașului. La Marriot. Exact în Times Square. La câteva străzi distanță de aici. Știi hotelul?

– L-am văzut, pe dinafară, am spus eu.

– E ca lumea, a remarcat el, făcând apoi o pauză. Au evacuat întregul hotel. Ne-au pus pe toți să stăm în stradă. Am stat așa vreo două ceasuri, urmărind știrile pe proiectorul acela publicitar gigantic, iar pe urmă, la un moment dat, ne-au zis că putem să intrăm înapoi în hotel.

– O să ți se pară poate cam gay din partea mea, dar nu prea am chef să fiu singur în momentul de față, am zis eu.

M-a invitat la el. Știam că așa avea să facă. Toți newyorkezii deveniseră subit sociabili și generoși, pe când țărănoiul ăsta așa era el de felul lui, în viața de zi cu zi. Probabil că era și genul de enoriaș bisericos. Avea o mulțime de idei greșite despre el însuși, vedeai asta de la o poștă. Oricum, aveam de mers doar cinci minute pe jos până acolo. La Marriot, au restaurantul acela rotativ pe acoperiș, care se învârte cu totul în timp ce mănânci, ceea ce mi se părea extraordinar, dar bineînțeles că de marți localul fusese închis, fiind puțin probabil să se redeschidă și să funcționeze din nou prea curând.

– Room-service? am sugerat eu.

Nu părea prea încântat de idee, însă am întrebat eu la recepție și mi s-a spus că, practic, reluaseră servirea mesei în cameră, dar personalul fiind incomplet, putea să dureze ceva mai mult. Foarte mulți dintre cei care lucrau în hotel și la bucătărie erau imigranți ilegali, de aceea era destul de dificil să poată lua legătura cu ei ca să-i cheme înapoi la muncă. Aveau să revină când considerau ei că nu mai riscau nimic, presupun.

Camera lui Mark era sus de tot, la etajul nouăsprezece. Ascensoarele din holul principal au cabine din sticlă, deci e ca și cum te-ai urmări urcând cu o rachetă sau mai știu eu ce. Restaurant rotativ, ascensoare din sticlă – totul e proiectat în așa fel încât să te dea pe spate.

Îmi dădeam seama că nu se simțea în largul lui. Mi-a dat meniul de la room-service și, pe urmă, a sunat la recepție, ca să întrebe dacă toate trenurile înspre nord circulau conform graficului normal, și presupun că răspunsul a fost afirmativ. Poate că voia să-și facă bagajul și să plece acasă chiar atunci, dar era un „domn politicos“, iar eu, frate, nu mă clinteam de-acolo nici în ruptul capului. Unde mai găseam eu un loc atât de senzațional?!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

În clipa în care a terminat de vorbit la telefonul din cameră, i-a sunat din nou mobilul.

– Bună, iubito, a zis el. Tocmai voiam să te sun înapoi.

S-a uitat la mine o secundă, fără să vrea, iar eu am înțeles că își dorea un pic de intimitate, însă nu aveam nici un chef să-i fac pe plac, mai ales că, oricum, unde să mă fi dus?

I-am zâmbit și am mimat din buze că „e OK“, ceea ce a părut să-l contrarieze.

– Tocmai m-am întors de-acolo, a spus el.

O mică pauză.

– Păi, oarecum. Towles nu era la birou.

O pauză și mai mică.

– Nimeni nu pare să știe exact.

M-am uitat la opera de artă abstractă de pe perete, o imagine a non-existenței, ca și cum cei de la hotel s-ar fi temut să nu fie dați în judecată fiindcă ți-ar fi amintit întâmplător de ceva.

– Nu, ferească Dumnezeu, nu, nu a murit, nu-i vorba de asta. Nici nu era prin apropiere măcar. Omul a plecat pur și simplu undeva în împrejurimi. Are familia acolo. Ca să fie în siguranță, presupun.

– Mă duc mai bine la baie, am zis eu, ca să fiu amabil cu el, dar n-am închis complet ușa, fiindcă voiam să-l aud în continuare.

– Sunt bine, zicea el. Sunt absolut în siguranță, la fel ca și tine, deși nu, nu asta am vrut să spun.

Uneori, poți afla multe cotrobăind prin baia cuiva. Numai că el era aici doar de două zile. Avea o trusă de toaletă, dintr-o piele jegoasă, cum ai putea vedea la un puștan în tabără. Singurul lucru interesant din trusă era un flacon de Vicodin, care se dă pe rețetă, așa că m-am gândit, în fond de ce nu? Când mă pregăteam să-l bag în buzunar – nu pentru mine, însă pastilele de genul ăsta puteau să-i convină poate lui Yuri sau vreunei cunoștințe de-ale lui –, judecând după zgomotul flaconului când l-am mișcat, mi-am dat seama că nu era decât o pilulă înăuntru. Așa că l-am pus la loc în trusă.

– Zău?! Au făcut ei asta?! zicea el. Păi, da, e ceva – vreau să spun că e minunat, dar…

Camera de baie în sine era frumoasă. Atât de curat totul. Nu vreau să spun de ce m-a frapat atât de mult chestia asta. O oglindă uriașă. O cadă uriașă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Sunt oameni care își petrec existența în alte încăperi, ca aceasta, tot timpul. Este cea mai bună soluție. Să fii anonim și să facă alții curat după tine.

– Știu, dar cine a putut să organizeze o chestie ca asta? Tu ce le-ai spus despre motivul pentru care eram aici?

Mă întrebam de ce nu-i spunea la telefon că eram și eu acolo cu el, mai ales dacă voia să încheie convorbirea, căci după voce așa s-ar fi zis. Am intrat din nou în cameră și m-am lungit pe patul lui. Am zâmbit, atât. Nu știu ce avea omul ăsta, dar văzându-l, îți venea mereu să-l provoci. Arăta ca un mardeiaș cumințit. Era ca și cum ai fi băut tărie în fața cuiva de la Alcoolicii Anonimi. Ești curios parcă să vezi cum face când e beat, nu? Cât de rău îl poate apuca.

– Trebuie să închid, zicea el. Au venit de la room-service.

Ce minciună! Nici măcar nu comandasem încă!

– Nu, dacă e afară, las-o să se joace. Spune-i că o iubesc și că vin mâine.

O mică încruntătură.

– O să trebuiască să vin înapoi aici altă dată. Nu, știu. Și eu. Te iubesc. Și eu. Ne vedem mâine.

S-a uitat la mine rușinat, ăsta-i cuvântul. Cred că ar fi vrut și el să se întindă pe pat, dar nu putea face asta acolo, lângă mine. Oamenii sunt timorați în prezența mea, nu știu de ce, așa că încerc să profit de efectul pe care îl exercit, atunci când pot. Mark era în picioare, la fereastră. Toată ziua aceea, mă aflasem mult mai sus decât eram învățat. Nu mi se părea foarte diferit.

– Soția mea, a zis el.

Eu am aprobat înțelegător din cap.

– Îmi spunea că au organizat o veghe cu lumânări la Primărie, aseară. Pentru mine. Ca să mă întorc teafăr acasă. Nici nu știu dacă să râd sau să plâng.

Privea lung pe fereastră afară, la toate luminile de neon și la albastrul cerului, după care a lăsat capul în jos.

– Toți au fost absolut șocați când au aflat că eu eram în New York City, fiindcă nu am spus nimănui că urma să vin aici. Adică, sigur, Karen știa. Dar am convenit amândoi să nu mai spunem altcuiva. Fiindcă, de fapt, nu povestisem nimănui, nici măcar celorlalte rude, despre tot dezastrul cu Garrett Spalding. Fiindcă mi-era rușine de ceea ce ar fi putut să creadă despre mine. Și acum s-au adunat toți acolo cu lumânări aprinse, ca să se roage pentru mine. Mă simt ca un ticălos, efectiv.

– Dar ea cum arată, soția ta? am întrebat eu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Se străduia efectiv să facă față situației, să accepte toată această interacțiune specială. Și pe urmă face exact ceea ce speram eu că va face, scoate din portofel o fotografie cu soția și fiica lor. Nevasta este exact așa cum ți-ai imagina că și-ar putea găsi un prostovan arătos ca el. O fată de la țară. Corp frumos, nu grasă, ci bine făcută și voluptuoasă, păr des și zbârlit. Drăguță la față, cu buze cărnoase. Țâțe remarcabile. Iar puștoiaca arăta exact ca o puștoaică.

– Ai o familie frumoasă, i-am zis eu.

A zâmbit, un pic trist. Nu m-a întrebat dacă eu aveam o familie. Își dădea seama probabil și singur.

– Am fost foarte norocos, a spus el.

Frate, am dat lovitura cu comanda aceea de room-service. Prețurile erau absurde. Știu că Mark nu era de acord, dar totul era pe gratis, nu?! Adică, totul era pe spezele lui Towles avocatul, și nici măcar nu plătea el din buzunarul lui, mai ales cu un sediu de firmă ca acela, ce naiba! Doar n-o să dea faliment toată șandramaua aia din câteva aperitive în plus sau o sticlă de coniac?!

Am mâncat împărătește. Când a venit mâncarea, fiind oricum prea târziu ca să mai fi făcut ceva, tipul s-a îmbunat și s-a mai înveselit și el un pic. Ba chiar a băut și o bere, în timp ce eu am băut trei și mă întrebam cum să le iau acasă cu mine pe celelalte două. Îmi dădeam seama că se temea să nu aibă necazuri cu Towles. Dar cine știa dacă aveam să-l mai vedem vreodată pe mârșavul ăla paranoic, doar dacă nu ni se năzărea, ca-n filme, să ne ducem în Island, ca să dăm de urmele lui. M-am apucat să zapez, peste tot doar știri, la nesfârșit, dar pe urmă mi-a venit ideea: pay-per-view! Auzisem de sistemul canalelor TV cu plată, dar nu văzusem niciodată așa ceva. Tipul stătea, pur și simplu, pe fotoliu, fără să spună nimic. Ca să mă amuz, am trecut în revistă reclamele la filmele alea porno, toate răsuflate și jalnice, dar nu mă tenta nimic, de fapt: chestiile pornografice sunt făcute ca să le vizionezi de unul singur, nu cu un alt tip în cameră, indiferent dacă în timpul ăsta faci labă sau nu. De-asta s-au inventat filmele porno, ca să aibă tot omul ceva de făcut când e singur.

– Tu unde locuiești, de fapt? a spus el. Metroul și autobuzele circulă acum, nu?

– Și zi așa, nevasta ta s-a supărat rău pe tine? l-am întrebat eu. Pentru treaba cu banii. Pare genul de femeie focoasă.

– Păi, da. Adică, știi… nu mă deranjează neapărat că mă întrebi, dar e

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cumva ceva personal.

– Sigur. Ai dreptate. Doar că, înțelegi, eu n-am o familie. Așa că sunt curios. În special acum, pricepi, când poate că suntem încă în pericol, cine știe. Așa că s-ar putea ca povestea ta să fie ultimul lucru nou pe care îl voi fi auzit vreodată.

A mușcat imediat momeala. Mi-a povestit tot. Lucrează ca antreprenor undeva în Massachusetts. Restaurează clădiri vechi. E un fel de oraș estival, unde niște nesimțiți de bogătani din New York sau Boston își cumpără case de vacanță. Văzând cum se perinda atâta bănet pe sub nasul lui tot timpul, îl apucă invidia, așa că începe să își bage banii în acțiuni la bursă. Și chiar îi merge din plin pentru o vreme, sau altfel spus are noroc, iar nevastă-sa e mândră de el, mereu în genunchi în fața lui, făcându-i sex oral (bun, de acord, ultima parte am adăugat-o eu, dar e vina lui că mi-a arătat poza). Pe urmă, tipul se decide să treacă la afaceri serioase, așa că se apucă să caute un manager de investiții – fiindcă își imaginează că e mai sigur așa! – și tot umblând el pe internet, nimerește într-un grup de discuții, unde dă peste unul care îl ridică în slăvi pe Garrett Spalding ăsta. Și i-a dat omului toți banii. Fără ca măcar să-i spună nevesti-sii ce făcea. Acum, sunt înglodați în datorii până peste cap și au trebuit să renunțe să mai facă al doilea copil.

Și atenție acum:

– Pot să-ți mărturisesc ceva? După tot ce s-a întâmplat marți, cumva am răsuflat ușurat, întrucât Karen și-a schimbat complet atitudinea, îmi tot spunea să nu mă mai gândesc la treburile astea, să uit de toate problemele, fiindcă sunt doar niște bani, nimic din toate astea nu mai contează acum, important e să fim în siguranță. Dar știu că sentimentul acesta nu poate dura la nesfârșit. Nu știu, cred că de aceea nu sunt atât de speriat la gândul de a fi departe de casă, așa cum ar trebui probabil să fiu. De fapt, în mod ciudat, mă simt cumva în siguranță aici. Dar nu se cuvine să vorbesc așa.

E posibil să fi zis și mai mult de atât. Dar coniacul era desfăcut, iar eu eram cam pilit deja.

– Fiica ta, totuși, am spus eu.

– Da, a zâmbit el. Din fericire, cred că e prea micuță ca să înțeleagă și să se sperie. Habar n-are de ce toată lumea e atât de îngrijorată. Știu că au avut zi liberă de la școală și chestia asta a înfuriat-o rău de tot.

– Poftim?!? S-au închis școlile tocmai acolo, în nord? De ce?

Tipul a ridicat din umeri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Cred că s-au închis în toată țara. Țara este sub atac.

– Dar asta-i cea mai mare tâmpenie! am zis eu. Adică, voi locuiți undeva într-un fund de provincie, nu, parcă așa ziceai? În mijlocul pădurii, practic?

Părea un pic surprins, ca și cum nu prea înțelegea de ce mă enervasem așa.

– De ce ar vrea careva să vă atace pe voi? am perseverat eu.

– Cine știe ce vor ei, a zis el, cu o expresie neutră pe față. Sau măcar *cine* sunt ei. Cert este că ne urăsc. Urăsc ce întruchipăm noi.

– Și ce *întruchipăm* noi, mă rog? Ce i-a apucat pe toți dintr-odată să creadă că a venit Apocalipsa?! Știi ce părere au mai toți oamenii despre tine, ca persoană? Părerea lor este că îi doare-n cur de tine, ca persoană. Nu exiști pentru ei. Însă oamenii preferă să creadă că sunt detestați. În felul ăsta, se simt importanți. Oricum, mie mi se pare o trufie fără de margini, fir-ar să fie.

Nu cred că mă exprimam prea clar.

– S-a făcut târziu, a zis el.

Voia să mă vadă plecat. Normal că îmi dădeam seama. Însă îmi plăcea că nu se încumeta să-mi spună. Ce era cu tipul ăsta? De ce nu mă dădea afară, pur și simplu? Știam că asta voia. Știam că ar fi putut s-o facă, chiar și dacă nu m-aș fi îmbătat. Dar era așa un pămpălău. Un bărbat voinic și chipeș, cu o nevastă sexy. Nu-mi venea să-i dau satisfacție.

– E o demență, când te gândești la toate lucrurile diferite care s-au întâmplat, pentru ca noi doi să ajungem să ne întâlnim. Toate coincidențele, mă refer. Fiindcă, în mod normal, nu suntem genul de oameni care să aibă ceva în comun.

– Absolut, a spus el. Ca să vezi cum e lumea asta făcută.

– Mă refer la întreaga tragedie. Dar totodată și la ceea ce te-a adus aici, inițial. Faptul că același ins ne-a escrocat pe amândoi. Așa diferiți cum suntem. Faptul că noi oricum ne-am dus la întâlnirea aceea, că oricum ne-a păsat atât de mult de banii noștri, chiar și când mii de oameni mureau în timpul ăsta.

– Da, așa e, a spus el.

– Până și afurisitul ăla de avocat a dat bir cu fugiții. Dar noi, nu. Noi ne vrem banii înapoi, ce naiba. Nu putem să renunțăm la ei. Nu ne împiedicăm noi într-un atac terorist. Asta avem noi doi în comun, prietene. Suntem egoiști.

– Cred că într-un moment ca acesta, diferențele dintre noi nu mai par atât de…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Egoiști, lacomi și naivi, am spus eu. Nu e deloc o combinație câștigătoare.

– Auzi, sunt cam obosit, a spus Mark.

Cred că ațipisem și eu, poate. Am deschis ochii. La picioarele patului, televizorul uriaș mergea fără sonor. Aceleași porcării, repetate la nesfârșit. Nimeni nu voia să se desprindă de ceea ce se întâmplase. Fiindcă așa se simțeau toți importanți.

– Da, și eu la fel, i-am zis. Dar, Mark, sunt speriat. Nu cred că sunt în stare să ies afară pe stradă. Mai ales noaptea. Pe întuneric, e cel mai rău. Sunt câțiva kilometri, cel puțin, până la apartamentul meu. Știi că am mers pe jos tot drumul până la biroul lui Towles și înapoi? În ambele zile. Nu suport mulțimile acum, spațiile închise. Nu suport ideea să nu pot vedea ce vine din cer. Autobuzele par ținte sigure. Ca în Israel. Și metroul? Exclus. Nici nu mă pot gândi la așa ceva.

Pe cuvânt, m-am ambalat atât de tare, încât chiar am început să plâng un pic. Era hilar!

– Mi-e atât de frică acum. Nici nu știu de ce-ți spun ție toate astea. Lumea vorbește despre bombe, despre un război mondial. Știi, mă gândesc că poate e ultima noapte cât mai sunt încă în viață! Am trecut prin niște lucruri împreună, prietene. Nu știu de ce unii ne urăsc. De unde a apărut răul ăsta în lume. Dar am sentimentul, cum spuneai și tu, că nimic nu va mai fi vreodată la fel. Cum veneam ieri spre centrul orașului, am trecut pe lângă un teren de joacă, unde era plin de copii, și nu pot să nu mă tot gândesc la ei. Sunt atât de inocenți toți, iar de-aici încolo vor fi știrbiți de inocența lor. Iar eu vreau să găsesc o cale de a împiedica asta, înțelegi? Nu vreau ca ei să afle vreodată ce s-a întâmplat acum. Dar nu poți opri nimic. Ar fi ca și cum ne-am întoarce în timp. Copiii aceștia nu se tem de nimic deocamdată, de nimic real oricum, dar, frate, mi-e atât de frică pentru ei acum…

Și așa am ajuns să mă lăfăi pentru prima oară în viața mea într-un pat dublu, dintr-o cameră situată la etajul al nouăsprezecelea al unui hotel de lux. Gratis.

Cel mai bun pat în care am dormit vreodată, dar tot devreme m-am trezit, cum mi-e obiceiul. Era întuneric. Tipul dormea pe fotoliu, cu obrazul proptit în pumn. Televizorul era încă pornit, dar tot fără sonor. Cu multă grijă, m-am rostogolit până la marginea patului, m-am ridicat în picioare și am ciulit urechile. Ce liniște, acolo sus, la înălțime. Nici nu auzi forfota străzii. Pesemne de-asta le place oamenilor acolo. Telefonul și portofelul lui sunt pe masă,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lângă fotoliu. I-am luat MasterCard-ul și poza cu nevasta și copilul, le-am băgat în buzunar, iar, în rest, am lăsat totul cum era. Știam că nu avea să mă urmărească. Ar fi putut obține adresa mea de la avocat, poate, dar asta ar fi însemnat să-i explice de ce voia să dea de mine. În schimb, avea să își spună în gând că toată pățania fusese din vina lui, oricum. Ceea ce cam așa și era.

M-am dus acasă cu metroul. Chiar și dincolo de vuietul uzual, auzeai o liniște profundă. Doar câțiva inși amorțiți, într-un tren dintr-un tunel de sub o stradă, lăsându-se legănați încolo și încoace spre o destinație unde își aminteau că cineva îi aștepta să vină.

Am intrat imediat online și ce credeți, cardul lui Mark Firth, fir-ar să fie, a fost respins, peste tot unde am încercat. Două posibilități. Prima, tipul raportase deja furtul cardului. A doua, cardul era inutilizabil, din cauză că atinsese deja limita de credit. Aș fi vrut să râd naibii, dar nu părea așa de amuzant.

M-am descălțat, m-am întins pe pat, cu mâinile împreunate, și, în mod bizar, am început să fabulez cu gândul la bani. Dintr-odată, voiam efectiv toți banii ăia înapoi, dar și ceva în plus. Voiam despăgubiri, voiam durere și suferință. Voiam ca partea punitivă să fie aceea că durerea și suferința mea erau în mod evident false.

Și pe urmă nici nu mi-am dat seama când a trecut ziua și a început să se întunece. Cred că eram atât de plictisit și de frustrat, încât intrasem într-un fel de transă, în care timpul trecea vertiginos, fără ca măcar să-mi dau seama. Sunt sigur că am și dormit o vreme. Dar în general eram prost dispus. Știu că aveam de gând să sun din nou la biroul lui Towles, așa, ca să mă aflu în treabă, dar cumva mi-a ieșit din cap și asta.

N-aveam nimic de făcut, n-aveam unde să mă duc, n-aveam cu cine să vorbesc. Fir-ar ea să fie de viață, mi-am zis eu, în ce hal ajunsesem. Nu-mi place să stau degeaba. Mă afectează întotdeauna. Gândesc prea mult. Totul începe să se coreleze. Exact chestia asta m-a mai băgat în bucluc și înainte.

Am mai scos din congelator o caserolă din aceea cu pui semipreparat. Am mai pierdut vremea pe internet, însă asta n-a făcut decât să mă indispună și mai mult, din moment ce nu aveam acces nicăieri. Toate site-urile acelea care îmi plac mie, știam că nu încetaseră să posteze și nici nu își schimbaseră cumva rutina, doar fiindcă nu știu ce clădire plină de brokeri și alți nemernici s-a prăbușit nu știu pe unde. Site-urile acelea continuau să încarce zilnic clipuri noi, inedite, autentice pe bune. Și repertoriul lor este atât de vast, încât

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în general videoclipurile rămân pe site doar câteva zile, după care sunt scoase, uneori din raţiuni de legalitate, dar de cele mai multe ori doar ca să facă loc noutăţilor. Însemna, aşadar, că ratam atâtea chestii pe care n-aveam cum să le mai văd niciodată. Şi treaba asta mă scotea din minţi, fir-ar să fie.

Aşa că, într-un final, mi-am asumat marele risc, am comis marea greşeală, am făcut naibii în seara aia ceea ce pentru mine este, efectiv, autodistructiv. Recunosc. Am ieşit din nou pe acoperiş. De fapt, nu m-am schimbat, am rămas la fel cum am fost întotdeauna: mă ambalez teribil şi simt nevoia să mă descarc cumva, ca să mă pot linişti din nou. Dar am învăţat cum să-mi canalizez energia. Slavă Domnului că există internetul. Fiindcă exact aşa am dat de bucluc, atunci, prima dată. Ştiţi cât timp mi-a luat, după ultima oară, ca să găsesc slujba aceea la laborator? Să fiu prins iarăşi acolo sus, pe acoperiş, ar periclita totul. N-aş mai avea unde să mă duc, decât înapoi în cartierul Bayside, ca s-o aud pe maică-mea bocind, de parcă nici n-aş fi acolo, lângă ea. De aceea era un gest incredibil de prostesc din partea mea.

Dar, pe de altă parte, am făcut eu rău cuiva? Vreodată, vreau să zic? Credeţi că nu ştiu cum să evit să fiu văzut?! E ca o a doua natură pentru mine, ce naiba! Şi dacă tu nici nu mă vezi când te urmăresc, dacă nici nu ai habar măcar că eu fac asta, atunci de ce dracului să te deranjeze?

Oricum, dacă mă prindeau de data asta, mă gândeam că puteam susţine că sufeream de stres posttraumatic sau ceva de genul. Şi-atunci de ce să ratez ocazia?

Am urcat până la etajul cinci – călcând dinadins pe marginea exterioară a fiecărei trepte, ca să nu fac zgomot –, iar când am încercat uşa spre acoperiş, era deschisă, exact cum era mereu înainte, de parcă vechiul administrator nici n-ar fi fost concediat tocmai din cauză că nu o încuia. În mijlocul acoperişului, există o gură de ventilaţie până la care am păşit pe cartonul gudronat, cât am putut eu de repede, după care m-am întins pe burtă. Dacă te mişti într-un cerc strâns în jurul orificiului de ventilaţie, poţi vedea pe ferestrele de la cinci clădiri, în total. Una dintre ele este o construcţie subvenţionată de Columbia Housing Authority, cu vreo cincisprezece etaje. Ferestrele de la etajele inferioare, mai ales, sunt atât de aproape, încât ai senzaţia că ai putea întinde mâna să le deschizi, însă oamenii lasă lumina aprinsă, lasă jaluzelele ridicate, fiindcă habar n-au. Vedeam oameni în fiecare noapte. Era o liceană în blocul acela înalt, tipa aia era cea mai faină, de la ea mi s-a şi tras de fapt, deşi acum dispăruse probabil de mult deja. Cupluri

******ebook converter DEMO Watermarks*******

regulându-se, majoritatea într-un stil de-a dreptul anost, dar totuși, când e pe viu, oho, e întotdeauna atât de antrenant, indiferent cum arată oamenii aceia. Mai erau și alți tipi făcând labă, uneori, ceea ce nu mă prea aranjează, de fapt – dar pe urmă, da, femeia aceea care stătea pe canapea în fața televizorului și se masturba cu un dildo sau un vibrator sau o chestie, imposibil să mă dumiresc, fir-ar să fie. Asta era, efectiv, cea mai tare. Aș fi dat orice să o pot auzi, dar e întotdeauna atâta zgomot de jos, din stradă, iar tipa era mult prea departe.

M-am învârtit o dată complet în jurul gurii de aerisire, privind înăuntru pe fiecare fereastră unde luminile erau aprinse, simțind cum îmi bubuie inima în piept, mai rău chiar decât țineam minte. Pe urmă, am mai făcut un cerc complet, și încă unul. După care m-am îndepărtat cu câțiva pași și am rămas în picioare, în mijlocul acoperișului, sus pe clădirea mea, sub stele. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Nu se întâmpla nimic acolo. Toți – dar absolut toți – se uitau pur și simplu la televizor, fir-ar să fie, și la fiecare televizor era același lucru, ca și cum întregul oraș ar fi fost vitrina unui magazin de aparatură electronică. Umbre de capete omenești în fața știrilor de la TV. Stăteam acolo și mă holbam. Am văzut aprinzându-se o lumină și o fetișcană drăguță, în tricou și șort, s-a așezat pur și simplu la masa din bucătărie, nemișcată, și mi-am dat seama că de fapt nu putea să doarmă, asta era tot. Cât timp avea să mai dureze porcăria asta? Când aveau de gând oamenii s-o lase baltă și să se comporte din nou de parcă nu i-ar urmări nimeni? Erau toți încă în viață. Și erau tot ei. Uitaseră, fiindcă așa fac oamenii, uită ce simt. Redevin animale. Redevin niște barbari.

Luni, m-am dus la laborator și în viața mea nu am fost mai fericit să mă pot întoarce la serviciu. Am ajuns cu douăzeci de minute mai devreme. „Ești bine?“ mă tot întreba lumea, încât m-am panicat, crezând că arăt rău sau mai știu eu cum, până când am observat că asta era întrebarea pe care o punea fiecare când vedea pe altcineva. „Ești bine?“ Dumnezeule, da, sunt în regulă. Ajunge.

Pe urmă, m-a văzut Yuri, iar eu am încercat să fac pe durul, însă el a rânjit batjocoritor. Prostiile astea nu țin când ai de-a face cu Yuri.

– Cineva arată cam obosit, a zis el, cu accentul lui tâmpit. Știi ce, vino să vorbim în sala de recreere, la zece și patruzeci și cinci. Unchiul Yuri se simte generos în această perioadă de doliu național.

– Nu și tu, am zis eu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-a bătut amical cu palma pe umăr, după care s-a aplecat spre mine și, o secundă, am crezut că voia să mă sărute pe obraz.

– Bagă-ți picioarele în toți, mi-a șoptit el foarte încet. Bagă-ți picioarele în țara asta, în fundul ei mare și gras.

La sfârșitul acelei săptămâni, sunt la serviciu, în pauză, și văd că am avut un apel pierdut de la Towles.

– V-ați întors, spun eu, când reușesc să-l prind într-un final. Știți, am fost să vă caut. Nu eu am lipsit de la întâlnirea noastră.

– Da, am aflat.

– Acum, o să trebuiască să îmi iau încă o zi liberă, dar când vreți să ne vedem?

– Avem o problemă, spune el. Nu cu acțiunea în instanță, procesul merge mai departe. Cu dumneata, vreau să zic, în calitate de reclamant. Ai cazier. Nu știu de ce nu mi-ai spus lucrul acesta, deși totodată nu-mi dau seama cum de nici personalul meu nu a descoperit nimic până acum. Oricum, poți înțelege de ce nu e de dorit așa ceva, ca imagine publică, mă refer.

Am simțit că turbez de furie. Însă, pe urmă, mi-a explicat că eram în continuare parte a acțiunii colective în instanță și că îmi puteam recăpăta banii, dacă el câștiga procesul. Trebuia doar ca numele meu să nu figureze acolo. E-n regulă, în ceea ce mă privește. Prefer oricum ca numele meu să nu fie pe toate gardurile.

Peste vreo două săptămâni, sau mai puțin poate, mă aflu din nou în oficiul poștal din Morningside Heights. Am plicul și scrisoarea recomandată, gata completată. E liniște în sală. Și aglomerat, pe puțin douăzeci de persoane așteaptă la rând, dar doar două din cele zece ghișee sunt deschise. Vezi alți funcționari fâțâindu-se acolo, în spate, bineînțeles, făcând naiba știe ce, stând la taclale, scărpinându-se în fund. Dar nici în ruptul capului nu s-ar gândi vreunul să accelereze un pic treaba, deschizând un al treilea ghișeu. O fi contrar regulamentului de sindicat, nu?! Stăm toți și ne holbăm la afișajul acela luminos, cu săgeata verde pe el, așteptând să auzim semnalul sonor. E iadul pe pământ acolo înăuntru. Dar nimeni nu spune nimic. Pe urmă, o femeie pleacă de la al doilea ghișeu, tipul care urmează la rând – un bărbat mai în vârstă, la costum și cu adidași, chel în creștet, dar cu niște smocuri de păr alb și țepos pe laterale – pășește în față cu pachetul pe care îl are, însă în loc ca lumina să se aprindă, femeia din spatele ghișeului pune anunțul URMĂTORUL GHIȘEU, VĂ RUGĂM, se ridică și pleacă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Simți cum li se taie respirația tuturor celor care stau la rând. Dar pe urmă tipul la costum, rămas undeva la jumătatea drumului între rândul din care tocmai a ieșit și ghișeul închis, spune în gura mare:

– Vă bateți joc de mine?

Poate n-a fost chiar în gura mare, însă suficient de tare oricum, încât să se audă bine.

Nimeni nu se uită în ochii lui.

– Adică vă bateți joc de mine, da? repetă el.

După care, explodează! Trântește coletul pe tejghea și se apucă să bată în ghișeu, lovește cu pumnii.

– Hei! strigă el. Hei! Vă văd acolo, înăuntru! Vă văd pe toți! Voi nu ne vedeți pe noi? Ce-i de capul vostru, mă rog?

Subit, femeia din spatele unicului ghișeu rămas deschis închide și ea, dispărând în spate. Acum sunt zece ghișee închise. Ca la război.

– Așa înțelegeți voi să vă comportați cu clienții? zbiară tipul nervos. S-a făcut stacojiu la față. Se întoarce să se uite la noi, dar nimeni nu îl privește în ochi. Paraziți de funcționari ai statului ce sunteți voi! Pretind să deschideți imediat aceste ghișee! Locuiesc în cartierul acesta de douăzeci și opt de ani! Nu admit să fiu desconsiderat astfel! Nici unul dintre noi nu va admite așa ceva! Ieși naibii de-acolo, javră nerușinată și puturoasă ce ești!

Au trebuit să cheme agenții de pază. A fost nevoie de doi. Tipul zbiera în continuare când l-au târât cu forța afară în stradă. Dumnezeule, ce frumos a fost! Câteva femei de la coadă s-au legat de mine că râdeam, dar nu era așa, jur. Mă cuprinsese doar un imens sentiment de ușurare. Gata, ne-a trecut, mă gândeam eu. Slavă Domnului! În sfârșit!

1

Călătoria molcomă, cu trenul aproape gol, spre nord până la capătul liniei, șanțurile lungi, monotone, frunzișul luminos, localitățile diminuându-se ca mărime și vitalitate – White Plains, Valhalla, Katonah –, toate arătau ca niște orașe-fantomă acum, deși poate că arătaseră la fel și în urmă cu câteva zile, înainte ca aerul morții să fi drapat totul. Mark era unul dintre cei doar trei pasageri din vagonul său de tren. La Brewster, a urmat transferul într-un tren

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cu mult mai mic – Budd, așa se numea: termenul i-a revenit brusc în minte din copilăria lui, când era obsedat de asemenea lucruri –, iar acolo a constatat că el era singurul pasager. Și-a rezemat fruntea de geamul zgâriat și a privit cum copacii se perindau prin fața lui; a ridicat privirea doar când conductorul a venit să-i ceară încetișor, aproape scuzându-se, să-i prezinte biletul.

– Mă așteptam ca mai mulți oameni să plece din oraș, spuse Mark.

Conductorul, un bărbat cam de vârsta lui Mark, purtând o cămașă albă, cu mâneci scurte, și o cravată cu ac, a suflat zgomotos aerul pe nări.

– Oamenii ăia ar trebui striviți sub bombe, asta ar trebui să le facem, zise el.

Se părea că vorbeau fiecare despre oameni diferiți, însă nu ar fi avut nici un rost să insiste asupra confuziei. Mark i-a dat înmânat bucata pentru tronsonul de întoarcere din biletul lui dus-întors, cumpărat luni, și l-a văzut pe conductor zăbovind cu privirea asupra datei.

– Să ajungeți cu bine, spuse conductorul.

– La fel, mimă Mark din buze.

Orașe vechi, orașe coloniale, orașe situate prea la nord pentru a putea aspira la statutul de suburbii. Leagăne de fier ruginite și piscine deasupra solului, în curți dosnice, perpendiculare pe șine. Se simțea ca un industriaș veros din secolul al XIX-lea, călătorind în trenul lui privat, excepând însă o sumedenie de lucruri, în principal lipsa mâncării, apoi izul vag de mucegai, crăpăturile adânci din tapițeria de mușama de pe locul unde stătea el și de pe aproape toate celelalte locuri, și petele difuze, permanente, de pe linoleumul negricios. Mark nici nu știa dacă mai puteai găsi undeva un linoleum la fel, ca să-l înlocuiești pe cel uzat, care era probabil la fel de vechi ca restul vagonului.

Dar de ce nu mai era nimeni altcineva în tren? Poate fiindcă se presupunea acum că mijloacele de transport în comun puteau fi o țintă de atac. Nu-ți prea venea să crezi însă că trenul acesta, care circula în linie dreaptă din New York City, timp de două ore și jumătate, ca apoi să se oprească în mijlocul unei pustietăți, ar putea fi hărăzit unor reglări de conturi, ca un bun de valoare meritând să intre în vizorul strategic sau revanșard al cuiva, indiferent unde ar fi fost. Dar pericolele și dușmăniile se dezlănțuiseră în lume, anarhice și irațională. Vedea ceafa conductorului, așezat pe scaunul din față în vagon, cu șapca pe cap, privind fix înainte, vigilent, cum își imagina Mark.

În parcarea auto din Wassaic, s-a suit în camioneta pe care o lăsase acolo – Karen nu se simțea confortabil la volanul acestui vehicul, așa că nu a vrut să o lase fără Fordul Escort timp de câteva zile –, și și-a continuat drumul spre

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nord, pe Șoseaua 22, prin văi cu teren agricol pietros, unde vacile priveau tâmp de pe costișe. În Hillsdale, a virat spre est, pe Șoseaua 23, și a trecut linia de frontieră în celălalt stat. Exact înainte de a pleca de la hotel, îi spusese lui Karen cu ce tren urma să vină. Nu prea avea benzină, dar nici nu voia să oprească undeva, mai ales că oricum nu-și mai găsea cardul; se gândea că îl lăsase, poate, la recepția hotelului, atunci când se cazase, pentru eventuale cheltuieli neprevăzute. Nu-și amintea propriu-zis să fi făcut asta, dar de fapt nu-și mai amintea aproape nimic din ziua de luni. În Howland, când mai avea exact un kilometru și jumătate până acasă, l-a cuprins subit o stare de agitație, când a trebuit să oprească la două semafoare; nu voia să fie văzut, și nici măcar să observe careva camioneta inscripționată cu numele lui pe părțile laterale. S-ar fi stârnit atâta vâlvă. Fusese impresionat, dar mai ales jenat, când Karen îi povestise cum prieteni, vecini și chiar persoane pe care el nu le agrease niciodată prea mult se adunaseră pe treptele Primăriei, ținând lumânări aprinse în mână și rugându-se pentru el. „Păi, practic, tu ești un supraviețuitor“, îi spusese ea. „Se poate considera și așa. Oricum, ai devenit în ochii lor simbolul viu a tot ceea ce s-a întâmplat, asta a fost, de fapt. Altminteri, totul e de o asemenea amploare, încât oamenii nici nu știu măcar cum să își rostească rugăciunile, nici nu știu pentru ce să se roage.“

„Dar a fost o pură întâmplare că m-am aflat acolo, totuși“, îi spusese Mark.

„A fost o pură întâmplare pentru toți. Nu crezi?! A fost la fel de întâmplător și pentru oamenii care au murit acolo. E altceva decât un grup de soldați pierind în luptă. Acolo au fost doar niște oameni care s-au dus la serviciu. Însă oamenii aceia sunt eroi acum.“

Erau ei într-adevăr eroi? Probabil că da, se gândea el. Puteai deveni erou și nefăcând nimic, dacă moartea ta ajungea să însemne ceva pentru ceilalți. Oricum, putea categoric să recunoască acum, față de el însuși cel puțin, cât de înspăimântat fusese, de fapt. A luat ultima curbă, înainte de intersecția lui, și o altă mașină, pe care n-a recunoscut-o, a claxonat când a trecut prin dreptul lui, venind din sensul opus. Mark a tresărit și a fluturat din mână în dreptul oglinzii retrovizoare, iar apoi a cotit la stânga, pe drumul de țară care ducea la aleea din fața casei.

Casa în sine era prototipul perfect al vechilor clădiri din Noua Anglie, cu un nivel adăugat ulterior construcției inițiale, de o manieră cam rudimentară, cu mult timp înainte ca ei să fi ajuns acolo. Inițial, planul lui a fost să restaureze frumos casa pe cont propriu, eventual chiar să demoleze etajul de sus, însă în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acea perioadă de început a căsniciei lor, Karen îl îndemnase să nu își irosească timpul și îndemânarea pe o muncă neplătită. În fiecare iarnă, închideau o parte din clădire, ca să facă economie la căldură, dar oricum rămâneau cu destule camere libere. Achiziționând casa, se treziseră cu mult mai mult spațiu decât ar fi avut nevoie, însă adevărul era că nici nu ar fi putut rata un asemenea chilipir; în privința sechestrului pe ipotecă, îi vânduse pontul fratele lui, Gerry, agent imobiliar în Stockbridge, care avea pe-atunci o iubită angajată la Citizens Bank. Mark a cumpărat casa la licitație, într-o dimineață de miercuri, în toiul iernii, pe o sumă infimă, lucru pe care simțea nevoia să și-l repete mereu în gând. Sfatul lui Gerry a fost să dichisească un pic proprietatea și să o mărite, acesta fiind într-adevăr planul lor pentru o vreme, dar pe urmă s-a născut Haley, firma lui Mark a căpătat elan, iar el, sentimental, a început să se simtă atras de ideea unei case, unde copiii lui și familiile lor să vină în vacanțe și în weekenduri vara, și pe care în cele din urmă să o moștenească de la el. Deși era preocupat de ideea de a face bani în general, dorea ca această casă să fie un cămin pentru ei, nu o investiție, nu un bun de valoare pe care să-l fi putut comercializa la cel mai ridicat preț de pe piață. Desigur, le-ar fi prins tare bine niște lichidități în momentul de față. Însă, în sinea lui, ideea unei vânzări era încă exclusă, iar Karen, de o bucată de vreme, nu mai adusese nici ea vorba despre asta.

Acolo unde aleea se termina și începea pajiștea, Mark a parcat camioneta și a oprit motorul. Inima îi bubuia în piept. Deși nu vedea nicăieri Fordul Escort, a apăsat pe claxon de două ori. Nu a venit nimeni la ușă. S-a uitat la ceasul de la mână: Karen plecase probabil să o ia pe Haley de la școală, unde cursurile se reluaseră azi. Era normal, se gândea el: cum să o fi lăsat pe Haley să stea singură acolo, doar ca să-l aștepte pe el acasă. Totuși, contrariat în mod absurd de liniștea care învăluia casa și de faptul că soția și fiica lui lipseau de-acolo, a simțit cum i se pune un nod în gât și și-a dat seama că trauma din ultimele zile îl afectase mai mult decât credea. A rămas în picioare în fața camionetei, ciulind urechile. Nimic altceva decât o adiere de vânt, unduind firele de raigras, acolo unde se încheia hotarul peluzei îngrijite. Când cumpăraseră locul, nu mai aveau pe nimeni în jur – peste un hectar de pământ, fără să vezi vreo casă oriunde întorceai privirea, de o parte și cealaltă a drumului, ceea ce era întocmai pe placul lui Mark. Din păcate, lucrurile se schimbaseră. Cam după patru ani, când Haley avea doi anișori, o deschizătură apăruse aproape peste noapte în pâlcul de copaci de la est de ei, peste pajiștea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de raigras, la vreo cinci sute de metri distanță; deschizătura s-a preschimbat într-un luminiș dreptunghiular, apoi într-o groapă, în care a fost turnată o fundație, dar pe-atunci Mark aflase deja toată povestea. Casa se ridica pentru un individ din New York City, pe nume Philip Hadi, un tip de pe Wall Street, cum erau atâția pe-acolo. Inițial, acesta închiriase o locuință în Howland, împreună cu familia, pentru două săptămâni în luna iulie, și, bazându-se doar pe acea experiență, hotărâse să își construiască o casă acolo. Pentru Mark, acest gen de spontaneitate financiară era deopotrivă o nesăbuință și un motiv de invidie. Se așteptase la tot ce ar fi putut să fie mai rău, desigur – vreun bogătan extravagant, făcându-și capriciile cu o casă –, însă, în final, designul se încadra decent, iar clădirea, deși suficient de mare, nu era monstruoasă. Karen era supărată că li se stricase priveliștea. Dar în acest fel, orașele de provincie, cum era și al lor, reușeau să supraviețuiască, indiferent dacă localnicilor le convenea sau nu – oamenii care se născuseră aici se căzneau din răsputeri să plece din oraș, în timp ce indivizii din afară și banii lor trebuiau să fie atrași și primiți bine. Și oricum, casa familiei Hadi nu era locuită decât două sau trei luni pe an. Din septembrie până în iunie, luminile rămâneau stinse înăuntru, iar pe o noapte fără lună nici nu se mai vedea, confundându-se cu bezna neagră din jur.

Școala elementară unde învăța Haley era la zece minute distanță, așa că Mark ar fi putut foarte bine să le aștepte acasă. Dar simțea acum, mai presus de orice, nevoia să le vadă, să le îmbrățișeze. Fără ca măcar să-și lase valiza pe verandă, s-a suit înapoi în camionetă și a pornit spre școală; nici nu intrase bine în parcare, când lumea a și început să strige spre Karen că venise Mark, iar apoi, de față cu mulți dintre prietenii și vecinii lor, fiica și soția lui au venit într-un suflet să-l întâmpine, alergând fericite spre el, pe asfalt, de parcă ar fi fost un prizonier de război, descins pe pista unui aeroport. Câțiva oameni au aplaudat veseli. El și Karen s-au sărutat de câteva ori, afectuoși, dar respectând prezența celor din jur, printre care se aflau acum vreo zece elevi din clasa a doua. Pentru Haley, totul a revenit la normal într-o clipită, așa încât la plecare a optat să meargă acasă în Escort, cu mama ei, lăsându-l pe Mark să vină singur cu camioneta. Lui Haley nu-i plăcea să meargă cu camioneta; făcea prea mult zgomot, spunea ea.

A sunat surioara lui, Candace, și apoi a sunat Gerry, pe care îl sunase Candace, iar Karen i-a invitat până la urmă la ei să bea sau să mănânce ceva,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu conta – de fapt, doar ca să își vadă fratele. Candace a dat o fugă până la Pittsfield, ca să îi ia pe părinții lor, așa că erau și ei acolo. Veniseră toți membrii familiei Firth, în afară de Renee, sora cea mare, care locuia în Colorado Springs – dar a sunat și ea, plângând în hohote, iar Mark i-a povestit din nou și lui Renee totul, stând în picioare pe terasă la asfințit, pe jumătate beat, recunoscător, gândindu-se cu dor la ea, așa cum neglija de obicei să facă. Înainte să se strângă toată lumea, o întrebase pe Karen, un pic rușinat, ce le spusese ea celor care întrebaseră ce căutase el, de fapt, în oraș. Le spusese, i-a explicat ea, că se dusese să arate niște planuri unui client. Și asta a fost povestea cu care a defilat și el în continuare.

Mama lui plângea, și chiar dacă Gerry era cel mai mic dintre ei patru, Mark vedea deja cât de mult începea să semene la atitudine cu tatăl lor: felul cum își înăbușeau emoțiile, pe chipul amândurora, aceeași expresie stoică, hipermasculină, echilibrată, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Candace, cu coafura ei de cucoană, care îl contraria pe Mark de fiecare dată, îl tot îmbrățișa cu tandrețe – Candace, pe care putea să o facă să plângă când erau mici, numai împungând-o în mod repetat cu degetul. Între ei patru nu erau decât șase ani diferență, și de aceea poate că trăirile intense ce rezultaseră de aici făceau ca în prezent personalitatea matură a fiecăruia să i se pară lui Mark mai puțin reală, decât amintirile lui din copilărie despre ei toți, când nici nu știau cum să se certe între ei prea bine, când toate sentimentele lor erau mai aproape de suprafață, așa cum erau și în seara aceasta. Doar Renee reușise să se mute la o distanță mai mare de treizeci de minute de casa unde crescuseră toți laolaltă. Dragostea lor era mai importantă pentru el – mai necondiționată, mai instinctivă – decât își amintea el; regreta că nu știuse să se simtă mai apropiat de ei, mai în siguranță alături de ei, că nu fusese sincer în toate privințele, deși acum nu era nici pe de parte momentul.

Haley a avut voie să stea până mai târziu, fiindcă familia venise în vizită la ei, însă când, inevitabil, a început să o doboare oboseala, ceilalți au considerat că era timpul să plece și ei acasă. Mark și Karen au dus-o la culcare împreună, iar apoi au coborât la parter și au mai băut o bere în living, unul lângă celălalt pe canapea, având grijă să nu facă zgomot, exact ca în majoritatea serilor, preferând să păstreze tăcerea până erau siguri că Haley adormise deja. Mark i-a zâmbit lui Karen, care și-a pus capul pe pieptul lui și a început să plângă. La fel ca frații și chiar ca părinții lui, și ea părea să reacționeze la ceva nou sau schimbat la persoana lui, deși el nu-și dădea seama despre ce putea fi vorba și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de aceea se simțea un pic vinovat că le insufla involuntar acea impresie. În cazul lui Karen, poate că era doar gândul că fusese nevoită să întrevadă cumva eventualitatea în care ar fi trebuit să meargă înainte în viață fără el. Dar nici chiar asta nu explica întru totul ce se întâmpla acum. Mark nici nu mai ținea minte de când nu mai făcuseră dragoste seara – Haley nu se dezvăța de obiceiul de a se trezi în toiul nopții și de a veni tăcută și buimacă de somn să se suie în patul lor –, însă la un moment dat, în noaptea aceasta, Karen l-a trezit pe Mark și au făcut totul, complet pe întuneric, într-o liniște neverosimilă. Karen l-a prins de umeri și l-a împins cu forță sub plapumă, ținând degetele răsfirate în părul lui. După aceea, când Mark i-a simțit trupul tremurând în mâinile lui, Karen l-a tras înapoi sus spre ea. Simțea lacrimile ei pe fața lui, însă indiferent ce s-ar fi petrecut în sufletul ei, tot nu-i putea spune și lui.

Luni, toți s-au dus înapoi la serviciu. Pe Mark îl durea genunchiul, sub cicatricea de la operație, însă era în continuare superstițios la gândul de a înghiți ultimul Vicodin; se agăța de o lună deja de acea unică pastilă, temându-se că în ziua în care n-ar mai fi avut-o, ar fi putut să se împiedice sau să cadă la muncă, iar atunci durerea ar fi devenit de nesuportat. S-a oprit, așa cum făcea ori de câte ori avea posibilitatea, la o cafea și un sendviș cu ou la Daisy's, bufetul de pe drumul regional, exact dincoace de Howland, unde s-a întâlnit cu vreo șase cunoștințe de-ale lui. A acceptat îmbrățișările lor și lacrimile lui Chase (fiica lui Daisy, de vârstă mijlocie și ea acum), care servea la tejghea, și și-a recitat din nou povestea – Times Square, evacuările, panourile publicitare cu imagini video din acele clipe, mulțimile de oameni plângând, furioși. Repetând aceleași lucruri, simțea involuntar nevoia să mai înflorească povestea, însă a rezistat tentației, deși vedea că începea să-și dezamăgească auditoriul. Pe urmă, și-a continuat drumul cu mașina până la New Marlborough, unde făcea o ofertă pentru restaurarea unei case coloniale olandeze, ai cărei noi proprietari erau fanatici în privința detaliilor de epocă, munca propriu-zisă presupunând din partea lui atât documentare, cât și lucrări de renovare specifice. Proprietarii solicitau deocamdată oferte doar pentru bucătărie – spuneau că nu doreau să înceapă lucrări care să implice desfacerea pereților casei în timpul lunilor de iarnă –, însă Mark îi mai întâlnise o dată, iar proiectul de ansamblu îi convenea de minune, deoarece erau exact genul de indivizi din metropolă cu care el se descurca bine, pe drept cuvânt niște perfecționiști arătoși, care se mândreau cu faptul că nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

păreau să fie exigenți sau nerezonabili, deși îți dădeai seama că exact așa aveau să se comporte până la urmă. Mark avea talentul să le insufle încredere clienților de acest fel, în special soțiilor.

În final, a obținut contractul pentru renovarea bucătăriei și, împreună cu o echipă de doi muncitori, a avut de lucru până la mijlocul lui octombrie; atunci, însă, în seara următoare după ce montase chiuveta, procurată de la o firmă de recuperare a pieselor vechi de mobilier, Mark a fost sunat acasă de proprietăreasă, care i-a spus jenată că, deși erau entuziasmați de tot ce făcuse el, urma ca restul renovărilor să fie suspendate pe termen nedefinit. Ghinionul făcea ca soțul ei să fie director executiv la American Airlines: toate companiile aeriene aveau de suferit, iar el aștepta, practic, ca securea să cadă asupra lui și a întregului departament condus de el. Pentru Mark, vestea nu era deloc bună. Karen a sugerat să solicite o majorare a limitei lor de creditare sau, dacă nu, să facă o cerere pentru un alt card, așa cum mai procedaseră și înainte, pentru a trece mai ușor peste perioadele de austeritate; dar când Mark a încercat ambele variante, i s-a spus că, din rațiuni de securitate, orice operațiuni bancare pe numele lui fuseseră blocate. Și așa și-a pierdut o zi întreagă, în convorbiri telefonice pe această temă. Cardul pe care el îl raportase deja ca fiind pierdut fusese utilizat, i s-a spus de la bancă. Mark a întrebat unde și a aflat că în Rusia. Rusia? Lui Mark îi trecuse prin minte, atunci când încercase să își aducă aminte cât mai mult cu putință din acele zile și nopți haotice la New York, că poate de fapt nu pierduse cardul, ci i-l furase co-reclamantul acela stresat, care venise în camera lui de hotel. Însă treaba cu Rusia părea să excludă acea suspiciune, așa improbabilă cum fusese de la bun început. Era foarte posibil să fi scăpat cardul pe jos, iar vreun infractor cu ochi de vultur, vreun ins care din asta trăia, să-l fi săltat imediat. Nemernicii de acest soi nu își luau niciodată vacanță. Dezastrul și panica erau pentru ei ca vremea prielnică semănăturilor. Oricum, agențiile de credit îl asiguraseră că totul avea să se lămurească, deși era posibil să dureze o vreme, fiindcă problema legată de Rusia era cu adevărat un fanion roșu.

Trebuia să mai încaseze încă unsprezece mii de dolari pentru o lucrare în Lenox, pe care o terminase în august, însă, dincolo de asta, nu se mai profila nimic clar la orizont. Și asta cu condiția să poată pune mâna într-adevăr pe cele unsprezece miare. Peste tot la TV arătau că economia era afectată și se subînțelegea cumva că dificultățile celorlalți în urma catastrofei erau totodată

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și dificultățile tale, ceea ce însemna că nu prea te mai încumetai să le ceri oamenilor să își achite datoriile bănești. Oricum, Mark nu excelase niciodată la acest capitol al activității lui. Karen se oferise, de câteva ori, să funcționeze ca un fel de asistentă a lui, însă el nu dorea să creeze un precedent de acest fel. Considera că se cuvenea păstrată o delimitare între afacere și familie, între zile și nopți. În fine, existau întotdeauna vremuri de restriște în viața unui om cu o activitate de genul celei pe care o avea Mark. Era specificul muncii în sine, fără a mai pomeni de faptul că el își era propriul lui șef. Puneai ceva bani la ciorap pentru ierni anevoioase, cum se anunța și aceasta. Însă, mulțumită lui Garrett Spalding, ei urmau să intre în această iarnă fără nici un ban din economiile lor.

Își petrecea diminețile în biroul lui – de fapt, era doar unul dintre dormitoarele goale din casa lor –, făcând investigații profesionale pe internet, cumva aleatorii, dar oricum valoroase, însă în cea mai mare parte a timpul doar cugeta. A doua zi după Halloween, Karen l-a rugat să o ia el pe fată de la școală în acea după-amiază, fără să-i explice de ce; și pe urmă, când a venit acasă la patru și jumătate, l-a anunțat că își găsise o slujbă.

– La școală, a spus ea. E cumva neoficial. Suplinitoare, plus ceva hârțogăraie la biroul de admiteri și înscrieri. Optsprezece-douăzeci de ore pe săptămână. Nu sunt plătită pentru asta, însă obținem o reducere de cincizeci la sută din taxele de școlarizare ale știi-tu-cui. Ai auzit, Haley? O să te vezi cu mami la școală!

– Uraaa!

– N-ai vrut să discuți chestia asta cu mine înainte, a remarcat Mark, supărat pe ea că începuse conversația de față cu Haley, ceea ce pentru el însemna că trebuia să păstreze un ton lejer.

– Ce era de discutat? a spus ea, cu dezinvoltură. Factura pentru taxele de școlarizare e scadentă la sfârșitul lui decembrie, dacă ai uitat cumva. Așa că alternativa ar fi fost să fac eu școală cu ea acasă, și sper că nu sugerezi așa ceva.

Alternativa mai rezonabilă era, de fapt, școala publică din Howland – unde Candace, sora lui Mark, era director adjunct –, dar știa că nu ar fi avut nici un rost să aducă vorba despre asta.

– Tati, poți veni și tu la școală, a sugerat Haley.

– Categoric, a spus Karen, scotocind prin frigider, cu spatele la ei. Poți restaura niște detalii originale ale clădirii.

Câțiva dintre colaboratorii lui uzuali – Hartley, ebenistul lui, și Kurt, care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

era un instalator experimentat – erau deja plecați, după ce acceptaseră alte lucrări cu alți dezvoltatori din Berkshires și din alte părți, ceea ce era, desigur, de înțeles. Oamenii trebuiau să aibă de lucru. Dar asta însemna că, și dacă el ar avea ocazia să liciteze pentru un contract nou, nu ar spune adevărul când ar afirma că ar putea începe imediat lucrările.

A tuns gazonul pentru ultima oară, probabil, în acest an, și s-a urcat pe o scară mobilă proptită de casă, afară, ca să prindă în balamale unul dintre obloane, până să apuce să se întunece de tot. Karen se dusese să o ia pe Haley de la o petrecere de ziua unui copil. Mark și-a desfăcut o bere și a rămas în picioare, cu umărul rezemat de stâlpul ce se înălța peste cele trei trepte de la intrarea din spate; în timp ce soarele apunea deasupra pășunii de raigras, a văzut ceea ce nu mai văzuse înainte decât pe timp de vară – și niciodată atât de clar ca acum, când copacii începeau să își scuture frunzele: toate luminile erau aprinse în casa familiei Hadi, exact în celălalt capăt al proprietății lui.

Localnicii au zărit-o pe soția lui Hadi – la magazinul Price Chopper, situat la sud de Great Barington, dând bacșiș unui adolescent în halat ca să-i pună cele opt sau poate chiar zece sacoșe cu produse alimentare în portbagajul unui SUV Mercedes negru –, înainte să apuce să-l vadă pe el. Ceea ce era bizar, doar din cauză că soția părea o prezență aproape invizibilă, ori de câte ori familia Hadi venea în oraș, în vacanța de vară; Philip era membrul sociabil al familiei lor, genul de individ care pornea de la premisa că putea să se adapteze oriunde și în prezența oricui. Cu toții știau câte ceva despre Phil Hadi. Cât despre soție – nu puteau nici măcar să cadă de acord asupra numelui ei; Karen era aproape sigură că o chema Rachel –, aceasta se mai materializa din când în când, la farmacie sau la oficiul poștal; era politicoasă, relativ prietenoasâ, răspundea la întrebări, spunea la revedere. Dar nici unul dintre ei, oricum nu cei care locuiau acolo tot timpul anului, nu reușise vreodată să schimbe mai mult de câteva vorbe cu ea, așa că nici unul dintre ei nu avea de gând să o abordeze cumva acum, în parcarea de la Price Chopper, sau la Rexall în ziua următoare, ca să întrebe ce căuta ea, împreună cu familia, probabil, în Howland, într-o zi de lucru din noiembrie, de ce își deschideau acum casa de vară din nou. Plănuiau să rămână o vreme, se părea, ținând seama de cele opt pungi cu alimente.

După câteva zile de ipoteze și speculații care de care mai fanteziste și temerare, Karen s-a trezit angrenată într-o discuție, după ce o lăsase

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dimineața pe fată la școală, tema fiind prezența sau absența din localitate a lui Hadi însuși. Vreo două femei susțineau cu convingere ideea, bazată pe nimic, că Rachel îl părăsise pe bogătanul ei de soț și fugise în Massachusetts cu copiii. Nu însemna însă că îi văzuse careva pe copii, totuși. Dar era de neconceput ca ea să fi venit aici fără ei, chiar dacă părea verosimil ca o doamnă trăind pe picior mare, ca ea, să aibă o persoană care să se ocupe în permanență de copii, oriunde ar fi mers. Și mai era, desigur, dovada inițială, cu toate acele pungile de alimente cumpărate. Sigur mai erau și alte guri de hrănit în casa aceea.

Până la urmă, Rachel a fost cea care a spart gheața. O prietenă de-ale lui Karen, pe nume Sue Scoville, era în Grindhouse, ca să ia o cafea pentru ea și niște suc pentru cei doi fii ai ei, dintre care unul avea părul ud, proaspăt pieptănat, era roșu la față și mirosea a clor, fiind limpede că tocmai ieșise dintr-un bazin de înot. Sue a simțit că o bate ușor cineva pe umăr și, când s-a întors, a văzut-o pe Rachel, singură, în spatele ei la rând; aproape în șoaptă, Rachel a întrebat-o unde fusese la înot băiatul – fiindcă și fiul ei adora înotul, a zis ea –, iar, de aici, Sue a scos totul de la ea. Întreaga familie Hadi, inclusiv Philip, locuia acum în Howland, pe termen nedefinit. Philip, a explicat Rachel pe un ton neutru, avea prieteni sus-puși, atât în guvern, cât și în sectorul companiilor private, cu legături puternice în apărarea națională; iar discuțiile din interiorul acelor cercuri sugerau cu tărie că un nou atac terorist în New York City nu era doar posibil, ci chiar iminent. Fuseseră incidentele acelea cu antrax, dar Rachel a spus că nu, nu despre asta era vorba, soțul ei fusese prevenit în privința unei acțiuni mult mai ample. Pe Sue a frapat-o faptul că nu a văzut-o deloc pe Rachel Hadi să ridice din umeri sau să dea ochii peste cap, altfel spus nu observase nici un fel de priviri cu subînțeles sau grimase, pe care două neveste le-ar afișa în mod normal într-o conversație despre impulsurile sau opiniile încrezătoare ale soților lor. Se vedea că nu îi convenea situația, însă în mod limpede credea că soțul ei era un om foarte bine informat. Și poate chiar așa și era. Cine putea ști cum funcționau aceste eșaloane.

Oricum, din rațiuni de securitate, familia Hadi locuia acum aici. Singurul lucru rămas încă nelămurit, s-ar fi zis, era cât timp plănuiau, de fapt, să aștepte, înainte să se întoarcă acasă, în Manhattan; Sue spunea că Rachel s-a întunecat un pic la față, auzind această întrebare. „Până nu va mai exista nici un pericol“, a răspuns în cele din urmă, dar Sue era deja la casă, achitând

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sucurile pentru fiii ei, iar Rachel s-a retras din magazin, luându-și rămas-bun în pripă și aproape nepoliticos, ca și cum ar fi regretat că vorbise, poate, prea mult.

În urmă cu câteva luni, orașul tratase cu oarecare scepticism pretențiile diverșilor vilegiaturiști bogați din New York de a deține anumite date secrete, dar acum nimeni nu se mai încumeta să ignore vreo sursă de informații sinistre. Rachel ar fi devenit și mai paranoică, poate, dacă ar fi știut cu ce viteză oamenii din Howland și din împrejurimi își împărtășeau unii altora detaliile fiecărei întâlniri avute cu ea. Și nu doar știrea despre un posibil atac terorist. Bunăoară, s-a dus vestea cu rapiditate cum Rachel o întrebase pe Sue Scoville despre existența unor bazine de înot acoperite, și cum îl întrebase pe directorul piscinei de la Simon's Rock, ce școli bune existau în zonă, și cum, de asemenea, o întrebase pe directoarea stresată de la biroul de admiteri al școlii private Mullins – acum șefa lui Karen Firth – dacă nu cunoștea vreo firmă bună de construcții prin zonă.

Mark avea o pagină web rudimentară pentru firma lui – cu un conținut strict informativ, asemănător cu o reclamă din Pagini Aurii – și, desigur, figura și în cartea de telefoane a orașului Howland. Dar când s-a oprit la Daisy's într-o dimineață, pentru un sendviș cu ou și o cafea – în principal, doar ca să mai iasă din casă; nu avea nici o lucrare în curs unde să se ducă după aceea –, Chase i-a spus, în timp ce îi dădea restul:

– Te-a căutat tipul ăla din New York, mai devreme, aici. A întrebat de tine.

– A întrebat de mine? s-a mirat Mark.

Cun adică mai devreme, când acum era abia opt fără zece?!

– Tipul ăla bogat, a spus Chase, strângând din buze poate ceva mai mult decât de obicei, și s-a întors să urce cele trei trepte de la tejghea, ca să ia următoarea comandă.

La bufetul lui Daisy, dimineața devreme, nu lucrau decât Chase și bucătarul, Horace, pe care îl zăreai oricum doar prin fanta îngustă pe unde apăreau farfuriile cu mâncare caldă și comenzile la pachet și care se zvonea de multă vreme că se culca cu Chase. Faptul că nu-l vedeai niciodată îi conferea un fel de aură legendară, care făcea ca zvonul, dacă o cunoșteai pe Chase cât de cât, să pară și mai plauzibil, cumva.

În dimineața următoare, Mark a ajuns la Daisy's la ora șase și patruzeci și cinci de minute, iar acolo, în mica parcare triunghiulară, între tomberonul de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gunoi și rezervorul de combustibil (micul local era situat la intersecția a trei drumuri, neavând decât câmpuri împrejur, ceea ce îl făcea vizibil din toate direcțiile), se afla un SUV negru, care, după cum arăta, ar fi putut face parte dintr-o coloană de mașini oficiale, ieșind în evidență printre celelalte vehicule din parcare, toate pătate de sare sau ciupite de rugină, cum era și camioneta lui Mark. A parcat la o distanță cuviincioasă, în special fiindcă geamurile foarte fumurii ale SUV-ului făceau cu neputință să-ți dai seama dacă Haidi, sau altcineva, nu era încă înăuntru.

Dar tipul era în local, așezat singur la una dintre mesele pentru două persoane, cu fața spre ușă. Mark îl mai văzuse o dată sau de două ori înainte, vara în oraș, dar chiar dacă nu ar fi fost așa, tot l-ar fi recunoscut imediat – pe de o parte și fiindcă îi cunoștea personal pe toți muncitorii cu ochi roșii de nesomn, aflați la acea oră la Daisy's, și pe de altă parte fiindcă Haidi purta o vestă de molton gri fără mâneci, care părea nouă, peste o cămașă albă din bumbac, cu vârfurile gulerului prinse în nasturi. Unde mai pui că nu arăta nicidecum obosit. Avea în față o cană de cafea neagră neatinsă, servind, parcă, drept decor sau camuflaj, la fel ca și vesta de molton.

– Mark Firth? zise Hadi. Adică bineînțeles că dumneata ești, te-am văzut adineauri când ai coborât dintr-o camionetă inscripționată cu numele dumitale. E foarte simplu în felul ăsta! N-ar strica, poate, să procedeze toți la fel. Ia un loc. Eu sunt Phil.

Din prima clipă, Mark renunță involuntar să controleze discuția, o atitudine ce depășea acea deferență prudentă, pe care ai avea-o în mod normal față de un posibil client, presupunând că despre asta era vorba. Semăna mai degrabă cu respectul pe care l-ai arăta unui om mai în vârstă, așa cum era Hadi, deși nu cu mult – cu siguranță, nu putea să fi trecut de patruzeci de ani. Părul începuse să i se rărească. Nu vorbea tare, deși păstra din precauție un ton cumva autoritar.

– Am auzit o poveste extraordinară despre dumneata, continuă Hadi. Chiar ai fost în New York pe 11 septembrie?

Mark încuviință din cap.

– La fel cum erai și dumneata, îmi imaginez, spuse el. Nu a fost nimic, efectiv. Eu n-am fost nici o clipă în pericol.

– Ba da, ai fost, replică Hadi. Cu toții am fost în pericol. Însă eu locuiam în New York – pe dumneata ce te-a adus acolo?

În mod ciudat, Mark simțea instinctiv că întrebarea aceasta era o capcană

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sau o înscenare, că Hadi știa deja adevărul despre prezența lui în New York, din simplul motiv că indivizii de genul lui Hadi țineau cu tot dinadinsul să știe tot, având totodată și mijloacele de a se interesa. Dar părea o nebunie.

– Venisem să arăt niște planuri unui client care intenționează să construiască aici, răspunse Mark.

– Desigur, desigur, spuse Hadi, hotărându-se în sfârșit să guste din cafea, dar constatând contrariat că se răcise. Da, știu că ești antreprenor de construcții, și mai știu de asemenea că te bucuri de un bun renume în domeniu. Acesta este și motivul pentru care am sperat să te întâlnesc aici. Ai câteva minute libere?

Întrebarea părea să fi fost adresată mai mult de formă, dar, ce-i drept, Mark nu avea de mers nicăieri în acea zi, până la ora trei fără un sfert, când trebuia să o ia pe Haley de la școală.

– Bun, împreună cu familia am o casă în Howland, dincolo de Șoseaua 4, dar destul de departe, construcția fiind pe dealul de unde se vede orașul, e greu să-ți explic, dar dacă vii cu mașina…

– Știu perfect unde este, spuse Mark. Suntem vecini, adăugă el zâmbind, dar Hadi nu zâmbea. Adică, reluă Mark foindu-se pe scaun, ne desparte un teren de circa un hectar, însă casa voastră se vede de la noi, din moment ce sunteți mai sus, pe deal. Oricum, și casa noastră este tot dincolo de Șoseaua 4, mai departe.

– N-am știut asta, zise Hadi, iar Mark înțelese din tonul lui că asta îl irita acum – nu faptul că el și acest constructor din clasa de mijloc erau, relativ vorbind, vecini, ci faptul că el apăruse la întâlnire fără să cunoască un aspect relevant, pe care celălalt tip îl știa însă. Mda, bun atunci, înseamnă că știi locul. Construcția a fost concepută ca o casă de vacanță, dar, între noi fie vorba, eu și familia mea vom sta aici tot timpul anului.

Tăcu, însă Mark, înzestrat cu un soi de al șaselea simț care îl ajuta să aibă succes pe lângă potențilii clienți bogați, deduse că Hadi voia să fie întrebat de ce.

– De ce? spuse el. Dacă nu vă deranjează că întreb.

– Nicidecum. Este o întrebare logică. Dă-mi voie să încep prin a-ți povesti despre activitatea mea. Am fost cadru universitar, am predat ca profesor la Școala de Afaceri a Universității Columbia, însă am avut o idee, un algoritm, și am putut să conving pe câțiva cunoscuți de-ai mei să mă lase să le câștig

******ebook converter DEMO Watermarks*******

niște bani în baza acestui algoritm, iar în final am demarat ceea ce se numește un fond speculativ de investiții. Știi ce este asta?

– Mai mult sau mai puțin, zise Mark.

Era important să-i lași să fie un pic condescendenți față de tine la început, dacă observai că acesta era tonul pe care voiau să-l imprime discuției.

– Când atingi un anumit nivel în domeniul meu, care esențialmente este domeniul investițiilor, începi să întâlnești oameni, oameni puternici, mult mai puternici decât aș puteau eu spera vreodată să fiu. Și oamenii aceștia îți dau banii lor să-i administrezi, ceea ce e un lucru intim. Oamenii lasă garda jos în fața ta. Ajungi să asiști la acele conversații în care delimitarea dintre afaceri și guvernare începe să se estompeze un pic. Oricum, fără…

Chase veni la masa lor și puse o pungă de hârtie în fața lui Mark, fără să spună nici un cuvant. Înăuntru, Mark simțea după miros, era un sendviș cu ou, pe care el nu-l comandase, dar pe care ea știa că el îl voia. Și i-l împachetase ca pentru drum, drăguța de ea, și-a dat el seama, ca un fel de recuzită, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să pretindă că trebuia să ajungă în altă parte.

– Fără a intra în detalii, spun doar că uneori am acces la informații mai devreme decât majoritatea oamenilor. Informații care ar putea cauza probleme, dacă s-ar răspândi în rândurile populației.

– Chestii clasificate? se interesă Mark.

– Nu neapărat la un asemenea nivel. N-aș merge chiar atât de departe. Oricum, pe scurt, New York City, orașul meu natal, nu este un loc unde să mai poți fi în siguranță la momentul de față sau într-un viitor previzibil. Urmează noi evenimente, de toate felurile. Inevitabil. Oameni cumsecade, bărbați și femei, lucrează neîntrerupt pentru a încerca să devieze ținta acestor evenimente, însă e posibil să nu reușească, lucru pe care îl recunosc chiar ei. Altfel spus, ești invitat să îți imaginezi și să te pregătești pentru anumite lucruri care întrec orice închipuire. Cum ar fi să transformi niște avioane de pasageri în proiectile letale. Cine să-și fi închipuit așa ceva?

Mark scutură din cap.

– Adică, știi, e unul dintre motivele pentru care acei oameni apelează la mine, spunea Hadi. Capacitatea de a vedea în viitor. Posibilitatea de a dejuca planurile. Nu e o descriere nepotrivită pentru ceea ce fac eu. Dar oricum. Îmi cunosc prioritățile, care în acest caz înseamnă să-mi pun familia la adăpost, să o scot din zona-țintă. Pe dumneaei cum o cheamă?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mark privi peste umăr în spate.

– Chase?

– Mulțumesc. Chase? Din păcate, cafeaua mea s-a răcit. Și, te rog, poți să-mi aduci și mie același lucru pe care i l-ai adus domnului Firth aici? Miroase tare bine.

– Se numește sendviș cu ou, spuse Chase, posacă. La pachet?

– Da, te rog. Adică, fără nici o exagerare, eu nu consider că e un mare sacrificiu să mă mut aici. Cumva este ceea ce îmi doream oricum să fac. Îmi place aici. Am crescut într-un oraș ca acesta. Mi-a plăcut locul de prima oară când am venit. Mereu încerc să-mi conving familia să venim aici în weekend. Nevastă-mea este încă bosumflată că n-am construit casa undeva mai aproape de o pârtie de schi. Dar mie exact asta îmi place aici, faptul că nu a ajuns să aibă prea mare căutare. Nefiind suficient de aproape de nici un fel de atracții de genul ăsta, nu a devenit o stațiune populară pentru turiști. Orașul rămâne așa cum este, adică exact cum îmi place mie. Oricum, nevastă-mea n-a mai schiat de ani de zile, așa că nu prea înțeleg ce vrea, de fapt. De cât timp locuiești aici?

Toată întrevederea aceasta se prelungea deja mai mult decât se așteptase Mark, ceea ce nu însemna însă că s-ar fi dumirit cumva spre ce se îndrepta discuția. Era învățat îndeobște cu oameni bogați, care voiau ca orice întâlnire să se termine în cel mult cinci minute.

– De-o viață, răspunse el. În fine, nu chiar aici în Howland. Am crescut undeva mai aproape de Pittsfield. Ai mei locuiesc încă acolo.

– Nu mai spune, și cum era?

Mark nu prea pricepea sensul întrebării, însă presupunea că Hadi nu fusese niciodată în Pittsfield.

– E mai mare decât Howland, dar nu e propriu-zis un centru urban. Era destul de frumos acolo. Nu se putea să fi fost prea rău, din moment ce nici unul dintre noi nu s-a mutat prea departe, până la urmă. Am un frate care locuiește aici în Howland și lucrează în Stockbridge, și o soră în Great Barrington.

Observa că toate astea aveau un efect emoțional pozitiv asupra lui Hadi (acesta fiind și motivul pentru care omisese intenționat informația despre cealaltă soră, care se mutase în Colorado).

– Ia te uită, ce grozav, spuse Hadi. Și ți-ai întemeiat deja o familie?

– Da, sunt însurat și am o fetiță, care are aproape opt ani.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Opt ani. Înseamnă că ar trebui să te întreb despre școli, dar aici e de fapt domeniul lui Rachel, care va vrea precis să decidă singură în această privință. În fine, probabil că te întrebi de ce am ținut neapărat să te întâlnesc. Casa noastră are nevoie de niște modernizări și amenajări, ținând seama că acum vom locui aici în permanență. M-am interesat prin jur și firma dumitale mi-a fost recomandată cu încredere. Desigur, îmi imaginez că s-ar putea să fii deja ocupat cu alte lucrări în momentul de față, însă eu aș vrea să începem imediat.

– Aș putea face câteva reprogramări, spuse Mark, fără să încerce să își dea prea multă importanță. Trebuie totuși să avem în vedere că, dacă lucrările presupun săpături în sol, în curând vine iarna și e greu de prezis cum va fi vremea în următoarea perioadă. Dacă nu vă grăbiți, v-aș putea sugera chiar să amânați modernizările pentru la primăvară.

– Da, înțeleg argumentul dumitale, spuse Hadi, după câteva clipe de reflecție. Dar nu vreau să amân încheierea contractului cu dumneata, fiindcă nu vreau să risc să te angajezi în altă parte, pentru vreo lucrare mai mare. Mă gândeam să aranjăm eventual un fel de rezervare prealabilă, eu urmând să te plătesc pentru a avea garanția că nu vei avea alte programări, astfel încât dumneata să te poți apuca de lucru, atunci când condițiile vor fi prielnice. O exclusivitate, la asta mă refer. Se practică așa ceva în domeniul construcțiilor?

Mark făcea un efort tot mai mare de a încerca să își înăbușe simptomele fizice ale stării de entuziasm și ușurare care îl cuprinsese.

– Sunt sigur că am putea schița ceva de felul acesta, spuse el.

Hadi contemplă pentru câteva momente interiorul localului lui Daisy – tejgheaua veche, de melamină, cu suporturi pentru prăjituri la ambele capete, perdelele dantelate, subțiri, anunțul de lângă casa de marcat, indicând-o ca administrator de credit pe Helen Waite – cu un mic zâmbet pe față, ca și cum totul ar fi fost exact cum spera el. Un alt client se ridică să plece, iar Hadi îi zâmbi și îl salută din cap, fără să-l deranjeze câtuși de puțin că nu i se răspunde la fel.

– Îmi pare rău să aflu că reședința are deja nevoie de recondiționări, spuse Mark. Ținând seama că e o construcție relativ nouă.

Era greu de presupus că Hadi ar fi dorit o extindere a spațiului de locuit. Suprafața existentă era deja mai mult decât suficientă pentru o familie, indiferent cât de mulți copii ar fi avut.

– Nu-i vorba despre așa ceva, răspunse Hadi, zâmbind. Sunt lucrări pentru sporirea măsurilor de siguranță. Anumite modificări, anumite instalații. În

******ebook converter DEMO Watermarks*******

general, în afara casei propriu-zise.

– Măsuri de siguranță?! repetă Mark. Nu cred că eu…

– Știu că nu constituie, probabil, genul de lucrări pe care dumneata să le execuți în mod uzual. Înțeleg asta. Nu am pornit de la premisa că ai fi cumva specializat în acest domeniu.

– Nu e neapărat asta. În fine, e și asta, parțial. Dar eu voiam să vă întreb, de fapt, de ce e nevoie să faceți acest lucru? Am presupus că v-ați mutat aici pe o perioadă nedefinită, tocmai din cauză că vi se părea că veți fi mai în siguranță aici.

– Așa și este, oarecum, zise Hadi. Însă într-o anumită măsură, eu…

Dar Hadi se opri în momentul în care Chase, trecând pe lângă ei, lăsă o pungă de hârtie albă cu un sendviș înăuntru, pe marginea mesei, lângă cotul lui.

– Știi, reluă el, am norocul ca, în această perioadă și epocă, să îmi pot efectua munca aproape din orice loc m-aș afla. Îmi trebuie o conexiune la internet, rapidă și protejată, un serviciu de telefonie, și cam atât, în mare. Însă o mulțime de bani circulă prin mine, sau pe lângă mine cel puțin – iar întreruperea acestui flux va fi unul dintre scopurile potențiale ale inamicilor noștri. Sub acest aspect, port cu mine sentimentul unei siguranțe diminuate, din păcate, oriunde m-aș duce.

– Ah, spuse Mark, care nu era sigur cât să creadă din toate astea. Ținu să-și reamintească, însă, că nu venise aici ca să discute despre starea lumii, ci despre o slujbă, o slujbă de care avea nevoie cu disperare. Apropo de ceea ce spuneați adineauri, continuă el. Să nu mă înțelegeți greșit, mă pricep să montez o bornă sau niște cabluri subterane la fel de bine, sau mai bine chiar decât oricare altul. Nu-i nevoie să fii expert pentru asta. Dar pot să vă întreb de ce *eu*? De ce nu apelați la un specialist, care să vină din metropolă și să facă asta?

– Fiindcă nu vreau ca toată chestia asta să pară ceea ce este, de fapt. Apropo, cât costă sendvișurile astea cu ouă? Doi dolari?

Se pregătea să se ridice.

– Un dolar șaptezeci și cinci, răspunse Mark. Cu carne, costă mai mult.

– Ce-ar fi să vii să vezi casa? spuse Hadi. Apoi, scoase trei bancnote de un dolar, le lăsă pe masă și își trase în sus fermoarul de la vesta de molton. Mâine-dimineață, eventual la șase treizeci? Eu mă trezesc foarte devreme.

Zâmbi cordial, dar fără să dea mâna cu Mark, înainte de a porni spre ușă. În

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mână ținea punga de hârtie cu sendvișul în ea. Mark îl urmări cu privirea pe fereastră; Hadi se urcă în vehiculul SUV-ul negru – pe partea șoferului – și ieși din parcare. Un piculeț cam prea plin de sine, se gândi Mark. Însă trufia clienților era ca o mină de aur. Și mai exista ceva la Hadi, în mod special – o nepăsare, ca un fel de anticharismă –, ceea ce, în mod paradoxal, îl atrăgea de asemenea pe Mark. Aceștia erau indivizii care conduceau lumea. Nu le păsa de ceea ce gândeau alții despre ei. Poate că asta era pe de o parte ceea ce îl separa pe Mark de acea categorie de oameni: știa că îi lipsea o anumită cruzime, dar poate că era chiar mai simplu de atât, poate că era doar faptul că el punea prea mult preț pe ideea că toți trebuiau să îl placă.

Se gândea să se ducă acasă și să facă rapid niște investigații pe internet, despre sistemele de înaltă tehnologie pentru securizarea spațiilor de locuit și să afle cam care erau tarifele practicate pentru așa ceva. Hadi părea genul de om pentru care banii nu erau o problemă, și de ce n-ar fi așa, în fond? Pe de altă parte, cu toate milioanele lui, nu era în stare, s-ar fi zis, să-i facă cinste unui vecin cu un sendviș. Mark își scoase portofelul din buzunar, adună de pe masă bancnotele lăsate de Hadi și se îndreptă spre casa de marcat.

În Berkshires, meleagurile sudice erau verzi aproape tot timpul anului, etalând o vegetație luxuriantă chiar, unde poalele dealurilor joase și vălurite rămâneau ascunse sub frunzișuri dese; de aceea, când se încheia sezonul turistic, iar frunzele arborilor foioși se făceau cafenii și cădeau, peisajul devenea invaziv, ca o radiografie, ca și cum nervurile pământului ar fi fost expuse. Iarna părea să diminueze peisajul zonei. Sentimentul oamenilor despre locul și modul în care trăiau depindea de izolare, de intimitate, pe care natura le oferea în general pe gratis, ca apoi periodic, în funcție de anotimp, să-ți amintească să le apreciezi, privându-te temporar de ele. Proprietățile vecinilor păreau dintr-odată agresiv de apropiate. Iarba se făcea brună ca pământul și totul părea să se micșoreze. Fluviul arăta la fel de posac ca oricare dintre celelalte locuri, opac în lumina mohorâtă de noiembrie, vizibil dintr-odată de pe drumurile care treceau exact pe lângă el, de unde, în timpul verii, nici nu-l zăreai că era acolo. Mașina ta mirosea din nou a radiator încins. Iar tu simțeai că ar fi trebuit să te îmbraci mai gros.

Howland se deosebea de localitățile învecinate prin faptul că peste patru sute de hectare contigue din suprafața locală erau neexploatate – un teren funciar datând în această formă din anii 1970, când un avocat din Boston, în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

timp ce își pregătea testamentul, a rămas stupefiat aflând că fiul său și-a exprimat cu ingratitudine dorința de a nu fi împovărat cu moștenirea pământului, pe care tatăl său îl cumpărase, cu multă dragoste, pe parcursul a patruzeci de veri petrecute acolo. Avocatul a donat în schimb orașului acele hectare, cu condiția ca niciodată să nu se construiască nimic acolo. De atunci, donația funciară devenise o țintă caritabilă preferată a vilegiaturiștilor; cu o anumită perfidie, în testamentul său, bătrânul îl numise ca administrator pe fiul ingrat, care însă, fiind avocat și el, a reușit să se descotorosească de întreaga moștenire, lăsând-o pe seama unui grup de localnici numit Cetățenii pentru o Dezvoltare Controlată. Până și pădurea ocrotită de administratorii fondului părea mai rară și mai puțin impunătoare, în săptămânile de dinaintea primei ninsori, sau așa ar fi părut dacă vreunul dintre localnici ar fi catadicsit să încetinească viteza și să privească spre pădure. Dacă locuiai acolo și vedeai pădurea de fiecare dată când mergeai cu mașina în oraș sau când veneai înapoi, nu-ți sugera nicidecum o „dezvoltare controlată“, fiindcă de fapt nu arăta a nimic.

Cu două săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței, dacă te îndepărtai de Șoseaua 7 și porneai cu mașina pe drumurile șerpuite ale ținuturilor unde trăiau majoritatea localnicilor permanenți, nu era nevoie să ajungi prea departe ca să constați că singurele culori care ieșeau din gama nuanțelor maronii se găseau pe steagurile ce atârnau încă în falduri de sub streșini sau stăteau oblic în aer, cu prăjina înfiptă în console de alamă, fixate cu șuruburi de grinzi. Unii oameni dăduseră jos drapelele după câteva săptămâni, mulți însă – nu. Știau că steagul nu putea rămâne afară toată iarna, fără să se deterioreze sau să se distrugă, însă li se părea că, dacă l-ar fi împăturit și l-ar fi pus înapoi în debara, ar fi fost ca și cum ar fi uitat tot ce se întâmplase, ca și cum ar fi revenit la acea stare de spirit tolerantă, de care se bucuraseră toți înainte, când considerau că libertățile lor erau de la sine înțelese, când nu se temeau că puteau fi vânați de dușmani. Faptul că o parte din ei tânjeau cu nerușinare exact după asta – după vechiul mod de viață, în care nu li se cerea să apere felul în care trăiau – contribuia la accentuarea sentimentului de vinovăție, ceea ce îi făcea să lase drapelul sus. Națiunea era în stare de război; din cauza caracterului invizibil al acestui război, era deopotrivă mai greu și mai important să fii vigilent. Unii chiar savurau preventiv simbolismul de a lăsa pânza drapelului să fluture în vânt toată iarna – pentru ca, odată cu revenirea primăverii, să găsească același Old Glory[2], cumpărat de la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

magazinul de bricolaj, complet zdrențuit și ferfenițit, dar încă acolo, încă fâlfâind, evocând ceva mai presus de simpla lucrare a stihiilor și a vremurilor.

Firmele turistice din Berkshires – Tanglewood, Jacob's Pillow, The Mount – erau închise pe timpul iernii, însă restaurantele și magazinele, chiar și cele de lux, rămâneau deschise, uneori cu anunțuri în vitrină menționând un program de funcționare redus. Autostrada Mass Pike[3], de la Stockbridge la Boston, tăia regiunea în două, de la vest la est; de la sud la nord, orașele – Sheffield, Howland, Stockbridge, Lee – erau înșirate majoritatea de-a lungul Șoselei 7, care la rândul ei urmărea îndeaproape albia fluviului Housatonic, unde odinioară apele puneau în funcțiune morile de hârtie ale căror splendide carcase arhitecturale îl încălecau încă pe ambele maluri, unele dintre ele restaurate și preschimbate abil în galerii și spații comerciale, altele rămase goale și, în așteptarea vreunui cumpărător, arborându-și declinul material emoționant și pitoresc, înainte de a nu mai fi deloc.

Orășelul Howland deținea încă propriul oficiu poștal, deși la fiecare câțiva ani apăreau zvonuri că ar urma să fie închis sau comasat cu oficiul poștal din Sheffield, care avea aceleași dimensiuni, dar era situat la zece kilometri distanță. De obicei, zvonul acesta se lansa în perioada electorală; persoana care candida la alegerile primare pentru locul din Congres aferent vestului statului Massachusetts încerca să spună, mai strident decât contracandidatul său, că se va lupta cu mahării birocratici de la Washington, pentru a proteja oficiul poștal din Howland de loviturile securii bugetare. Locuitorii din Howland nu aveau de unde să știe, de fapt, dacă era vorba într-adevăr de o luptă, necesitând viclenie sau eventual curaj, ori dacă nu era decât o chestiune ce se putea rezolva cu un simplu telefon, printr-un schimb uzual de favoruri legislative. Rămânea, însă, o promisiune esențială în campania electorală, pentru orice candidat local, așa că micuța clădire dreptunghiulară din cărămidă, cu catargul de steag la fațadă, funcționa pe Mill Street, la fel cum funcționase începând din 1922.

Postul de diriginte de poștă într-un oraș de acea dimensiune nu era dificil, însă din diferite motive – natura claustrofobică a unei asemenea slujbe, uniforma pe care trebuia să o porți, rușinea atașată ideii de a munci pentru guvern –, nici un cetățean din Howland nu se înscrisese la concurs; postul i-a revenit unui tânăr pe nume Glenn Brooks, care făcea naveta tocmai din Springfield și solicita de la guvern un adaos fantezist la decontarea costurilor

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de călătorie. Acel adaos, deși rămânea neschimbat, a devenit cu atât mai fraudulos după ce Glenn s-a cuplat cu o femeie din Howland, pe nume Penny Batchelder, și, după două întâlniri, a început să rămână la ea și peste noapte, în cele trei zile pe săptămână când fiii ei erau la tatăl lor. Luni dimineața, pleca din apartamentul lui haotic din Springfield și se întorcea seara, însă marțea, după serviciu, își parca mașina pe aleea din fața casei lui Penny, cam la vreo cinci kilometri de oraș, și cu excepția momentelor când era vreme urâtă, nici măcar nu mai pornea motorul mașinii până vineri dimineața. Lui Penny nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă oamenii vedeau mașina lui parcată acolo. De fapt, asta era și bine, și rău la Penny, din perspectiva lui: nu-i păsa nici cât negru sub unghie de nimic, începând din momentul în care se întorcea acasă, după ce îi lăsa pe băieți la tatăl lor, marțea după-amiază. Nu voia nimic de la Glenn, nu-l critica, nu-i spunea că arăta stupid cu pilozitățile alea pe față, cum făcuseră ultimele două iubite ale lui. Uneori, nu vorbea deloc, intervale lungi de timp; alteori, îi puneai o întrebare, dar nici măcar nu-ți răspundea, de parcă nu te-ar fi auzit, chiar și atunci când stătea lângă tine, în pat, fumând cu luminile stinse și fereastra deschisă. Dar până la urmă își revenea din reveria în care se pierduse. Și când își revenea, era ca nebună. Te lăsa să faci orice.

Diminețile, îl ducea cu mașina la serviciu, fiind în drumul ei spre cabinetul medical din Stockbridge unde lucra. El i-a dat ei cardul lui de credit, ca să îl folosească la cumpărarea benzinei, astfel încât el să poată atașa chitanțele respective la foaia de decont și totul să pară în regulă pentru cei de la poștă. Și asta nu fiindcă ar fi avut vreun motiv să creadă că lor le-ar fi păsat cumva. De unde știa el dacă nu băgau toate chitanțele lui, cele autentice și cele false deopotrivă, la distrugătorul de documente!? Totul era atât de corupt. Însă corupția sistemului îl făcea să se simtă bine, cumva: ca un tip deștept. Reușise să răzbată în interiorul sistemului. Corupția făcea parte din viață, la nivel guvernamental în special, iar dacă nu izbuteai să o faci să funcționeze în favoarea ta, atunci aveai să devii victima acestei corupții generalizate. Ori una, ori alta. Poate chiar îi ciupea de prea puțini bani, ținând seama de ceea ce ar fi putut scoate de la ei, totuși. Era la fel ca plata taxelor: exista o linie pe care trebuia să ai grijă să nu o încalci, însă te simțeai ca un laș dacă nu încercai să te tragi cât mai aproape cu putință. Oricum, la fiecare sfârșit de lună se simțea ca un mare șmecher, încasând bani pentru kilometri pe care nu-i străbătuse, în nopți pe care le petrecuse de fapt în patul unei tipe divorțate și negreșit

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sexy, care nu părea să vrea nimic de la el, decât să fie acolo, să îi umple singurătatea, și care în schimbul acestui lucru îl lăsa să facă ce voia el, fără să facă mare caz dacă nu îi plăcea și ei.

La începutul lunii ianuarie, în prima dimineață când temperatura a scăzut până aproape de zero, Glenn a coborât la parter, în timp ce ea făcea încă duș, și desculț – oribilă idee – a ieșit pe ușa care ducea din bucătăria lui Penny în garajul ei cu ciment pe jos. Era loc acolo pentru două mașini, însă jumătate din spațiu rămăsese înțesat de tot felul de tâmpenii de-ale fiilor ei: skateboarduri, niște lemne vechi din care se gândeau probabil să-și facă un soi de rampă, o consolă Nintendo depășită, pe scurt, un talmeș-balmeș al pasiunilor de băiețandri. Toate erau deja abandonate acolo, însă el le-a mutat cu grijă oricum, stivuindu-le lângă pereți sau punându-le pe rafturile pentru unelte, deja curbate la mijloc. Îi înghețaseră picioarele. Băieții erau o adevărată enigmă pentru el. Penny nu răspundea la întrebările despre ei, deși nici el nu se arăta prea curios. Imaginea acelor jucării stricate sau abandonate nu-i trezea nicidecum dorința de a se comporta ca un tată sau de a se apropia cumva de ei; eventual, i-ar fi plăcut să se pună la mintea lor, ca un frate vitreg, bunăoară. Era o dorință compromițătoare, la vârsta lui. Construirea unei rampe din niște resturi de lemne era o îndeletnicire de tătic, la care un bărbat de vârsta lui Glenn s-ar fi cuvenit să se priceapă, numai că el nu se pricepea. Nu avea nici cea mai vagă idee, de fapt.

– Ce faci acolo? spuse Penny.

Apăruse în cadrul ușii, ținând o cană de cafea în mână și îmbrăcată pentru a merge la serviciu. Era cu câțiva ani mai mare decât el; când se gătea ca acum, Glenn simțea și mai mult diferența de vârstă. Penny avea fața cam colțuroasă pentru o femeie, însă la corp i se părea perfectă, deși prietenii lui ar fi spus probabil că era prea osoasă. Își prinsese părul sus, ceea ce pe de o parte lui nu-i plăcea, însă pe de alta, puține lucruri îi plăceau mai mult decât să se uite la ea cum și-l desfăcea, pe umeri.

– Mut doar niște lucruri de-ale băieților, spuse el. E gheață pe mașini în dimineața asta. Vreau să îmi bag mașina în garaj.

– OK, spuse ea, dar va trebui să pui totul la loc cum era, înainte să pleci vineri.

Adică să reîmprăștie toate troacele la loc pe pardoseală, da?! Însă știa care era substratul acestei pretenții: Penny nu voia ca fiii ei să știe că el exista, nici că fusese cineva în garaj sau în casă, în absența lor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Pe bune? spuse el.

– Pe bune, spuse ea, dar fără răutate, după care se întoarse spre bucătărie, ca să-și toarne restul de cafea.

Candace locuia exact lângă Șoseaua 7, la sud de Great Barrington, într-un fost hangar pentru tractoare și unelte, care fusese transformat în patru apartamente ieftine, dar foarte moderne ca aspect; apartamentul ei era la primul etaj, cu vedere spre drum, ceea ce însemna că avea în față, de asemenea, magazinul de băuturi, al cărui proprietar – un bărbat gras și suspicios din fire, care ședea zilnic într-un scaun rotativ, în spatele casei de marcat, ridicându-se anevoios ori de câte ori venea careva la tejghea cu sticlele cumpărate – deținea și clădirea unde locuia ea. Candace își bea cafeaua la micul ei bufet din bucătăria deschisă, pe partea dinspre living, ca și cum altcineva ar fi servit-o, de după tejghea. Asculta postul public de radio, cu volumul la minimum, deoarece chiar dacă nici unul dintre vecinii ei, de pe o parte și de pe cealaltă, nu se plânsese vreodată, ea era foarte conștientă de prezența lor acolo. Radioul murmura știri despre război, știri despre proteste. Nu prindea chiar tot ce se spunea. Nu se punea problema că nu ar fi înțeles, însă tonalitățile abia sesizabile la radio, în zori de zi, reprezentau mai degrabă o modalitate delicată de a-și activa gândirea, de a auzi o voce, orice voce, venită din afara acelui mic apartament, și nu neapărat un mijloc de a afla ceva.

Când simțea că era gata, își punea paltonul și ieșea afară, în parcare. Aerul geros de februarie o făcea să respire adânc, dureros și revigorant în același timp. În spatele dreptunghiului de pavaj, exista un fel de mică rigolă, tapetată cu un strat de gheață murdară, subțire ca pojghița de pe o cremă de zahăr ars. Partea cea mai neplăcută la locuința lui Candace era aspectul exterior al clădirii. Semăna cu o magazie, în principiu, înconjurată de șiruri de copaci ca niște perdele subțiri, iarbă netunsă și noroaie. Ori se întâmplase ca proprietarul să rămână fără bani, înainte de a fi renovat exteriorul clădirii, ori nu-i trecuse prin minte niciodată să facă așa ceva. Cel mai probabil, se gândea ea, ideea de a-ți păsa de asemenea lucruri i se părea tipului o vanitate, o fandoseală. Localitățile acestea erau pline de bărbați ca el. Nu doar meschini și limitați, ci și mândri de lucrul acesta, afișând un aer de superioritate. Candace nu depășise încă perioada adolescenței, când ajunsese să înțeleagă că tatăl ei se număra și el printre acești bărbați. Indiferent ce ar fi povestit, întotdeauna

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ținea să demonstreze cum dusese el de nas pe altcineva. Același lucru era vizibil într-o oarecare măsură și la frații ei.

După cinci minute, când habitaclul mașinii ei nici nu se încălzise încă, era deja la serviciu. Începea atunci o nouă zi în care completa fișe de evaluare, parcurgea diverse rapoarte de cheltuieli discreționare, întocmite de profesori sau, mai adesea, de personalul auxiliar, citea e-mailurile de la părinți, care fuseseră transmise la ore ciudate în noaptea precedentă. Se străduia să fie extrem de conștiincioasă în ceea ce făcea, deoarece știa că postul ei nu era întru totul necesar și că principalul motiv pentru care exista, de fapt, un director adjunct la școala elementară din Howland era acela că directorul, adică șeful ei, aflat în funcție de mult timp, reușise să scape de obligația de a se ocupa de o mulțime de sarcini de rahat. Candace trebuia să se arate indispensabilă în școală, chiar dacă știa, mai bine decât oricine altcineva, că nu așa stăteau lucrurile.

Exista un șir nesfârșit de e-mailuri – teoretic, între părinți, însă era și ea integrată la fiecare „Reply All“ –, care o agasau în mod special, având în vedere că trecuseră deja două săptămâni de când continua așa. Un subgrup de părinți era preocupat de măsurile de securitate la intrarea principală a școlii. Și nu aveai cum să negi argumentul lor esențial, potrivit căruia nu se luaseră nici un fel de măsuri de securitate la intrarea principală a școlii. Îngrijitorul-șef descuia în fiecare dimineață (profesorii și ceilalți care ajungeau acolo mai devreme aveau oricum o intrare separată) și o încuia din nou la sfârșitul zilei, doar dacă nu se întâmpla ca în seara respectivă să aibă loc vreun eveniment în sala de festivități. Candace știa însă că fuseseră câteva seri când sala de festivități rămăsese ocupată până la o oră mai târzie decât fusese convenit și că îngrijitorul, care ținea ca toată lumea să îl strige Ace, plecase acasă fără să mai încuie deloc, din plictis sau de ciudă. Unii părinți ar fi făcut scandal, probabil, dacă ar fi știut acest lucru.

Prin urmare, preocupările legate de securitatea școlii erau bune și frumoase, cum ar fi spus tatăl ei. Se cuvenea probabil să fie mai precauți. Însă grupul de discuții pe e-mail avea în vedere altceva, sau așa i se părea lui Candace. Părinții respectivi se temeau că școala, școala elementară, era vulnerabilă în cazul unui atac.

Cum se numesc chestiile alea? Niște chestii din beton montate aproape de suprafața solului?

Borne de protecție?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Da, mulțam! Acelea. Zău așa, cât ar putea costa? Doar niște beton și patru sau cinci gropi în pământ.

Exact – administrația școlii se plânge mereu de sărăcie, însă pun pariu pe orice că am putea găsi un bun patriot care să ne ajute cu manopera.

Și cu betonul!

N-ar trebui să recurgem la donații – fiindcă atunci pentru ce mai plătim taxe, mă rog??

Iritarea lui Candace era greu de disociat de faptul că una dintre cele treizeci și opt de adrese de e-mail din grupul părinților era a lui Patrick Kimball, patk87@yahoo.com, tatăl însurat al unei fetițe dintr-a șasea, cu care Candace avusese o relație amoroasă timp de opt-nouă luni. Trecuse acum deja mult – mai mult decât durase relația în sine – de când aventura aceea luase sfârșit, însă ea avea în continuare emoții, fie numai și văzându-i numele. La fel ca ea, nici el nu scria niciodată nimic în grupul lor de discuții, era doar inclus acolo, ca un complice tăcut. Totuși, practic vorbind, ei schimbau din nou e-mailuri, ceea ce o făcea să se simtă expusă, optimistă și furioasă.

O vedea în continuare pe fiica lui Patrick, pe coridoare, aproape zilnic chiar. Nu-i prea plăcea de ea, nu-i plăcuse niciodată – din punct de vedere social, fata era nemiloasă, un mic monstru, și nici prea deșteaptă nu se arăta de fel –, iar lui Candace îi era greu să nu conștientizeze influența birocratică pe care o avea asupra existenței acestei mici brute și pe care va continua să o aibă încă vreo doi ani. Fără a mai menționa că, într-un univers alternativ, Candace era mama ei vitregă. Universul fraierilor înamorați, probabil.

Apăsă pe „Reply All“. *Desigur, înțeleg îngrijorarea generală,* scria ea, *însă problema nu se rezumă doar la costul cimentului. Orice lucrare de construcții în incinta școlii necesită aprobare de la consiliul local. Știu din alte experiențe amare că primul lucru pe care îl solicită cei de-acolo este o descriere amplă a motivului pentru care lucrarea respectivă este necesară bunei funcționări a școlii. Dacă dorește careva să facă o încercare preliminară cu acea întrebare, i-aș fi recunoscătoare pentru efortul depus.*

Apăsă pe „Send“, știind că discuțiile, indignarea crescândă, aveau să curgă în jurul cuvintelor scrise de ea, ca un pârâu în jurul unui bolovan, fără a mai pomeni de faptul că oricum nu se aștepta ca majoritatea părinților din grup să citească un mesaj atât de lung. Dar acum putea măcar să-și imagineze cu satisfacție panica pe care Patrick avea s-o simtă, văzând numele ei în căsuța de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

e-mailuri primite. Mai bine ar fi șters ce scria la „subiectul“ mesajului. Chestia asta l-ar fi băgat cu adevărat în sperieți.

La prânz, a băut o Coca-Cola Light și a mâncat aproape un pachet întreg de bomboane mentolate. Nu își făcea griji să nu se îngrașe – îi plăcea să mănânce –, însă în unele zile nu avea nici un chef să mănânce la cantină, nici chiar la vreuna dintre mesele rezervate profesorilor; iar, dacă și-ar fi adus mâncare la serviciu, într-o pungă maro de hârtie, n-ar mai fi lipsit decât să adopte și câteva pisici, ca să se simtă într-adevăr ca o fată bătrână. În plus, nu avea frigider în biroul ei; i se spusese că putea folosi frigiderul lui Ace. Nu, mulțumesc. Se ducea la masă la părinții ei în acea seară, așa că putea să se îndoape acolo, făcând-o fericită și pe mama ei.

A asistat la o prezentare făcută de un invitat din afara școlii, la catedra de științe naturale, despre siguranța activităților în laborator, iar apoi, când s-a întors în birou, a găsit un e-mail de la directorul ei: *Genială ideea propunerii pentru adoptarea unor măsuri de securitate. Primăria oferă fonduri de parcă ar fi bomboane, pentru orice proiect în care figurează cuvântul „securitate“. Aștept cu nerăbdare să văd propunerea pe care o vei întocmi. Nu te teme să gândești la scară mare!*

Totul se lega, totul era corelat. Asta era problema cu un oraș mic ca Howland, dar și cu ceea ce se petrecea în mintea ei. Ce o agasa în mod special la toată tâmpenia asta cu siguranța clădirii, de parcă ar fi ținut ascunse niște secrete militare în subsolul Școlii Elementare din Howland, alături de saltelele de gimnastică și aparatura audiovizuală iremediabil defectă, era faptul că în ziua aceea fatală o lăsaseră nervii și folosise tragedia generală drept pretext pentru a-l contacta pe Patrick: îi scrisese pe contul lui de Hotmail, încercând să-l convingă să plece de la serviciu și să se întâlnească cu ea, pe motiv că părea să vină sfârșitul lumii. De fapt, se folosise de faptul că nu știa nimic despre soarta fratelui ei Mark, care era plecat la New York, ca să-l înduplece pe Patrick să se vadă din nou cu ea. S-a simțit ca o psihopată după aceea, ca o persoană incapabilă să discearnă care erau sentimentele ei reale, de fapt. Lumea exploda la propriu, iar tot ce-i trecea ei prin minte era că Patrick nu putea refuza sub nici o formă să se vadă cu ea acum. Dar stratagema nu funcționase. Patrick nu își verificase contul de Hotmail decât abia a doua zi, sau așa i-a spus ei, mai ales că în cazul lui nu prea puteai ști niciodată dacă spunea sau nu adevărul.

Străbătând la volanul mașinii ei drumurile lăturalnice, care șerpuiau pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lângă copacii dezfrunziți și câmpurile aproape împietrite, a ajuns la casa unde locuiau părinții ei, imediat la ieșirea din Pittsfield. Mersese cu farurile aprinse, deși nu era încă cinci și jumătate. La ei, nu ardea decât lampa din bucătărie. De când vânduseră vechea casă – unde copilăriseră Candace și frații ei –, în urmă cu zece ani, se făcuseră amândoi fenomenal de zgârciți, învățându-se să stingă lumina de fiecare dată când ieșeau dintr-o cameră. Lui Candace îi era groază să se ducă la ei iarna, din cauză că părinții ei preferau, s-ar fi zis, să umble tot anotimpul încotoșmănați cu hainele lor groase, îmbrăcate unele peste altele, decât să fi reglat termostatul măcar cu un grad în plus. Nu ținea minte să-i fi văzut vreodată comportându-se așa, când era ea mică. Aveau un venit fix acum, într-adevăr, dar nu erau atât de strâmtorați financiar; Candace le mai dădea niște bani o dată la câteva luni și era sigură că Mark proceda și el la fel. Nu era vorba despre bani, totuși. Dar nici nu înțelegea ce-ar putea fi.

– Bei ceva? o întrebă tăticul ei.

Vrusese să-și dea jos mantoul, dar pe urmă se răzgândi.

– Un pic, spuse ea. Mi-ar plăcea să beau mai mult, dar trebuie să conduc până acasă pe întuneric.

– Bun, acum că ai venit și tu, putem să mâncăm, spuse mama ei, deși era doar șase fără un sfert. Doamne Sfinte, dă jos paltonul ăla! Nu se cade să stai la masă așa, adăugă ea, în ciuda faptului că ea purta cel puțin două pulovere, din câte observa Candace. Mă bucur că ai venit. Trebuie să stai de vorbă cu taică-tău. Mi-aș dori să-l convingă careva să nu se mai uite la știrile TV șaisprezece ore pe zi.

Tatăl ei era îmbufnat. Candace spuse:

– Putem discuta despre evenimentele actuale cât vrei tu de mult, dar întâi lasă-mă, te rog, să mănânc ceva. Sunt lihnită. Ce-i asta, lasagna?

– Manicotti. Le-am luat de la Sam's. Congelate, dar destul de bune.

– Noi știm asta, spuse tatăl ei, fiindcă am mai mâncat așa ceva deja de două ori săptămâna asta.

Încălzindu-și discret mâinile deasupra vasului scos din cuptor, Candace își puse imediat o porție.

– E ceva mai bine, remarcă ea, după câteva înghițituri. Scuze. N-am mai putut să aștept.

N-au vorbit prea mult. Nu se întâmpla mare lucru în acel moment în viața nici unuia dintre ei, nimic care să fi meritat povestit, în afară de treburile pe care le vedea tatăl ei la știrile TV, însă acesta era un subiect pe care Candace

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu voia să îl abordeze, până nu își bea primul pahar de vin, sau eventual deloc. Pe măsură ce cuptorul s-a răcit, în bucătărie se făcea tot mai frig.

– Spune, participi și tu la aceste proteste? făcu tatăl ei, nemaiputând să-și țină gura.

Mama ei oftă teatral.

– Care proteste, tati?

– Știi foarte bine. Vă rugăm, să nu îl jignim pe bietul Saddam Hussein, care e greșit înțeles de toți.

– Vezi tu proteste de acest fel undeva pe-aici? Nu. Am văzut și eu, ca și tine, la televizor. În orașele mari, New York, Londra, Paris, mai știu eu unde. Foarte departe de aici.

– În New York. Acolo e culmea. New York, cu precădere. Pe vremea mea, New Yorkul s-ar fi golit deja de toți tinerii apți din punct de vedere fizic, pentru că s-ar fi prezentat toți imediat la comisia de înrolare.

– Vezi?! făcu mama ei.

– Tati, eu n-am nici o părere pro sau contra, oricum.

– Păi da, minunat, spuse tatăl ei.

– Tot ce-ți pot eu spune este că există enorm de multe canale pe televizorul tău, dar că dacă programul la care te uiți tu te necăjește, e mai bine să muți în altă parte. Înseamnă că nu îți face bine. Fizic, vorbind. Mami, apropo, fiindcă tot a venit vorba, îți dau douăzeci de dolari pe loc, dacă sucești termostatul cu cinci grade mai sus, cât mai stau eu aici.

Maică-sa îi aruncă o privire sceptică.

– Ți-e frig? făcu ea.

În prima seară de joi a fiecărei luni, avea loc ședința deschisă de la Primărie, un mândru pilon și vestigiu al clasicei democrații în stilul Noii Anglii și, totodată, o imensă sursă de neplăceri pentru președintele consiliului local[4], care de felul lui era un personaj iubitor de oameni. Se presupunea că trebuia să existe un forum general de discuții, într-un cadru transparent, pentru unele dintre problemele curente ce țineau de administrația locală relativ simplă a orașului Howland; din păcate, însă, doar indivizii cei mai țicniți, cei mai implicați și cei mai pătimași, cei care doreau cu ardoare ca ceva să se concretizeze, sau din contră, să nu se concretizeze, erau cei care catadicseau să participe, deși oricum nu-i interesa nici cât negru sub unghie să discute sau să asculte alte doleanțe, decât pe ale lor. Toți ajungeau într-un final să zbiere,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

chiar și atunci când s-ar fi zis că erau de acord unii cu alții, iar apoi, să se enerveze pe Marty, fiindcă nu rezolva nimic. Îl votaseră de trei ori președinte al consiliului local, ceea ce era o onoare și o responsabilitate (care lui îi revenea permanent, chiar dacă funcția propriu-zisă era doar cu jumătate de normă); oricum, rolul lui la aceste adunări orășenești era doar să asculte, un lucru de care se părea că ei nu se prinseseră. Așadar, aceste mici și bizare întâlniri lunare se transformau inevitabil într-un fiasco al răbdării colective, care pe el îl mâna direct spre sticla de whisky Bushmills, de îndată ce ajungea acasă, chiar dacă doctorul îi recomandase să nu bea și să nu mănânce nimic cu o oră înainte de a merge la culcare. Dar se gândea că dacă încălca regula doar o dată pe lună, nu putea fi prea periculos, totuși. Uneori, fabula că stresul acesta avea să-i provoace un nou atac de cord, din cauza căruia avea să moară la birou, iar atunci tuturor le-ar părea rău că dăduseră vina pe el pentru toate, după care n-aveau decât să se adune toți la următoarea ședință deschisă, la Primărie, unde să se ia la bătaie între ei pe tema monumentului pe care ar urma să-l ridice în memoria lui.

Fiindcă la așa ceva se ajunsese în forumurile lunare din ianuarie și februarie – se certaseră pentru diverse monumente comemorative –, exact așa urmând să se încheie cu siguranță și întrunirea de acum. Adesea, participarea se reducea la câteva persoane, însă în acea seară se adunaseră cam cincisprezece, ceea ce nu prevestea nimic bun. Marty ședea la o masă pliantă, între ceilalți doi consilieri locali, care erau flancați de trezorier și de secretara care întocmea procesul-verbal al ședinței. Exista o scenă în spatele lor, dar nu o foloseau niciodată – arăta prea imperios, considera Marty; spațiul de la nivelul podelei era mai democratic, însă și mai înghesuit, totodată.

Bineînțeles că era un om plin de compasiune. Știa că el era prea pragmatic din fire, chiar și în sentimentele lui. Iar, dacă ridicarea vreunui monument în memoria victimelor de la 11 septembrie însemna să trebuiască să spere din tot sufletul că nu avea să ningă prea mult în iarna următoare, deoarece ar urma să taie de pe-acum din suma necesară pentru cumpărarea în avans a rezervelor de materiale antiderapante, ei bine, în fond erau oameni în toată firea – vecinii, prietenii și clienții lui, o mulțime dintre ei –, iar el era reprezentantul lor ales, or nu era rolul lui să îi influențeze asupra vreunui considerent, care să prevaleze în final asupra altuia. Chiar dacă nimeni din Howland sau din localitățile învecinate nu murise în acea cumplită zi. Chiar dacă legătura lor cea mai strânsă cu acele atacuri se referea la faptul că Mark Firth se nimerise

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să fie în metropolă în acea zi, din motive nedezvăluite, și nici mai mult, nici mai puțin decât într-o cameră de hotel, regulându-se probabil cu nevasta vreunui vilegiaturist bogat, care îl angajase să le renoveze bucătăria. Sau oricum aceasta era bârfa pe care secretara nu se putuse abține să nu i-o împărtășească și lui Marty.

Toate aerele pe care și le dădeau aici, timpul pierdut, controversele înfierbântate ajunseseră să îl calce pe nervi. Deși se făcuse deja ora nouă fără un sfert seara, doi dintre participanții nelipsiți de la ședințe abia începeau să se desfășoare în forță. Daisy Scoville, care se părea că nu prea mai avea cu ce să-și umple timpul, de când îi pasase fiicei ei administrarea zilnică a micii lor cantine, voia să știe dacă nu puteau să obțină o bucată dintr-unul din turnuri, o așchie de oțel; auzise ea cum o localitate din Pennsylvania făcuse rost de o asemenea relicvă și construise un mic parc în jurul ei. Era o femeie grasă și purta mereu colanți, iar Marty se simțea vinovat că îi era atât de greu să se uite direct la ea, în timp ce perora.

– Putem să ne interesăm? întrebă ea.

– Ai vreo idee cam cât ar costa? spuse el vitejește, ridicând capul.

Daisy se încruntă mânioasă.

– Nu cred că asta contează, decretă ea.

– Cu tot respectul cuvenit, chestia asta contează întotdeauna, într-o anumită măsură. Știi prea bine, fiindcă vii cu regularitate la aceste ședințe, că ultima noastră analiză…

– Cred că memorialul ar trebui instalat la școală, forță nota Daisy. Așa că, cel mai probabil, costurile care te îngrijorează pe dumneata atât de mult vor fi rezolvate la nivel municipal sau statal.

– La școală, repetă Marty. Unde, la școală?

– Mă gândeam că între cele două terenuri de sport.

Marty știa că aici trebuia să se oprească, pur și simplu, și să spună ceva, lăsând impresia că îi dădea dreptate, ceva ca să o potolească până prin aprilie cel puțin, însă era obosit și nu se mai putea controla.

– Vasăzică, vrei să înfigi ditamai țeapa de oțel în pământ, în zona dintre cele două terenuri de sport ale copiilor?

– Nu, evident, spuse ea. Memorialul ar face parte dintr-o grădină memorială, un spațiu amenajat acolo.

Mâini se ridicară intempestiv. La naiba, se gândi Marty, la naiba, iar nu mai ajung acasă la timp. O să ratez din nou serialul *CSI*. Degeaba, n-o să se

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lipească niciodată de mine tâmpeniile astea politice, nu sunt făcut pentru așa ceva.

– Aceasta este o tragedie națională! zbiera Daisy la părinții care zbierau și ei la ea. Avea ochii roșii. Era furibundă. Nu contează unde s-a întâmplat! S-a întâmplat și aici! Vouă chiar nu vă pasă că avem dușmani care ne urăsc? Credeți că dacă nu vă mai gândiți la ei, o să vă lase în pace? Vă rog, terenurile de sport! Ce vreți să faceți din copiii voștri, niște sportivi cu burse pentru lacrosse sau niște oameni care să creadă în ceva? Ori facem parte din această țară, ori nu!

Detesta să facă uz de ciocănașul președintelui, dar până la urmă îl folosi; după care, cu și mai mult tupeu, trecu direct la rugăciunea cu care încheiaseră toate aceste ședințe, începând din noiembrie, rugăciunea pentru binele și sănătatea lui William Nagel, unicul fiu al lui Evvie Nagel, care absolvise Liceul Regional din Howland, în urmă cu trei ani, care se înscrisese să studieze la Colegiul Comunitar din Berkshire și care se lăsase de facultate ca să se înroleze în Infanteria Marină. Nimeni nu mai avea chef de ceartă, odată ce se invoca numele lui Will. Marty avea remușcări că se folosise de acest tertip ca să le închidă gura de rușine, însă întrecuseră deja orice măsură. O mulțime dintre ei aveau copii care îi așteptau acasă.

Marty instala centrale termice și boilere, extinzându-și gama de produse pentru a include si aparate de aer condiționat, în urmă cam cu doisprezece ani – prea curând, privind retrospectiv, sau oricum prea rapid, ceea ce condusese la niște probleme bănești, la câțiva ani mai strâmtorați financiar și, în ultimă instanță, la sfârșitul căsniciei lui. Dar căsnicia aceea nu avea oricum șanse de supraviețuire. Privind retrospectiv, fusese bine, probabil, că toate acele scandaluri și resentimente legate de bani scoseseră la iveală hibele relației lor, preferabil așa, mai devreme, decât mai târziu. Până să fi făcut copii. Altminteri, viața lui ar fi fost foarte diferită. De fapt, Kelly rămăsese însărcinată la un moment dat în timpul ultimelor luni trăite împreună, iar el a aflat, mult mai târziu, că ea se dusese cu mașina la Pittsfield și făcuse un chiuretaj. Kelly n-a știut niciodată că el aflase despre asta. Posibil să nici nu fi fost copilul lui.

Extinderea afacerii însemnase deschiderea unui al doilea magazin, în Ashley Falls, însă fusese înglodat în datorii încă din prima zi și ajunsese într-un final să vândă magazinul în pierdere, ca să își poată achita datoriile. Experiența i-a lăsat un gust amar, făcându-l să se simtă ca un prost. Și asta din cauză că era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

un prost, pe vremea aceea, în anumite privințe. Proiectase un soi de imagine tipic americană asupra propriei persoane, considerându-se un om ambițios, genul de individ care nu era fericit decât având visuri mărețe, dezvoltându-se, cucerind. Cucerind ce, de fapt? Crezuse că era important pentru respectul său de sine să devină Regele Sistemelor de Încălzire și Răcire din Berkshires, dar când a dat greș în încercarea lui, a constatat că nu îi afectase nicidecum stima de sine. Era un provincial. Câștiga bani frumoși cu un singur magazin, și nu regreta stresul de a avea două și de a se întreba mereu ce reușeau să strice sau să fure angajații, ce tranzacții simple rataseră efectiv, la sediul unde el nu ajunsese în ziua respectivă. Îi plăcea să poată merge pe jos până la Undermountain Café, la prânz, și îi mai plăcea că, dacă se întâmpla să îl caute cineva la magazin în timp ce el era la masă, oamenii știau în general unde să îl găsească. Scăpase de o mare parte din negativitate, odată cu plecarea lui Kelly, când dispăruse și vocea aceea din capul lui, care îl critica fiindcă îndrăznea să fie fericit acolo unde era.

Iar oamenii îl plăceau, asta era incontestabil. Nu umbla cu nasul pe sus. Nu-l deranja câuși de puțin să fie prezent în casa unui vecin în momente diferite și în roluri foarte diferite, întâi ca oaspete de onoare la vreun dineu, în calitate de președinte al consiliului local, iar apoi, două săptămâni mai târziu, purtând cizme de cauciuc până la genunchi, într-un subsol inundat. Existau modalități mai urâte de a face cunoștință cu alegătorii tăi. Câteodată, când nu reușea să adoarmă, făcea în gând un tur al caselor din localitate sau întocmea în minte o listă cu locuințele din Howland pe care le văzuse pe dinăuntru și cu cele pe care nu le vizitase încă.

Firma de sisteme de încălzire și răcire îi aducea un venit decent – Marty locuia singur, casa era achitată complet, nu avea gusturi sau hobby-uri costisitoare –, însă nu puteai fi niciodată sigur că banii aveau să intre la timp, iar de aceea venitul modest, de 22 000 $, plătit de consiliul local îi prindea foarte bine. Inițial, funcția i-a fost prezentat ca un fel de slujbă cu jumătte de normă, însă reușise să-și restrângă programul de lucru propriu-zis la mai puțin de atât, în majoritatea zilelor. Deși avea un birou la Primărie, îi era mai ușor să își organizeze timpul dacă își desfășura toate activitățile într-un singur loc, așa că multe din chestiunile în derulare legate de administrația orașului Howland puteau fi găsite de obicei pe masa metalică din spatele magazinului său, care oricum era situat la doar aproximativ opt sute de metri de sediul Primăriei. În afară de vreo cinci sau șase îndatoriri anuale, chipurile festive,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

funcția respectivă necesita în principal gestionarea unui buget mic și destul de simplist, constând în cea mai mare parte din venituri care curgeau de la stat sau de la guvernul federal și care erau deja destinate anumitor cheltuieli. Exista și o colectare a impozitelor pe proprietate, care se soldase uneori cu incidente, dar nu și în ultimii ani. Marty era suficient de informat pentru a-și da seama că urmau vremuri relativ grele – economia mergea prost pretutindeni, iar investițiile pe piața imobiliară aveau să scadă cu siguranță. Însă în aceste chestiuni, existau întotdeauna fluctuații, cu perioade de creștere și de descreștere economică. Banii orașului, banii din perioadele estivale, tot veneau și plecau, ca mareea, de zece sau cincisprezece ani, însă niciodată nu se retrăgeau complet. Trebuia doar să ai răbdare. Între timp, electoratul avea încredere în el, fără să-l ia însă prea în serios, adică exact așa cum îi plăcea lui.

„A sunat sora ta“ era singurul mesaj pe care Gerry Firth l-a găsit pe birou, când a ajuns la serviciu, pe la 9:30, „pe la“ fiind propria lui estimare pentru ora 9:48. Spera să existe alte mesaje, mesaje legate de serviciu, cu ajutorul cărora să poată justifica mai ușor faptul că – între ghilimele spus – întârziase. Intrase într-un fel de degringoladă în ultima vreme la serviciu: cel mai rău îi mergea în privința comenzilor, dar cu cât poziția lui devenea mai șubredă, cu atât se simțea parcă obligat și mai mult să calce în strâchini, prin tot felul de mici mofturi pasiv-agresive, ca de pildă meteahna de a nu ajunge la timp la birou. Desigur, exista scenariul în care faptul că ajungea târziu la serviciu putea servi drept o strategie profesională abilă, întrucât dacă suna vreun cumpărător cât timp el lipsea, mesajul ar fi urmat să fie preluat de către recepționeră, Alina, iar Alina ar fi urmat să îl noteze pe o hârtie, pentru ca apoi să traverseze încăperea ca să pună mesajul pe biroul lui Gerry, și oricine o cunoștea cât de cât pe Alina, știa perfect că nu putea niciodată să îndeplinească o asemenea sarcină, fără să descrie în gura mare, în auzul tuturor, ce făcea ea în acel moment. Ceea ce dădea bine pentru Gerry în ochii colegilor și ai șefului lui. Dar asta nu funcționa decât dacă într-adevăr era căutat la telefon, și nu de către sora lui, Candace, pisându-l din nou să se ducă în vizită la părinții lor și, dacă tot ajungea acolo, să le repare naibii obloanele de furtună, de parcă el n-ar fi avut nimic mai bun de făcut, de parcă timpul lui și munca lui ar fi fost zero barat.

De cum a ajuns, a încercat să se prefacă ocupat; când a putut, a ridicat privirea spre Alina, care asta și aștepta, și, ca răspuns, doar s-a încruntat nițel

******ebook converter DEMO Watermarks*******

conspirativ la el. Kimbrough, șeful lor, nu i-a spus nimic, însă era exclus să nu fi văzut că Gerry venise târziu; întregul birou era de mărimea unui garaj pentru două mașini, cu cinci mese de lucru înghesuite înăuntru, așa că era exclus ca vreunul dintre ei să nu vadă ceva. Regula de a fi la birou la nouă și jumătate era o tâmpenie, oricum, ceva tipic pentru Kimbrough: te obliga să respecți o regulă stupidă, ca să aibă de ce să-și umfle mușchii obligându-te să o respecți. Între timp, valoarea proprietăților continua să fie în cădere liberă, iar prezența tuturor la birou dimineața devreme, ca o ceată de fermieri cu blazere, nu avea cum să îmbunătățească nicidecum situația. Întreaga piață imobiliară din South Berkshire începea să se ducă de râpă, la fel ca pretutindeni în țară, doar că și mai rău, fiindcă în zonă, majoritatea proprietăților erau case de vacanță, altfel spus, produse de lux. Toate locurile lor de muncă atârnau practic de un fir de ață, ceea ce avea să-i asigure lui Gerry o mică alinare vindicativă, atunci când, inevitabil, el urma să fie primul disponibilizat.

Două ore trecură cumva cu încetinitorul, iar apoi sună telefonul – cel de pe birou, nu mobilul. Își impuse să aștepte un al doilea zbârnâit, înainte de a ridica receptorul. Dar era tot sora lui, din nou.

– Ai primit mesajul meu dinainte? spuse ea.

– Nu, făcu Gerry, întorcându-se cu spatele la biroul lui Kimbrough. Fata de-aici e groaznică. Dar ți-am mai spus, de ce nu mă suni pe mobil?

– Am sunat și pe mobil. Bun, zi, ai de gând să ajungi la mami și tati în weekend? Nu-ți poți imagina cât de frig e în casa aia, iar dacă problema asta cu ferestrele se mai tărăgănează mult, tata o să încerce să se suie el pe scară, afară. M-aș ocupa eu, așa cum mă ocup de toate celelalte lucruri pentru ei, fir-ar să fie, dar nu mă pricep să fac și asta, știi și tu prea bine. De aceea m-a împovărat bunul Dumnezeu cu doi frați.

– Da, bine, apropo, de ce nu-l rogi pe Mark să se ducă el până acolo și să monteze ce trebuie montat, mă rog?!

Prinse o reflexie în fereastră și, întorcându-se, o văzu pe Alina punându-și mantoul ca să meargă la masă, fără să se uite la el sau la altcineva, de parcă în mintea ei ar fi ajuns deja la masă. Alina avea fundul ciudat. Nu avea genul de corp ca o clepsidră, sugrumat în talie, așa că atunci când se ridica în picioare, fundul ei arată cumva ca un raft.

– Am încercat. Are o lucrare mare. Susține că trebuie să lucreze weekendurile până o termină. E pentru un vecin de-al lui, zice el, un tip bogat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

din New York.

Gerry, care avea memorie bună la transferurile de proprietate, își dădu seama că soră-sa îl descria pe Philip Hadi; știindu-l acum pe fratele lui în preajma unei individ atât de bogat, i se părea totul și mai nedrept chiar.

– Depinde care sunt prioritățile lui, spuse el. Să-și ferească părinții vârstnici de potrivniciile naturii sau să pupe-n fund un miliardar.

Reuși astfel măcar să scoată un hohot de râs de la Candace.

– Oricum, probabil că Mark ar comanda niște obloane recondiționate, din Newport sau mai știu eu de pe unde, care nici n-ar ajunge aici până la iarna viitoare.

Știa că sora lui doar se prefăcea că se alia cu el împotriva lui Mark, ca să îl convingă să facă ceea ce dorea ea. De ce ținea ea așa de mult la tâmpenia asta cu obligațiile de familie? Știau amândoi că tatăl lor ar prefera, probabil, o fereastră stricată, de care să se poată plânge, decât una care să funcționeze bine.

– Dar cealaltă problemă e că mă tot întreabă de tine, continuă ea. Nu știu ce să le spun. Du-te, te rog, și stai măcar câteva ceasuri cu ei, ca să rezolvi pentru o vreme și chestiunea asta. A trecut prea mult timp. N-ai ce-i face, băiete, înghite și taci.

– Mă întreabă mereu de Lindsey, spuse el.

Urmă o pauză, în care sora lui încercă să se gândească ce să spună.

– Își fac griji pentru tine, alese ea până la urmă.

– Păi, au trecut doi ani, ar trebui să mă lase în pace. OK, bine, mă duc la ei sâmbătă. OK? Gata, trebuie să fug, mă sună altcineva.

Și închise telefonul. Era în continuare cu fața spre scaunul gol al Alinei. Nu-i reușise prea bine să lase impresia că nu fusese o convorbire particulară.

Își mai făcu de lucru câteva minute, citind de la cap la coadă câteva listări recente, pe care le știa deja pe de rost; în timp ce cu ochii parcurgea ofertele, o altă parte a creierului său se preocupa de misterul pentru care îi era atât de greu să ajungă la serviciu la timp. Nu se putea spune că ora nouă și jumătate ar fi fost cu noaptea-n cap. Știa că era o atitudine autodistrugătoare. Știa că era, probabil, o manifestare freudiană a faptului că își ura slujba, doar că problema lui cu punctualitatea era cronică și se extindea la întâlnirile pe care nu le ura deloc, întâlniri pe care abia le aștepta, de fapt, cum era cea de acum. Se făcuse deja 12:05. Se ridică în picioare, își luă pufoaica de pe spătarul scaunului (nu mai stătea deloc bine pe el, peste afurisenia aia de blazer cu care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

erau obligați să se îmbrace) și porni spre ușă, zâmbind împăciuitor spre Kimbrough, care, în acel moment, își înclină scaunul pe spate în calea lui Gerry, ținând palmele împreunate la ceafă.

– La masă deja? zise Kimbrough. Păi, ce-i drept, azi chiar ai venit devreme. Oh, nu te mai reții.

– Nu la masă, spuse Gerry. La o vizionare.

– Bravo ție. La ce adresă?

– Valley Road, numărul 225.

– La catastrofa aia de imobil?! făcu Kimbrough, îndreptându-se de spate și punând picioarele pe podea. Bine că te duci tu și nu mă duc eu. Oricum, baftă și toate cele.

– Să fie, spuse Gerry și ieși, îndreptându-se spre mașină.

Casa de pe Valley Road, numărul 225, era într-adevăr o catastrofă. Avea nevoie de lucrări la fundație, iar la exterior prezenta un tablou jalnic, fiind tencuită în maro, cu roșu pe margini; însă problema majoră era proprietarul, un yankeu bătrân și zgârcit, care se mutase cu fiica lui în Maine. Nu îi boscorodea în mod special pentru faptul că întrega clădire stătea goală și nu atrăgea nici o ofertă, însă îl deranja că bătrânul refuza să cheltuiască vreun sfanț pentru a face casa mai prezentabilă, și nici nu voia să coboare cumva prețul pe care îl cerea. Nu se putea discuta cu oamenii ca el. Acesta fiind și motivul pentru care Gerry nu discuta niciodată cu el. Prin urmare, casa stătea acolo, ca o butaforie, de un an și două luni deja. Intră pe alee, unde buruienile răzbeau ici-colo prin crăpăturile din asfalt, și parcă în spatele unui vehicul roșu Mazda. Ocolind clădirea, ajunse la ușa din spate, pe care o deschise, împingând cu două degete. Pe masa din bucătărie, lângă draperiile trase, erau două sendvișuri ambalate de la Subway, unul dintre ele încă intact, iar celălalt desfăcut, cu semințe de susan și fâșii de salată verde revărsându-se din el.

– Ai întârziat, spuse Alina, așezată pe scaun. Eu am mâncat.

– Normal că am întârziat, răspunse el. M-a ținut Kimbrough de vorbă.

– Mda, pauza mea de masă aproape s-a terminat acum, spuse ea, cu o țâfnă nu tocmai autentică. Nu cred că o să mai ai timp să mănânci.

– Ți-am mai spus, zise el, atârnându-și haina de balamaua ușii și aruncând blazerul blestemat pe pardoseala cu dale, nu mă deranjează dacă începi fără mine.

Și, postat în mijlocul încăperii, o privi în ochi, zâmbitor, până când ea înțelese ce voia.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Când apărea o criză, o tragedie, îți doreai ca acea nenorocire să te schimbe – sau nu să te schimbe, ci să te dezvăluie, să te arate așa cum erai, de fapt, atunci când te dezbărai de toate grijile de rahat pe care ți le făceai în mod curent. Să scoată la iveală tot ce era adevărat și bun în tine. Iar asta i se întâmplase lui Karen, pentru o vreme, oricum. În ziua în care toată lumea a avut senzația că venise poate sfârșitul lumii, ea avea în suflet și teama că soțul ei – bărbatul chipeș, dulce, ageamiu, nătărău, nesăbuit și naiv, care era soțul ei – murise în mod ridicol, prins în mijlocul unui atac terorist, într-un loc străin unde nu cunoștea pe nimeni, singur într-o mulțime de oameni, și nu avea să mai vină niciodată înapoi acasă. Și, cu toate sentimentele ei complexe față de el, cu toată ambivalența și natura încâlcită, complexă a gândurilor ei despre viitorul lor, în acea zi, sub acea amenințare, întreaga ei ființă se reorientase la fel de simplu, ca acul unei busole, spre un singur gând: Doamne, te rog, Doamne, fă să fie teafăr și nevătămat. Adu-l, Doamne, înapoi acasă la familia lui.

La un moment, chiar s-a gândit că trecea poate printr-o transfigurare religioasă. Își dădea seama, privind retrospectiv, că reacționase exagerat, deși dacă ea reacționa exagerat atunci, la fel făcea aproape întreaga omenire, iar dacă toți reacționau în același fel, asta însemna că nu era o reacție exagerată, corect?! Nimeni nu voia să trăiască cu frica în suflet tot timpul; totuși, atunci când frica a trecut, și-a dorit ca epifania ei, acea de-complicare a persoanei ei, să dureze. Însă viața s-a furișat înapoi. Voiai să te schimbi, dar schimbarea era foarte dificilă, atât de dificilă, încât chiar și unul dintre evenimentele majore din istoria întregii lumi nu a mai putut în cele din urmă să țină piept meschinăriei și impacienței din tine, frustrărilor prozaice care dominau fiecare zi banală, reflexelor mărunte, supărătoare, care într-un moment neștiut făcuseră din viața ta ceea ce era sortită să fie.

Mark nu se pricepea la finanțe. Aptitudinile lui erau artistice, sau în orice caz aveau de-a face cu frumusețea, cu măiestria. Totuși, el se credea un mare gânditor. Voia să dea un „tun“ financiar. Firma lui, afacerile propriu-zise ar fi putut să fie mult mai profitabile. Dar, în loc să se ocupe de lucruri practice, el revenise la obiceiul de a citi seara cărți despre cum să faci avere prin intermediul unei atitudini pozitive. Iar asta după aventura lui cu investițiile online, care aproape îi distrusese. Credulitatea lui, care era de fapt o formă de delicatețe, era una dintre principalele trăsături care o atrăseseră la el de la bun început, pe vremea când, tineri, prostuți și îndrăgostiți, se întâlneau în diverse

******ebook converter DEMO Watermarks*******

baruri din Berkshire și aveau în față viața întreagă. Acum, exact aceeași trăsătură de caracter, sau felul cum o percepea ea, se alterase, preschimbându-se în altceva, făcând-o să se întrebe serios dacă ea, personal, nu începea cumva să-și piardă mințile.

– Când ai luat legătura ultima oară cu avocatul acela? îl întrebă ea.

Mark era întins pe podea și juca „fripta“ cu Haley, ceea ce se pricepea să facă un pic mai bine decât ar fi fost normal pentru un bărbat de vârsta lui.

– Care avocat? spuse el.

– Cel din New York City. Tipul acela.

– Ah, da. În martie, parcă? Nimic nou.

– Cum adică „nimic nou“?

– Adică roțile justiției se învârt lent, probabil.

– Nu crezi că ar trebui totuși să adopți o atitudine mai puțin pasivă? În fond, e vorba de o mulțime de bani.

– Așa cum văd eu lucrurile, treaba avocaților e să facă bani, spuse Mark. În cazul de față, avocatul nu face bani decât dacă procesul merge înainte și are câștig de cauză. Și-atunci de ce n-ar face deja tot ce îi stă-n putință?

– Da, mami, spuse Haley, chichotind.

– Am dat depoziția prin webcam. Nu-i nevoie să-l mai bat la cap și eu. Se ocupă șefii lui de asta. În plus, oricum nici n-aș ști ce să-i spun ce ar trebui să facă altfel.

Haley nu-și dă seama, se gândea Karen. Trecea printr-o perioadă în care era foarte apropiată de el. Aveau împreună mica lor complicitate, definită în mare parte prin gestul de a da ochii peste cap, când nu le convenea ceva ce spunea mami. Dar Haley avea să crească până la urmă și să îl cunoască așa cum era el, de fapt. Și, atunci, poate că mami ar ajunge să jubileze, având parte în fine de înțelegerea pe care o merita din partea fetei.

Simțea că nu avea nici un control asupra vieții ei; putea controla săptămânile, eventual, dar nu și anii. El își citea tâmpeniile lui de cărți despre succes, în pat, seara, în timp ce ea stătea trează lângă el, gândindu-se cât de aproape erau de eșec, și cumva el nici nu simțea măcar panica aceea care radia din ea. Slujba ei la școala de zi Mullins era anostă și ingrată, dar nu putea să își dea demisia – ar fi fost ca și cum ar fi renunțat la efortul de a salva situația. Karen nu putea influența propriu-zis mersul vieților lor, considera ea, decât influențându-l pe el, ca om. Ceea ce era deopotrivă simplu și dificil. Puteai să-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

l convingi să facă așa cum voiai tu, chiar dacă îți purta pică o vreme, însă nu se găsea, pare-se, nici o modalitate de a schimba felul lui de a fi, în general.

Nu exista nici un motiv temeinic pentru care Gerry nu ar fi putut să o ia pe Alina la el acasă, cu prilejul întâlnirilor lor de la prânz. Locuia singur. Casa lui era mai aproape de birou – suficient de aproape, încât să existe riscul ca vreun alt coleg să treacă întâmplător pe-acolo și să recunoască automobilul Mazda al Alinei pe alee; însă în nici un caz nu se putea considera că ar fi fost mai riscant decât felul cum foloseau ei pe post de cameră de motel o clădire pe care în prezent șeful lor o scosese la vânzare, altfel spus un delict atât de inventiv din partea lor, încât ar fi putut să-i coste slujba, pe loc, fără a mai pune la socoteală, foarte posibil, și mariajul ei. Era o treabă destul de grosolană și perversă, ceea ce lui îi convenea, nu fiindcă i-ar fi plăcut să rişte, ci fiindcă ținea morțiș să-și demonstreze că putea să o convingă pe Alina să își asume riscurile aventurii lor. Aspectul acesta i se părea palpitant. Oricum, constatase din experiență că femeile nu păreau să se dea în vânt după casa lui.

Pe urmă, într-o după-amiază, erau sus la etaj în clădirea de pe Valley Road, profanând maiestuosul dormitor principal, când au auzit o mașină intrând pe alee. Alina, care era peste el, a încremenit. Imediat, însă, mașina a ieșit de pe alee, iar zgomotul motorului s-a îndepărtat. „A vrut careva să întoarcă, probabil“, spuse Gerry. „S-a rătăcit sau a ratat intersecția.“ Însă incidentul i-a intrat în cap Alinei și acolo i-a rămas. A doua zi, i-a trimis lui Gerry un fals mesaj telefonic, în care îi spunea că întâlnirea lui de la prânz era anulată, iar la sfârșitul acelei zile, în timp ce el stătea în parcarea de la serviciu așteptând să se încălzească mașina, înainte de a porni spre casă, Alina a ieșit afară și a ciocănit la geamul lui. Gerry a coborât geamul și a văzut că Alina plângea. Grăbită și zgribulită din cauza vântului, cu brațele strânse la piept, i-a spus că luase decizia să nu se mai vadă cu el. Nu exista nici un viitor pentru ei, ceea ce însemna că relația aceasta a lor avea doar efectul de a o face să-și urască soțul fiindcă nu se prinsese de nimic, fiindcă nu observa și nu bănuia niciodată nimic. Fiindcă era un mare nătărău. Iar ea trebuia să înceteze să mai simtă așa, înainte ca lucrurile să ajungă să-i scape complet din mână. Plus că avea nevoie de această slujbă. S-a răsucit pe călcâie și a fugit înăuntru, fără să-i lase posibilitatea de a răspunde.

La dracu', nu există nici un viitor pentru noi, se gândea Gerry, nu fără o oarecare ușurare. Alina reacționa exagerat, pur și simplu: nu se întâmplase

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nimic, nu se schimbase nimic, riscul de a fi prinși nu era mai mare acum decât fusese vreodată, iar din punctul lui de vedere, relația lor sexuală nu se răsuflase deocamdată. Însă trebuia să aibă grijă să nu insiste, rugând-o prea mult și lăsându-i cumva impresia că se îndrăgostise cu adevărat de ea, ceea ce ar putea-o îndemna să se înființeze la ușa lui în vreo seară ploiasă, cu o valiză în mână, zâmbindu-i radioasă și spunându-i: „Gata, am făcut-o și pe-asta!“ Adevărul, pe care desigur nu ar putea niciodată să i-l dezvăluie ei, era că, în mare parte, atracția pe care o exercita asupra lui, sexual vorbind, avea legătură tocmai cu faptul că era măritată. Ideea de a seduce nevasta altui bărbat era pentru el tot ce putea fi mai satisfăcător pe lume. Nici nu-i păsa de ce. Băgând mașina în viteză, decise să se oprească la Ship, să bea ceva și să mediteze mai profund la aceste chestiuni.

Însă, din cine știe ce motiv, la Ship atmosfera era moartă în acea seară, ceea ce n-a făcut decât să îi întunece gândurile. Nu întrevedea prea multe la orizont pentru el. Trăia într-un oraș mic și lucra la o firmă mică, unde nu exista decât o singură femeie, pe care o sedusese deja. Încerca să se agațe de un job, care nici măcar nu-i plăcea. Ce puteau însemna toate aceste lucruri? Care era miza pentru el? Fusese logodit cu Lindsey, dar pe urmă se deșteptase/se panicase și anulase totul, iar în mod straniu s-ar fi simțit mai bine acum dacă ar fi regretat acea decizie, dacă naufragiul vieții lui ar fi fost doar consecința faptului că făcuse la un moment o cotitură absolut greșită; dar el nu regreta acel lucru. Azi, mai puțin decât oricând. Problema era, pur și simplu, că spațiul deschis dinlăuntrul lui – pe care, încercând să îl umple cu o căsnicie și copii, ar fi comis o greșeală catastrofală, în cazul lui –, spațiul acela continua să existe.

După aceea, atmosfera la serviciu a devenit stânjenitoare. Gerry fusese convins că Alina ar vrea ca el să se poarte cu ea exact la fel cum se purta cu ea, ca recepționeră, oricare dintre ceilalți agenți din firmă, însă din câte se părea, ea s-a simțit jignită, în mod atât de vizibil, încât el, unul, era sigur că toți ceilalți din birou, văzând mutra ei bosumflată, aveau să se prindă că între ei doi era ceva, în mod paradoxal tocmai acum, când nu mai era nimic. A vândut până la urmă o casă în Egremont, cu 40 000 $ sub prețul cerut, dar oricum, era plăcut să simți că se spărsese în sfârșit ghinionul. A încercat să lărgească cercul barurilor frecventate, însă cu cât se ducea mai departe de casă, cu atât distanța la întoarcere, beat la volan, se mărea și ea. Sora lui, Renee, din Colorado Springs începuse să retransmită diverse linkuri stupide,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

către el, Candace și Mark: articole despre PNAC[5] sau despre Operation Northwoods[6]. Erau texte prea lungi ca să le citească până la sfârșit, chiar și atunci când stătea până târziu și își propunea să facă tocmai acest lucru.

I-a sunat pe părinții lui și i-a întrebat dacă putea trece pe la ei, doar pentru cină, doar ca să vadă ce mai făceau. Le-a dus un platou cu gustări de la Price Chopper, ceea ce i-a făcut să pară mai degrabă suspicioși, decât recunoscători. Tatăl lui a abordat subiectul imigrației, iar mama lui s-a dus sus, la culcare. Gerry l-a întrebat pe taică-său dacă mai primise vreo veste de la Renee în ultima vreme, iar el a zis nu, de ce? Drumul până acasă cu mașina în acea seară a fost deosebit de periculos: ploaie torențială, cer înnorat și fără lună, plus cele trei pahare și jumătate de whisky Cutty Sarks, cu care îl servise bătrânul.

După părerea lui, toți care apăreau la TV mâncau rahat cu polonicul – comentatorii politici, alarmiștii, adepții teoriei conspirației –, însă tocmai această gargariseală de rahat venea ca o confirmare a ceea ce simțea și el: faptul că în momentul de față nu mai exista nici un reper stabil, iar pierderea credinței în ceva consacrat se manifesta prin aparenta disponibilitate de a crede orice. Pe oricine ar fi ascultat vorbind, toți păreau bănuitori, irascibili, pregătiți pentru tot ce putea fi mai rău. Exista o deviere de la vechile standarde, pe care el, unul, nu și-o ierta câtuși de puțin.

Marty a primit o nouă lovitură, când a trecut pe la Primărie, ca să își verifice corespondența, în prima joi din iunie. Odată cu venirea verii, ar fi fost de așteptat ca un președinte de consiliu local într-un oraș ca Howland să fi avut mai mult de lucru, ținând seama de mărirea populației, precum și de diferitele serbări și spectacole de divertisment, care se desfășurau pentru buna dispoziție a turiștilor și a vilegiaturiștilor. Însă el aflase deja de mult că lucrul acesta nu era adevărat. În ciuda volumului de muncă mai mare al firmelor locale și în ciuda ingeniozității de care dădeau dovadă pentru a stoarce orice dolar în plus, zilnic, începând de acum și până în septembrie, oamenii nu mai găseau atât de multe lucruri de care să i se vaite, ca în lunile lungi și grele de iarnă, cu încasări puține. Orașul funcționa cumva de la sine în perioadele de vârf, deoarece economia era înfloritoare. Uneori, era chemat să taie panglica la vreun magazin nou sau să țină un mic discurs de treizeci de secunde, la deschiderea seriei de concerte de vineri seara, la estrada pentru fanfară, dar chiar și din punct de vedere oficial, prezența lui nu era prea des solicitată la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

diversele festivități. Nu-l deranja câtuși de puțin. Avea o teorie, potrivit căreia fantezia pentru care orășenii erau dispuși să dea bani aici se datora, în parte, faptului că un oraș ca Howland nu avea propriu-zis o administrație guvernamentală, ci funcționa ghidat de valorile provinciale și de nostalgie.

În adâncul sufletului, Marty credea în Thoreau, acel individ fistichiu, de felul lui din Massachusetts și el, sau cel puțin în citatul pe care i-l trimisese o localnică, sub forma unei broderii înrămate, după ce fusese ales prima oară: „Cel mai bun guvern este acela care guvernează cel mai puțin". Și nu era din cauză că el ar fi fost leneș, sau din cauză că avea de instalat aparate de aer condiționat. Dar atunci, în acea zi de luni, a venit la birou și a găsit pe masa de lucru o scrisoare recomandată de la Boston – nici măcar nu avuseseră curtoazia sau curajul de a fi sunat la telefon –, prin care era informat că vechea Casă Caldwell fusese inclusă în patrimoniul național, fiind înscrisă de către stat în Registrul Oficial al Monumentelor Istorice, ceea ce însemna că întregul domeniu, conacul și cele peste șase hectare de terenuri și grădini aveau să iasă din evidențele impozitelor percepute de oraș. Marty și predecesorii lui trăiseră de atâta vreme cu această posibilitate în minte, încât la un moment dat încetase să li se mai pară verosimilă. Fundația de rahat care se ocupa de Casa Caldwell făcea, an de an, cerere pentru includerea în registrul de patrimoniu și nu obținea niciodată aprobare. Dar, într-un final, unii membrii ai administrației patrimoniului de stat au ieșit la pensie, și alte persoane au ajuns să fie numite în locul lor, or nu se știa niciodată, în lumea oamenilor bogați, cine putea fi prieten cu cine. Marty era sigur că era vorba doar de un schimb de favoruri, ceea ce însemna că întreaga decizie nu mai avea nici un fel de legătură cu argumentele unui raționament judicios.

Casa Caldwell era una dintre puținele destinații turistice autentice din Howland, deși nu era genul de atracție pe care oamenii să-și programeze să o vadă în weekend sau în timpul liber. Cel mai adesea, nici nu auzeau de existența ei, decât eventual în vreo zi ploioasă a vacanței lor, când întrebau vreun negustor local sau pe doamna care se ocupa de pensiunea unde locuiau, ce mai era de văzut prin zonă, fiind atunci plăcut surprinși să li se povestească despre ea. Winston Caldwell a câștigat milioane în domeniul căilor ferate, auzise Marty, pe la începutul secolului XX. Locuia pe Fifth Avenue, însă, în 1898, soția lui, Katarina, a fost diagnosticată cu probleme respiratorii cronice, după o pneumonie gravă, iar doctorii i-au recomandat insistent să iasă, pe cât posibil, din atmosfera fetidă a metropolei și să petreacă mai mult timp la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

munte. Sudul regiunii Berkshires nu era propriu-zis o zonă montană, nici chiar în opinia lui Marty – dacă te apropiai mai mult de Vermont, găseai zone cu adevărat montane –, însă, în orice caz, Winston Caldwell a construit un conac gigantic, în stilul arhitectural al palatelor Vanderbilt, pe un teren obținut ieftin în Howland, unde el și soția lui au locuit vara, în următorii optsprezece ani. Au avut doi copii, un băiat și o fată, dar amândoi au murit înainte de a împlini cinci ani, fata – de scarlatină, iar băiatul, după ce a căzut sub roata unei căruțe. Era o poveste tragică. Pentru ca acel conac imens, rămas fără copii, să nu li se mai pară atât de gol, invitau mereu prieteni la ei, de la New York și din întreaga lume. Katarinei Caldwell îi plăcea enorm să se ocupe de grădinărit, însă avea plămânii prea fragili ca să fi putut lucra singură, așa cum și-ar fi dorit. De aceea, Caldwell, cu sufletul îndurerat, a folosit ceea ce avea la îndemână – banii. A cheltuit și a tot cheltuit sume mari, pentru a transforma terenurile într-un fel de paradis al horticulturii, sau mai bine zis a angajat oameni care să facă asta, din moment ce el nu se pricepea deloc la flori. Katarina superviza toate lucrările, din vastul patio, situat în partea din spate a conacului, sau dacă nu, din unul dintre pavilioanele construite special în acest scop, pentru ca ea să aibă posibilitatea să urmărească totul, stând totuși jos și ferită de capriciile vremii.

Katarina a murit la vârsta de patruzeci și patru de ani; Winston a trăit mai departe, fără copii, singuratic, cu inima frântă și bogat, încă treizeci de ani. Prăvăliașii din Howland știau când Winston era sau nu în oraș, însă rar se întâmpla să îl vezi, iar prietenii au încetat și ei să mai vină. Testamentul lui era sfidător: fiecare cent din averea lui urma să fie folosit pentru înființarea unei fundații, cu rolul de a întreține casa și, mai ales, grădinile, într-o stare impecabilă, pe vecie, și deschise spre acces marelui public. De-a lungul timpului, domeniul a fost inclus în circuitul Marilor Case din regiunea Berkshires. Oamenilor le plăcea grandoarea locului, arhitectura opulentă, povestea făuririi acelui imperiu al puterii, înnobilat de tristețea anilor târzii. Separată de restul reședinței, o casă de joacă, circulară, construită din piatră pentru niște copilași morți de un veac. Oamenii nu mai trăiau așa în ziua de azi. Averea aceea legendară făcea ca atât povestea de dragoste, cât și tragedia să pară fabuloase.

Marty a găsit în fișierul lui rotativ cu cărți de vizită numărul de telefon al femeii care administra Fondul Caldwell – o chema Robin van Aswegen, un nume predestinat funcției – și a sunat-o.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Bravo, felicitări, îi spuse el. Ne-ați tras-o.

– Ar trebui să îmi mulțumești cu mai puțin sarcasm, comentă ea.

Nu se întâlniseră niciodată; după voce, nu părea atât de bătrână cum se aștepta el.

– Noul statut pe care l-am dobândit ne permite să modernizăm un pic domeniul. Nu scoatem nici un fel de profit aici, să știi. Ne luptăm să rămânem pe linia de plutire. Anul trecut, a trebuit să creștem prețul biletului de intrare, la șaisprezece dolari, și poate vrei să știi care a fost efectul acestei măsuri asupra încasărilor noastre?

– Noi am pierdut aproape șase la sută din baza noastră de impozitare. Și nu avem nici o posibilitate să compensăm deficitul. Nu putem aduce noi suprafețe de pământ în cadrul orașului. Sunt bani pentru școli, în cea mai mare parte. Nu vrei să îi suni dumneata pe toți și să le spui că nu mai primesc banii, pentru ca voi să puteți planta flori?! Stați pe milioane de dolari acolo.

– Nu ne putem atinge de capital. Știi asta prea bine. Ai mai fost aici de curând? Arată ca o casă bântuită. A trebuit să concediez din personal. Eu încerc să administrez o operă de binefacere. Problemele dumitale bugetare nu mă privesc. Ai un tupeu fantastic ca să mă acuzi pe mine de lăcomie, domnule. Eu încerc, pur și simplu, să conserv o mică parte din istoria acestui oraș, în timp ce dumneata faci frumos pentru Walmart sau mai știu eu cine, oferindu-le impozite avantajoase ca să construiască aici.

Cum de știa ea toate astea?!

– Dacă fondul administrat de voi ar fi o operă de binefacere, spuse Marty, ar ajuta măcar pe cineva. Dar e un capriciu. Flori! E un tribut adus autocompătimirii, nu soției lui. Dacă ar mai fi apucat să și-o tragă din nou, locul acela ar fi acum un hotel.

Femeia i-a închis telefonul în nas. Marty se vedea nevoit să recunoască, deși senzația de catastrofă rămânea nediminuată, că se simțea un pic mai bine acum, știind că o călcase pe nervi pe clorotica de Van Aswegen. Avea de făcut un pic de contabilitate la magazin, iar apoi fusese invitat la Tanglewood pentru deschiderea sezonului, în acea seară. Nimic oficial, doar un picnic cu niște prieteni. Iată un loc care aducea ceva bani. Jumătate din populați regiunii Berkshires se perinda pe la Tanglewood. În seara aceea, aveau să aștearnă pe jos o pătură și să savureze niște gustări, iar când pe Marty avea să înceapă să îl supere spatele, putea să se ridice de pe scaunul de campanie și să se lungească jos pe iarbă, pe jumătate cherchelit cu vin alb, și să contemple

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de-acolo cum cerul își schimba culoarea deasupra capului său. Abia aștepta acele clipe. Uitase ce era în program în acea seară, și nici nu conta, de fapt. Nu se pricepea deloc la muzică, însă asta nu însemna că nu avea voie să se bucure de ea oricum.

Joanna Whalen preda științele naturii la clasa a șaptea și a opta în cadrul Școlii Elementare din Howland, era măritată, dar fără copii. Soțul ei, Jack, aflat la a doua căsnicie, era fermier, iar în urmă cu câțiva ani trecuse la cultivarea legumelor ecologice, din care câștiga un venit decent, cum îi plăcea lui să spună, vânzând roșii cu cinci dolari unor turiști de weekend, care nu cunoșteau nici valoarea unei tomate, dar nici a banilor. Vânzările lui nu se limitau doar la atât, desigur – Jack aproviziona restaurantele situate de-a lungul Șoselei 7, dar și unele magazine mai mici și cooperative locale ce ajungeau tocmai până la Springfield sau Holyoke, în est – însă era modest de felul lui și se simțea întotdeauna un pic jenat de acea trecere la produsele „organice“, deși era o decizie născută dintr-o disperare economică și nu avea nimic de-a face cu vreo opinie politică.

Jo preda la Școala Elementară din Howland de nouă ani, ceea ce nu părea chiar așa de mult – Candace ținea minte că învățase la școlile publice din Pittsfield cu profesoare pe care le avuseseră și părinții ei –, însă dacă te uitai la statele de plată ale școlii, de-a lungul anilor, constatai că era al treilea cadru didactic ca vechime de acolo. În plus, părea că făcea parte din decor, fiindcă toți o iubeau. Era scundă, impetuoasă, nu frumușică, dar cu un fel de magnetism personal, și părea motivată nu atât de pasiunea pentru științele naturii (inițial, se înscrisese pentru un post de profesor de matematică), cât de ambiție, mai exact ambiția de a-i face pe copii să fie atenți la ceva, suficient cât să înceapă să-i intereseze. Directorul o poreclise Regina Excursiilor-pe-Teren – comparând-o cumva cu Göring, ceea ce nu era prea măgulitor –, din cauză că mereu le cerea bani, pe care ei nu-i aveau, ca să plece cu un autobuz plin de puștani hormonali, pe care să-i lase să bântuie prin vreo mlaștină sau alta. Candace predase și ea științele naturii – de fapt, fusese promovată ca director adjunct de pe postul de profesor pe care îl ocupa acum Jo. În sinea ei, bănuia nemărturisit că Jo nu era chiar atât de deșteaptă – „nemărturisit“ doar fiindcă o plăcea prea mult pe Jo ca să spună ceva răutăcios despre ea și pentru că această femeie era pilda vie a faptului că inteligența nu era profund legată

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de capacitatea de a fi un bun profesor. Multe minți excepționale își pierduseră orice prestanță în fața unei clase de-a opta.

În iunie, cu doar două săptămâni înainte de încheierea anului școlar, în timp ce viziona împreună cu elevii de la a cincea oră un film despre pădurea tropicală, Jo a leșinat. Nimeni nu a observat imediat, deoarece stătea în partea din spate a încăperii întunecate, lângă proiector; doar zgomotul, când a alunecat de pe scaun și a căzut pe podea, i-a făcut pe câțiva dintre elevii din bănci să se întoarcă spre ea.

Doi dintre ei au alergat pe coridor până la biroul directorului, un al treilea a fugit la cabinetul medical, însă o fată, care a rămas la locul ei, a scos din străfundurile rucsacului ei un telefon mobil, altminteri interzis în școală, și a sunat la 911. Polițistul local din Howland, pe care îl chema chiar Constable[7] – o glumă pe care el o detesta, din cauză că nu toți o sesizau, așa că întotdeauna se prezenta cu un soi de grimasă bătăioasă – a ajuns primul la fața locului; avea o pregătire medicală foarte limitată (doamna Whalen respira bine și nu avea nevoie de resuscitare sau de curățarea căilor respiratorii), însă prezența lui a fost suficientă pentru a-i calma măcar pe elevi, dintre care mulți plângeau. A sosit apoi o echipă de la serviciul de pompieri din Stockbridge, iar agentul Constable le-a permis să-l dea la o parte din drum, atunci când au întins-o pe targă, i-au pus o mască peste gură și nas și au ieșit repede cu ea, străbătând coridoarele școlii, încețosate de figuri împietrite de stupoare.

Jo Whalen suferise un atac cerebral, oricât de incredibil ar fi părut, sau poate doar nedrept, pentru o femeie atât de tânără și de energică. Avea asigurare de sănătate – era angajată a statului și membră de sindicat, așa că era bine acoperită –, însă banii nu erau totul: ferma soțul ei a avut de suferit, iar el nu era genul de bărbat care să știe să-și poarte singur de grijă în lucrurile elementare, și cu atât mai puțin care să se poată îngriji de altcineva, în felul în care Jo avea nevoie să fie îngrijită. Faptul că prin asigurarea pe care o avea putea beneficia de asistență medicală la domiciliu nu însemna că ei îi convenea să aibă o persoană străină acolo în orice moment, sau că avea să se obișnuiască vreodată cu așa ceva; asistentele medicale își făceau treaba destul de bine, însă ea nu suporta lipsa lor de sensibilitate în ceea ce privea incapacitatea ei de a merge sau de a vorbi clar sau de a scrie sau de a mânca ceva care ar fi necesitat folosirea ambelor mâini. Și era prea greu să cedeze în fața nevoii de a-și arăta disperarea și de a plânge, așa cum Jo făcea cam o dată pe zi, când, practic, nu era niciodată singură, când o străină sau alta era în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

permanență la nici un metru distanță, ca un memento constant și imperturbabil al faptului banal care i se întâmplase.

Însă aceasta era partea bună atunci când locuiai într-un oraș mic, mai ales pe atunci, când toți resimțeau încă imboldul de a apărea în cea mai bună ipostază a lor, căutând o modalitate de a-și manifesta impulsurile caritabile. Toți aduceau de mâncare, desigur, până când Jack a trebuit să înceapă să le spună frumos oamenilor că aveau congelatoarele pline și nu mai încăpea nimic nicăieri. În acel moment, două mame care se pricepeau cât de cât să lucreze pe computer au inițiat online un Calendar al Îngrijirilor, care s-a completat rapid până la sfârșitul lui iulie. Exista, separat, un alt calendar pentru transportarea Joannei cu mașina, dus-întors, la doctor și la ședințele de fizioterapie, și o campanie de strângere de fonduri ca să le cumpere o furgonetă cu un lift pentru căruciorul cu rotile, precum și un eveniment în cadrul căruia să ajute cu toții la reamenajarea în interior și în exterior a vechii ferme, pentru a fi accesibilă deplasării în căruciorul cu rotile, ca o întrunire Amish, când membrii comunității construiau împreună un hambar; mai era chiar și o listă cu semnături, în care elevi de-ai lui Jo, din prezent și din anii trecuți, promiteau să vină și să tundă iarba de pe peluză. Jack a acceptat jenat toate aceste acte de caritate, fiindcă nu știa cum ar fi putut respinge o asemenea revărsare de iubire pentru o persoană pe care și el o iubea, și fiindcă, oricât de rușinos ar fi fost adevărul, uneori i se părea greu să fie singur într-o cameră cu soția lui paralizată, ale cărei necesități fiziologice, deși îl făceau să se simtă stânjenit când trebuia să o ajute, erau o nimica toată în comparație cu neputința și inadecvarea pe care le simțea ori de câte ori ea se uita la el cu fața aceea pe jumătate încremenită, ca și cum i-ar fi spus: tu chiar nu ai putea să faci nimic? De ce n-ai putut împiedica să mi se întâmple așa ceva? Ai jurat că vom fi fericiți, și era adevărat, îi jurase asta, iar acum se simțea atât de nevolnic în ochii ei, încât îi venea greu s-o mai privească în ochi.

Cât despre Candace, ea a revenit la catedră și a predat restul orelor lui Jo, pentru acele ultime săptămâni ale anului școlar. Inspectoratul și sindicatul îșidăduseră avizul pentru această măsură de urgență. Dar Candace n-a reușit să realizeze mare lucru la lecții. Să faci școală cu niște copii în iunie era întotdeauna un efort zadarnic, iar elevilor de la ora a cincea, în mod special, le intrase parcă în cap ideea că orice tentativă de a învăța ceva de la altcineva ar fi echivalat cu o lipsă de loialitate față de doamna Whalen. Totuși, Candace a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

continuat să facă ore cu ei până la examinarea de sfârșit de an, când a fost mărinimoasă cu notele, știind prin ce trecuseră toți în ultima perioadă. Conducerea școlii avea la dispoziție acum întreaga vară pentru a găsi un alt profesor. Dar nu era ușor – nu era niciodată ușor – să găsești cadre didactice calificate, care să fie dispuse să își schimbe reședința sau chiar să facă naveta la Howland. Pe măsură ce vara se apropia de sfârșit, părea din ce în ce mai plauzibil că aveau să o roage tot pe Candace să rămână la catedră și în toamnă, din moment ce nu exista altă soluție, măcar până când Joanna avea să poată veni înapoi, ceea ce toți aveau convingerea că se va întâmpla până la urmă. Practic vorbind, era o retrogradare: Candace nici nu știa cum să reacționeze. Nu voia să pună întrebări egoiste. Spera ca, într-un fel, decizia să fie luată de alții, în locul ei.

*

Întrucât oamenii veneau destul de rar la ghișeu, în oficiul poștal, Glenn și-a cumpărat un clopoțel, cum există la recepție în hoteluri, și a pus un anunț scris de mână, în care spunea FOLOSIȚI CLOPOȚELUL, ceea ce nu a deranjat pe nimeni. Oricum, niciodată nu se afla la o distanță mai mare de trei sau patru metri de ghișeu – oficiul poștal nu era prea spațios –, însă măcar în acest fel putea și el să stea jos, nevăzut de ochii publicului, eventual răsfoind cu multă grijă vreo revistă, înainte de a o face sul și de a o pune înapoi în cutia destinatarului, sau urmărind, din spatele peretului, cum cetățenii din Howland veneau să își verifice corespondența. Nu era mare lucru de văzut, de-acolo, din spate; uneori, punea rămășag cu el însuși care dintre ușițele cutiilor poștale avea să se deschidă în momentele următoare. Ajunsese să intuiască foarte bine răspunsul, deoarece oamenii erau tipicari de felul lor, iar el le învățase obiceiurile. Câteodată, se deschidea una dintre cutiile de pe rândul de jos și vreun ochi de copil se lipea curios de fanta îngustă – copiilor le plăcea să se joace așa –, iar atunci Glen făcea o mutră caraghioasă și flutura din mână jovial. Pe urmă, îl auzea pe puști cum încerca să o convingă pe mămica lui că se întâmplase cu adevărat așa.

În jurul orei unsprezece și jumătate, în fiecare zi lucrătoare, camioneta locală oprea zgomotos în parcarea din spate – era vehiculul care ransporta corespondența din alte regiuni –, aducând arareori mai mult de jumătate de sac, însă tipul trebuia oricum să vină până acolo, fiindcă n-aveai cum să lași să se adune un maldăr de corespondență, doar ca să simți că nu băteai drumul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

degeaba. Îl chema John Francis, iar Glenn regreta că nu îl agrea mai mult, întrucât, într-o zi de lucru cu activitate medie, nu avea ocazia să vadă prea mulți oameni, în afară de cei care sunau din clopoțel ca să-l aducă de pe scaunul din spate, pentru a le rezolva problemele, ceea ce în mod evident nu reprezenta o interacțiune prea destinsă.

John Francis voia să discute despre sport, în general, și dintr-un motiv sau altul era întotdeauna vizibil dezamăgit când Glenn nu prea avea ce să-i răspundă pe acea temă, aprobând doar înțelegător din cap. Totuși, îl invita de fiecare dată pe John să coboare din camion și să stea jos un pic. Doar un pic, spunea John întotdeauna, iar apoi, după o tăcere stânjenitoare, mărturisea cât fusese el de îngrijorat toată dimineața din cauza unei echipe de fotbal – Pats, sau Bruins, sau Sox, sau Celtics; însă în ultima vreme, era vorba despre Pats.

– Au început deja să joace? întrebă Glenn. Pare un pic cam devreme pentru fotbal, în perioada asta a anului.

John se holbă la el.

– Nu, spuse el, acum sunt în presezon. Asta și voiam să spun.

John părea genul de individ care chiar ar fi putut fi bun la sport. Avea până în treizeci de ani, probabil, fiind într-o formă fizică mai bună decât Glenn, însă nu pomenea niciodată să fi practicat vreun sport, nici în trecut, nici în prezent. Se comporta mai degrabă ca și cum ar fi făcut și el parte din echipele despre care vorbea. După felul cum discuta despre jucătorii din echipele cu care cei de la Pats jucau într-o duminică sau alta, era limpede în mintea lui că se pregătea să joace în acel meci. Glenn nu putea să-i înțeleagă pe oamenii de acest fel. Nu se simțeau niciodată ridicoli.

Dar John Francis nu stătea niciodată mai mult de o jumătate de oră oricum, deoarece mai avea și alte opriri de făcut, în localitățile situate de-a lungul fluviului Housatonic. Glenn a fluturat cu mâna de rămas-bun, în timp ce camioneta ieșea în marșarier de pe alee, după care s-a întors să repartizeze în cutiile poștale toată corespondența din sacul legat, pe jumătate plin, pe care John îl lăsase pe platforma de beton netedă din zona de încărcare.

În marțea dinaintea Zilei Muncii[8], Glenn a venit cu mașina din Springfield și a descuiat ușa Oficiului Poștal, pentru programul de lucru cu publicul. A tras poarta de la rampa de încărcare și a lăsat-o deschisă, fiindcă era o zi superbă, iar lui îi plăcea să vadă fâșia de vegetație din celălalt capăt al terenului. Nu era ceva atât de frumos, de fapt, doar câțiva copaci, însă părea să extindă cumva spațiul lui mic și solitar de lucru, îl făcea să pară mai mare și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mai variat. Mai pitoresc. Mai bine să își bucure privirile acum, fiindcă în timpul iernii nu mai avea cu ce. În ușa de la intrare era decupată o fantă de metal, prin care oamenii puteau să introducă scrisorile după orele de program; cinci sau șase plicuri de mărimi diferite erau împrăștiate pe linoleum, sub deschizătura din ușă. Prima sarcină a lui Glenn, acum și în toate diminețile, era să adune plicurile de pe jos, ca nu cumva vreun cetățean să intre pe ușă tocmai atunci și, din greșeală, să calce pe ele. Deasupra teancului răsfirat pe jos era un plic de modă veche, din hârtie maro cerată și rigidă, într-o nuanță de galben-închis cum rareori mai vedeai, pe care din cine știe ce motiv el o asocia cu perioada copilăriei, însă plicul de pe jos era un pic mai mare decât dimensiunea standard. Era adresat Administrației Municipale din Howland, Massachussetts. Ceea ce părea ciudat, întrucât Howland nu era propriu-zis un municipiu și nu avea o administrație cu acea titulatură, iar oricare dintre locuitorii săi, oricare dintre persoanele care cunoșteau locul îndeajuns de bine încât să aducă o scrisoare la oficiul poștal după orele de program și să o introducă prin fanta din ușă ar fi trebuit să știe acest lucru. În plus, plicul nu era perfect plat – avea ceva înăuntru.

Prin urmare, practic vorbind, nu era livrabil? Fără nici o mențiune la expeditor. El era cel care trebuia să decidă ce să facă totuși cu acel plic, deși desigur existau proceduri de urmat, însă nimeni nu ar afla vreodată din moment ce, guvern federal sau nu, el lucra de unul singur. Bineînțeles, știa unde dorise expeditorul să ajungă plicul, probabil. Ușa se deschise și intră cineva, o femeie, deduse el după felul cum răsunau tocurile pe pardoseală. Femeia deschise cutia ei poștală, o goli și plecă din nou. Habar nu avea că Glenn era atât de aproape, trăgând cu urechea la ce făcea ea, din cealaltă parte a peretelui cu orificii decupate în el, ca o închisoare sau ceva de genul ăsta.

Conținutul plicului maro de format business era mobil și se mișca înăuntru. Ca niște grăunțe de praf sau nisip. Avea tot dreptul, era convins de asta, să inspecteze conținutul; sau, dacă găsea că era în limite legale, putea oricum să lipească plicul la loc și să aplice pe el una dintre acele etichete pe care scria că se deteriorase în timpul transportului. Îl ținu înclinat, astfel încât ceea ce era înăuntru să se adune pe fundul plicului, iar apoi, cât mai îngrijit cu putință, deschise capătul de sus.

Nu se întâmplă nimic. Înclină capul și se uită înăuntru. Era un fel de murdărie sau praf acolo, cam cât conținutul unei linguri, și o hârtie îndoită. Cu precauție, folosind una dintre lamele foarfecii, trase hârtia afară din plic.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era tot o hârtie cerată și rigidă, mai degrabă ca un cartonaș. Pe hârtie, cu litere de tipar, erau scrise cu creionul următoarele cuvinte: CEEA CE MERIȚI.

Auzi ușa deschizându-se din nou și, fără să se gândească, se răsuci pe călcâie și alergă afară pe ieșirea din dos a oficiului poștal, traversă porțiunea asfaltată și aruncă plicul în pădurice rară. Gâfâia, și nu din cauza sprintului. Văzuse știrile. Își verifică buricele degetelor, ca să nu-i fi rămas cumva pe ele vreo urmă din conținutul plicului; nu părea să fie nimic. Undeva, dincolo de vuietul vântului și de vâjâitul din urechi, își dădu seama că, în interiorul clădirii, suna clopoțelul de la ghișeul pentru clienți. Se pregăti să se întoarcă în oficiul poștal, netezindu-și părul. Ce-ar fi trebuit să facă? Să bage în carantină oficiul poștal? În ce temei? Aruncase dovada în pădurice, deși oricum era probabil exagerat să o numească „dovadă". Un praf alb putea fi orice. Putea să fi fost cocaină. Mai degrabă, totuși, cineva făcuse o farsă, cu intenția de a provoca exact acea reacție de panică, doar că la Primărie, și nu aici, pe culoarele guvernului, nu în mintea lui Glenn.

Nu se simțea rău, nu avea nimic. Era doar un pic amețit. Nu avea de gând să aducă FBI-ul, ca să scotocească prin pădure după urme de pudră de talc pentru bebeluși. Nu avea nici un rost să intre în vizorul lor în acest fel. Clopoțelul, din nou. Până să reușească el să se urnească din loc, înapoi în clădire și la ghișeu, persoana din cealaltă parte renunțase și plecase.

Era destul de tensionat când a sosit ora închiderii și a pornit înapoi spre casa lui Penny. John Francis venise ca de obicei, dar Glenn nu-și mai amintea nici un cuvânt din conversația lor. Doar o farsă, își tot repeta el. Vreun puști de la liceu. Era genul de poantă pe care, probabil, și Glenn ar fi considerat-o irezistibil de haioasă, când era la liceu. Și pe urmă ar fi fost prins. Nu era nici atunci vreo minte criminală de geniu.

I se părea că aude mereu păcănitul tocurilor femeii pe pardoseală. Cu ce-am greșit eu vreodată? îi venea să o întrebe pe femeie. Era ca și cum ar fi visat în timp ce șofa.

– Bine-ai venit, spuse Penny, care nu zicea niciodată: „Bine ai venit *acasă*".

Ceea ce era logic. Nu era casa lui.

– Încă o zi palpitantă la serviciu?

Era o glumă de-a lor.

– Ba bine că nu, spuse el.

– Ai luat în drum ceva de mâncare?

Îl rugase în acea dimineață să cumpere el ceva pentru cină, iar el îi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

promisese să ia ceva.

– Am uitat, spuse el. Greșeala mea.

Se uită la ea și se văzu, în zori, mort în patul ei, văzu cum amândoi erau morți, iar copiii ei coborau din mașina tatălui lor, pe alee, întrebându-se de ce erau două mașini acolo, deschizând ușa din față. Văzu podeaua cu linoleum, din mica încăpere dreptunghiulară a oficiului poștal, acoperită cu cadavre.

– Nu contează, spuse Penny, zâmbind, iar el încercă să îi întoarcă zâmbetul. Nu arăți prea bine, continuă ea.

Se apropie de el și îi puse o mână pe frunte, apoi ridică din umeri. Glenn rămase nemișcat în picioare, în timp ce ea se întoarse cu spatele la el, îndreptându-se spre frigider, unde deschise ușa de la congelator și scoase dinăuntru o sticlă enormă de vin alb.

– Dineul Campionilor! decretă ea.

Încă de la sfârșitul primăverii și pe toată durata verii, Mark a folosit o echipă de trei muncitori pentru a efectua lucrările necesare în casa lui Hadi și împrejurul acesteia. Era vorba despre câteva mici intervenții – borne de protecție pe aleea de acces, camere de supraveghere ascunse în mestecenii din jurul casei, cu cablare subterană, ranforsări la toate ușile și ferestrele, inclusiv geamuri blindate –, însă le-a executat pe rând, ca să poată superviza fiecare lucrare, întrucât nici unul dintre muncitorii lui nu era suficient de experimentat în acest gen de intervenții pentru a-l fi lăsat să acționeze singur, așa cum ar fi făcut, de pildă, în cazul montării unor plăci de faianță sau al modernizării unei băi. Măsura de securitate cea mai importantă – o cameră de refugiu, deși Hadi nu o numea astfel – fusese deja luată: făcea parte din planul de detaliu al casei. Însemna că de ani de zile – tot timpul, de fapt – Hadi se considerase o posibilă țintă de atac, iar Mark se gândea că temerile lui erau, probabil, întemeiate.

Au făcut câteva amenajări și la acoperiș. Hadi voia să instaleze niște antene de unde scurte acolo sus, pentru eventualitatea în care alte forme de comunicare nu ar mai fi funcționat, precum și un strat suplimentar din oțel, sub șindrile, ca să nu modifice aspectul casei, ceea ce presupunea să scoată toate șindrilele și să le bată în cuie din nou după aceea. De pe acoperiș, Mark și-a văzut casa, care părea frumoasă și neprotejată. Dar orice casă părea destul de vulnerabilă din acel unghi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Locuința lui Hadi nu era atât de mare pe cât se așteptase Mark. Exista spațiu suficient pentru o familie formată din patru persoane – cinci dormitoare, o sufragerie, o cameră multimedia, un living uriaș cu ferestre panoramice, fumurii pe dinafară –, însă nu era ceva atât de exagerat și de opulent cum s-ar fi așteptat Mark de la un tip ca Haidi. Lui i se părea că un bărbat bogat și-ar fi dorit maximum de anvergură, fie doar ca un reper al statutului său social, fie, eventual, ca să își poată savura propria-i putere nelimitată, chiar și în perioadele de inactivitate. Dacă el ar fi fost miliardar, probabil că așa ar fi văzut lucrurile. Dar a învățat mult, în acele săptămâni și luni, despre felul cum trăiau oamenii de acest fel. Sau, în orice caz, despre cum trăia Hadi, care era întru câtva reprezentativ, măcar pentru că nu erau prea mulți oameni ca el în lume.

Hadi nu mai obișnuia să stea în fața acelor ferestre panoramice, i-a mărturisit el lui Mark. Contemplarea pădurii îl făcea să se simtă prea expus. Nu vorbea în sens metaforic. Chiar dacă geamul era acum de o calitate care ar fi rezistat probabil în fața unei mici rachete de luptă, chiar dacă pădurea era înțesată acum de senzori high-tech, în copaci și la sol. Prefera biroul lui de la etaj, care era spațios și absolut confortabil. L-a pus, totuși, pe Mark să scoată luminatorul de-acolo.

Dar Hadi nu părea speriat sau paranoic – doar nespus de calculat. Practic, era aproape la fel ca oricare alt client. Avea doar nevoie de o anumită liniște sufletească, înainte de a se putea bucura de casa lui de la țară. Făcea parte din categoria oamenilor a căror datorie e să se gândească la toate scenariile posibile și să ia măsurile aferente. Abia atunci putea și el să se relaxeze, sau să lucreze, ceea ce în cazul lui Hadi părea mai mult sau mai puțin același lucru.

Tariful lui Mark era substanțial, iar lucrările duraseră mai mult chiar decât sperase el, deoarece Hadi se gândea mereu la noi măsuri, la noi precauții care puteau fi luate: iar dacă un lucru putea să fie făcut, atunci acel lucru trebuia să fie făcut. Mark se gândea că avea să rămână, poate, cu șaizeci și cinci de mii de dolari la sfârșitul lucrărilor, chiar și după ce plătea muncitorii, chiar și după toate acele cheltuieli, uneori extravagante, necesare pentru a transforma în realitate viziunea de inexpugnabilitate pe care o avea Hadi. De pildă, trebuise să comande tocmai din Maryland noile rame de ferestre, de la o firmă care executa lucrări pentru Fort Bragg. A discutat mai întâi problema cu Hadi, întrucât costurile erau o adevărată jecmăneală, însă Hadi îl bătuse prietenește

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe umăr, încântat de ingeniozitatea de care dăduse dovadă pentru găsirea materialelor potrivite.

Urmărea tot ceea ce făceau Mark și echipa lui, de la o distanță nu tocmai respectabilă. Nu era critic, ci doar interesat – niciodată nu scotea vreun cuvânt, decât eventual ca să întrebe cum se făcea un anumit lucru pe care îl făceau ei într-un moment sau altul –, însă oricum era intimidant. Când Mark și-a luat inima în dinți ca să întrebe în glumă dacă Hadi nu avea nici o treabă de făcut, acesta a replicat sobru că în ultima vreme el lucra în principal cu piețele asiatice, ceea ce însemna că trebuia să fie în picioare de la ora două noaptea.

În majoritatea zilelor, Mark a putut să lucreze cu toți cei trei muncitori, cărora li se adăuga un al patrulea ori de câte ori erau sus pe acoperiș. Pentru aceste lucrări a avut grijă să angajeze doar indivizi cu care mai colaborase de-a lungul anilor: Hartley, care era meșter tâmplar, deși pentru ceea ce făceau ei acolo era suficientă o pricepere rudimentară; Dave, care locuia în Becket și avea cinci copii; și Barrett, care se descurca formidabil cu orice tip de mașinărie și tehnologie, ceea ce îl făcea persoana ideală pentru lucrările de-acolo, chiar dacă performanțele lui uzuale vizau fixarea ecranelor de home cinema și montarea modulelor Wi-Fi pentru aparatele de aer condiționat. De asemenea, se ocupase și de instalarea unor camere de supraveghere, sau cel puțin așa îi spusese lui Mark. Relația lor era întotdeauna un pic delicată, din cauză că Barrett fusese coleg de liceu cu Mark, dar cu un an mai mare decât el. Mark trebuia să aibă grijă să nu facă prea mult pe șeful cu Barrett, în special în prezența altor persoane, deoarece Barrett avea tendința să intre într-o stare de îmbufnare prelungită și să lucreze în ralanti sau chiar să lipsească de la muncă a doua zi, pe motiv că se simțea rău.

Uneori, când ziua de lucru se încheia, Hadi îl invita pe Mark – niciodată pe ceilalți – să mai rămână un pic, ca să stea de vorbă și să bea o bere pe verandă. Pentru Mark, nu era tocmai plăcut să stea pe veranda aceea și să vadă cum se aprindeau luminile în propria-i casă, care era situată la cinci sute de metri distanță. S-ar fi așteptat ca un tip de talia lui Hadi să își dorească un auditoriu fascinat, în fața căruia să se poată lăuda, însă nu era așa: în general, nu făcea decât să-i pună diverse întrebări lui Mark, majoritatea despre munca acestuia – meseria propriu-zisă, aspectele financiare, cum ajunsese inițial să se implice în acea activitate.

– Datorită lui taică-meu, mai ales, a spus Mark, acesta fiind răspunsul pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care îl dădea întotdeauna. Era constructor de case. Adică, voiam să rivalizez cu el și să mă răzvrătesc împotriva lui, în același timp. Era foarte mândru de munca lui, însă pentru el nu exista decât un singur mod de a face lucrurile, ceea ce însemna rentabilitate și eficiență. Ideea că o casă putea fi frumoasă sau că ar avea o istorie nu conta niciodată pentru el.

După un timp, Mark s-a încumetat să îi povestească lui Hadi de tentativele lui la bursa de valori, spunându-i chiar că suferise mari pierderi financiare, fără să dea însă mai multe detalii. Hadi se înfiorase, plin de compasiune.

– E foarte greu pentru un individ să răzbească în acea lume, a spus el. Sau nu. Nu e neapărat așa. Adică, la drept vorbind, și eu sunt un individ. Ceea ce vreau să spun este că e foarte dificil cu un capital financiar relativ mic, așa cum un om muncitor și onest ca tine ar putea avea, să fii luat în serios.

– Ce tot aveți voi doi de vorbit acolo? îl întreba Karen pe Mark, când ajungea acasă.

Mark nu voia să recunoască față de ea sau chiar față de el însuși, însă de fapt căuta niște dovezi, niște manifestări ale trăsăturilor care îl diferențiau pe el de un ins ca Hadi: un ins care avea totul și de la care nimic nu putea fi luat.

– Nu mare lucru, spunea el, în schimb. De fapt, s-a cam răsuflat deja toată treaba. Dar e un client. Singurul meu client, momentan. Așa că dacă vrea să bea o bere cu mine, beau o bere cu el.

Karen se încruntă.

– Mda, păi și cum e casa, atunci? spuse ea. Ținând seama de faptul că tu ești singura persoană din oraș care a văzut cum arată pe dinăuntru.

Înăuntru, simțea contrastul – sau poate nici nu era un contrast, poate era armonie, greu de zis în privința căsniciilor – între Hadi și soția lui: întreaga locuință era decorată cu mobilier retro și cu antichități (Mark nu văzuse nici o piesă de după 1950, deși e drept că nu fusese în toate încăperile din casă), în timp ce casa propriu-zisă era ultramodernă, nou-nouță, în mod ostentativ. Toate instalațiile, toată aparatura. Nu fiindcă Hadi ar fi fost cumva ahtiat după tehnologia de ultimă oră, ci fiindcă nu putea suporta ca lucrurile să se strice, să se învechească sau, altfel spus, să nu poată face ceea ce aștepta de la ele să facă. Combinația nu arăta formidabil, în opinia lui Mark, care se pricepea destul de bine la asemenea chestiuni. Casa era un compromis, un mariaj de circumstanță. Puteai înțelege o sumedenie de lucruri despre clienți, întotdeauna mai mult decât își dădeau ei seama, studiind deciziile lor în materie de design.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Doamna Hadi – Rachel – nu se arăta prea mult la față. O mai vedea în bucătărie sau pe alee, iar atunci îi zâmbea, însă intuia că doamnei Hadi nu îi convenea să îi vadă pe-acolo, pe el și pe oamenii lui, mai ales nu în interiorul casei.

– Îi lipsește metropola, spunea Hadi.

Doamna Hadi tocmai deschisese ușa de la verandă, îi văzuse stând acolo și bând o bere, așa că se retrăsese imediat.

– Înțelege, desigur, de ce a trebuit să plecăm de-acolo. Însă e ca într-o perioadă de doliu.

Mark a aprobat înțelegător din cap și, politicos, și-a luat ochii de la ușa cu geam fumuriu, privind în schimb spre pădurea reflectată în ferestrele întunecate ale casei lui.

Într-o dimineață în septembrie, Mark s-a dat jos de pe acoperiș, coborând de pe scară cu spatele, și s-a trezit exact lângă ea. Nu făcea nimic, stătea pur și simplu acolo, cu brațele încrucișate la piept, uitându-se la el de parcă tocmai ar fi picat din cer, ceea ce într-un fel așa și era, deși prezența scării mobile ar fi trebuit, de fapt, să o lămurească.

Avea un fel de a se uita la el, sugerând că știa că el se știa chipeș, dar că farmecul lui provincial era sub demnitatea ei. El nu îi spunea niciodată pe nume, fiindcă se simțea jenat. Însă nici să i se adreseze cu „dumneavoastră“ nu i se părea potrivit, ținând cont că erau cam de-o seamă.

– Îmi pare rău, zise el. Se pare că te-am încurcat cu scara asta aici.

Ea ridică din sprâncene.

– Ce faci dumneata aici, afară? o întrebă el.

– Grădinăresc, spuse ea, la care el se uită în jurul picioarelor lui, panicat.

– Nu, am glumit doar, ce Dumnezeu! Am ieșit să fumez o țigară.

Dar nu avea nimic în mâini.

– Am uitat țigările înăuntru, adăugă ea.

Lui Mark îi venea mai greu să suporte momentele de tăcere, preferând să o audă vorbind.

– Eu nu fumez, zise el.

– Bineînțeles că nu.

– Ce-ai vrut să spui cu acest „bineînțeles că nu“?

– Ești prototipul sănătății rurale, spuse Rachel. Voi cât timp o să mai aveți de lucru sus, pe acoperiș? Mă refer, câte zile de-acum încolo?

– Cel puțin o săptămână, din păcate, spuse el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Zgomotul e de neimaginat. Mă refer la toate ciocăniturile astea, atunci când ești într-o casă și se aud ciocănituri de pe acoperiș, de parcă ar fi exact în capul tău. Iar tropăielile acolo sus sunt și mai oribile. Am venit aici, afară, ca să scap de zgomot. Tot se aude, evident, însă aici măcar pot să-mi dau seama când vine din afara craniului meu.

Era drăguță, dar cu o înfățișare aspră, care pe Mark nu-l atrăsese niciodată prea mult. Foarte suplă, foarte tonifiată, mult exercițiu fizic sistematic, nicidecum o siluetă îmbietoare. Buze subțiri, sau poate doar le ținea strâns lipite una de cealaltă, fără să-și dea seama.

Mark trebuia să se întoarcă la treabă, însă nu știa cum să se retragă; nu putea pur și simplu să plece de lângă ea, după ce tocmai i se lamentase, însă nici nu voia să își ceară scuze, din moment ce el făcea acolo ceea ce fusese angajat să facă. Oamenii lui erau întotdeauna cât se putea de atenți, atunci când clientul era în casă. Mark insista asupra acestui lucru. Nu era vina lui dacă această femeie nu putea face diferența între acoperișul casei și capul ei.

– Am auzit că puștanii noștri sunt în aceeași clasă acum, spuse el. Fiica mea, Haley, are opt ani. Mi-a spus că fiul dumitale stă în banca din spatele ei. Sau stătea. Nu știu cum e anul acesta.

Ea zâmbi de complezență, așa cum faci când cineva aduce vorba despre niște copii pe care nu-i cunoști, însă s-ar fi zis că remarca i se părea ciudată.

– Cum s-au acomodat cei mici? Cred că Haley și băiatul vostru învață cu doamna Tuttle, anul acesta. Am dreptate? Așa am impresia. Oricum, toată lumea spune că e nemaipomenită ca învățătoare.

– Copiii mei trec printr-o perioadă dificilă, spuse ea, simplu.

– Da, sigur, e o mare schimbare pentru ei, spuse Mark. Adică, îmi pot imagina. Mai ales când te transferi în mijlocul anului școlar.

– Iată o observație excelentă.

Mark nu-și dădea seama dacă era sau nu luat peste picior.

– Probabil că aici e foarte diferit față de cum era la școala unde învățau în New York.

– Se poate spune și așa, admise ea, dar apoi, în tăcerea care urmă, păru să se mai îmbuneze. E o școală bună, n-am nici un dubiu. Dar e greu să îți vezi copiii privați de ceea ce aveau înainte. Indiferent de împrejurări, oricât de juste ar fi motivele. Știi la ce mă refer, da? Nu se poate să nu știi ce vreau să spun. Orice părinte simte la fel. Vrei pentru ei tot ce poate fi mai bun. Vrei să aibă totul. Or, în nici un caz, nu vrei să le oferi totul, pentru ca apoi să îi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lipsești de ceea ce au primit. Și încearcă să le explici de ce. Nu e deloc un sentiment plăcut.

Se ruga în sinea lui să-l strige vreunul dintre muncitori, ca să capete un pretext imediat de a se retrage din această conversație. Însă tăcerea domnea pretutindeni, în afară de zumzetul insectelor la amiază și ciocănitul de pe acoperiș.

– Mda, copiii sunt flexibili, spuse el.

– Uau, făcu ea, holbându-se la el.

El se aprinse la față.

– Știi, soția mea e administrator la Mullins. Dacă dumneata sau copiii aveți nevoie vreodată de ceva, indiferent de situație, ea ar fi bucuroasă să vă fie de ajutor, dacă îi spuneți că mă cunoașteți, sau aș putea să îi amintesc eu, dacă vreți. Pentru eventualitatea în care ar interveni ceva.

Era o ofertă stângace, mai ales că nici nu știa de fapt cât de valabilă era – Rachel Hadi era exact genul de persoană pe care Karen ar detesta-o probabil instananeu –, însă cuvintele lui treziră o reacție cumva mai caldă din partea lui Rachel. Poate că descoperise limbajul lumii în care oamenii de acest fel se mișcau, limbajul relațiilor și al favorurilor, cu care deschideai orice ușă.

– Mulțumesc, spuse ea. E drăguț din partea dumitale. S-ar putea să dau curs sugestiei.

Tăcu, așteptându-se cumva ca el să mai spună ceva, dar când el persistă în muțenie, râse timid, la care râse și el.

– Cum spuneai că te cheamă? întrebă ea.

Vinerea era ziua rezervată de Marty pentru activitatea lui non-guvernamentală, din care câștiga bani. Granița între cele două existențe profesionale ale lui era oarecum artificială; în majoritatea zilelor, își împărțea timpul între lucrările de încălzire și răcire, pe de o parte, și treburile orașului, pe de altă parte, fără consecințe grave pentru el sub aspect financiar sau în materie de stres, însă îi plăcea să intre în weekend cu sentimentul că făcuse niște bani, că își îmbunătățise soarta, și îi plăcea să bea o bere sau mai multe vinerea seara, la Ship, când simțea acea durere surdă în brațe și spinare, care apărea, la vârsta lui oricum, odată cu munca fizică.

A efectuat două estimări ușoare undeva mai încolo, aproape de Lenox, fermecând niște persoane pe care nu le întâlnise niciodată și care insistau să i se adresase în glumă cu formula „domn primar“, iar apoi a poposit pentru un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

prânz lung la un local care îi plăcea, pe aceeași stradă cu Red Lion Inn. Hamburgerul era bun, însă ceea ce lui îi plăcea enorm erau cartofii prăjiți cu mirodenii *cajun*, o noutate care nu prinsese, nu se știa de ce, în nici unul dintre celelalte restaurante preferate de el. Ospătărița din localul acesta îl cunoștea suficient de bine acum, pentru a-i da pe furiș o porție mai mare de cartofi prăjiți. I-a mulțumit printr-un zâmbet modest, după care a reflectat că era cu mult mai bine să ai în viață o femeie de acest fel decât să fii însurat cu o persoană care s-ar simți probabil obligată să te dojenească fiindcă mănânci lucruri delicioase, despre care doctorul îți spusese că nu erau „nicidecum o idee bună". Mda, majoritatea ideilor nu erau idei bune. A lăsat un bacșiș, pentru ca ospătărița să-l țină minte, și s-a dus înapoi la furgoneta lui.

Soții Fraser veneau inițial doar pe timpul verii, însă de când Joe Fraser se pensionase de la AT&T, în Albany, petreceau din ce în ce mai mult timp în Howland, peste șase luni în acest an. Aveau copii și nepoți, pe care îi vedeai în vacanțe sau la aniversările importante, însă locuiau departe, acela din Philadelphia fiind cel mai aproape, așa că nu veneau prea des. Casa era pentru Joe și Vivian. Marty îi admira pe oamenii mai în vârstă care preferau să nu bată drumul bine-cunoscut până în Florida sau Arizona. După el, parcă ar fi fluturat deja steagul alb.

– Smokin' Joe! strigă Marty, când bătrânul ieși pe verandă ca să-l întâmpine. Cum mai merge viața?

– Mai bine decât cu mizeria aia de boiler second-hand pe care mi l-ai vândut tu, spuse Joe, dar cu un zâmbet larg.

Asemenea multor case de vacanță construite acolo, nici casa lui Joe nu era bine echipată pentru iarnă, așa că Joe era acum nevoit să investească niște bani pentru diverse îmbunătățiri. Cazurile de acest fel asigurau o mare parte din lucrările firmei lui Marty. Boilerul electric pe care îl instalase în subsolul casei lui Joe nu era nicidecum vechi – ci nou-nouț, de fapt –, însă Joe susținea că trebuia să apese mereu pe butonul de repornire, uneori și de câte cinci ori pe zi. Aparatul intra în funcțiune, dar la un moment dat nu mai pornea din nou. Marty s-a șters pe bocanci afară, la intrarea în bucătărie, și a salutat-o pe Vivian, care i-a făcut semn să ia un loc.

– Mulțumesc, Viv, dar nu, spuse el. Mai bine mă duc direct în temniță jos, ca să nu vă deranjez prea mult timp. E vineri seara, așa că sunt sigur că abia așteptați să ieșiți în oraș.

– Au început să lucreze la memorialul de la liceu? strigă Joe după Marty, în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

timp ce acesta cobora scările abrupte.

– Hm, e o poveste mai lungă, spuse Marty, fără să se oprească însă.

Îi plăcea de soții Fraser, însă era destul de nerăbdător să intre oficial în weekend. Se tot gândea la prima lui duș că de bere la Ship, deși încerca să își scoată imaginea din minte. Mai avea doar un ceas de lucru, până atunci. Poate chiar mai puțin. În afară de asta, avea sentimentul apăsător că montase, poate, greșit boilerul din subsol. Era un model nou – nou pentru el, oricum; venea tocmai din Coreea, iar cel de aici era primul aparat de acest fel pe care îl instalase vreodată.

Nu-și amintea să mai fi fost vreodată într-un subsol atât de bine luminat. Viv spăla rufele acolo. În rest, nu era mare lucru acolo, în afară de un perete cu scule, care păreau dubios de bine organizate, ca și cum nu ar fi fost utilizate prea mult. Sau poate că Joe era un individ obsedat de ordine. Marty scoase șurubelnița pe care o avea la centură și împinse afară capacul de la întrerupătorul de căldură. Se holbă la el o vreme, însă nu îi era la fel de cunoscut ca aparatele Finney, pe care le montase timp de douăzeci de ani și pe care le cunoștea ca-n palmă. Nu optase pentru modelul coreean fiindcă ar fi fost mai bun (nu era) sau mai ieftin (era, dar nu cu mult). Fusese nevoit să înceapă să le propună clienților un nou model, din cauză că Finney își încetase activitatea.

Se îndreptă de spate și simți la șale un spasm, sau mai degrabă un junghi adânc – nu dispărea așa cum s-ar fi întâmplat cu un spasm, ci persista –, care radia pe toată partea laterală a corpului. Pufni pe nas, de durere și de supărare. De obicei, nu i se întâmpla să îl doară atât de rău, dar poate că muncise prea mult în acea săptămână. Ca să nu se mai aplece din nou, apăsă pe butonul de repornire, cu vârful ghetei; boilerul intră în funcțiune din nou, exact cum trebuia. Nu părea nimic defect în mod flagrant, ceea ce era un semn rău din perspectiva posibilității de a repara rapid aparatul. Dacă nu reușea să își dea seama unde era problema, nu-i rămânea decât să monteze un alt aparat, ceea ce ar însemna să mai vină o dată în weekend, fiindcă, desigur, trebuia să fie consecvent în munca lui. Sau ar putea, pur și simplu, să rămână jos, în subsolul casei soților Fraser, apăsând pe buton la fiecare câteva ore, până când aceștia se mutau în altă parte sau mureau. Garanția Marty Solomon. Avea un manual pentru acest model, afară, în furgonetă, tipărit în engleză chiar, însă știa că ei ar sta cu ochii pe el, or nu voia să fie văzut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aducând instrucțiunile pentru aparat, de parcă habar n-ar fi avut cum să procedeze. Era neprofesional.

De ce nu se putea concentra? De ce era nevoie ca lucrurile să se schimbe? De ce o mare companie americană, care realiza un produs bun, un produs care funcționa, trebuise să dea faliment? Și de ce naiba programase el această lucrare, despre care ar fi trebuit să știe că avea să fie complicată, tocmai la ora patru într-o după-amiază de vineri?

Durerea persista pe partea stângă a corpului, începând deja să se facă simțită și în braț, în plus respira tot mai anevoios, și chiar în clipa aceea, Marty a știut ce i se întâmpla, fiindcă i se mai întâmplase și înainte. „Oh, nu“, spuse el. Încercă să se ridice calm, să ajungă până la scară, însă a simțit brusc cum casa se prăbușește peste el; a căzut din picioare, pe pardoseală, exact ca data trecută. Nu se putea gândi decât la cât de aproape, cât de la îndemână era totul încă – treptele de la subsol, furgoneta, berea –, dar apoi durerea a înghițit și acele gânduri.

Ușa s-a deschis.

– Excelență? a strigat vesel Joe, de sus. Vivian ar vrea să știe dacă nu dorești ceva de băut.

Dar el nu putea să răspundă.

Ea nu mai putea să gătească aproape deloc. Nici nu fusese vreodată prea pricepută la bucătărie. Însă era eficientă – mai ales în anii când toți cei patru copii mișunau prin casă, iar cei doi băieți mâncau ca lupii – și, oricum, ideea de eficiență era tot ceea ce îi ceruse el vreodată, de fapt. Ceruse în tăcere, adică, în gând, în sesul că asta se aștepta să primească. Ceva îndestulător, banal și gata la timp. Nu i se părea că pretindea prea mult. Adevărul era că, dacă ar fi fost vorba doar despre ce își dorea el, nici nu l-ar fi deranjat prea mult să mănânce același lucru la cină sau la micul dejun, zi după zi, fir-ar să fie. Avea o sumedenie de alte lucruri pentru care să se frământe, o sumedenie de alte suprize la care să se adapteze.

Dar acum, când cobora la parter, chiar și duminica dimineața, cum era astăzi, se întâmpla să treacă și o oră poate, fără să apară nimic la micul dejun, și nici vreun indiciu că ar fi urmat să fie preparat ceva în scurt timp. Se ducea la bucătărie, când nu mai putea să reziste, și își pregătea un castron cu cereale, trântind și pocnind cât putea de mult, iar uneori zgomotele îi atrăgeau și ei atenția până la urmă, dar alteori, nu. Știa că nu trebuia să se supere pe ea – era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

doar bătrânețea care îi copleșea, nu era vina ei –, însă totodată era imposibil, pur și simplu, ca ea să fi uitat că exista în viață și micul dejun, așa că îi era greu să nu vadă în atitudinea ei un soi de ostilitate misterioasă. În plus, la el era doar o reacție fizică, o reacție la foame, așa că el, unul, nu putea fi blamat pentru starea lui de iritare, era ceva inevitabil.

Era al naibii de complicat să mănânci dintr-un castron cu lapte și cereale, stând într-un fotoliu cu spateaza înclinată spre spate. Însă ea dispăruse undeva la etaj, așa că el continua să înghită morocănos, străduindu-se din răsputeri să nu verse lapte pe cămașă, dar în același timp sperând ranchiunos că așa avea să se întâmple, ca să vadă și ea până la urmă. La televizor, era un reportaj despre cum undeva o educatoare de la grădiniță le citise copiilor o carte cu o fetiță care avea două mămici.

A venit la parter, frumos îmbrăcată.

– Unde te duci? spuse el, însă imediat ce rosti întrebarea, își aminti răspunsul.

– La biserică, zise ea. Astăzi țin o prelegere, preciză ea, oprindu-se pe palier, în spatele fotoliului său, unde el nu avea cum întoarce capul ca să o vadă. Vrei să vii și tu?

Oh, câtă ostilitate în întrebarea aceea! Nimeni nu ar putea vreodată să perceapă acest lucru, nici chiar dacă ar sta exact acolo în living și ar auzi tot. Asta însemna căsnicia. Ea încetase să se mai ducă la biserică, în urmă cu mulți ani, când copiii erau mici, însă suficient de mari totodată pentru a începe să nu mai vrea să meargă, dar își reluase obiceiul de câțiva ani. Își imagina că pentru ea însemna mult: două ceasuri pe săptămână, ca să se poată simți superioară lui, din punct de vedere moral, în restul de o sută șaizeci și șase de ore. Ceea ce demonstra, cum spunea ea, că era „îngrijorată“ pentru el.

Își dădu seama că uitase să îi răspundă la întrebare. Se răsuci în fotoliu, ca să vadă dacă era încă acolo.

– Chiar trebuie să te uiți la asta? se auzi vocea ei. Îți creează o stare de proastă dispoziție.

– Este singurul canal care relatează despre război, spuse el. Pe celelalte posturi, e ca și cum nici măcar nu ar fi.

A oftat teatral, sau oricum o cunoștea suficient de bine, încât să știe că exact asta făcea, iar peste câteva momente a auzit ușa de la garaj ridicându-se. La televizor, era ceva despre o moschee și despre Bin Laden, sau poate era un alt tip, din moment ce s-ar fi zis că toți se străduiau să arate ca Bin Laden, iar pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

urmă Bin Laden i-a zis lui: „De ce să-ți pese ție? Nimănui altcuiva nu-i pasă. Nu mai e cum era. Nimic nu va mai fi vreodată cum era“, iar el și-a dat seama că visa, iar când a înțeles acest lucru, a auzit-o pe nevastă-sa făcând zgomot în bucătărie și trecuse deja ora de difuzare a meciului celor de la Patriots. A schimbat canalul. I se întâmpla acum să aţipească în fotoliu de două sau trei ori pe zi, iar apoi, când se băga în pat seara, trebuia să ia o pastilă. Zilele nu mai aveau nici un fel de structură.

Trebuia să fie mai activ. Trebuia să se ridice și să facă ceva. Erau lucruri ce trebuiau făcute pentru a întreține casa, ce Dumnezeu! Ei nu-i plăcea să îl vadă urcat pe scări mobile sau altceva. Însă problema reală, pe care nu se încumeta să o invoce în preajma ei, era capacitatea lui de concentrare. Nu-i venea să creadă, dar pur și simplu nu putea să fie atent la ceva pe o perioadă prea lungă de timp, nu *mai* putea. Și așa se ajungea la accidente. Știa asta mai bine decât oricine. Construise case timp de patruzeci de ani. Acum, fiul lui lua bani de la vilegiaturiștii de weekend, care voiau neapărat ca locuința lor de vacanță să pară veche și dărăpănată. Semăna mai degrabă cu o escrocherie, decât cu construcția propriu-zisă a unei case. Dar nu Mark inventase acea lume. El doar trăia în ea.

Bun, oricum, era duminică. O zi de odihnă. Încă simțea acel ritm al săptămânii, deși nu mai lucra, deși acum toate zilele semănau între ele.

Cina a constat din niște pui marsala congelat, de la Sam’s. Problema cu produsele de la Sam’s nu era că nu aveau gust bun; problema era că, atunci când începeai un pachet, știai că aveai să mai mănânci din el încă de patru sau cinci ori, fiindcă erau doar ei doi la masă, iar tot ce luai de la Sam’s era în cantitate mare. Problema era însă și că ea nu mânca aproape nimic. Nu putea înțelege cum de mai reușea să se țină pe picioare, mâncând atât de puțin.

– Cum a fost la biserică? o întrebă el.

Îi luă un timp până să răspundă.

– Foarte frumos. Apropo, au nevoie de niște reparații la instalația sanitară de la casa parohială. Apa n-are presiune, zice părintele. Le-am spus că eventual i-ai putea ajuta tu să rezolve problema, dacă ești dispus.

– Aș putea să arunc o privire, spuse el.

Ea strânse masa și apoi se duseră în living, ca să urmărească la TV ceva pe gustul ei – un episod din *Verdict: Crimă* sau din *Lege și ordine*. Nu-l deranja prea mult. Îți crea măcar starea de spirit necesară pentru a merge la culcare.

– Mă duc să-mi fac o cană de ceai, ca s-o iau sus cu mine, spuse ea. Vrei și tu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ceva?

– Nu, e în regulă.

– Bine. Apropo, au nevoie de niște reparații la instalația sanitară de la casa parohială. Le-am spus că eventual i-ai putea ajuta tu să rezolve problema.

Începu să se enerveze, însă se stăpâni. Situații de acest fel se tot repetau în ultima vreme. În special, seara.

– O să le dau un telefon, spuse el.

În plină noapte, se ridică subit în capul oaselor. Nu îl trezise nimic. Însă avea un sentiment ciudat. Coborî la parter, încet, ciulind urechile, așteptând să își adapteze privirea. Când ajunse pe palier, observă imediat o licărire oranj venind din bucătărie.

Uitase ea ochiul aprins la aragaz. Îl închise și rămase în picioare acolo, în căldura din jur, în aerul care se întunecase, în timp ce ochiul de la aragaz se răcea. Ce luptă se dădea în el, ca să nu își iasă din fire! Știa că nu trebuia să se enerveze. Dacă ar putea măcar povesti cuiva, i-ar mai trece poate furia aceea mocnită, dar cui să-i fi putut spune?! Ar fi fost cumplit să o trădeze așa. Nu putea să le spună nimic copiilor. Candace, care vedea totul în negru, și-ar pierde mințile. Nu putea nici măcar să discute despre asta cu soția lui – nu avea nici un rost să o umilească, știa că nu făcuse dinadins așa ceva. Nu-i rămânea decât să îndure totul în sinea lui. Ce era nou în asta? Nimeni n-ar fi bănuit câte putuse el să îndure de dragul lor, pentru ca lucrurile să meargă înainte. Timp de patruzeci de ani.

Mai lăsase și toate sertarele deschise. Iar el ura asta.

2

Orașul Howland s-a constituit legal în 1748, iar, în conformitate cu carta sa, președinte al consiliului local, în locul lui Marty Solomnon și până la încheierea mandatului acestuia, care mai dura încă un an și două luni, a fost numit consilierul local cu stagiul cel mai lung în funcție – profesoara de liceu pensionată Maeve Brennan. Nu exista nici o prevedere în cartă privind înlocuirea lui Maeve în consiliul local format din trei membri: nici o clauză care să permită vreun scrutin special, și nici posibilitatea ca vreo altă persoană din administrația locală să fie promovată în locul ei. Ceea ce însemna că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

orașul Howland avea să fie administrat de fapt, timp de un an și două luni, de către un consiliu format din doi membri votanți – Maeve și John Waltz, un fost electrician, care candidase prima oară în urmă cu trei ani, după ce și-a rupt gâtul în timpul serviciului și a rămas cu o dizabilitate permanentă. Cei doi se înțeleseseră întotdeauna destul de bine, dar după moartea lui Marty au devenit excesiv de politicoși unul cu celălalt, aproape protocolari, ținându-și reciproc ușa la intrare și oferindu-se să-și toarne câte o ceașcă de cafea unul celuilalt la ședințe, și asta din cauză că le era teamă ca nu cumva vreo chestiune supusă votului lor să se soldeze în final cu un impas de 1 la 1.

Marty era indubitabil decedat, au declarat medicii de la ambulanță, atunci când au ajuns la fața locului, să îl care pe scările înguste din subsolul casei soților Fraser. A durat ceva timp, în mod surprinzător, până să își dea seama pe cine să contacteze după moartea lui: toți o țineau minte pe fosta soție a lui Marty, dar nimeni nu mai păstrase legătura cu ea. Copii nu aveau, iar părinții lui Marty erau decedați, tatăl lui în urma unui atac de cord, la aceeași vârstă la care murise și Marty – cincizeci și patru de ani. Pe biroul lui metalic spațios de la Solomon Heating & Cooling nu se aflau decât documente legate de activitatea firmei. Agentul Constable și-a asumat misiunea neplăcută de a intra prin efracție în locuința lui Marty; cu ochii pironiți scrupulos în jos, a verificat sertarele de la birou, fișetele și alte piese de mobilier, până a găsit o agendă telefonică pe o noptieră. Nu era menționat nici un Solomon în agendă, însă exista, la litera *S*, o femeie identificată doar ca Bridget; Constable și-a luat inima în dinți și a sunat-o, aflând astfel că era sora lui Marty, care locuia în Rhode Island. Numele ei de familie era acum O'Keefe. Nimeni nu-și amintea ca Marty să fi pomenit vreodată de ea, dar după ce a avut loc înmormântarea, când ea și soțul ei au plecat înapoi acasă, localnicii se dumiriseră deja de ce nu auziseră niciodată de ea. Deși părea să nu știe nimic despre fratele ei – nici măcar faptul că fusese ales prin vot de către vecinii lui în cea mai înaltă funcție admnistrativă din orașul său –, femeia a plâns teatral, aproape fără încetare. Ori de câte ori Maeve, vreun alt demnitar sau antreprenorul de pompe funebre veneau lângă ea ca să încerce să o consoleze, ea îi întreba, cât putea de subtil, despre banii lui Marty. Era puțin probabil să fi rămas prea mulți, însă răposatul pregătise într-adevăr un testament dactilografiat (în sertarul aceleiași noptiere, unde fusese găsită și agenda telefonică), prin care îi lăsa totul ei. Nu avea alte rude.

Sub un alt aspect, desigur, orașul era familia lui, așa că, în ziua

******ebook converter DEMO Watermarks*******

înmormântării propriu-zise, a domnit o atmosferă de profundă emoție și fragilă festivitate. Slujbele religioase, extrem de simple, s-au ținut în biserica episcopală – fiind, probabil, pentru prima oară când Marty i-a trecut pragul, după cum și-au permis să remarce câțiva dintre prietenii lui. După aceea, Undermountain Café a oferit un bufet gustos în sala de recepție a bisericii, unde toți s-au înfruptat cu recunoștință, însă adevăratul tribut a venit mai târziu, la Ship, unde băutura, toasturile lacrimogene și neobișnuita apropiere fizică dintre bărbați aveau să continue mult după ora legală de închidere a localurilor în statul Massachusetts, deoarece, așa cum își tot aminteau ei unii altora, zâmbind larg și pomenindu-l cu dragoste pe *Marty Marty the One-Man Party*, nu mai exista nici un fel de lege în Howland acum.

Mark a trecut pe-acolo devreme, ca să bea o bere, care până la urmă s-a transformat în două beri. L-a văzut pe fratele lui în cealaltă parte a sălii, ceea ce nu l-a șocat, chiar dacă Gerry nu vorbise niciodată deosebit de frumos despre Marty Solomon; a fost surprins, totuși, atunci când, întorcându-se să-și ia la revedere, după a doua bere, a văzut că Gerry plecase deja. Mark a mai dat mâna cu câteva persoane și s-a întors acasă, cu mașina. Se gândise că poate avea să-l vadă pe Hadi la bar – fusese la biserică, fără soția lui –, însă Hadi nu și-a făcut apariția, ceea ce era mai bine, poate, se gândea Mark, întrucât cu siguranță careva în sala aceea plină de localnici triști și beți ar fi încercat să-l ia peste picior ca să-l facă să le plătească un rând de băuturi, dacă nu chiar întreaga consumație. Soții Fraser fuseseră și ei la biserică. Au stat în spate și nu au participat la recepție. Mark auzise de la Karen că Viv Fraser era atât de zdruncinată încă, încât nici nu mai voia să coboare la subsol ca să spele rufe, decât dacă Joe stătea acolo jos cu ea.

Pe aleea casei, Mark a oprit motorul camionetei și, înainte chiar de a fi ajuns pe treapta de sus a verandei, a auzit-o pe Haley plângând. Era plânsul ei de furie, plânsul ei când se simțea nedreptățită, fiindcă nu obținuse ce voia, așa că, atunci când a deschis ușa de la intrare, ceea ce l-a îngrijorat, de fapt, a fost posibilitatea ca înfruntarea dinainte, la care el nu asistase, să îi fi creat lui Karen o stare de irascibilitate.

Și chiar așa era.

– Sper că n-ai venit acasă băut, la volan?! a fost primul lucru care i l-a spus ea.

– Bineînțeles că nu, a răspuns el, încetișor.

– Bun, sper că te-ai distrat. N-am pregătit nimic pentru cină, fiindcă m-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gândit că am mâncat cu toții destul la biserică.

– Ce-a pățit Haley?

– De ce n-o întrebi tu, mai bine? a zis Karen și a ieșit cu un pahar de vin pe verandă, lăsând ușa să se închidă în urma ei.

S-a așezat în leagăn – un model retro din Nantucket, special pentru verandă, pe care el îl văzuse la o vânzare de bunuri, când se întorceau din vizita făcută fratelui ei în Vermont, și pe care îl restaurase și îl montase la ei acasă, cadou de ziua ei –, făcându-și vânt în spate și în față, cu vârful degetelor de la picioare. Știa că el avea s-o facă pe Haley să uite de supărare. Întotdeauna o făcea pe Haley să se simtă mai bine, fiindcă acesta era singurul lucru care îl interesa cu adevărat, și nicidecum care fusese, de fapt, problema sau ce fel de lecție ar putea încerca un bun părinte să scoată din acel incident. Când ea avea să vină înapoi înăuntru, Haley avea să fie din nou zâmbitoare. Iar amândoi aveau să se uite, probabil, la televizor împreună.

Mark n-o făcea intenționat, știa și ea asta, însă îi submina ei toată autoritatea. Aproape că ar fi preferat ca Mark să facă așa dinadins, fiindcă atunci măcar nu s-ar mai arăta atât de nedumerit și mâhnit de fiecare dată când ea încerca să îl pună la punct. S-ar fi zis că, în opinia lui Mark, nu era de datoria unui părinte să modeleze, să influențeze ori să îmbunătățească în vreun fel comportamentul copilului, ci mai degrabă să-l distreze, să-l liniștească, să facă orice era nevoie pentru a-l ști fericit. Nu-și dădea seama că Haley risca să devină prototipul copilului unic la părinți: îndreptățită să aibă totul, egocentrică, învățată să fie centrul atenției tuturor, complet lipsită de empatie. O persoană incapabilă să împărtășească cu ceilalți. Karen văzuse asta nemijlocit la școală. Nu așa ar fi trebuit să fie lucrurile. Faptul că Haley era singură la părinți era, în mare parte, consecința eșecului lor financiar, ceea ce se putea spune că le conferea și mai multă responsabilitate în corijarea comportamentului ei. Dar nu aveai cum să discuți cu el despre o problemă pe care susținea că nu o vedea.

Se spunea că fetițele își adoră mamele. Dar iată care era problema într-o căsnicie: după felul cum se purta soțul tău și ce fel de om era, erai nevoită, ca reacție, să te comporți și tu într-un anumit mod, și viceversa, iar cu timpul acele roluri se înăspreau și deveneau exagerate. Te preschimbai într-o caricatură a propriei tale persoane. Avea senzația că relația ei cu Haley ar fi mult mai puțin antagonică dacă Mark nu ar fi omul la care fetița să apeleze tot

******ebook converter DEMO Watermarks*******

timpul, dacă nu ar fi ca un fel de gazon pe care mama și fiica să se lupte pentru întâietate. El se imagina în postura Marelui Împăciuitor.

O porțiune din pădurea situată în cealaltă parte a câmpului s-a luminat brusc. Era unul dintre acele proiectoare de exterior de pe proprietatea lui Hadi, prevăzut cu senzori de mișcare, astfel încât orice căprioară trecea pe-acolo declanșa aprinderea unei lumini orbitoare, de-ai fi zis că era curtea închisorii Alcatraz. Mark instalase acele surse de lumină. Îți venea să înnebunești. Dar banii de la acele lucrări, care continuau cumva să curgă, erau colacul lor de salvare. A golit paharul până la fund și a intrat înapoi în casă. Televizorul pâlpâia, dar doar Mark stătea în fața ecranului, urmărind *Matrix*, pentru a mia oară, poate.

– Am văzut că se difuzează, când am deschis televizorul, spuse el spășit.

– Întotdeauna se difuzează, spuse ea. Unde e Haley?

– Își face temele. Chiar așa. Trebuie să învețe pe de rost tabla înmulțirii cu patru.

În cele din urmă, se așeză lângă el, pe canapea. Mark o mângâie pe umăr.

– Bun, de ce v-ați certat? o întrebă el.

– Nu ți-a povestit?

– Nu.

– N-ai întrebat-o?

Mark scutură din cap.

Karen își mușcă buza.

– Scotea pârțâituri din buze la înmormântare, spuse ea.

Stăteau cu fața spre televizor, fără să se privească. Simțea că Mark se abținea să nu râdă, dar până la urmă pufni sforăitor în râs, ca un puștan. Karen se ridică în picioare și ieși din cameră.

La naiba, se gândi el. Asta nu-i de bine. Va trebui să își ceară iertare, dar nu acum; dacă îți cereai iertare prea repede, nu voia să te ierte, fiindcă era ca și cum i-ai fi spus să nu mai fie supărată, înainte de a fi pregătită pentru asta. Oricum, *Matrix* era din nou pe ecran.

Se duse sus un pic mai târziu ca să o pregătească pe Haley de culcare, apoi o trimise să îi spună noapte bună lui mami, care era deja în pat și ea (un alt semn rău), iar el coborî înapoi la parter și rămase acolo singur încă o vreme. Liniștea era relaxantă. Trebuia să-și rezerve niște timp ca să se gândească dacă avea rost să refinanțeze casa, iar acum era momentul propice pentru asta, însă când era obosit, mintea lui pierdea mereu șirul gândurilor. Parcă nu băuse

******ebook converter DEMO Watermarks*******

decât două beri în acea seară, dar pe urmă își aminti de celelalte două, la Ship. Una peste alta, se cam adunaseră. Stinse luminile și se strecură în pat lângă Karen, care era deja întinsă pe burtă, dormind.

În dimineața următoare, era înapoi la locuința lui Hadi, iar pe urmă, timp de alte două săptămâni, la fel. Lucrările se apropiau de sfârșit; Mark a încetat colaborarea cu Dave, după ce au terminat cu remontarea acoperișului, iar apoi, în vinerea următoare, i-a dat drumul să plece și lui Hartley, tâmplarul, astfel încât, pentru ultimele zile de lucru, rămăseseră numai el și Barrett. Mai aveau de făcut doar câteva reparații și finisări: să tencuiască pe alocuri, să înlocuiască diverse plinte și lambriuri, să zugravească dormitorul mare, unde desfăcuseră un zid ca să monteze senzori și aparatură de supraveghere. Barrett se ocupa de tencuit și zugrăvit. Pentru Rachel Hadi, incursiunea în dormitorul ei fusese picătura care umpluse paharul: se mutase temporar la Asana, un centru de meditație din Stockbridge, construit pe terenul unui fost seminar. Copiii au acceptat să meargă cu autobuzul la școală, pe durata absenței ei. Hadi și Mark beau o bere în bucătărie, în ultima zi de lucrări, în timp ce Barrett se ocupa de finisaje, la etaj. Mark nu mai avea nimic de făcut, nu mai avea nici un motiv să zăbovească pe-acolo, însă nu voia să-l lase pe Barrett singur în casă cu Hadi. Nu se știa niciodată ce ar fi fost în stare să spună. Așa că Mark a rămas în continuare acolo, cumva jenat, bând o a doua bere, și apoi o a treia. Barrett, cu perfidia lui tipică, tărăgăna treaba la nesfârșit, dar Mark știa că, dacă s-ar fi dus sus ca să verifice cât mai avea de lucru, exista riscul să provoace un scandal zgomotos. Hadi bea în tăcere, însă părea să se simtă în largul lui. Mark ar fi vrut să plece; dar pe urmă, pe măsură ce a început să se îmbete, parcă nu mai voia. Simțea că i se închidea, cumva, o ușă. Simțea că cineva mai capabil, mai deștept decât el ar fi profitat de această ocazie neobișnuită, pentru a învăța de la un om de factura lui Hadi, un om așa cum Mark tânjea și el să devină. Sperase că toate aceste luni cât fusese în preajma lui Hadi – studiindu-l, ascultând ce avea de spus – ar fi putut să se constituie într-un fel de lecție despre succes, despre cutezanță, dar acum timpul proprice trecuse deja și lucrul acesta nu se întâmplase, iar Mark presupunea că eșecul era al lui.

Stăteau în bucătăria lui Hadi, la o masă rabatabilă, din lemn de cireș. Mark îl cerceta atent, dar cu un aer care, în starea lui, putea trece drept discreție. Era, se gândea el, ca și cum Hadi s-ar fi dus periodic în oraș, unde și-ar fi notat ce fel de haine purtau localnicii, iar când se întorcea acasă, încerca să descopere

******ebook converter DEMO Watermarks*******

online produsele care să se potrivească cel mai bine cu ceea ce văzuse. Dar chiar și când făcea alegerile potrivite, nu reușea niciodată să creeze ținutele corect până la capăt. Această problemă vestimentară decurgea cumva din incapacitatea lui Hadi de a purta un tricou, altfel decât ca lenjerie de corp. Gecile Carhartt, blugii Wrangler și cizmele noi le purta întotdeauna cu câte o cămașă albă de firmă, care făcea notă discordantă cu restul ținutei și părea să fi costat vreo două sute de dolari. Poate că Hadi purtase acel gen de cămăși atât de mult timp, încât nu se simțea confortabil în nimic altceva. Sau, poate, la un moment dat, cu ani în urmă, a considerat că descoperise cămașa ideală pentru el și cumpărase un stoc masiv din acel sortiment – el probabil că așa ar fi făcut –, iar acum nu se îndura să le arunce și să reia căutările. Oamenii foarte bogați, citise Mark undeva, dădeau uneori dovezi inutile și excentrice de zgârcenie, doar ca să nu se îndepărteze, emoțional, de noțiunea banului.

Totuși, nu era vorba că Hadi ar fi încercat cu orice preț să se integreze în comunitate. Genul acesta de insecuritate socială nu îi era cunoscut lui Hadi. Nu îl interesa să fie acceptat și, probabil, nici nu i-ar fi păsat prea mult dacă ar fi știut că lumea râdea de el. Era mai degrabă ca și cum ar fi vrut să învețe un limbaj, un sistem, pe care să îl stăpânească sub toate aspectele. Era vorba de a realiza un studiu.

– Barrett face curat acum, spuse Mark, deși îl auzeau amândoi cântând deasupra, la etaj. Îmi pare rău de deranj.

– Nu-i nici un deranj, zise Hadi.

– Atunci, îmi pare rău că am deranjat-o pe soția dumitale.

– Știi, de fapt, nu-i un lucru prea rău, din când în când. Își poate găsi o scuză de a merge în vreun loc care îi place, un loc pe care eu nu-l pot suferi. E bine pentru ea, e bine pentru mine. O gură de aer proaspăt.

Mai deschise două beri.

– Nu te supără singurătatea? spuse Mark.

– Singurătatea are avantajele ei, spuse Hadi. Singurătatea este nemaipomenită, dacă știi cum să o folosești.

Bucătăria era imaculată. În lunile cât lucrase acolo, Mark îi văzuse uneori pe cei doi copii ai lui Hadi, dar atunci când nu erau prezenți, arareori se întâmpla să observi vreun semn vizibil al faptului că locuiau acolo.

– Și cumva te țin în loc, spuse Mark, care era poate mai beat decât ar fi trebuit, mai ales că el oricum nu ținea la băutură. Nevestele, mă refer, clarifică

******ebook converter DEMO Watermarks*******

el. Sau cel puțin poți fi tu însuți, în general, când nu sunt și ele prin preajmă. Nu crezi că e adevărat?

Hadi nu părea ofensat, nici stânjenit.

– Referitor la a doua remarcă pe care ai făcut-o, da, probabil că e adevărat.

Mark încercă să-și aducă aminte care era a doua remarcă pe care o făcuse.

– Și, ce părere ai? insistă el. Ce părere ai despre orășelul nostru?

– E un loc deosebit, zise Hadi. Nealterat. Foarte senin. Desigur, văd mai multe acum, trăind aici, decât vedeam înainte. Dar acea vulnerabilitate îl face și mai interesant pentru mine.

Vulnerabilitate?

– Hei, apropo, spuse Mark. Se pare că acel al doilea atac terorist din New York City, pe care îl preziceai dumneata, n-a mai avut loc.

De ce vorbele pe care le rostea sunau dintr-odată atât de nerespectuos? Nu asta voia. Încerca să aibă un ton camaraderesc, de fapt, însă nuanța ireverențioasă se strecura pe nesimțite.

– Slavă Domnului, spuse Hadi.

– Da, bineînțeles, Slavă Domnului, repetă Mark, întinzând sticla și ciocnind cu Hadi. Adică, mi-ai spus atunci demult că te-ai mutat aici ca să eviți acea primejdie, dar pe urmă primejdia nu s-a mai materializat, așa că sper că nu te gândești că a fost o greșeală să te muți aici, sau că regreți că te-ai mutat.

Hadi se duse la frigider și îi înmână lui Mark încă o bere; cu cât Mark se simțea mai agitat, se părea, cu atât ajungea să bea și mai repede.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Hadi. În primul rând, riscul nu e binar. Dacă un lucru nu se întâmplă, nu înseamnă că ai greșit luându-ți măsuri de protecție împotriva eventualității de a se fi întâmplat. Înțelegi la ce mă refer?

– Sigur, spuse Mark.

– Și în al doilea rând, orașul acesta înseamnă pentru mine acasă, acum. Aici e locul meu acum. Singurul lucru pe care l-am lăsat în urmă la New York e obligația de a-mi petrece timpul cu o mulțime de oameni cu care oricum nu mi-a plăcut niciodată să-mi petrec timpul. Aici, nu am nici un fel de obligații sociale. Oamenii nu așteaptă așa ceva de la mine.

Mark auzi un zgomot inexplicabil de puternic, de deasupra.

– Și în același timp e bine și pentru muncă, continuă Hadi. Sunt complet izolat. Sunt în capul meu. Nici o distragere a atenției, decât dacă optez eu, ceea ce se întâmplă uneori, deși îndeobște nu. Este ca și cum casa însăși se află în capul meu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mark mai auzise asta, de la soția lui, dar consideră că ar fi nepoliticos să menționeze. Lui Hadi nu-i plăcea, probabil, să i se spună că ideile și gândurile lui nu erau, de fapt, originale. Mark se întreba de ce el nu avea niciodată senzația că, în vreun fel, capul lui ar fi, de fapt, casa lui, sau că, invers, casa lui ar fi, de fapt, capul lui, sau, mă rog, ceva de genul.

– Aș vrea să te întreb ceva, spuse Mark. Asta ținând seama că lucrările s-au încheiat astăzi și nu știu când voi mai avea ocazia să discut cu dumneata, chiar dacă suntem vecini, cum s-ar spune.

– Ce anume? îl întrebă Hadi, pe un ton calm.

Auzeau pașii lui Barrett răsunând pe palierul de sus.

– Ce fac eu greșit? spuse Mark. Mă refer, în opinia dumitale.

– În opinia mea, nu faci nimic greșit.

– Nu, vreau să zic că… am tot încercat să mă gândesc cum să-mi îmbunătățesc situația. Cum să-mi croiesc o soartă mai bună. Știu că nu voi trăi niciodată ca dumneata. Însă atâtea lucruri din viață mi se par inaccesibile, intangibile. Vreau să mă reinventez.

– Vrei să câștigi mai mulți bani, punctă Hadi.

– Da. Și știu că nu am aceleași abilități ca dumneata. Dar este mai mult decât atât. Am senzația că îmi lipsesc niște trăsături, în materie de personalitate, în materie de viziune. De aceea, s-ar putea să sune ciudat, dar mă întrebam dacă nu ai niște sfaturi, niște vorbe înțelepte, pentru un individ în situația mea.

Întâi jumătate de scară mobilă, apoi Barrett, apoi a doua jumătate a scării trecură prin dreptul ușii de la bucătărie, în spatele scaunului lui Hadi. Ușa din față se deschise și se închise, după care se auzi zgomotul scării azvârlite – probabil de la o oarecare distanță, cunoscându-l pe Barrett – în bena camionetei lui Mark.

– Nu se poate să ne invidem unul pe celălalt, pentru statutul pe care îl avem fiecare, spuse Hadi. Rolul dumitale este la fel de necesar ca și al meu. Dacă ai fi nepriceput în ceea ce faci, sau dacă ți-ai detesta munca, ar fi un lucru. Însă, în opinia mea, suntem amândoi acolo unde ne este locul. Sfatul meu pentru dumneata ar fi să nu mai disprețuiești ceva ce faci atât de bine. Ușor de spus, greu de făcut, știu asta.

– Dar suntem în America, spuse Mark, înfierbântându-se.

Ce l-o fi apucat să zică asta?! Evident că erau în America. Dacă n-ar fi fost, un ins ca el nu ar fi avut ce căuta în bucătăria unuia ca Hadi; iar un ins ca

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Hadi probabil că nici nu ar exista, de fapt. Însă argumentul cu America părea să explice ce simțea el, sau poate că el, Mark, îl folosea doar ca să justifice cine era și ce dorea el.

– Se prespune că oricine trăiește aici vrea să capete un statut mai bun. Se presupune că oamenii de aici au visuri mărețe. Nu-i așa?

Hadi oftă.

– Dacă îți dorești să faci și altceva, în afară de a repara case, atunci fă-o, neapărat. Viața e prea scurtă pentru a irosi timpul. Dar, după cum ți-am spus deja, nu desconsidera ceea ce faci, doar fiindcă alții câștigă mai mulți bani decât tine. Suntem părți dintr-un ecosistem, care se bazează pe dumneata, în aceeași măsură în care se bazează pe mine.

Barrett lăsă ușa să se trântească în urma lui, când veni înapoi în casă; Mark întoarse capul și îl văzu în pragul ușii de la bucătărie, rânjind satisfăcut.

– Am terminat totul sus, spuse Barrett. Mai trebuie vreo două ceasuri până se usucă, probabil. Se pare că am ratat petrecerea de adio.

Hadi ridică din umeri.

– Mai sunt vreo două beri prin frigider, cred, dacă ți-e sete, spuse el.

– Nu, interveni imediat Mark. Mulțumim, dar trebuie s-o luăm din loc.

Îl văzuse pe Barrett cum se comporta după ce bea vreo două beri, de nenumărate ori de fapt, și prefera ca Hadi să nu fie pus în fața unui asemenea spectacol. Fără a mai pomeni și că nu concepea ca unul dintre angajații lui să bea ultima bere din casa clientului.

– E curat totul sus?

– Da, șefu', să trăiți, spuse Barrett. Doar dacă nu vrei, poate, să strâng și toți soldații morți de aici.

– Soldați morți? repetă Hadi, nedumerit.

Barrett arătă spre sticlele de bere goale.

– Aha, făcu Hadi. Pe-asta n-am auzit-o niciodată.

Barrett se întoarse cu spatele și ieși din nou afară pe alee, fără să scoată vreun cuvânt. Mark știa că îl enervase. Mda, nu conta, atâta vreme cât nu își vărsa nervii în casa clientului. Trase adânc aer în piept și se întoarse spre Hadi.

– Știu că soția dumitale se va bucura să ne vadă plecați, spuse el.

– Îmi faci factura?

– Sigur că da. În cel mult o săptămână. Și, desigur, dacă apare vreo problemă, știi unde mă găsești, adăugă el, arătând din din cap spre casa lui.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Aș putea, probabil, să îți semnalizez cu o lumină în fereastră, dacă am nevoie de dumneata, spuse Hadi.

– Da, domnule.

Se salutară, cu o strângere de mână, iar Hadi îl conduse până la ușă. Mark avea impresia că Hadi considera că își încheiase treburile cu el, mult mai mult decât considera Mark că își încheiase treburile cu el. Dar, la ușă, bărbatul mai în vârstă alese să-i mai spună:

– Vreau să mai adaug un lucru apropo de ideea asta cu visurile mărețe. Casele sunt un bun a cărui valoare o înțelegi, știind totodată și cum să o crești.

– Corect.

– Însă mi-am dat seama că, atâta vreme cât lucrezi în interiorul lor, nu le poți crește valoarea decât ocupându-te pe rând de fiecare în parte, dacă înțelegi ce vreau să spun. Un investitor, în schimb, știe cum să se poziționeze în afara unui lucru, cum să vadă acel lucru în contextul în care e plasat. Cum să vadă întregul.

Prin ușa din față, pe care Hadi o deschisese, Mark îl văzu pe Barrett foindu-se de colo colo pe aleea casei. Nu își dăduse seama că Barrett era încă acolo, așa că îi mulțumi lui Hadi din nou, ieși pe ușă, închizând-o în urma lui, și păși grăbit pe pietrișul proaspăt așternut.

– Ai nevoie să te ducă cineva cu mașina acasă? spuse Barrett. Pari ușor tulburat.

Avea un râs forțat și o duritate în priviri ce nu prevesteau nimic bun. Lui Mark însă îi părea bine că Hadi nu avea cum să-i mai audă.

– Nu sunt decât vreo cinci sute de metri, spuse el. Cred că mă descurc singur, mulțam.

– Bine, șefu', cum zici tu.

Sesizase în glasul lui acea exuberanță excesivă a omului irascibil, pus pe harță cu orice preț. Poate că Mark ar fi trebuit să-l lase pe Hadi să-i dea și lui o bere. De ce nu? De ce să stea Mark să bea cu clientul, iar Barrett nu? Fiindcă Mark era patronul, de aceea, clar. Dintr-odată, înțelese un adevăr, prin prisma căruia atitudinea lui Hadi în timpul conversației lor apărea într-o lumină diferită: te aștepți de la cei aflați deasupra ta să salute bucuroși ascensiunea ta în mijlocul lor, să te susțină, în schimb, vrei ca aceia aflați sub tine să rămână mulțumiți acolo unde sunt.

– Unde-i nevasta astăzi? întrebă Barrett.

– Nevasta mea?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu, omule, nevasta lui, Rachel. Rachel, Rachel, m-am tot gândit. Nici n-am apucat să ne luăm la revedere.

– E plecată. Nu-i place să fie în casă când noi zugrăvim.

– Când *cine* zugrăvește?

– Știi la ce mă refer. Nu-i place să vadă cum îi răscolesc niște oameni toată casa.

– Îi era teamă de ce ar fi făcut cu mine în dormitor, eh?

Mark amuți.

– Știu eu ce-i trebuie ei. Mă îndoiesc că are parte de ce vrea de la tâmpitul ăla. Oricum, tipul e mulțumit că îl lingi tu în fund, așa că nici nu-i pasă!

– OK, spuse Mark, ridicând mâna spre spatele lui Barrett, dar fără să-l atingă. Hai să ieșim la drum, nu-i frumos să stăm așa pe aleea lor…

– I-aș trage-o bine de tot, spuse Barrett. I-aș trage-o pe cinste. Poate chiar o s-o fac.

– OK, bătrâne, spuse Mark, suindu-se în cabina camionetei.

– Pe camerele de supraveghere, spuse Barrett criptic, rânjind ca un idiot.

– OK, hai să mergem.

– Bun, care-i următorul job? întrebă Barrett.

Mark tăcu pentru o clipă.

– Am discutat despre asta, spuse el. Nu am nimic pentru tine, în momentul de față. Am în vedere vreo două chestii. Dar aici lucrările s-au încheiat și acum avem o pauză, până la următoarea comandă. Slavă Domnului că am avut comanda asta aici, dacă ne gândim cum merge economia.

– Mda, făcu Barrett. Slavă Domnului!

Porniră cu vehiculele unul după celălalt, pe aleea lungă, înaintând încet, deoarece camioneta lui Mark era în față, cotind apoi pe Șoseaua 4, în direcția casei lui Mark. Uitase deja de Barrett. Încerca să-și aducă aminte ultimul lucru pe care i-l spusese Hadi la plecare, despre perspectiva din afara unui lucru. Coti pe aleea casei lui; Barrett claxonă de două ori, vesel, după care călcă pe accelerație, trecând prin dreptul casei lui Mark și dispărând pe drumul pustiu.

Încetini în oraș, dar după ce traversă Șoseaua 7, goni mai departe cu viteză. De parcă într-adevăr ar fi băut, când de fapt fusese tratat ca un țânc. Vezi? se gândea el. Vezi, căcănar îngâmfat ce ești tu? eu n-am nevoie de câteva beri ca să mă dezlănțui. Mă pot dezlănțui oricând. Îl ura, fir-ar să fie, pe individul ăsta – pe Mark Firth – și mai ales detesta să simtă că depindea de el, așa cum

******ebook converter DEMO Watermarks*******

simțea acum, când depindea de banii de pe urma acestor lucrări, care duraseră șase luni și care ar fi trebuit să îi ajute să treacă prin iarnă, pe Barrettt și pe nevasta lui, dar care, de fapt, nu prea aveau cum să le ajungă. Mâine, intenționa să se ducă la Pittsfield și să intre din nou în șomaj. Mâine sau poimâine. Porni radioul, dar nu găsi nici o muzică potrivită pentru șofat, așa că îl închise la loc, deschise geamurile și lăsă vuietul sălbatic să-i inunde habitaclul. Aerul era plăcut și răcoros. Era încă toamnă.

Lua-l-ar naiba pe Mark! Se credea buricul pământului. Și ce-l mai pupa în fund pe Hadi ăla! De ce, doar fiindcă era bogat? Exact de-aia, da. Mark îi idolatriza pe oamenii ăștia. Îi trata de parcă ar fi fost de neam domnesc. Când realitatea era că oamenii ăștia se îmbogățeau tocmai fiindcă se uitau la doi tipi ca Mark și Barrett, și nu vedeau nici un fel de diferență între ei. Și totuși Mark, jigodia aia tâmpită, se temea ca Hadi să nu se spurce pe mână oferindu-i o bere lui Barrett. Barrett nici nu voia, de fapt, s-o frigă pe nevesta tipului, femeia nu avea nimic special, însă nu s-a putut abține să nu spună asta, exact pentru mutra pe care știa că avea s-o facă Mark, și măiculiță, ce satisfacție a avut văzându-l. Ca și cum el ar fi fost vreun rândaș care visa să se dea-n bărci cu regina.

I-o trăsese surorii lui Mark, pe vremea când erau în liceu. De fapt, nu i-o trăsese, doar fusese cât pe ce, dar el prefera să își înflorească amintirile, pentru plăcerea răzbunării imaginare.

De ce să nu bea și el o bere? De ce să nu și-o tragă pe cinste chiar acum? Opri la magazinul de băuturi situat imediat la sud de Great Barrington și cumpără un pachet de șase beri de la proprietarul ostil, care ședea în spatele tejghelei, pe un scaun rotativ rablagit. Întotdeauna avea o moacă de parcă ai fi vrut să-l tragi cumva în piept, când, culmea absurdului, el era, de fapt, cel care îți dădea ție restul! Barrett deschise o doză, o propti între coapse și puse pachetul pe scaunul pasagerului.

Faptul că nu se ducea direct acasă era un gest de respect față de nevastă-sa, având în vedere starea în care se afla el acum. Dacă l-ar vedea acum, ar ști imediat: i-ar da binecuvântarea ei să bântuie prin oraș până se calma, ca să vină acasă ceva mai potolit. Ar face asta, atât spre binele ei, cât și spre binele lui. Dar, desigur, nu avea cum să-l vadă acum, din moment ce ea era acasă, simțind că înnebunește, probabil, fiindcă nu știa pe unde umbla el. Iar asta însemna că avea să fie într-o stare de spirit infectă, indiferent dacă ajungea acasă mai devreme sau mai târziu. Ceea ce l-a îndemnat să rămână mai mult

******ebook converter DEMO Watermarks*******

timp în oraș. Viața era ca un circuit închis, ca un cerc vicios, din care nu puteai ieși și în care aceleași lucruri se repetau la nesfârșit, dar cu toate astea îmbătrâneai oricum. Ce porcăria naibii mai era și asta?

Avea sentimentul că se îndrepta undeva, ca de pildă spre Adams sau chiar spre graniță, însă tot ce făcea în realitate era să șofeze într-un cerc larg și stupid, căutând locuri sigure unde să poată azvârli pe geam dozele pe care le golise. Când a ajuns să deschidă a cincea cutie de bere, s-a gândit să iasă de pe șosea și să vadă care era atmosfera la Ship.

Banii: de ce să nu-i prăduiești, de fapt? În fond, ce rost avea să tragi de ei ca să-ți ajungă cât mai mult timp cu putință, din moment ce oricum aveau să se termine, ceea ce însemna că, economisind și punând bani la ciorap, nu făceai decât să trăiești morocănos zi după zi, până când inevitabilul se petrecea oricum, însemna să transformi fiecare zi într-o meschină umilință, până în ziua când în final constatai că ai rămas lefter, așa cum știuseși tot timpul că avea să se întâmple. Și-atunci de ce să nu rămâi lefter când îți convenea ție? Fiindcă asta presupunea ca măcar să te bucuri de viață, nu ca prăpăditul ăla de Mark Firth, care se milogea de niște nemernici de bogătani să îi dea de lucru, întocmind bugete și apoi cerând permisiunea să depășească bugetul sau altă figură din asta. Și pe urmă să încerci să îți recapeți o parte din bărbăția pierdută, făcând condescendent pe șefu' cu niște tipi care acceptaseră să îți facă ție treaba, de fapt, niște tipi care te cunoșteau de când aveai cincisprezece ani și care ar fi putut să te facă pilaf, la fel de ușor atunci, cum ar fi putut și acum.

Era într-un asemenea hal de surescitare, încât un tip care stătea la bar i se păru pe moment că ar fi Mark. Semăna într-adevăr destul de mult cu Mark, însă era mai gras și nu la fel de îngâmfat. Tipul îl surprinse că se holba la el.

– O zi nasoală? spuse și, subit, Barrett se dumiri cine era: fratele lui Mark, fir-ar să fie.

Poftim de vezi! De-alde Firth pretutindeni. Nu mai ținea minte numele fratelui.

– Am rămas fără muncă azi, spuse Barrett. Sărbătoresc mersul lumii.

Fratele zâmbi trist.

– Tot bogații se îmbogățesc, spuse el.

– Cum ziceam, ăsta-i mersul lumii.

– Poate că nu, totuși, spuse Gerry. Poate nu ar fi trebuit să fie așa, însă noi acceptăm resemnați. Dacă uiți trecutul, atunci salutare, poți spune că lucrurile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

au fost întotdeauna așa cum sunt acum.

– Mda, așa o fi.

Gerry zâmbi.

– Totul s-a dus de râpă, părerea mea, spuse el. Așa că noi, cei care stăm pe picioarele noastre, trebuie să fim uniți.

Ridică arătătorul, făcându-i semn lui Slade, barmanul, și puse o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejgheaua barului.

– Asta-i pentru consumația mea, spuse el, plus un rând pentru frate-meu de-aici.

– Nu sunt eu frate-tău, să știi, dar mulțam, zise tipul.

Gerry ieși în parcare. Avea întotdeauna o satisfacție, de fiecare dată când se suia în mașină după o seară la bar, fără să se fi pilit prea rău. Se simțea cumva stăpân pe situație, ceea ce îl măgulea. Când ajunse acasă, își dădu seama cât de somnoros era deja – nu dormise suficient în ultima vreme, nici nu încercase, de fapt, să doarmă suficient –, însă, ca de obicei, intră mai întâi pe internet, după care, pe nesimțite, constată că trecuse de miezul nopții.

Inițial, nu făcuse decât să intre pe niște site-uri, ale căror linkuri i le trimisese sora lui, Renee, pe e-mail, în BCC: tipic pentru Renne că lista trebuia să fie secretă, pentru eventualitatea în care ar fi fost toți arestați și torturați ca să divulge numele prietenilor lui Renee Firth Tomlinson, celebră revoluționară-gospodină. Unele site-uri erau de-a dreptul niște sminteli. În seara asta, îi trimisese un link de la o chestie pe InfoWars, despre cum Departamentul Apărării ascundea dovezi privind locul unde se afla Bin Laden: din scurgeri de informații, ieșise la iveală că oficialii din cadrul departament aveau un interes bugetar în a-l ține în viață pe Bin Laden, fiindcă atât timp cât el trăia, ei puteau obține orice sume de bani ar fi solicitat. Gerry nu credea o iotă din toate astea. Dar știa totodată că nu voia să creadă, iar faptul că nu voia să creadă nimic din toate astea făcea ca scepticismul lui să pară suspect, ca un gest reflex. Te speriai căscând ochii prea mult la ce se întâmpla în lume. Salvă articolul, ca să îl citească mai târziu, când era mai puțin obosit, și accesă pentru un timp Little Green Footballs.

Renee îi trimise un nou e-mail; nu era așa de târziu unde se afla ea, dar oricum tot târziu era. *Citit?* Întrebare eliptică, de parcă fracțiunea de secundă pe care o economisese omițând celelalte cuvinte era nespus de importantă pentru timpul ei, de parcă ar fi fost atât de ocupată, încât era un mare

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sacrificiu fie doar și să se oprească din treabă ca să îți scrie ție. *Nu încă*, îi răspunse el. *Abia am ajuns acasă. Ai răbdare un pic.*

„Warblog“ era un termen pe care îl aflase prin intermediul ei; prima oară când îl văzuse, nu se gândise că se referea la un „blog despre război“.

„Blogurile de război“, despre care auzise prima oară de la ea, erau interesante până la un punct. Adică, America avea dușmani reali, nu puteai nega asta acum, chiar dacă ideea ca acești dușmani să roiască la porțile localității Colorado Springs era ușor ridicolă. În Colorado Springs existau, probabil, mai puțini musulmani chiar decât în Berkshires. Ceva se întâmpla, totuși. Urmăreai firul logic al acelor linkuri, iar sentimentul cu care rămâneai – dezmeticindu-te treptat din mahmureală în sufrageria ta, la lumina lămpii și în tăcerea neagră din toiul nopții – era acela de vlăguire, de cedare. Paranoia, senzația de neputință, de povară covârșitoare se împlineau de la sine. Iar când se întâmpla acest lucru, slăbiciunea ta devenea aparentă și, într-adevăr, erai gata frăgezit pentru atac.

Și nu exista vreo reprezentare mai bună a acestei conexiuni dintre lucruri decât internetul. Era o lume în interiorul lumii, o contraforță a ideii că evenimentele ar fi aleatorii și necontrolate. Existau o sumedenie de nebuni. Nu erai nevoit să comunici cu ei, însă, în cadrul agregatului, toată acea nebunie însemna ceva, era simptomul unui lucru care nu putea fi ținut în frâu. Dacă îl nesocoteai, o făceai pe riscul tău. Partea cea mai plăcută era sentimentul că tu rămâneai anonim în acel ansamblu virtual, însă, în același timp, aveai o identitate. El începuse cu porecla Baystater76, deși în ultima vreme ajunsese să se frământe că și aceasta dezvăluia, poate, prea mult; se gândea la un nou nume.

Uitai că, de fapt, casa era goală, când erai în acea lume diferită; uitai că nu era achitată integral și că nu era prea curat înăuntru. Dacă s-ar fi întrezări vreo nouă idilă sau avenură erotică la orizont, ar fi trebuit măcar să aibă grijă de casă un pic mai bine. Or, nu era cazul. Odată, în urmă cu vreo doi ani, nu la mult timp după toată povestea aceea cu Lindsey, Candace venise neanunțată și, cam după zece minute stânjenitoare, în care stătuse în picioare, se apucase de curățenie – nimic nu scăpase, cabina de duș, podelele, frigiderul oribil. Se simțise cumva jignit atunci, ba chiar se și certaseră un pic din această cauză, însă acum spera ca inițiativa ei să se materializeze din nou, la un moment dat. De fapt, la drept vorbind, chiar conta pe asta.

Din când în când, se întâmpla ca diverse indicii ale decăderii și eșecului,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

deși generate de singurătate, să sară peste marginile lumii lui virtuale și să își facă apariția în universul real, în special în universul lui profesional. Un tip, care era șofer pe un autobuz de școală în Ancram, a venit în decembrie, împreună cu soția, să inspecteze o casă modernă cu patru dormitoare, construită pe un teren de două hectare și jumătate, în Egremont – ceea ce era în regulă, lucruri de acest fel se întâmplau tot timpul, oamenii veneau pentru case scumpe, care erau de vânzare, cu intenția de a căsca gura sau de a se documenta privind valoarea proprietăților imobiliare, ori chiar doar pentru a-și satisface patetic fantezia că ar fi suficient de înstăriți ca să-și permită să locuiască într-o casă luxoasă ca aceasta, care era scoasă pe piață la prețul de 295 000 $. Nu era nimic rău în asta, pe el nu îl deranja să se pună la mintea lor timp de câteva minute, știind că jucau teatru, și să răspundă totuși la întrebările lor despre taxe și panourile solare. Pe urmă, peste două zile, șoferul de autobuz se înființează la biroul lui Gerry, cu un cec în mână. Plătise integral prețul cerut pentru casă. Gerry s-a gândit pe moment că poate tipul era dement, efectiv, ceea ce nu era deloc amuzant. Nu-i venea nici măcar să îi ceară Alinei să îi printeze un contract.

Dar nu puteai respinge cumpărătorii, doar fiindcă tu nu știai totul despre ei. Poate că nevasta șoferului de autobuz avea vreo mătușă bogată sau așa ceva, oricum. Dar, indiscutabil, vânzarea – și comisionul lui Gerry – s-au dovedit a fi reale, până la urmă. Când i-a povestit Alinei, singura persoană din firmă care venise așa de devreme ca el (Gerry reușea în ultima vreme să ajungă la timp la serviciu), ea a schițat un zâmbet de circumstanță, fără să-i împărtășească însă entuziasmul. Se purta foarte ciudat cu el acum, chiar și când, ca în acea dimineață, nu mai era nimeni în jur și nu ar fi avut de ce să se prefacă.

Multe dintre casele cu prețuri medii, pe care era atât de greu să le plasezi – bogații nu le voiau, localnicii nu și le puteau permite – aveau dintr-odată căutare. Chiar și clădirea de pe Valley Road, numărul 225, acel legendar fiasco imobiliar unde Gerry și Alina făcuseră sex, și-a găsit un mușteriu. Gerry avusese cel mai bun trimestru din ultimii… în fine, până atunci nu ținuse evidența, cu prea multă atenție, la asemenea lucruri, însă cu siguranță, pentru el, era unul dintre cele mai bune trimestre la capitolul vânzări. Într-o seară, în martie, ședea la bar, în Ship, absorbit de un articol pe laptop – tocmai puseseră Wi-fi acolo, ceea ce te făcea să te desprinzi mai greu de local în unele zile –, când un tip l-a bătut pe umăr, venind din spate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ești Gerry Firth? zise tipul.

Era tânăr, poate sub treizeci de ani chiar, un pic cam rotund la față, și purta un cercel. Încerca să fie ceea ce nu era.

– Da, eu sunt, spuse Gerry, închizând laptopul.

Tocmai îl săpunise pe un individ de pe Daily Kos, care voia să discute despre Al Gore și încălzirea globală.

– Lucrezi la Century 21, în Stockbridge?

– Exact, spuse Gerry.

Ar fi trebuit să fie mai răbdător – un bun agent de vânzări putea să se adapteze la orice situație –, însă el nu se simțea dispus să facă asta acum, mai ales că nu era nicidecum momentul potrivit, și nici locul, pentru o discuție de afaceri. Zâmbind cât mai afabil cu putință, se pregătea să scoată din portofel o carte de vizită pentru a doua zi dimineață, când tipul se repezi spre el și îi trase un pumn. Părea să fie primul pumn pe care îl trăgea după multă vreme deja, sau poate chiar vreodată în viața lui – mișcarea brațului pornise prea din spate –, dar deși Gerry avusese la dispoziție acel infim decalaj ca să se ferească, lovitura tot îi șterse osul tâmplei exact lângă ochi, provocându-i o durere oribilă. Gerry duse mâna la față, ca să vadă dacă nu-i curgea sânge, însă era prea întuneric ca să se poată lămuri, iar în timpul ăsta, tipul se trase dubios în spate, iar Slade, barmanul, ridică iute tejgheaua și alergă spre locul faptei.

– Hai încoace, viteazule! zbieră tipul la Gerry, după ce Slade se postă între ei. Nenorocitule! Te dai la nevasta altuia!

Gerry ridică mâinile, încercând să-l calmeze pe individ. Nu avea de gând să-l pocnească. În primul rând, fiindcă nu voia să i se interzică accesul în Ship.

– Care e nevasta ta? întrebă el, dându-și seama, în secunda următoare, că nu fusese neapărat cel mai înțelept lucru pe care l-ar fi putut spune.

– Dumnezeule! cârâi tipul.

Slade stătea cu fața spre el, ținându-l de brațe, dar lejer, fiindcă era limpede acum că pumnul pe care îl trăsese era singurul lucru pe care îl avusese în minte venind aici.

– Ești o brută! strigă tipul spre Gerry.

– Sunt bărbat, zise Gerry.

Încerca să facă pe durul, mai cu seamă pentru că unii dintre cei care urmăreau scena erau cunoscuți de-ai lui. Însă tipul era așa o hahaleră. Chiar și dacă îl trosnea în legitimă apărare, tot ar fi fost greșit. Individul părea gata să izbucnească în lacrimi cathartice. Se abținea să scuture din mâna cu care îl

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lovise, ca să nu se vadă cât îl durea. În ce lume jalnică am ajuns să trăim, se gândea Gerry, dacă așa ceva putea trece drept o bătaie în bar. Și nu oricum, dar o bătaie din cauza unei femei. Molâul ăsta trebuise să-și facă curaj ore în șir, dacă nu chiar zile, ca să se încumete să dea de urmele bărbatului care era posibil sau nu să îi fi regulat nevasta, și pe urmă să îi tragă un pumn aproape simbolic; cu siguranță, lucrurile nu decurseseră nicidecum așa cum își imaginase el.

– Dă-l pe ușă afară, dacă vrei, te rog! spuse Gerry.

– Plec, spuse tipul, iar Slade îi dădu drumul, relaxat. Dar chestia asta nu s-a terminat, nemernicule!

– Poate ai mai mult noroc data viitoare, zise Gerry, revenind la laptopul și la berea lui.

Era convins că tipul făcea doar pe nebunul, încercând să salveze aparențele în drum spre ușă, însă în această privință se înșela. Bărbatul cu cercel era, așa cum Gerry începuse să-și dea seama spre sfârșitul înfruntării lor, soțul Alinei; a doua zi, Alina nu era la serviciu, iar în ziua următoare apăru etalând o vânătaie pe față care, chiar și mascată de farduri, era cu mult mai urâtă decât ce avea Gerry. Adrenalina crescu în el fulgerător. Alina nu voia să se uite în ochii lui, însă când Kimbrough veni la biroul ei și îi șopti ceva, ea se ridică în picioare și se duse împreună cu el să ia niște cafea, ceva mai încolo, pe aceeași stradă. Nu puteai avea nici un fel de intimitate în sediul firmei, care consta dintr-o singură încăpere, și indiferent ce avea ea de povestit, nu voia să audă și ceilalți.

Se întoarse de una singură, roșie la față, și se duse la biroul ei, fără vreo cană de cafea în mână. Kimbrough veni în urma ei, se opri în prag și îi făcu lui Gerry semn să iasă afară în parcare. Ploua.

– Ai avut o relație, o relație intimă, cu o angajată de la Kimbrough Century 21? zise Kimbrough.

Gerry făcu greșeala să zâmbească, văzând alura pedantă și excesiv de gravă a șefului său, care vorbea de parcă ar fi fost un avocat, în fața unei săli de judecată. Kimbrough nici nu părea prea furios – doar solemn și fals, ca un actor prost.

– E adultă, spuse Gerry.

– Și relația dintre voi doi s-a desfășurat într-o casă aparținând unui client, o casă scoasă de noi la vânzare?

Dumnezeule. Femeia dăduse totul pe goarnă, clar. Ce prostie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu, spuse el, instinctiv. Nu e adevărat. Minte.

Kimbrough dădu din cap.

– Ești concediat, spuse el.

Gerry rămase cu gura căscată.

– Te mai și miri?! făcu Kimbrough. Nu se poate să i-o tragi secretarei. Ai măcar idee la ce ne expunem astfel, juridic vorbind? Ar putea să ducă la închiderea firmei, cu totul. Aș putea să-mi pierd licența.

– A zis cumva că am forțat-o eu sau așa ceva?

– Nu. În fine, discutabil. Ea e victima aici, asta măcar e limpede.

– Ai dreptate, spuse Gerry, înroșindu-se. Ai dreptate. Ea e victima. Așa că hai să ne suim amândoi în mașina ta acum și să mergem să-l găsim pe impotentul ăla de soț al ei, care și-a bătut nevasta, și să-l snopim în bătaie. Să-l snopim în bătaie, fir-ar el să fie. Asta ar trebui să facem tu și cu mine, dacă îți pasă cât de cât de ea.

– Fii serios, spuse Kimbrough.

– Niciodată n-am fost mai serios. Ce fel de lume e asta? Ce fel de bărbați suntem noi? Nu e nimic de capul nostru. Ți-e teamă să nu te dea în judecată?! Nu pot să cred că ăsta e primul tău gând în situația de față!

– Gerry, spuse Kimbrough. Uite ce e, lasăm deoparte pentru moment ce prostie incredibilă ai putut să faci, combinându-te cu o persoană față de care, practic, ești într-o poziție de autoritate, o persoană mai tânără decât tine. Dar enormitatea e că voi doi ați făcut-o într-o casă pe care noi am primit comandă să o vindem. Nu mă îngrijorează doar ce ar putea ea să facă. Dacă treaba asta se află, clientul ne-ar putea da în judecată, să ia și pielea de pe noi, pricepi asta? Și nu e vorba doar de tine. Eu aș putea să-mi pierd licența. De fapt, aproape sigur așa s-ar întâmpla. Ai periclitat slujba fiecărui angajat al firmei. Oameni care au familie. Nu se poate să fii șocat că te dau afară.

Era frig acolo în parcare, dar Gerry se străduia din răsputeri să nu dârdâie. Spre deosebire de Kimbrough, nu avea blazerul pe el.

– Perfect, spuse el. Atunci, dă-o și pe ea afară.

Kimbrough râse.

– Îmi pare rău, dar nu, făcu el. Dacă ideea e ca ea să nu ajungă să dea firma în judecată pentru hărțuire sexuală, nu ar fi un gest prea inspirat.

– De ce ar fi fapta mea mai gravă decât a ei?

– Ea e victima aici, spuse Kimbrough din nou.

– Astea-s tâmpenii de pe net. Suntem adulți amândoi. Lucrăm amândoi la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

firma ta, amândoi am făcut exact același lucru și în același timp, întru totul consensual. Ba, s-ar putea argumenta chiar că ea e într-o poziție mai rea decât mine, fiindcă ea a făcut asta fiind măritată. Dar, nu, ea e victima, nu-i așa, iar eu sunt agresorul, și de ce, mă rog, fiindcă ea e femeie?

– Câtă eleganță, spuse Kimbrough, cu răceală în glas. Direct sub autobuz cu ea. Apropo, căsnicia lor s-a terminat oricum, zice ea. Așa că bună treabă și la capitolul ăsta.

– Ești un căcănar fără coloană vertebrală, știi asta, da? spuse Gerry, care începea să intre în panică. Ar trebui să te dau în judecată, din moment ce, la tine, frica de procese ține loc de conștiință.

– N-ai decât, spuse Kimbrough. Sunt sigur că în cazul ăsta nu aș putea fi pus sub acuzare. Până atunci, însă, ai la dispoziție cinci minute să te duci înapoi înăuntru, să-ți strângi catrafusele și să te cari acasă.

Expresia de pe fața lui era insuportabilă; după partea dură a înfruntării, care era concedierea, nervozitatea lui se preschimbase rapid într-un soi de aroganță triumfalistă. Gerry cochetă cu ideea de a-l doborî cu un pumn zdravăn, exact acolo, în parcare, pe asfaltul ud. Ce se mai putea întâmpla acum, când deja rămăsese fără serviciu? Din păcate, întrebarea aceasta avea un răspuns cât se poate de real. Tipul ar chema poliția, iar Gerry ar fi arestat. Indivizii de teapa lui Kimbrough se ascundeau mereu în spatele legii. De-asta și existau atât de multe legi, fir-ar să fie. Gerry trecu pe lângă el și intră în birou, cu părul ud, lipit de frunte. Nimeni înăuntru nu vorbea; toți se holbau furioși la el. Furioși! Nu-i venea să creadă așa ceva! Nu era o lume de bărbați. Replica aceasta îi veni în minte, din *Glengarry Glen Ross*, unul dintre filmele lui preferate: crede-mă, Mașină, asta nu e o lume de bărbați. Îi plăcea la nebunie filmul, însă niciodată, până adineauri, nu înțelesese acea replică.

Deși se culcase cu ea de vreo douăzeci sau treizeci de ori, în momente diferite, lucrul acesta nu crea nici un fel de legătură între ei acum, ci, dimpotrivă, îi făcea să se deteste. Nu-i rămăsese nici o urmă de sentiment pozitiv la adresa ei – doar un dispreț, pe care abia și-l putea stăpâni, dar pe urmă, în timp ce răsturna puținele obiecte din sertarele biroului său într-un mic sac de plastic alb din coșul de gunoi, al cărui conținut îl aruncase pe podea, se gândi: De ce să mă stăpânesc? De ce să tac? De dragul cui?

– Ești o târfă nerușinată, îi strigă el, din cealaltă parte a încăperii amuțite de stupoare. Și nici nu m-ar deranja poate, dacă n-ai fi și ipocrită. Nu-ți pasă de nimeni, decât de tine însăți. Din considerație pentru omenire, să nu faci copii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ea izbucni în plâns și se întoarse cu spatele; unul dintre ceilalți agenți imobiliari se duse să o consoleze. Bine jucat, amice, se gândi Gerry, acum probabil o să te lase și pe tine să i-o tragi. Înșfăcă sacul de gunoi și blazerul galben. Simțea un pic din exaltarea care se presupune că te cuprinde când ești dat afară de la serviciu și faci o scenă în drum spre ieșire, dar mai degrabă se simțea izolat și mărunt. În ce lume trăiau oamenii aceștia? Nimic nu avea logică, din punct de vedere moral. Altfel stătuseră lucrurile pe vremuri, dar, între timp, totul se schimbase. Aruncă sacul cu toate lucrurile lui într-un alt coș de gunoi, lângă ușă. Afară, întinse cu grijă blazerul galben pe asfaltul plin de bălțoace, exact în spatele mașinii lui, și trecu cu roțile peste el, când ieși din parcare. Nu trebuia să se uite în urmă – știa că toți îl urmăreau. Claxonă de două ori și se duse acasă.

Ea, victima lui?! Dar ce-i făcuse, mă rog, o violase? Așa ar fi trebuit să se simtă acum, ca un violator? Aici era partea hilară: chiar dacă motivul pentru care ei se combinaseră inițial decurgea din faptul că erau exact la fel amândoi, acum automat se considera că el era opusul ei, tipul rău. De ce, fiindcă era alb și fiindcă era bărbat? Asta era așa-zisa lui poziție de autoritate? I se părea cam prea de tot, acum, în timp ce patrula de colo colo prin încăperile sordide ale casei lui prăpădite, un șomer, fără economii în bancă, fără nimic. Gerry forțosul!

Intră pe internet și intră pe Drudge Report: imigranți ilegali primind ajutoare de la stat, ACLU[9] intentând proces pentru a obține eliberarea teroriștilor din Guantánamo. Toți își proclamau în gura mare nevinovăția. Intră pe Daily Kos și avu câteva schimburi de replici cu niște măscărici liberali, la rubrica de comentarii. Căuta un fel de catharsis, dar nu mergea, nu erau decât cuvinte peste tot. Își spuse că nu avea să bea. După două zile, fără să fi ieșit deloc din casă, își mai spuse o dată același lucru. Pe urmă, primi un aviz de la oficiul poștal, prin care i se cerea să vină ca să semneze pentru primirea unei scrisori recomandate. Nu aștepta nimic, așa că părea puțin probabil să fie ceva de bun augur, însă se gândi că nu i-ar prinde rău să respire niște aer proaspăt, în locul aerului fetid din casa lui plină de praf. Se duse la ghișeu, cu avizul pe hârtie verde care îi venise acasă, și apăsă pe sonerie, chemându-l pe fraierul acela ciudat, cu barba lui pretențioasă, care lucra acolo. Tipul dispăru din nou câteva momente și se întoarse cu o scrisoare adresată lui Gerry, de către „Biroul de evaluatori al orașului

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Howland“, iar el rupse plicul acolo pe loc, lăsând bucățelele de hârtie să cadă pe jos.

Casa lui Gerry fusese reevaluată, în mod misterios, în mod anonim, ceea ce sugera că deznodământul era inevitabil; și, ce surpriză, casa valora acum ca prin farmec mai mult decât atunci când se sculase el între pereții ei în acea dimineață. Ca și cum administrația orășenească ar fi știut mai mult decât știa Gerry despre valoarea casei lui, despre valoarea oricărei case din Berkshires! Impozitul pe casă crescuse cu șase sute de dolari pe an. Uite așa, pur și simplu. Doar fiindcă își permiteau să procedeze astfel. Exista și o scrisoare de informare de la idioata aia de Maeve Brennan – care deținea puterea acum, nu fiindcă lumea o votase pe ea, ci fiindcă grăsanul ăla de Marty Solomon căzuse mort în subsolul nu știu cui –, explicându-i că această reevaluare era determinată de noul statut scutit de impozite al Casei Caldwell, dar nu se sinchisi să citească până la capăt acea scuză de rahat.

– O mizerie, nu?! zise din spatele tejghelei tipul care purta mica emblemă a serviciului poștal american, pe mâneca puloverului albastru, închis cu fermoar până sus.

Gerry ridică privirea.

– Nu înseamnă că am citit scrisoarea, se grăbi să adauge tipul. În nici un caz. Dar am văzut pe puțin vreo douăzeci de persoane deschizând aceeași înștiințare săptămâna asta, așa că știu ce scrie acolo.

– Știi, da, spuse Gerry. Dă-mi voie să te întreb ceva. Câți bani îți intră în buzunar?

– Poftim?! făcu Glenn.

– Ce salariu ai? Mă refer, înainte de deducerea taxelor.

Rostise ultima precizare cu un fel de rânjet disprețuitor, i se păru lui Glenn.

– Cred că e cumva confidențial, răspunse el.

– Ba, de fapt, nu e. Este o informație publică, din moment ce eu sunt unul dintre aceia de la care vin banii, de la mine și de la toți ceilalți din acest oraș. Acolo merge impozitul ăsta.

– De fapt, cred că e rezervat pentru bugetul școlii, zise Glenn.

– Parcă ziceai că n-ai citit scrisoarea.

Glenn citise scrisoarea adresată lui Penny, când sosise în urmă cu trei zile. Dar nu prea putea declara asta.

– Salariile angajaților de la poștă sunt fixate prin legi federale, oricum.

– Absolut, și ce dacă?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Înseamnă că nu poți aduna mere cu pere, spuse Glenn, fără să știe exact la ce se referea.

Încercă să zâmbească însă, să fie cordial.

– Nu, e un singur măr uriaș, fir-ar să fie, atâta tot, spuse tipul furios, după care se întoarse și deschise brutal ușa cu podul palmei, dispărând afară.

Ce jigodie, se gândi Glenn. Nu era pentru prima oară în acea zi, oricum. Ceva mai devreme, venise o femeie care voia să negocieze cu el costurile poștale pentru trimiterea unei recomandate. Cum adică? Ce-și închipuia ea, că depindea de el câți bani trebuia ea să plătească pentru acel serviciu?! Da, OK, cucoană, se gândea el în timp ce se întorcea cu mașina la Penny, la sfârșitul acelei după-amiezi (mișcând din buze în vreme ce șofa, ca să își poată imagina mai bine replica usturătoare), diseară după cină, când o să beau un pahar de coniac și o să fumez un trabuc cu directorul general al Poștei Statelor Unite, o să discut cu el plângerea dumitale. Poate vei primi banii înapoi de la el. Cum spuneai că te cheamă exact?

De fapt, în seara aceea lua cina cu băieții lui Penny. Nu era ceva uzual, însă se întâmplase de câteva ori deja. Totul pornise cumva în mod neprevăzut; într-o după-amiază de miercuri, la începutul acelei ierni, fostul soț al lui Penny o sunase de la Urgențe, din Stockbridge, ca să îi spună că avusese un accident de mașină, așa că o ruga frumos să îi ia ea pe băieți de la antrenamentul de baschet și să îi țină la ea în acea noapte. Penny l-a sunat pe Glenn la serviciu – era trecut deja de ora patru – și i-a spus că va trebui să stea în acea noapte în Springfield; și că îl ruga să plece un pic mai devreme de la slujbă, ca să își ia mașina și restul de boarfe din casa ei, doar pentru seara aceea, pentru că băieții terminau antrenamentul în douăzeci de minute, ceea ce însemna că ea nu ar avea timp să treacă mai întâi pe acasă și să-i strângă lucrurile. S-au cam certat inițial din cauza asta – în primul rând, legislația federală interzicea ca el să închidă oficiul poștal când i se năzărea lui –, dar pe urmă, din senin, Penny a spus, pur și simplu: „Știi ce, foarte bine, cui îi pasă“, iar aceea a fost seara când i-a cunoscut în sfârșit pe Henry și Carl. Băieții au fost minunat de nepoliticoși cu el – serios vorbind, lipsa lor desăvârșită de maniere l-a făcut imediat să se simtă în largul lui –, întrebându-l cine era el, dacă era cumva iubitul lui mami, și unde dormea, și cum se făcea că nu auziseră niciodată de el înainte. El le-a răspuns la toate întrebările, în timp ce Penny mânca în tăcere. Pe urmă, s-au dus toți trei în living și au jucat Mario Kart, în timp ce ea stătea în bucătărie și fuma.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Glenn știa că ea nu voia, de fapt, ca băieții să se atașeze de el, și asta din cauză că nu îl vedea ca pe un bărbat care avea să fie acolo pentru totdeauna. Era un pic jignitor, însă în realitate nici el nu avea despre ea o părere cu mult diferită. Nu doar certitudinea unei respingeri îl reținea să-i sugereze că ar putea trece cumva relația lor într-un plan mai stabil. Între timp, însă, nu avea de gând să se împotrivească eforturilor făcute de băieți pentru a se înțelege bine cu el, pentru a-l include în familie; ce rost ar fi avut ? Uneori, se întreba ce îi spuneau despre el tatălui lor. Asta dacă pomeneau vreodată de existența lui. Însă, cunoscându-i, ar fi putut paria că făceau asta.

De dragul lor, și-a dat toată silința să lase deoparte șicanele de care avusese parte la serviciu și să intre binedispus în casa lui Penny, însă atmosfera s-a cam stricat oricum, când a reieșit că el uitase, de fapt, că în acea seară era ședință cu părinții la școală, ceea ce însemna că avea să rămână singur cu Henry și Carl timp de vreo două ceasuri. Lui Penny nu-i venea să creadă că uitase și că lucrul acesta însemna atât de puțin pentru el. Îi spusese de cinci ori. Și nici măcar nu înțelegea suficient importanța momentului ca să fi avut cumva emoții – deși era prima oară când avea să fie singur cu copiii iubitei lui! Se comporta ca un copil și el. Veșnica poveste, se gândea ea. Unul era bărbatul la care visai, și altul cel cu care te procopseai.

Aștepta în mașină să se încălzească motorul, privind ferestrele luminate ale casei, pe fundalul umbrelor întunecoase ale pădurilor și dealurilor îndepărtate. Nu era decât ora șase. Casa în sine fusese o întâmplare; îi aparținuse lui David, înainte ca ei să se fi cunoscut, iar apoi, la divorț, i-a revenit ei, așa că acum era casa ei. Ieși în marșarier pe Șoseaua 4 și porni pe drumurile regionale spre școală, fiind mai scurt pe acolo, trecând pe lângă păduri defrișate și terenuri desțelenite, concentrându-se la tunelul de lumină pe care automobilul îl deschidea în față, fără să întâlnească nici un vehicul venind din direcția opusă, așa că rămase cu faza lungă aprinsă. Fiecare crăpătură și groapă din asfalt apărea în lumina farurilor, de parcă ar fi fost la un interogatoriu; drumul propriu-zis părea vechi și cârpăcit, ca și cum ar fi fost încropit din rămășițe de la alte drumuri. Culorile nici nu se potriveau măcar. Semafoare străluceau la intersecții, iar ea oprea de fiecare dată, deși nu era nevoie. Trebuia să respecți însă culoarea semafoarelor, la fel cum trebuia să te încadrezi pe banda ta de mers, chiar dacă nu exista nici un motiv real. Nebunia pândea la cotitură, așteptând un cuvânt de la tine, o încuviințare. Încă o iarnă la dracu'n praznic, fir-ar să fie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Penny intră cu mașina în parcarea pe jumătate plină (întotdeauna era cel mult pe jumătate ocupată; fusese construită în anii 1960, când era încă de așteptat ca populația regională să crească) și opri motorul. Din reflex, aruncă o privire rapidă în oglinda laterală a geamului; avea să se întâlnească, probabil, cu jumătate de oraș acolo, înăuntru. Traversă parcarea întunecată, spre treptele scăldate în lumină ale intrării în școala elementară din Howland.

Arăta ca orice școală. Un paralelipiped banal, cu o sumedenie de ferestre, cu un fel de turn în centru, unde treptele duceau în sus la intrarea principală, întregul edificiu evocând imaginea unei mame îngenuncheate, cu brațele larg deschise, ca nu cumva să poți trece pe lângă ea, ignorând-o. Sau ca o acvilă, poate, sau ca o emblemă pe un blazon. O tencuială în bejul instituțional tipic. Nici un fel de legătură cu terenul pe care se afla sau cu peisajul din jur. Vizavi, erau terenuri de sport, însă la cel mult cincisprezece metri distanță de la oricare dintre marginile clădirii propriu-zise, terenul lăsa din nou locul pădurii pipernicite. Trebuia să pătrunzi destul de adânc în acea pădure, până să fii sigur că te-ai fi putut ascunde cu adevărat, așa cum fiecare generație de elevi de gimnaziu ajungea să învețe la rândul ei, cu iritare. Cea mai remarcabilă trăsătură a acestei structuri ținea de faptul că se afla la doar aproximativ o mie de metri de liceul regional, care arăta aproape identic și fusese clădit în același timp, într-un soi de orgie a construcțiilor publice. Astfel, pentru elevi, nu exista nici un mister în privința obiectivului spre care îi ducea promovarea fiecărei clase, an după an. De fiecare dată când stăteai afară, în fața școlii, așteptând autobuzul sau traversând strada la terenurile de sport, puteai arăta cu degetul drept într-acolo.

Înăuntru, lumina era năucitoare; trei mame din comitetul de părinți ședeau la o masă pliantă, fiecare gestionând veselă o treime din alfabet. Penny o recunoscu pe una dintre ele, deși toate trei păreau să o fi recunoscut pe ea.

– Penny! exclamă cea din stânga, făcându-i insistent semn să se apropie. Vino, vino! Numele cu *B* sunt la mine!

Îi dădu lui Penny un ecuson adeziv, deja completat, și un program gata întocmit, care îi asigura câte patru minute cu fiecare dintre cei cinci profesori ai băieților. Așadar, patruzeci de minute în total – mai degrabă aproape șaizeci de minute, întrucât erau prevăzute și niște pauze –, însă când vedea totul scris așa pe hârtie, i se părea mai mult decât ar fi putut suporta.

– Cafea, în cancelaria profesorilor de la primul etaj! strigă doamna Stepford.

Cafeaua era un reflex întru totul greșit. Întrucât mai fusese la asemenea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ședințe cu părinții, care erau o pură formalitate, și știind exact la ce să se aștepte, Penny ar fi venit probabil suficient de abțiguită, cât să se simtă bine, dacă n-ar fi trebuit să șofeze. Nervozitatea ei nu avea nimic de-a face cu rezultatele școlare, bune sau proaste, ale fiilor ei. Realitatea era că, uneori, mai că o apuca plânsul când trebuia să asculte cum o serie de persoane, aproape toate femei, niște femei pe care nici măcar nu le cunoștea, îi ofereau opiniile lor de duzină despre ce era cel mai bine pentru copiii ei și ce nu era. Textual. I se mai întâmplase așa. „Carl e un băiat bun", îi spusese o idioată grăsană, tunsă ca Prince Valiant, „și poate face față acestui nivel de învățare, dar doar dacă își va îmbunătăți obiceiurile de studiu", iar Penny abia reușise să se stăpânească, până ieșise din clădire și se suise în mașină, unde începuse să plângă în hohote. Nu voia să accepte faptul că nu exista nici o modalitate de a-i feri pentru totdeauna de lumea exterioară, nici o modalitate de a-i ține departe de mojiciile pline de cruzime ale unor adulți îngâmfați.

Așa că, atunci când a ajuns la penultima întâlnire pentru Henry, în clasa de biologie, cu rafturi la perete, pe care vedeai depozitate eprubete cu lichide tulburi, Penny abia aștepta să termine. Profesoara de biologie era o tânără cu mutră sfioasă, pe ecusonul căreia scria „Dna Firth". Penny sesiză imediat că doamna Firth era la fel de nerăbdătoare ca și ea să termine treaba și să plece acasă. Oricum, încercă discret să citească numele lui Penny de pe sânul stâng al acesteia, iar pe urmă începu să frunzărească niște hârtii de pe masă, înroșindu-se toată la față.

– Henry Batchelder, o ajută Penny. Scund, cam pletos, poartă tricouri cu jocuri video pe ele.

– Da, sigur, spuse profesoara. Îmi pare așa de rău, nu are nici o legătură cu Henry, dar am avut o scurtă amnezie, atât. Henry e un copil extraordinar. M-a ajuns însă oboseala.

– Îmi dau seama. M-a ajuns oboseala și pe mine, deși eu nu trebuie să țin minte decât numele copiilor mei. Ca să fiu sinceră, nici eu nu aș fi știut care e numele dumitale, dacă n-ar fi scris acolo, pe ecuson.

Profesoara se întinse ca să dea mâna cu ea, zâmbindu-i cumva ușurată.

– Candace, spuse ea.

– Penny. Vasăzică, dumneata ești profesoara de științe naturale. N-ai avea cumva posibilitatea să prepari niște margarita, din toate porcăriile astea de-aici?

Candace râse.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ce bine ar fi, spuse ea.

Se bucura, poate în mod nesăbuit, să renunțe pentru o clipă la atitudinea ei protocolară; dar nu era doar din cauză că îi plăcea de mama asta nonconformistă, deși îi plăcea, într-adevăr. Mecanismele ei defensive erau la pământ.

– Oricum, Henry este unul dintre elevii mei favoriți. E nostim, însă nu e niciodată turbulent; chiar dacă nu-l interesează lecția, vezi că face eforturi să fie atent totuși. A primit un opt pe deplin meritat și muncit din greu. Îmi place de el.

Mama lui Henry continua să se holbeze la ea, zâmbind, iar Candace își dădu seama că epuizase tot ce avea de spus despre băiat. Unii copii erau genii, iar alții erau niște catastrofe, dar în cazul elevilor de nivel mediu care se plasau în acel procent de optzeci sau nouăzeci la sută, nu puteai întotdeauna să găsești ceva de spus timp de patru minute, cât dura întrevederea. De obicei, asta nu era o problemă, întrucât părinții luau ei cuvântul și vorbeau aproape tot timpul. Dar acum, o tăcere stânjenitoare începea să capete contur. Când Candace încercă să găsească o idee pentru a sparge tăcerea, nu îi veni nimic în minte.

– Asta e tot? întrebă mama.

– Da, prefer să las timp pentru întrebări, răspunse Candace.

– Doamne sfinte, dacă ai ști cât de fericită m-ai făcut! spuse mămica. Asta e tot ce vreau să aud. Asta e tot ce mă interesează. Că băiatul învață bine și nu face nimic rău. Sinceră să fiu, când îi aud pe unii profesori, care turuie la nesfârșit despre cum îți cunosc ei copilul, mai bine decât îl cunoști tu, și asta timp de patru minute încontinuu, îmi vine să le trag un pumn în gură, pe cuvânt.

– Mda…

– Cum e profesoara aia de engleză, de pildă! Ce jigodie!

– Da, OK, spuse Candace, temându-se să nu fi lăsat lucrurile să meargă prea departe, deși știa precis la care profesoară de engleză se referea Penny. Mă bucur că am putut să-ți ofer o altfel de întrevedere.

– De fapt, nu vreau să dau toată vina pe voi, profesorii. Sunt sigură că există și părinți bezmetici, care vin să facă scandal aici.

Candace știa că n-ar fi trebuit să răspundă. Însă avusese o seară grea, din motive pe care nu le-ar fi putut spune niciodată cuiva, așa că simțea nevoia să vorbească despre altceva, ca să își mai schimbe gândurile obsesive.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– A venit odată o mamă aici, care voia să știe dacă îi predam fiicei ei noțiuni despre teoria evoluției. Aș fi vrut să-i spun că se depășise deja stadiul de „teorie“, lucru pe care ar fi trebuit să-l știe și ea. Dar i-am spus doar că deocamdată nu, nu ajunsesem încă la evoluția speciilor, copiii vor învăța despre biologia umană abia în anul următor, crezând astfel că aveam s-o potolesc, nu?! Dar femeia zice: „Poți dovedi asta?“ Referindu-se la evoluționism. I-am zis că aveam la dispoziție doar patru minute, dar că, dacă dorea, puteam să-i recomand câteva lucrări științifice excelente. La care, îmi zice: „Mă așteptam eu“.

– Poftim! zise mama lui Henry.

– Și continuă: dacă o anumită explicație cu privire la ceea ce căutăm noi aici pe pământ este o teorie, iar cealaltă explicație este cuvântul lui Dumnezeu, atunci logic ar fi, spunea ea, ca noi să îi învățăm pe copii doar despre una din cele două teorii, însă noi aleseserăm greșit teoria. I-am spus atunci: „Doamnă, eu vă respect negreșit convingerile“, iar ea îmi trântește: „Le respecți pe naiba, și nici nu sunt convingeri, sunt cuvântul lui Dumnezeu“.

Fusese destul de neplăcut la momentul respectiv, însă acum râdeau amândouă amuzate.

– Trebuie să ai grijă, totuși, cu persoanele de acest fel, spuse mama, pe un ton criptic. Eu lucrez cu câțiva doctori. Unii dintre ei, obstetriceni.

Candace își luă o mină serioasă.

– La ce te referi?

Penny ridică din umeri.

– Sunt oameni care se trezesc, parcă, la viață doar când au un inamic, spuse ea.

– Scuzați-mă, se auzi o voce, din cadrul ușii, iar Candace tresări, dar mama din fața ei rămase calmă. Nu vreau să vă zoresc, dar programul întâlnirilor e foarte strict.

– Nici o problemă, zise mama lui Henry și se ridică în picioare, zâmbind scurt spre Candace, de parcă i-ar fi făcut semn cu farurile de la mașină, după care ieși din clasă, fără nici un alt cuvânt.

Pe lângă ea, trecu femeia care era la ușă, urmată de soț, care, asemenea multor soți, avea o expresie afabilă și cooperantă, din care deduceai clar că se deconectase deja de la realitate.

Rareori se întâmpla să mai vezi și tați la aceste ședințe cu părinții – prea rar chiar, față de cât ar fi fost normal, cel puțin în societatea actuală. Acesta era și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

motivul, de fapt, pentru care Candace se simțise atât de dezarmată mai devreme în acea seară, când îl văzuse pe fostul ei amant, Patrick, intrând în sala ei de clasă, în urma soției. El nu se arăta la fel de surprins cum era Candace; își dădea seama după expresia de sumbră prefăcătorie că știuse că avea s-o găsească acolo. Cum să nu fi știut, de fapt? Ea era profesoara de științe naturale a fiicei lui. Nu se putea să fie atât de rupt de viața familiei lui, în ciuda nenumăratelor jurăminte mincinoase pe care le făcuse în trecut.

– Doamnă Firth, spusese soția lui Patrick.

Candace știa al naibii de bine numele femeii, dar nu avea de gând să îl folosească, nici măcar în gând. O văzuse pe soție de nenumărate ori înainte, însă nu făcuseră niciodată cunoștință. Acum se ridică în picioare, iar cele două femei își strânseră mâna, fără tragere de inimă. Candace repetase acel moment în mintea ei toate ziua – ca să fie sinceră, de fapt, de mai multe ori de-a lungul semestrului, de când văzuse că Bayley Kimball era înscrisă la orele ei de biologie animală –, dar cu toate astea inima îi bubuia în piept și panica pusese stăpânire pe ea, deși spera ca pe fața ei să nu se citească nimic din acele frământări lăuntrice. Pe chipul lui Patrick era o expresie de regret și îndurerare, menită să îi sugereze lui Candace faptul că știa și el cât de oribilă era situația, dar nu putea să facă nimic. Nevasta afișa un aer de politețe convențională și falsă. Candace nu-și făcea griji că sub această expresie s-ar fi ascuns altceva: aflase destule lucruri despre acea căsnicie, încât să fie sigură că nevasta nu știa nimic, că nu bănuia nimic, că soțul ei nu-i spusese nimic. Masca de politețe era doar o mască pe care o purta tot timpul.

– Lui Bailey îi place foarte mult la ora dumneavoastră, spuse nevasta. Ne povestește mereu despre asta.

După această minciună de pregătire a terenului, o chestionă despre o notă de nouă pe care Bailey o luase recent la o lucrare de laborator. Adevărul era că fata meritase un opt, însă Candace se simțea așa de vinovată că nu putea să o sufere pe Bayley, atât din cauza calităților ei nule, cât și fiindcă îi amintea nemijlocit cât de proastă fusese și era încă, așa încât la note era mai generoasă cu ea decât cu ceilalți elevi din clasă. Pentru ca apoi să o deteste, fiindcă nici nu bănuia măcar că, de fapt, avea parte de un tratament special. Dumnezeule, se gândea Candace, în timp ce soția trăncănea mai departe, ce persoană oribilă pot să fiu. Deși eu măcar, când eram în clasa a șaptea, nu le făceam să plângă pe celelalte fete.

Felul cum Patrick se foia pe scaun ca un copil oglindea ceea ce Candace

******ebook converter DEMO Watermarks*******

încerca pe nevăzute, din toate puterile: să facă să treacă mai repede cele patru minute. Putea suporta orice, chiar și asta, timp de patru minute amărâte. El era foarte chipeș. Și stupid. Stupiditatea, totala lui lipsă de ingeniozitate te dezarmau într-un asemenea hal, încât îți venea greu să îi întorci spatele. Știai, pur și simplu, la ce să-l reduci.

Și pe urmă s-a terminat: ea s-a ridicat în picioare, el s-a ridicat în picioare, și-au strâns mâna, sub ochii nevestei. Apoi, a reușit cumva să facă față și celorlalte întrevederi cu părinții. Deja nici nu-și mai amintea cu cine vorbise. Avea senzația că îi spusese ceva neadecvat mamei lui Henry Batchelder, dar era doar reminiscența unui sentiment de vinovăție, nu o amintire clară.

Șofă extenuată până acasă, mergând aproape numai pe Șoseaua 7, deși drumul era mai lent și mai lung, dar, cel puțin, mai bine luminat. Opri mașina în mica parcare situată vizavi de magazinul de băuturi, care ținea aprinse majoritatea luminilor în interior, chiar și în afara orelor de program. Ajunsă acasă, aprinse toate lămpile din living și din bucătărie, porni și televizorul, dar fără sonor. Un triptic de capete, unul zbierând, celelalte două încruntate, în timp ce informații înfricoșătoare despre situația din lume se perindau sub ele, ca niște cotații la bursă. Totul în tăcere. Își turnă un pahar de sauvignon blanc și se uită la capetele de pe ecran, o bucată de timp. Faptul că nu auzeai ce spuneau nu diminua cu mult din starea de panică pe care ți-o creau. Asemenea tuturor vecinilor ei, ținea și ea jaluzelele trase până jos, nu fiindcă n-ar fi fost nimic de văzut afară, ci fiindcă, după o anumită oră, ferestrele tale funcționau oricum pe post de oglinzi, or cine voia așa ceva?

Bine măcar că nu avea pe nimeni. Nu înțelegea de ce oamenii erau atât de sentimentali în privința asta. Oh, ce nenorocire, biata Candace nu a fost măritată niciodată și nici nu are pe nimeni. Dar de ce ar trebui să-ți dorești să fii cu cineva? Ca să vii acasă simțindu-te oribil și pe urmă să trebuiască să joci teatru în fața cuiva? Jucase teatru destul toată seara. Mai bine să bea niște vin și să se ducă frumos la culcare, fără să se simtă judecată și stânjenită din pricina asta.

Capetele de pe ecran cedară locul unor reclame. Își dădea seama că era vorba despre o doctorie, după cât dura de mult, după cât de lungă era filmarea cu perechea plimbându-și câinele pe o potecă în pădure. Își aminti cum tremura, după ce Patrick și nevasta lui ieșiseră din clasă. Ținu mâna întinsă în față: nu, nu mai tremura acum. Încercă să se gândească, în schimb, la toți ceilalți părinți, însă se estompau cu toții laolaltă, serioși, neliniștiți,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

plictisiți, urâți, urâți. În cele din urmă, când era suficient de beată, încât să nu își mai controleze impulsurile, se ridică brusc, se duse în dormitor și se așeză la măsuța de toaletă, pe care abia încăpea computerul ei. Intră în vechiul cont de Hotmail, pe care îl folosise pentru a comunica mereu cu Patrick, pe vremea când erau împreună. Își spuse că dacă nu găsea nimic acolo, avea să închidă imediat. Dar era ceva acolo.

Bună, Candy, am vrut doar să-mi cer iertare pentru astă-seară, pentru că te-am pus așa în fața faptului împlinit. Pe orarul lui Bayley, care e lipit pe frigider încă din august, figurează încă doamna Whalen, la științele naturii. Abia când am ajuns la școală și mi-au dat programul pentru ședința cu părinții, am văzut acolo numele tău. Dar deja nu mai puteam face nimic. Știu, vei spune probabil că ar fi trebuit să cunosc numele profesorilor fiicei mele, însă ea e la vârsta când nu vorbește aproape deloc despre școală, și nici despre altceva. Oricum, îmi pare foarte rău.

Candace reciti de câteva ori mesajul, aproape involuntar. „Nu mai puteam face nimic", se gândea ea, „așa ar trebui să te cheme. Va fi scris și pe piatra ta de mormânt." Aiurea, bineînțeles că ar fi putut să facă totuși ceva, dacă i-ar fi păsat îndeajuns. Sau dacă efectiv nu voia să se vadă cu ea. Dar nu avea… în fine, era să spună că nu avea sânge-n instalație, ca un bărbat adevărat, dar nu era așa, lui nu-i lipsea decât imaginația. Pe urmă, în timp ce se holba încă la ecranul computerului, numele lui apăru din nou în partea de sus a cutiei poștale. Ceea ce însemna că se holba și el la ecran, chiar în acel moment. Probabil, fiindcă nevastă-sa se dusese la culcare. Se holbau unul la celălalt, prin intermediul ecranului, ca doi oameni aflați de o parte și de cealaltă a unei ferestre întunecate.

Nu ar fi trebuit să mă scuz atât de mult, ca și cum nu m-aș fi bucurat să te văd. M-am bucurat, doar că nu în acele circumstanțe. Arătai superb. Situația nu era ideală, evident. Dar mi-a părut tare bine că te-am văzut.

Dumnezeule, se gândea ea. Parcă ar fi un copil. Un băiat mare și prost. Pierdea o grămadă de timp cerându-și scuze pentru una sau alta, întotdeauna făcuse așa, dar în realitate nu se lăsa condus de nimic altceva decât de echilibrul lăuntric dintre comoditate și dorință. Era suficient să îl plasezi în fața unui lucru pe care îl dorea, ca să și înceapă să îl dorească, asta era tot. Bunăoară, ea. I se părea excitant, acum la fel cum i se păruse întotdeauna, să simtă cât de incapabil era el să fie deștept sau să fie prudent în preajma ei,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

chiar și după tot ce se întâmplase. Dorința rămânea dorință: nu se învăța minte.

Și tu arătai bine, tastă ea. *Cumva ca un condamnat la moarte.*

Ha-ha, răspunse el imediat. *Da, se citește pe fața mea întotdeauna ce simt. Și-așa, uite, am început din nou să comunicăm. În scris, e în regulă, nu? Nu se poate să apară neplăceri dacă doar ne scriem.*

Ieși din contul ei de Hotmail și se duse înapoi în living, unde își turnă încă un pahar de sauvignon blanc, dar nu apucă să bea nici o treime din el și o fură somnul. Când se trezi, era în fotoliu, iar lumina zorilor se strecura printre jaluzele; în fața ei, știrile internaționale străfulgerau silențios ecranul. Făcu un duș, se îmbrăcă și plecă înapoi la școală. Le predă elevilor de clasa a șaptea despre aminoacizi și proteine, aceleași lecții vag familiare pe care le auzise și ea la vârsta lor, carboxilii și baza conjugată. Singurul mod de a rezista până la sfârșitul orei era acela de a evita să se uite la Bayley, sau chiar în partea clasei unde ședea ea de obicei. Candace nu o plăcea deloc pe fata asta. Foarte falsă și superioară. Semăna mult cu maică-sa.

Sâmbătă, se duse cu mașina în Pittsfield, ca să plătească facturile părinților ei. Nu știa sigur dacă aveau vreo factură de achitat în acel moment, știa în schimb că, uneori, intrau într-un fel de marasm sau de rutină când, pur și simplu, nu mai deschideau corespondența, lăsând să se adune teancuri de plicuri săptămâni la rând, deși ieșeau conștiincioși în fiecare după-amiază să își ridice corespondența din cutia poștală de la capătul aleii, dar apoi abandonau plicurile pe masa din sufragerie, aranjate frumos unele peste altele, ceea ce pe ea o stupefia, efectiv.

„Cred că sunt capabil să mă ocup de treburile casei mele“, obișnuia tatăl ei să-i spună, când ea îl lua la întrebări. „M-am ocupat de asta dinainte ca tu să fi apărut pe lume ca să faci pe salvatoarea“.

Părea logic să reacționeze așa, să se răstească la ea, să o certe pentru așa-zisul ei orgoliu, din moment ce propriul lui orgoliu era lezat. Însă alte tipicuri ale existenței în care se complăceau erau mai alarmante și mai greu de explicat. Adesea, când deschidea ușa de la frigider, o izbea un miros de stricat – diverse alimente uitate prin cutii. Iar el nu voia să se atingă de ele, fiindcă, zicea el, „asta e treaba ei“. Învălmășeala de pături de pe canapeaua din living sugera că el dormise acolo – dacă de curând sau în mod regulat, Candace nu știa. Cât despre mama ei, aceasta își petrecea timpul din ce în ce mai mult în grădină, dar cu toate astea grădina arăta ca naiba. Tatăl ei era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nespus de furios pe mama ei – fiindcă se estompa, efectiv, fiindcă îmbătrânea, ceea ce el părea să ia drept o eschivare și un afront personal –, iar pe măsură ce el se înfuria mai mult, ea s-ar fi zis că observa din ce în ce mai puțin prezența lui acolo.

Pe urmă, televizorul. Nu exista dată să nu fie pornit. Candace își amintea cum, în copilărie, ea și frații ei erau împinși cu forța afară, dacă erau prinși în fața televizorului când afară era soare și frumos. Acum, televizorul mergea necontenit, indiferent de vremea de afară, negând cumva orice noțiune de „existență exterioară". Era considerat, pe timpuri, opusul lumii reale, însă acum, în această casă oricum, nu exista alt univers decât acela al televizorului, o lume plină de ultragii, calomnii, lacrimi și râsete din regie, provocări, paranoia, forțe sinistre urmărind doar să îți ia tot ce agonisiseși și câștigaseși prin muncă, doar fiindcă așa voiau, doar fiindcă așa decretau. De ce să vrei să te pregătești să ieși din această viață – fiindcă asta i se părea lui Candace că făceau părinții ei –, pe acest fundal al deziluziei obsedante? Poate că tatăl ei voia într-adevăr să creadă că totul fusese în zadar? Poate că în felul acesta ideea de a lăsa totul în urmă definitiv n-ar mai părea atât de amară? El părea destul de amărât, totuși. Candance nu pricepea.

– Tati, cred că găsesc aici din ce să fac un sendviș, spuse ea. Vrei să-ți fac unul cu șuncă?

– Aș mânca un sendviș, spuse el.

– Ai mâncat ceva astăzi?

Tatăl ei ridică din umeri. Candace nu știa cum să interpreteze gestul lui; știa că îi plăcea să pozeze în martir.

– Trebuie să mănânci, spuse ea, iritată, nemaiputând să-și stăpânească enervarea. Ce-o să le spun oamenilor: „A murit de inaniție, provocată de încăpățânare?"

– E o minune cum de pot supraviețui o zi întreagă fără tine pe-aici!

Mama ei bătu din picioare, ca să-și scuture pământul de pe încălțăminte, și intră în bucătărie pe ușa din spate. Zâmbea veselă. Își scoase mănușile și atârnă haina în cui, după care rămase postată în mijlocul bucătăriei, zâmbind în continuare.

– Pastilele, spuse tatăl lui Candance, între două mușcături din sendviș.

Expresia de pe fața mamei nu denota că i s-ar fi amintit de ceva – că ar fi auzit, la o adică, o voce adresându-i-se –, ci că ea însăși își amintise ceva. Trecu pe lângă masă, unde erau așezați amândoi, și se îndreptă spre scări.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Știau toți că se întâmpla ceva cu ea, însă unul dintre motivele pentru care le venea mai ușor să pretindă că ar fi fost altfel era acela că, la ea, începătoșarea minții era diferită doar ca intensitate, nu ca manifestare, în comparație cu felul cum o știau ei dintotdeauna pe mama lor. Nu fusese niciodată genul de mamă care să țină din scurt frâiele familiei. Toată copilăria lor fuseseră nevoiți să îi amintească de diverse lucruri: învoiri, haine care trebuiau cârpite, jocuri sau petreceri la care și de la care trebuiau duși și aduși cu mașina. Pe vremea aceea, li se părea aproape ceva normal, chiar o protejau – în mare parte, deoarece avantajul, la firea ei visătoare, era că, dacă atenția tatei era îndreptată spre altceva, ei puteau scăpa basma curată, cu orice, chiar și cu o crimă, probabil. În adolescență, un motiv de harță între ei apărea seara, fiecare pretinzând că era rândul lui să se furișeze afară din casă după ora de culcare, lucru ce demonstra cât de puțin se frământau la gândul că ar fi putut să fie prinși. Acum, acel impuls de a o proteja părea să fi dispărut în cazul fraților lui Candace – „Așa-i mami, asta e", obișnuiau ei să-i spună –, iar adevărul era că nici ei nu-i mai venea întotdeauna la îndemână s-o facă.

– Serviciul m-a cam istovit în ultima vreme, îi spuse ea tatălui ei, doar ca să forțeze o conversație cu el, care să nu fie despre el și care să acopere plescăielile bătrânului. Aveam o întreagă programă de lecții pentru primăvară, dar pe urmă ne-au dat niște teste noi, de la minister, și ne-au spus că finanțarea școlii depinde de notele pe care le au elevii noștri. Prin urmare, tot ce intenționai tu să le predai se duce pe apa sâmbetei, dacă nu figurează în testele acelea.

– Știam că parcă nu mai predai la clasă.

– Nu, tati, am revenit la catedră de la începutul anului școlar. De când tipa aia, Whalen, a făcut congestie cerebrală, mai ții minte?

Tatăl ei se încruntă.

– Mda, știi și tu, făcu el. Așa e când lucrezi la stat.

– Poftim?!

El țuguie buzele, de parcă ar fi spus ceva mai mult decât evident.

– E un loc de muncă, spuse ea. Nu găsești așa ceva pe toate drumurile, în special pe-aici. Nu putem toate să fim ca Renee, ca să ne găsim un tip bogat cu care să ne măritățm.

– Nu, nu puteți, spuse tatăl ei. Pe urmă, simțind poate din tăcerea ei că întinsese un pic coarda, adăugă: Dar tu ai dreptate. Nu poți să iei totul de bun. Uită-te la fratele tău.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Corect, spuse ea. Stai, la ce te referi?

– Fratele tău Gerry a fost concediat, spuse el pe un ton neutru, mușcând din nou din sendviș, și mai înfometat parcă.

– De ce? Când?

– Recent. Nu știu. Nu știu dacă motivul mai schimbă ceva. Se pare că ție nu ți-a spus.

– Dar se pare că *ție* ți-a spus.

După ce spălă farfuriile tatălui ei, se sui înapoi în mașină și formă numărul lui Gerry, în timp ce șofa spre casă.

– Ești în mașină? spuse el. Parcă spuneai că nu vorbești la telefon când ești la volan.

– Gerry, ai rămas fără serviciu? De ce?

– De unde ai aflat?

– De la tati, tocmai am fost acolo. Ești OK?

– Sunt bine. Nu-ți face griji.

– Ai intrat în șomaj, sper?

Îi trebuiră câteva momente până să răspundă.

– Te rog, spune-mi că îți iei ajutorul de șomaj, zise Candace. Ai tot dreptul la asta!

– De ce crezi că am dreptul? spuse el. Dar nu, adică da, iau ajutorul de șomaj. Nu prea am încotro. Nu mă simt prea mândru de mine. Încerc să îmi spun că, de fapt, primesc înapoi o parte din banii cu care am contribuit.

– Dar ce s-a întâmplat? Tati mi-a zis că ai fost concediat, însă bineînțeles așa s-a exprimat el.

– Pur și simplu, nu mă încadram acolo, spuse Gerry. Nu mă încadrez în cultura aceea în general, cultura corectitudinii politice. Nu le pot face jocul. Încerci să aperi niște principii, dar de fapt e lucrul cel mai rău pe care îl poți face.

Gerry continuă în aceeași notă încă un timp, însă Candace nu reuși să scoată nimic prea clar de la el, așa că, atunci când ajunse acasă, îl sună pe Mark.

– Hei, Candace, spuse Karen. Ce s-a întâmplat?

– Nu mare lucru, spuse ea din reflex. Totul e-n regulă? Am crezut că am sunat pe telefonul lui Mark.

– Așa și e. Dar Mark e plecat – și-a uitat telefonul aici. L-am auzit sunând în baie, precizează ea, după care făcu o pauză. Bun, vrei să-i transmit că l-ai căutat,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

da?

Era atât de susceptibilă, se gândea Candace, se ofensa atât de ușor. Candace nu reușise niciodată să găsească o cale de a se apropia sufletește de singura ei cumnată, deoarece Karen păruse să considere de la bun început că acea apropiere sufletească exista de la sine. Îi vorbise despre cât de prietene aveau să fie amândouă, ele, singurele femei din familie (omițând-o pe Renee, ceea ce nu părea prea deplasat totuși); iar de vreun an sau doi, nu pregetase să vorbească despre cum amândouă „lucrau în învățământ", ceea ce friza insulta, se gândea Candace, din moment ce ea făcuse studii pentru a putea lucra în învățământ, dedicându-și toată viața de adult activității didactice, în timp ce Karen lucra cu jumătate de normă într-o școală particulară, la biroul de admiteri și înscrieri. În concluzie, Karen părea să-și dorească cu disperare o soră, ceea ce era ciudat doar fiindcă ea avea deja o soră, deși exista o poveste mai sumbră acolo, despre care Candace nu o întrebase niciodată, ceea ce, probabil, intra tot la capitolul jigniri.

– Nu, e în regulă, spuse Candace. Tu ce mai faci?

– Bine, da, spuse Karen. Haley e nemaipomenită. Îmi cam dă de furcă, dar știe cum să fie adorabilă, când îi convine ei. Nu-mi pot imagina de unde a moștenit chestia asta.

– Sigur. L-am sunat ca să îi spun de fapt ceva, dar voi poate că știți deja că Gerry a rămas fără serviciu?

Surprinsă, Karen ridică din sprâncene.

– Nu, nu știam asta. La naiba! Ce s-a întâmplat?

– Mie n-a prea vrut să-mi spună, așa că nu-mi rămâne decât să presupun că și-a pierdut cumpătul și s-a rățoit la careva. Întotdeauna e gata să facă așa ceva, indiferent unde s-ar afla.

– Uau! Și cum se simte, e bine? Adică, are nevoie de ceva? Mark poate știe de chestia asta, dar mie nu mi-a spus nimic.

În timp ce vorbea la telefon, Karen se plimba prin încăperile de la etaj, intrând și ieșind din dormitorul lui Haley, unde domnea o harababură incredibilă, intrând și ieșind din biroul lui Mark, care era plin de cataloage de mobilă și haltere vechi. Coborî apoi pe scările din spate, care duceau la bucătărie.

– Nu știu dacă are nevoie de ajutor, spuse cumnata ei. Se pare că a tot fost pe la mami și tati. Dar e exclus să-i fi cerut bani lui tati. Știind cum e Gerry, ar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

trebui ca lucrurile să se înrăutățească cu adevărat ca să ajungă să ceară ceva de la vreunul dintre noi.

– Bun, uite ce e, bineînțeles că vom face tot ce putem, spuse Karen, privind pe fereastră afară, unde primăvara filtra din nou priveliștea spre casa lui Hadi. Nu stăm nici noi pe un morman de bani. Ceea ce nici nu contează, de fapt, suntem o familie cu toții. Chiar mă bucur că ai sunat.

– Da, sigur, acum trebuie să te las. Dar, oricum, spune-i lui Mark să mă sune, dacă vrea. Și să-l sune pe Gerry, chiar dacă pe Gerry o să-l enerveze cumplit chestia asta. Am vrut doar să fiu sigură că familia e la curent cu situația, din moment ce eu am aflat abia azi.

Karen lăsă telefonul pe masa din bucătărie. Haley era la o petrecere aniversară. O mămică se ducea cu opt copii la *laser tag* și apoi la Benihana. Karen mai avea încă o oră la dispoziție – preluarea copiilor se făcea direct de la restaurant – și, întrucât soarele apunea deja, simțea nevoia să bea un pahar de vin, dar asta nu se putea din moment ce trebuia să se suie la volan. Afară, bătea vântul prea tare, așa că nu putea să stea pe verandă. Televizorul era o pierdere de timp. Se uită în jos, nemulțumită de trupul ei, așa cum se vedea așezat pe scaun. Ar trebui să facă mai mult sport. Dar toate formele de exerciții fizice erau atât de plictisitoare. Alergatul era OK, însă prin părțile lor nu prea aveai altă variantă decât să alergi pe marginea îngustă a drumului, asudând din greu prin dreptul ferestrelor vecinilor și ciulind urechile la șuieratul mașinilor venind din spate. Nu, mai bine lipsă.

Gerry păruse întotdeauna un fel de butoi cu pulbere în familia lor; Karen considera că Gerry nu mai fusese în apele lui încă de când o părăsise pe biata de Lindsey, practic la altar, deși Karen spera că fosta ei posibilă cumnată, indiferent ce făcea acum, ajunsese să înțeleagă din ce capcană scăpase în acest fel. Nu însemna că nu și-ar fi putut imagina ce o atrăsese pe Lindsey la el, din moment ce și ea, de fapt, fusese atrasă de o variantă a aceluiași prototip. Un pic de galanterie, un pic de încredere în sine, niște bicepși musculoși aveau mare succes într-un orășel ca acesta, mai ales când erai tânără și prostuță.

Ora șase deja, și Mark nu dăduse nici un semn de viață, iar ea, bineînțeles, nu avea cum să-l sune, din moment ce telefonul lui era acolo. Ce fel de muncă putea el să facă, la ora asta într-o zi de sâmbătă, mă rog?! Poate că avea o amantă. I se părea neverosimil, deși nu-și putea explica de ce. Luă telefonul lui și trecu în revistă istoricul convorbirilor, mai mult ca să se afle în treabă, dar nu găsi nimic dubios acolo. Aproape nici un număr unde să fi sunat mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mult de o singură dată. Încercă să se simtă vinovată fiindcă se îndoise de el, dar, de fapt, nu se îndoise de el. Cel mult, i s-ar fi părut un pic palpitant să descopere ceva incriminator, să afle ceva ce ea nu știa deja despre el.

Se sui în mașină și porni motorul. Pe urmă, îi veni o idee și intră înapoi în casă după niște CD-uri. Nu mai apuca deloc să asculte muzică – în nici un caz cu volumul la maximum. Și ce mult îi plăcea înainte, când muzica răsuna tare. Drumul cu mașina până la Benihana era suficient de lung pentru patru sau cinci cântece; puse întâi primul album al celor de la Pretenders, cu melodiile pe care obișnuia să le cânte sora ei mai mare. În habitaclul întunecat al mașinii, mișca din cap și cânta în gura mare, având grijă să țină ochii deschiși, sărind peste melodiile lente, oricât de frumoase ar fi fost, pentru a ajunge la cele mai ritmate, amintindu-și cât de șocată era nu doar de versuri, ci și de sora ei – demult, până ca părinții lor să o fi dat afară din casă –, care îndrăznea să cânte odată cu ei, exact la fel cum cânta și Karen acum: *Not me baby I'm too precious fuck off!*[10]

Karen era unul dintre ultimii părinți veniți să-și ia copiii, chiar dacă ea ajunsese exact la timp. Îi zbârnâiau încă un pic urechile de la muzică, în timp ce pietrișul din parcarea de la Benihana scrâșnea sub tălpile ei. Haley, bineînțeles, nu avea haina pe ea, și nici nu știa unde și-o lăsase, așa că mama ei a trebuit să rămână o vreme la ușă și să sporovăiască un pic cu Whitney, mama fetiței sărbătorite. Whitney arăta de parcă tocmai ar fi condus vreo sută de kilometri într-o mașină decapotabilă, însă zâmbea totuși, era genul de mamă capabilă să pretindă mereu că nimic nu era prea greu.

– N-au demolat localul ăștia mici? întrebă Karen.

– Nu, sunt nemaipomeniți, spuse Whitney. Toată lumea s-a distrat. Te previn însă că nu știu dacă am văzut-o pe Haley mâncând ceva, așa că s-ar putea să i se facă foame mai târziu.

– Da, așa e, nu cred că a mai testat bucătăria japoneză până acum.

– Da, în fine, mai mult a fost pentru spectacol, bineînțeles.

– Sigur. Mi-aduc aminte cât de mult îmi plăceau locurile astea de joacă, pe vremea când eram un pic mai mare decât ea. Nu cred că au rămas prea multe acum. Nu erau la modă parcă prin anii 1970? Mă mir că localul ăsta se ține tare încă.

Whitney ridică din sprâncene și se trase mai aproape:

– Poanta e că nu se mai ține. Au vândut clădirea și urmează să evacueze totul în două luni. Mi-a spus managerul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu se poate, glumești? Te rog, să nu-mi spui că o să fie încă un Dunkin' Donuts!

– Nu! Mai bine chiar. Todd Van Dyke a cumpărat locul! exclamă Whitney, însă, după expresia de pe chipul lui Karen, înțelese, probabil, că aceasta nu auzise în viața ei de Todd Van Dyke. Tipul care deține restaurantul Iron & Wine, din New York City, știi? Altfel spus, un maestru bucătar celebru în toată lumea. Bun, cert e că urmează să deschidă un restaurant exact aici unde stăm noi acum.

– De ce aici?

– Habar n-am!

– Devine interesant, spuse Karen, uitându-se urât la Haley ca să îi sugereze să își aștepte mama și să nu țâșnească singură afară pe ușă. Un pic cam trist pentru vechiul Benihana, totuși.

– Păi, ce-i vechi trebuie să dispară, spuse Whitney.

– Ce e trist? întrebă Haley.

– Nimic nu e trist, răspunse Karen automat.

Se urcară în mașină; Karen se răsuci pe scaun și se uită la Haley, așteptând să își fixeze centura de siguranță, iar, peste câteva momente, lăsară în urma lor scrâșnetul pietrișului de pe aleea restaurantului.

– Te-ai distrat bine? o întrebă Karen.

– Da!

– Kristinei i-a plăcut cadoul de la tine?

– Nu le-a deschis.

– Nu? Ce ciudat! Politicos e să deschizi darurile în fața fiecărui invitat.

– Poate se temea să nu le murdărească de mâncare, spuse Haley.

– Da, poate.

Pe întuneric, în mașină, erai ca într-un balon opac. Nu vedeai nimic afară, ci doar imaginea ta reflectată tot înapoi, spre interior. Mami întotdeauna vorbea mai mult, remarcase Haley, când șofa noaptea. Deși ea stătea în față și putea să vadă afară, fiindcă avea farurile aprinse.

– A fost amuzant la *laser tag*?

– La *laser tag* a fost cel mai bine! N-am fost împușcată decât de două ori. Mami?

– Da, Gândăcel?

Nu știa de ce mama ei o numea uneori Gândăcel, însă asta însemna întotdeauna că era veselă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Putem să mergem și noi de ziua mea la *laser tag*?

– Nu văd de ce n-am merge.

– Uraaa!!! Mulțumesc, mămico!

– Cu multă plăcere. Mă bucur că te-ai distrat așa de bine. I-ai mulțumit frumos doamnei Reed?

– Cui?

– Mamei Kristinei. Whitney.

– Oh, făcu ea, încercând să-și aducă aminte. Nu țin minte, spuse într-un final.

– Păi, trebuie să mulțumești întotdeauna. E important.

– OK.

– Nu trebuie să uiți. Nu e treaba mea să-ți amintesc de fiecare dată.

– OK.

– S-a înțeles?

– Bine!

Uneori – adesea când venea să o ia de undeva –, atmosfera dintre ele se schimba brusc, ca acum, iar mama ei începea să caute cu tot dinadinsul să afle cu ce greșise Haley sau ce uitase Hailey să facă. Și nu se oprea până nu găsea. Și exista întotdeauna ceva; știind că nu se putea ca mama ei să nu dezgroape până la urmă vreo boacănă, mai ales că nu se putea niciodată să n-o fi zbârcit ea măcar un pic, Haley ajunsese să deteste enorm acele momente. Îi era dor de tăticul ei.

– Unde e tati? întrebă ea.

– Habar n-am. Lucrează. Și-a uitat telefonul acasă, așa că nu pot să-l sun.

– Mi-e foame, spuse ea, ca să schimbe subiectul.

– Ți-e foame?! Dar tocmai ai fost la masă!

Trecură prin dreptul unei chestii din curtea cuiva, care semăna cu o sperietoare. Haley încercă să se sucească pe banchetă, ca să se uite mai bine în spate, dar nu reuși din cauza centurii de siguranță.

– Cum e posibil să-ți fie foame? insistă mama ei.

Una dintre acele întrebări care nu aveau răspuns, ceea ce nu însemna că nu aștepta de fiecare dată un răspuns din partea ei.

– Nu știu.

– Credeam că tocmai ai mâncat.

– Nu.

– De ce nu? Femeia aceea s-a căznit și a cheltuit atât de mult, ca tu până la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

urmă să nu mănânci nimic?!

– Am mâncat ceva.

– Ce?

– Niște orez. Dar avea chestii în el. Celelalte feluri de mâncare nu mi-au plăcut.

– Bravo, ferească Dumnezeu să nu-ți dea cineva la masă vreuna din cele cinci chestii de pe pământ care îți plac ție, spuse mama ei, în timp ce în sfârșit intrau pe aleea casei lor. Uite, tati e acasă, poate îți face el ceva de mâncare.

– Cum să mănânc ceva dacă nu-mi place? spuse Haley, cu vocea deja smiorcăită.

– Trebuie să fii manierată. Mănânci ceea ce ți se servește la masă. Doar nu te crezi Prințesa Persiei, cum obișnuia maică-mea să-mi spună mie.

Haley își desfăcuse centura de siguranță, așteptând ca mama ei să termine de vorbit; când pauza i se păru definitivă, deschise portiera și fugi pe lângă camioneta lui tati, direct în casă. Tati era în living, cu televizorul pornit, bând un fel de smoothie cum își făcea el; după aspect, ai fi zis că e ceva gustos, dar nu era, așa că Haley învățase să nu accepte niciodată, atunci când el îi oferea să soarbă un pic din paharul lui. Îi sări în brațe și se cuibări în tăcere la pieptul lui, câteva momente. Pe urmă, tati îi pregăti un sendviș cu brânză la grătar, din care el mâncă jumătatea rămasă de la ea.

A doua zi era o duminică liniștită – fără întâlniri la vreun loc de joacă, câteva teme pentru școală, o oră la computer, nouăzeci de minute la televizor –, și în general se juca singură în camera ei. Îi plăcea să se joace singură, în special după haosul zilei de ieri, când unii copii încercaseră să își impună voința asupra altora. În jocurile solitare, voința ta nici măcar nu era voința ta, era doar ceea ce se întâmpla, ca o fatalitate. Puterea o făcea pe Haley generoasă, însă. Dacă vreunul dintre animalele ei sau vreuna dintre păpușile ei păreau triste, celelalte jucării veneau într-un suflet ca să vadă de ce.

Refugiul în acea lume imaginară a grijii pentru ceilalți o ajuta să suporte tot ce putea fi mai rău la școală. Haley nu păția lucruri rele, decât arareori – era bună, modestă și nu avea trăsături, bune sau rele, care să o scoată în evidență, și oricum băieții, sursa principală a relelor, erau ignorați cu ușurință și eficient – însă Haley suferea când alții sufereau, nu atât din empatie, cât dintr-un simț profund al dreptății, chiar dacă nu întotdeauna adecvat situației. Copiii îi făceau pe alți copii să plângă tot timpul, uneori în particular și alteori în fața tuturor, iar profesorilor nu părea să le pese atât de mult, pe cât credea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ea că s-ar fi cuvenit. Grupurile de joacă erau la modă acum, cu unele fete care păreau să fie nelipsite din orice grup și cu altele care nu erau niciodată chemate și ele. Haley le povestea despre asta mamei și tatălui ei, când o întrebau cum era la școală, iar ei încercau să se arate indignați, însă ea își dădea seama că făceau asta doar de dragul ei, că de fapt ei nu simțeau deloc nedreptatea, iar ea nu putea înțelege de ce.

Profesoara ei, doamna Tuttle, o asculta cu mai multă răbdare decât majoritatea adulților și formulase teoria că, dacă Haley ar fi avut frați sau surori, ar fi putut probabil să înțeleagă mai bine cât de inconstant funcționa echitatea în această lume. Poate că așa era. Ea nu avea frați, nici surori și nici măcar veri, doar dacă nu îi punea la socoteală pe cei cunoscuți drept „verii din Colorado“, numiți așa din cauză că nimeni nu părea să știe sigur cum îi chema, și pe care nu-i ținea deloc minte. Mătușa Renee nu îi aducea în vizită, iar ori de câte ori îl întreba pe tăticul ei dacă nu mergeau ei să-i viziteze, el răspundea că era super costisitor și că, oricum, nu se puteau duce acolo pe nepusă masă, trebuiau să aștepte să fie invitați. Dar, în orice caz, din păcate, teoria doamnei Tuttle lega totul doar de persoana lui Haley, or Haley știa că nu era vorba nicidecum de persoana ei, ci de răutatea oamenilor – din nou, băieți în mod special.

Uneori, se întâmpla ca vreun băiat sau vreo fată, cărora ea le lua apărarea în mod public, să conchidă din asta că erau deja prieteni de-acum. Copilul respectiv, sau mama copilului, suna la telefon și o invita pe Haley la ei, iar pe urmă mămica lui Haley se supăra rău pe ea, fiindcă nu voia să se ducă. Însemna ca mama ei să născocească vreo scuză ca să justifice de ce Haley nu putea merge, iar pe urmă era foarte stresată din cauza asta. „De ce nu poți să spui *da* măcar o dată, mă rog?“ întreba ea. „Așa ar fi frumos din partea ta. Mai ales că nu ți-ar strica să mai ieși și tu din camera aia un pic.“ Acuzația că nu se purta frumos o jignea cumva. Dar nimic nu era la fel de liniștitor ca odaia ei, fiindcă toate rănile sufletești se vindecau acolo. Iar când avea ea chef, putea să se oprească din joacă și să citească, un lucru considerat drept o impolitețe, dacă mai era de față și un alt copil, deși regula aceasta nimeni nu i-o explicase vreodată îndeajuns de mulțumitor.

Chiar și de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun, când întreaga familie venea la masă, ea era singurul copil – ceea ce constituia un avantaj, desigur, în sensul că toate cadourile de Crăciun erau pentru ea, iar mătușile, unchii și bunicii ei păreau să fi cumpănit îndelung ce să îi dăruiască. Adulții își făceau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cadouri și ei unii altora, însă erau lucruri mărunte și anoste, așa că toți glumeau despre cât de proaste erau și cât de greu era să te gândești la un posibil cadou. Ajungeai să te sperii la ideea că o să ajungi cândva adult. Dar, pe urmă, jucau pe rând cu ea câte o partidă de *air hockey* în subsol, iar ea îi bătea pe toți cel puțin o dată, în afară de mătușa Candace, care era într-adevăr pricepută la joc și părea cu mult mai serioasă decât ceilalți.

Nu-i mai plăcea ora de engleză, din cauză că, în cadrul pregătirilor pentru clasa a patra, exersau acum o chestie numită „paragrafe analitice", interpretând lucrurile pe care le citeau, iar cumva era posibil să ți se spună că ai răspuns bine, dar totuși să nu primești un zece, ceea ce ei nu i se părea deloc corect. Ea prefera matematica, unde ori făceai bine, ori făceai greșit, iar dacă făceai bine, nu existau absurdități de genul acelei note de nouă! Științele sociale se plasau undeva la mijloc, deoarece profesorul lor, domnul Sills, încerca mereu să te păcălească să răspunzi într-un anumit fel, pentru ca apoi imediat să îți spună, de față cu toată clasa, de ce acela era în realitate răspunsul greșit. Elevii s-au prins până la urmă de metoda lui, deși, fără să o înțeleagă pe deplin, rezultatul fiind că acum ședeau tăcuți după oricare dintre întrebările lui retorice, chiar și atunci când, sau mai ales atunci când, considerau că știau răspunsul. În aprilie deja, devenise de la sine înțeles că domnul Sills, ale cărui tertipuri pedagogice fuseseră dejucate, era singurul care vorbea de la începutul orei și până la sfârsit.

– De ce există poliție? îi întreba el. În orașe, în localități ca aceasta. De ce avem polițiști?

Tăcere.

– Ca să ne protejeze? Ca să ne ferească de criminali, de oamenii răi?

Afară, în dreptul ferestrei, exista o creangă care nu se lovea de geam, decât în zilele foarte vântoase.

– De fapt, nu de aceea, spunea domnul Sills. Polițștii și polițistele sunt niște oameni foarte curajoși, e-adevărat. Însă curajul este – în fine, curajul nu spune mare lucru, în sine, așa-i? Adică, să pilotezi un avion dinadins într-o clădire este de asemenea un gest destul de curajos, dacă vrei să privești lucrurile astfel. Eu n-aș putea face asta. Nu, polițiștii sunt foarte curajoși, dar totodată sunt oameni și ei, exact ca voi și ca și mine. Cineva îi angajează, cineva îi plătește și cineva îi poate priva de locul lor de muncă, or, bineînțeles, ei au nevoie de acele joburi, au familii și copii. Prin urmare, nu ocupă acele locuri de muncă pentru a fi în slujba noastră, de fapt. Ei sunt acolo pentru a fi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în slujba oamenilor sau a organizației care i-a angajat. Și atunci, cine îi angajează pe polițiști? Pentru cine lucrează ei, cine e șeful lor? Noi suntem, corect? Populația?

Chestia asta făcea cumva parte din capitolul de studii sociale despre guvern și stat. Dar Haley, la fel ca toți ceilalți, învățase să ignore digresiunile domnului Sills, privindu-l în tăcere și, în același timp, fără să se uite prea ostentativ la ceasul din spatele lui. Dacă păreai prea interesat, te punea să răspunzi, iar dacă păreai prea plictisit, tot te punea să răspunzi. Haley își amintea de acea oră de curs doar fiindcă, după cam o săptămână de atunci, tăticul ei a întrebat-o despre asta. Tatăl ei era acasă mai des acum, lucrând în biroul lui și la computer. A așteptat-o pe Haley în capătul aleii, unde o lăsa autobuzul școlii, au mers împreună până în casă, unde i-a făcut o gustare cu felii de măr și unt de arahide, iar apoi s-a așezat vizavi de ea la măsuța din bucătărie.

– Ați avut ora de studii sociale astăzi? întrebă el.

– Azi e marți, spuse Haley. Înseamnă că da.

– Oh, făcu el, uitându-se la ea cum mânca. Cumva – poate nu îți amintești – dar cumva profesorul de studii sociale, domnul…

– Domnul Sills.

– Exact. A fost vreo oră de curs în care domnul Sills a zis ceva cum că teroriștii care au omorât atâția oameni în data de 11 septembrie, cei care au deturnat avioanele… au fost curajoși?

Haley înghiți ce avea în gură, fără să se grăbească, și ridică din umeri.

– Hm. Și tu ce ai… tu ai…, se poticni Mark, dându-și seama că nu avea, de fapt, pregătită următoarea întrebare. Ți s-a părut că era ceva ciudat?

– Tot ce spune domnul Sills e ciudat.

Mark zâmbi.

– Ciudat, în sensul de neobișnuit, sau…

– Sau cum?

– Nu știu.

Deși el începuse această conversație, acum nu-și dorea decât să scape cât mai repede din impas.

– Oricum, e adevărat, spuse Haley. Nu-i așa?

– Ce anume?

– Ce-a spus el. Poți să fii curajos și în același timp să fii rău. Apropo, tu cum ai auzit de chestia asta? De ce mă întrebi?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Păi, mi-a spus cineva de la școală. Persoana respectivă m-a întrebat dacă tu ai pomenit ceva despre asta, iar eu am spus că tu nu ne-ai zis nimic.

– Cine de la școală?

– Am uitat cum o cheamă.

– Și de ce o interesează pe ea?

– Nu știu.

Bineînțeles că Mark știa – era Karen, care încă lucra cu jumătate de normă la biroul de admiteri al școlii –, însă probabil că și-așa spusese deja prea mult. Un tată al unui alt copil din clasa lui Haley auzise despre acest incident și răscolea rahatul. Tipul cerea ca Sills să fie concediat.

– E posibil să se întâmple așa? o întrebă Karen pe Candace la telefon în acea seară.

– Sigur, spuse Candace. E o școală particulară. Nu există un sindicat al profesorilor. Consiliul de administrație poate să facă ce vrea.

Și l-au concediat într-adevăr. Fusese profesor la Mullins timp de doisprezece ani. Karen s-a uitat în dosarul părintelui care depusese plângerea și a văzut că avea trei copii înscriși acolo, plătind integral taxele școlare pentru ei. Așa îți dădeai seama că era plin de bani. A înțeles că nu exista nimeni altcineva la serviciu în care să aibă suficientă încredere încât să poată discuta despre cât de judicioasă fusese măsura adoptată. Profesorul acela spusese o tâmpenie, categoric – mai ales fiind vorba de o clasă cu copii de nouă-zece ani –, dar asta nu însemna că pedeapsa nu ar fi trebuit să fie pe măsura erorii comise.

Și, ce, tipul ăsta e un terorist acum?! i-a scris ea lui Candace pe e-mail. *Nu mai ai voie să fii un hipiot bătrân și ciudat, cu idei hippy? Era plin de tipi de genul ăsta în toată regiunea. Dar acum ce vor să le facă? Să-i trimită pe toți la Gitmo*[11]*?! La voi s-a întâmplat vreodată așa ceva?*

Acum câțiva ani, aș fi spus că totul se reduce la bani, i-a răspuns Candace în ziua următoare. *Dar în ziua de azi e vorba de altceva. Fă bine și stai în banca ta, până trece momentul.*

P.S. Am trimis mesajul acesta de pe adresa mea personală de e-mail – așa că te rog să nu îmi mai trimiți mesaje, cum a fost ultimul, pe adresa de e-mail a școlii. Nu se știe niciodată cine citește!

Dar Karen nu putea lăsa lucrurile să treacă de la sine. A încercat să sondeze opinia câtorva dintre colegii ei de birou despre cele întâmplate; toți au ridicat din umeri, și atât. Nu-și dădea seama dacă se temeau să vorbească sau dacă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

doar considerau că inechitatea măsurii nu fusese chiar atât de exagerată, încât să merite atenția lor. Karen nu voia să mai lucreze cu asemenea oameni, iar de la această concluzie până la sentimentul că nu mai voia nici ca fiica ei să frecventeze o școală cu asemenea oameni, nu mai era decât un pas.

– Ar trebui să o mutăm pe Haley de la Mullins în anul următor, îi spuse ea lui Mark o săptămână mai târziu, când erau amândoi la baie și se uitau în oglindă. Nu trebuie să îți sară mușchiul, știu și eu că nu putem face asta, de fapt. Doar am spus așa.

– Ce tot îndrugi acolo? zise Mark.

– Nu contează. Am vrut…

– Și s-o înscriem unde, la Școala elementară din Howland? Parcă ziceai că…

– Am zis că nu contează. Doar că nu îi mai respect pe oamenii aceia. Probabil, realitatea e că eu nu vreau să mai lucrez acolo, nu vreau să mai fac parte din acea structură, cel puțin nu așa, însă știu că e imposibil.

– Ce e imposibil?

– Să îmi dau demisia.

– De ce?

– Cum adică *de ce*? rosti ea în șoaptă. Fiindcă avem nevoie de bani sau de o reducere a taxelor școlare pentru Haley, ceea ce-i tot una.

– Nu avem nevoie, replică Mark. Sau nu vom mai avea nevoie în scurt timp. De fapt, nici nu știu de ce discutăm pe această temă, din moment ce eu vreau oricum ca Haley să rămână la Mullins. Spun doar că dacă tu îți dai demisia, nu ar însemna că ea n-ar mai putea să învețe acolo.

– Ce vrei să spui?

Și astfel se ajunse în sfârșit la discuția pe care el tot încercase să o aibă cu ea de vreo două luni, despre posibilitatea de a lua o a doua ipotecă pe casă, astfel încât Mark să aibă suficienți bani lichizi ca să își dezvolte afacerea, cumpărând, în partea de sud-vest a statului Massachusetts, diverse case ai căror proprietari se aflau în imposibilitate de plată sau cărora li se pusese sechestru pe ipotecă.

– Piața imobiliară capătă avânt, spuse el. În special în zona noastră. Explicația se datorează în mare parte faptului că băncile nu cer ca aconto decât un mic procent din suma totală. În unele cazuri, nici un ban în avans! Prin urmare, dacă știi unde să te uiți și dacă ai un pic de răbdare – și să spunem un pic de dexteritate în arta renovărilor –, poți să cosmetizezi casele astea, apoi să le vinzi ca pe bandă și să faci avere. Sau pur și simplu să le

******ebook converter DEMO Watermarks*******

păstrezi și să faci avere pe viitor. Acum este momentul propice. Ții minte, așa am luat și noi casa asta, și nu a fost prea rău, nu? E nevoie doar de o rezervă de bani cash, ceea ce poate părea mult ca sumă, însă în termeni de risc/recompensă e o nimica toată.

Karen era aplecată deasupra chiuvetei, cu robinetul deschis, așa că Mark era acum singura figură din oglindă.

– Să-ți dau un exemplu, continuă el. Weekendul trecut, am cumpărat o clădire la o licitație de stat, în Becket. Proprietarul anterior făcea trafic de droguri de-acolo, așa că imobilul a fost pus sub sechestru. Dar e vorba de guvern, da, or guvernul nu se pricepe la afacerile imobiliare, interesul lor fiind doar să se descotorească de această proprietate. Așa că am ajuns să cumpăr casa aceea la un preț de aproximativ patruzeci la sută din cât valora acum patru ani. Și valoarea nu face decât să crească. Prin urmare, noi putem vinde casa oricând vrem, însă cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai bine, da? Și uite aici numai, aveam pusă deoparte taxa de facultate pentru Haley.

– *Noi?* spuse Karen. Nu înțeleg. Cu ce bani ai cumpărat acea casă?

– Cu bani cash, spuse Mark. Atât de ieftină a fost.

– Bani cash de unde, din contul tău bancar? Banii de la lucrările pentru Hadi, banii aceia?

Nu voia să îi spună de ce i-ar fi fost foarte dificil să obțină un credit în momentul de față. Ca să îi explice, ar fi însemnat să se întoarcă în trecut și să îi povestească despre ceea ce se întâmplase în urmă cu aproape doi ani, când, dintr-un ciudat sentiment de compasiune posttraumatică, îl lăsase pe un străin să își petreacă noaptea în camera lui de hotel din New York, un lucru pe care ar fi trebuit să i-l povestească la vremea respectivă, însă acum era prea târziu, fiind și-așa destul de supărată oricum.

– Nici măcar nu ai vrut să mă întrebi și pe mine mai întâi?! spuse ea.

– Fac eu așa ceva de obicei? Treburile firmei mele mă privesc pe mine, de obicei nu e nevoie să cer aprobare de la tine sau de la altcineva pentru deciziile pe care le iau, nu crezi?

– Și acum te-ai împrumutat în contul acestei case. Fir-ar a naibii de porcărie!

– Nu, nu e așa. Și, tehnic vorbind, nici nu ar fi cazul. E complicat. Dar dacă tot nu înțelegi, nu pricep de ce nu m-ai crede pe cuvânt.

– Nu pricepi?!

– Piața imobiliară este exact ca oricare alta. Nu e nevoie să fii vreun

******ebook converter DEMO Watermarks*******

clarvăzător pentru asta; dacă nu te panichezi atunci când toți ceilalți se panichează, poți să te umpli de bani. Am discutat cu Phil Hadi despre toate astea. Spunea că, în orice activitate, trebuie să îți iei un pic de distanță față de ceea ce faci, ca să poți vedea întregul, asta dacă vrei să ai succes, dacă vrei să profiți de tendințe, și nu să fii o victimă a lor.

Tot ce spunea era menit să o liniștească, dar vedea pe fața ei că era din ce în ce mai îngrozită. Mark simțea că nu mai suportă.

– Știi, aș înțelege dacă nu ai fi de acord cu planul meu de afaceri, sau cu analiza mea de piață, sau ceva de genul ăsta. Chiar dacă ar contrazice opinia unor oameni care așa își câștigă existența, apropo, oameni care sunt plătiți să știe despre ce vorbesc. Însă tu ți-ai format deja părerea. De ce ești atât de speriată? Te plângi de viața pe care o ducem, dar atunci când eu încerc să fac tot ce se poate ca să ne ridicăm la un alt standard, ești incredibil de negativistă. De ce?

– Vei da greș, spuse ea, pe negândite, și își acoperi gura cu palma.

Asta-i femeia cu care sunt însurat? își spuse Mark în sinea lui. Ea e partenera mea de viață?

– Adică, nu te înțeleg deloc, continuă ea. Nu a trecut prea mult timp de când am pierdut aproape tot.

– Bun, în primul rând, asta e diferența între niște tipi precum Hadi și restul lumii. El pierde de zece ori mai mult decât am încasat eu zi de zi, însă câștigă totul înapoi și în plus chiar, dar știi de ce? Fiindcă el nu privește în urmă. Învață din greșelile lui, însă nu e speriat de ele. Trecutul rămâne de domeniul trecutului.

– Oh, Dumnezeule, zise Karen.

– Și în al doilea rând, există o mare diferență între a pierde ceva și a ți se fura ceva. Cred că înțelegi asta, da?

– Așa e lumea, plină de oameni care vor să te fure. Ce te face atunci să crezi că nu se va întâmpla și de data asta?

– Faptul că sunt mai deștept. Nu mai am atâta încredere în oameni. Nu las pe nimeni să se ocupe de treburile de care mă pot ocupa eu. M-am schimbat. Tu nu crezi că oamenii se pot schimba?

– Nu, nu cred, spuse ea. De la o zi la alta, semăn din ce în ce mai mult cu mine, așa cum am fost dintotdeauna, iar tu la fel.

Karen plângea, iar el intui acolo un avantaj pe care să-l poată specula.

– Chiar ai putea să o privezi pe Haley de ceea ce îți dorești pentru ea, doar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fiindcă ești atât de obsedată de cel mai catastrofal scenariu cu putință? spuse el, prinzând-o cu blândețe de brațe. Spui că vrei o schimbare. Hai să ne schimbăm atunci. Hai să îndrăznim să fim optimiști o dată în viață. De dragul lui Haley.

Nu era nimic de făcut, nici o modalitate de a-l opri. În lunea următoare, Karen și-a dat demisia de la Mullins; au fost surprinși, fără să-i deranjeze însă prea mult, din moment ce perioada înscrierilor se încheiase, și poate din acest motiv au avut amabilitatea de a prelungi reducerea taxelor pentru Haley până la încheierea anului școlar. Trei săptămâni mai târziu, Karen și-a luat un alt job, treizeci de ore pe săptămână, ca secretară în cadrul departamentului de dezvoltare al Casei Caldwell, chiar în oraș. Era plătită cu 18 000 de dolari pe an, suma aproape integrală a noilor taxe școlare pentru Haley, ceea ce, dintr-un anumit motiv, conta mult pentru Karen. Totul se întâmplase rapid, dacă nu chiar spontan; citise la anunțuri în *Gazette* că angajau o secretară, îi sunase, se dusese acolo în aceeași zi și acceptase postul, fără ca măcar să se mai consulte cu Mark. Dar exact asta și voia, de fapt: să facă un pas important, fără să se consulte cu el. Bineînțeles că el nu i-a dat nici măcar satisfacția de a se înfuria. I se părea nemaipomenit. Nu datorită banilor suplimentari, ci fiindcă astfel ea putea să iasă mai mult din casă, să aibă o ocupație, să interacționeze cu oamenii. Lui Karen îi venea să-i tragă un pumn în față.

Ce-i drept, salariul ei nu conta. O mie cinci sute de dolari pe lună, impozabili, nu reprezentau nici un fel de protecție în fața dezastrului latent în zecile de mii de dolari cu care firma lui Mark se îndatorase acum – Karen nici măcar nu știa cifra exactă. Era doar un fel de pavăză, o supapă de siguranță, o cale de evadare. Mark nu avea să o tragă în jos odată cu el dacă se prăbușea din nou, iar ea se temea că așa avea să se întâmple, ceea ce a determinat-o să își refacă viața cotidiană, ca să fie pregătită pentru o asemenea eventualitate.

Mai fusese o singură dată la Casa Caldwell, pe vremea când Haley avea doi ani, iar Karen era mereu în căutarea unui nou spațiu în aer liber, unde fetița să poată alerga de colo colo, în deplină siguranță. S-au dus împreună cu Whitney Reed și fiica ei, de fapt la recomandarea lor, întrucât Whitney îi spusese că ea și Kristine mergeau acolo aproape în fiecare săptămână când era vreme frumoasă. Puteai să obții un permis de intrare pentru grădinile muzeului, ceea ce pe atunci costa doar opt dolari; nu aveai voie să intri în clădire, însă poate că era mai bine așa, având în vedere ce exponate de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

porțelan fin sau alte obiecte de artă aveau înăuntru, fiind de aceea prea riscant să lași un copil de doi ani să circule nestingherit pe-acolo. Întreaga expediție fusese un dezastru. Firește că interiorul conacului era singurul lucru pe care Haley ar fi vrut să-l vadă, mai ales după ce i s-a explicat că nu avea voie. Florile adevărate nu i s-au părut mai interesante – ba poate chiar mai puțin – decât propriile ei desene sau picturi cu flori. A alergat glonț pe peluza frumos îngrijită, spre straturile de flori, pe care s-a apucat să le smulgă din rădăcină, ca să i le dăruiască lui mami, după spusele e, iar când o cucoană uscățivă și furioasă s-a năpustit spre ele, Karen a luat-o pe Haley pe sus și, în timp ce fata zvârlea din picioare în aer, a cărat-o spre pătura așternută în mijlocul pajiștei, unde a trebuit efectiv să o imobilizeze, în timp ce copila se zbătea și urla cu foc. Fusese înfiorător. Kristine stătea și se juca foarte cuminte, murmurând încetișor, de parcă ar fi fost un îngeraș sau doar mai săracă cu duhul.

Casa propriu-zisă (Karen s-a prins repede că nici una dintre persoanele care lucrau acolo nu se refereau la ea ca fiind un „conac“) era încălzită sporadic, însorită intermitent, foarte curată și de proporții colosale; treburile zilnice ale fundației se desfășurau în niște cămăruțe din spatele bucătăriei, birouri de câte o persoană, la origine folosite de către servitorii principali. Nici Karen și nici colegii ei – un „director de dezvoltare“, un „șef al serviciilor pentru clienți“, un „supervizor horticultor“, șefii personalului de întreținere a casei și a terenului – nu erau angajați cu normă întreagă, însă orarul fiecăruia era astfel aranjat, încât măcar o persoană să poată fi prezentă acolo pentru a răspunde la telefon în timpul programului de lucru. Timp de ore în șir în unele zile, cel puțin până în iunie, când grădinile se redeschideau oficial pentru vizitatori, Karen era singura persoană din casă, dactilografiind corespondența care îi fusese lăsată, răspunzând la întrebările trimise prin e-mailul afișat pe website. În unele zile, când suna telefonul, tresărea speriată.

Își aducea o gustare la pachet și, după ce mânca și se spăla pe mâini, dacă îi mai rămânea timp – respecta convenția pauzei de o oră la prânz, chiar și în zilele când era singură –, dădea o raită prin încăperile goale, rămânând în spatele frânghiilor dincolo de care doar cei de la curățenie aveau voie să treacă, și admirând paturile vaste cu baldachin. În extrasezon, paturile nu aveau așternuturi, lăsând la vedere niște saltele moderne învelite în plastic, care păreau o anomalie în acel spațiu; totuși, așa dezgolite cum erau, paturile îi sugerau lui Karen că niște oameni muriseră cândva acolo. Era, de asemenea, și camera de lucru a lui Winston Caldwell, în care existau două secretere cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

rulou, ca pe timpuri, un birou lăsat deschis, iar celălalt rămas închis pentru totdeauna. Cu cât Karen se afunda mai mult în imensitatea etajelor de sus, cu atât neliniștea ei creștea, mai cu seamă la gândul că ar fi putut să sune telefonul și că nu ar fi avut timp să alerge până la parter ca să poată răspunde.

A citit toate broșurile, a ascultat la biroul ei toate ghidurile audio, încercând să asimileze informațiile, astfel încât, dacă i-ar fi pus careva vreo întrebare, să aibă răspunsul pregătit. Năzuia să cunoască îndeaproape acea casă, să aibă chiar sentimentul că locul acela i-ar fi aparținut cumva, însă asta mai ales fiindcă își dorea să fie competentă în munca pe care îl făcea. Nu era genul de persoană care să se fi mulțumit cu jumătăți de măsură. Istoria propriu-zisă nu i se părea prea fascinantă. Doar niște oameni bogați, cu o casă mare la țară. A încercat să se lase înduioșată de faptul că nu avuseseră copii, însă i se părea cam prea de tot să tratezi drept o tragedie faptul că acești oameni, care se bucurau aproape de orice privilegiu imaginabil, nu avuseseră o viață complet lipsită de nenorociri. Privea afară, pe fereastra de lângă birou, la pajiștile de smarald și la straturile de flori mărginite de borduri negre, pe unde hoinăreau diverși gură-cască. Dacă așa ceva s-ar fi întâmplat pe vremea când bătrânul Caldwell mai trăia, probabil că ar fi dat ordin să fie împușcați pe loc. Dar ce mai contau proprietățile după ce mureai? Îi trimise un mesaj lui Mark, ca să fie sigură că avea să o aștepte pe Haley, când o aducea autobuzul din tabăra de zi. Mark lucra mai mult de acasă în acea perioadă; nu era nevoie să-i mai reamintească, însă ea se simțea mai bine așa.

Sunt pe fază, îi răspunse Mark. Îl invitase pe fratele lui, Gerry, la masa de prânz, care nu se încheiase încă; prin urmare, se bucură că îi adusese aminte, deși nu prea știa cum să îl scoată pe Gerry din casă, până venea Haley. Pentru început, să nu-i mai dea bere, decise el.

– Bun, ca să tragem o concluzie, spuse Mark, regretând imediat când văzu expresia jignită și agresivă de pe fața lui Gerry, nu poți veni cu nici un fel de capital în această afacere, și, sincer, eu de asta am nevoie cel mai mult în momentul de față. Însă, în general, tu cunoști mai bine decât mine piața imobiliară de aici.

– Cu mult mai bine.

– Și creditul tău e solid? Dacă am avea nevoie să facem tranzacții, cum ar fi niște tranzacții bancare, pe numele tău?

Gerry se uită pieziș la el.

– Mai m-ai întrebat asta deja, spuse el. Nu înțeleg de ce. Nu-mi convine că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sunt anumite riscuri la care tu nu vrei să te expui, însă ești fericit să mă expui pe mine.

– Nu-i vorba de asta, spuse Mark. Uite. Dar asta rămâne între noi doi. Am fost victima unui fel de furt de identitate. N-am pierdut bani deloc, însă în privința creditelor și a conturilor bancare, în fine, a fost un coșmar. Am încercat să-mi schimb tipul de abonament la telefonul mobil, dar n-am putut să obțin nici asta măcar.

– Faci mișto de mine.

– Nu. Dar e ceva temporar. La un moment dat, în curând, toate restricțiile astea vor fi ridicate.

– N-ai idee cum s-a întâmplat?

Pentru o fracțiune de secundă, Mark își imaginează că i-ar putea povesti totul fratelui lui.

– Nu, deloc, spuse el. Bun, oricum, nu am bani cash cu care să-ți plătesc un salariu până nu începem să încasăm fonduri. Va trebui să convenim asupra unui procent din afaceri care să îți aparțină.

– Adică să fim parteneri, zise Gerry, ca să-l provoace.

– Într-un fel. O afacere de familie.

– Mami și tati.

– Nu, Doamne ferește, nu i-aș băga pe ei în chestia asta. Doar tu și eu.

– Glumeam, zise Gerry. E doar așa, o expresie. O afacere de familie, o organizație de tip mami-și-tati. Presupun că tu ai fi tati, în scenariul ăsta, iar eu aș fi mami, da? Ce zici, spuse el, ținând între degete gâtul unei sticle și bălăbănind-o sugestiv, mai bem una?

– Știi, Haley vine cu autobuzul peste câteva minute, așa că n-aș vrea să fiu mai abțiguit decât sunt deja.

– Ah.

– De fapt, e timpul să mă duc să o iau, spuse Mark.

– Trebuie să te duci să o iei? De unde? Credeam că autobuzul…

– Doar din capătul aleii.

Gerry ridică din sprâncene.

– Din capătul aleii, de unde sunt cam treizeci de metri până aici?! Dar ce, ea nu poate să vină singură pe jos?

– Sigur că poate. Însă îi place să mă vadă acolo și, sincer, și mie îmi place, așa că mai scutește-mă.

Gerry dădu ochii peste cap, îi ținu ușa fratelui său și o porniră amândoi pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

alee. Plouase toată dimineața și, cu toate că lumina era suficient de puternică acum pentru a proiecta umbrele lor, viața nevăzută care îi înconjura – păsărelele și insectele – rămânea tăcută. Gerry regreta că nu se încălțase cu cizme. În același moment, suprinseră amândoi cu coada ochiului, mult în stânga lor, străfulgerările de lumină galbenă prin desișul verde, când autobuzul școlii încetini ca să cotească la intersecția aflată la câteva sute de metri distanță.

– Bun, spuse Gerry, să știi că dacă vrei într-adevăr să scoți niște bani din chestia asta, ce ai de făcut cu aceste case cumpărate ieftin e să le închiriezi.

– Da?

– Da. Altminteri, e doar o investiție irosită, dacă nu faci decât să le păstrezi. Plus taxe. Și există tot soiul de scutiri de taxe și altele, de care poți beneficia, dacă închiriezi anumitor categorii de oameni.

– Pe bune? Vezi, știam eu că ideea e bună.

O fază tipică pentru Mark, se gândi Gerry: gata imediat să-și însușească ideea altuia. Păcat că nu era și Candace acolo, ca să audă asta.

Nepoata lui se arătă bucuroasă și, în mod ciudat, deloc mirată să-l vadă; se întoarseră pe alee, spre casă, legănând-o de brațe deasupra băltoacelor, iar când intrară înapoi în casă, Gerry simți că îi cam pierise cheful să mai rămână. Își înșfăcă scurta, spuse la revedere și se urcă înapoi în mașină, pornind spre casă. Ceva în subconștientul lui îl tot avertiza că era o greșeală să se implice în vreo afacere cu fratele lui, nu fiindcă Mark nu ar fi fost un tip deștept, ci fiindcă o asemenea întovărășire ar reînvia și ar exacerba în mod inevitabil tot ce era mai rău în relația lor. Altfel spus, tot ce era mai rău la Mark: avea un aer condescendent și superior, fără să-i treacă vreodată prin minte că ar putea să greșească uneori sau că era posibil ca altcineva să fie mai documentat decât el pe o anumită temă. Pe de altă parte, însă, Gerry avea nevoie de bani, chiar și de promisiunea acelor bani. În plus, nu voia să fie ipocrit: citise mult în ultima vreme despre destrămarea structurilor familiei tradiționale, iar dacă ideea aceasta i se părea îngrijorătoare, nu putea să o ignore când venea vorba de viața lui.

În ultima vremea, își petrecuse cea mai mare parte din timp lucrând la blog, ceea ce desigur nu era o îndeletnicire de unde să scoată bani, cel puțin deocamdată. Auzise de bloguri care deveniseră rentabile financiar. Tipul de la Little Green Footballs avea acum reclame peste tot pe blogul lui. Desigur, temele abordate de acel site erau naționale, nu locale, așa că și audiența era tot

******ebook converter DEMO Watermarks*******

națională. Gerry se limita în general la politica locală, deocamdată – nu însemna că se temea să acuze alte figuri publice de la Washington sau de oriunde, când era necesar, însă trebuia să te diferențiezi cumva, or dacă te luai, să zicem, de Michael Moore sau de Dan Rather, erai și tu doar unul dintr-un milion de oameni spunând același lucru. Voiai asta – adică să faci parte dintr-o mișcare –, însă trebuia totodată să ai personalitatea ta distinctivă. Nu era simplu. Trebuia să găsești o nișă și să încerci să ți-o însușești, un principiu fundamental al oricărei afaceri, chiar dacă aceasta nu era o afacere tipică. Ocupa un fel de tărâm infernal, situat între jurnalism și jurnal intim. Era ceva cathartic, dar nu puteai să aluneci prea mult în catharsis. Era dificil, uneori, să decizi cui te adresai. Gerry era anonim – folosea pseudonimul PC Barnum, iar blogul lui se numea Workingman's Dread, referință la Grateful Dead[12], pe care cumva o regreta acum, însă nu puteai să schimbi când aveai tu chef numele blogului, dacă voiai ca oamenii să te poată găsi prin vastele stepe ale internetului. Nu o dată, Gerry șterse articole întregi de pe site, deoarece se transformaseră în niște diatribe furioase atât de impregnate de detalii personale, încât un cititor local isteț ar fi putut deduce cine era PC Barnum. Dezvăluirea identității sale era un lucru pe care el nu-l dorea, cel puțin deocamdată. Pe de o parte, din pură convenție internautică, însă pe altă parte din intuiția că, dacă nu aveai un nume, la care oamenii să își poată raporta diversele lor judecăți de opinie și idei preconcepute, atunci erai mai credibil ca voce a poporului.

Sarcinile administrației locale erau atât de simple, încât nimeni nu se sinchisea să remarce cât de prost se ocupau reprezentanții lor aleși de niște lucruri care nu ar fi trebuit să pună probleme. Acesta era paradoxul pe care Gerry voia să îl scoată în evidență. Iar dacă ar fi vorba despre Gerry Firth versus Maeve Brennan, atunci toți ar considera că era o bârfă, însă dacă era vorba despre Maeve Brennan versus vocea cetățenilor, lucrurile căpătau mai multă greutate. De aceea prefera el să nu își dea numele. Nu din lașitate, cum susținea unii dintre comentatorii lui. Câțiva dintre cei aproximativ douăzeci de vizitatori fideli ai blogului său erau atât de ageamii în materie de internet, încât își foloseau numele lor adevărate; iar Gerry trebuia să-și înfrângă impulsul de a le spune ceva de la obraz sau să le zgârie mașina sau să comită vreo altă formă de răzbunare măruntă, când se întâlnea cu ei, întâmplător, în oraș.

Folosind pseudonimul PC Barnum, își putea permite să sară un pic calul,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

uneori, în atacurile lui personale la adresa diverșilor oficiali din Howland. Dar de ce să nu sară calul? Zgomotul de fond al indiferenței oamenilor era atât de sonor, încât trebuia să strigi ca să îl acoperi și să te faci auzit. În afară de asta, Maeve Brennan îl scotea, efectiv, din sărite. O cunoștea, dar așa cum fiecare se cunoștea cu fiecare în Howland. Nu o iertase niciodată pentru majorarea neprevăzută a impozitului pe casă, care picase în cel mai prost moment cu putință. I se părea o manevră specifică unei grupări de crimă organizată. Iar taxele erau o hoție, dacă te gândeai bine: tu plăteai, indiferent cât ți se spunea să plătești, ca o reacție la amenințări, pentru a nu se face uz de forță împotriva ta. Într-un fel, era mai umilitor când se făcea mai puțin uz de forță. El îi plătea mai mult Unchiului Sam[13] decât orașului Howland, cu mult mai mult. Însă impozitele din Howland erau acelea care îl făceau pe el să se simtă ca o cârpă, ca pe un om care accepta orice.

Verifică mai întâi comentariile la articolul postat anterior. Trecuseră doar două zile de când îl publicase. Oricum, era jenant să nu aibă decât patru comentarii, mai ales când unul dintre ele era un robot, îndemnând lumea să facă bani lucrând la domiciliu, iar un altul era de la sora lui, Renee, care locuia tocmai în Colorado Springs. Ea era un cititor fidel, asta era cert, și tot ea era singurul membru al familiei căruia îi povestise de existența blogului. Viziunea lor politică era similară – deși ea era mult mai implicată în ceea ce el considera a fi niște prostii à la Anita Bryant[14] despre NAMBLA[15] și alte absurdități fantomatice –, însă mai mult decât atât, era pur și simplu mai ușor să aibă de-a face cu ea prin e-mail și articole pe blog; din cauză că locuia departe, din cauză că nu o mai văzuse de aproape cinci ani, Renee întruchipa mai degrabă ideea de soră.

Spune-o răspicat! scria ea în comentariul ei. *Lipsa de protecție a frontierelor este o rușine pentru națiune, cu atât mai mult acum, cu permanenta amenințare a unor atacuri teroriste. Însă liberalii preferă să ne pună viața în pericol decât să nu mai recruteze în continuare noi votanți. Urmează acordarea rapidă a cetățeniei – o să vedeți.* Nu trebuise niciodată să îi ceară să nu se dea de gol pe site că erau rude; Renee știa instinctiv că Gerry ținea să fie luat în serios. Totuși, citind cuvintele ei, știa că acest sprijin nu venea de la vreun străin căruia îi plăcuseră cuvintele lui, ci de la sora lui care îl iubea, iar asta îl făcea să se simtă, din păcate, mic și neînsemnat. Avea să spună răspicat totul, fir-ar să fie. Dacă oamenii nu te auzeau, însemna că nu vorbeai suficient de tare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nivel roșu de alertă! scria el. *Cam asta este situația acum în Howland, pe măsură ce se apropie pseudoalegerile din toamna aceasta. Oh, știu, toată tărășenia asta cu gama de culori a nivelului de alertă este în primul rând o sperietoare guvernamentală clasică. Este o stratagemă de care guvernanții se folosesc pentru a ne menține docili, ori de câte ori vor să ne mai priveze de vreuna dintre libertățile noastre. Hei, PC, ai mai scris despre asta! veți spune voi. Adevărat. Dar exact asta este ironia pe care încerc să vă fac s-o înțelegeți: ei vă sperie și vă montează într-un asemenea hal vizavi de presupusele hoarde de musulmani cu bombe în chiloți, ca să vă aburească să nu mai vedeți amenințarea reală, amenințarea autentică, aflată sub ochii voștri, iar acea amenințare sunt chiar ei.*

Era un pic cam încâlcit, însă când a citit din nou de la capăt, i s-a părut logic, așa că a continuat în același spirit. Încerca să nu revizuiască prea mult. A corecta ceea ce scriseseși, în afară de greșelile de ortografie bunăoară, era doar o manifestare a fricii. Totul ieșea cel mai sincer la prima mână.

Statul este Washington, desigur, însă Statul nu va avea astâmpăr până nu se va băga adânc în viețile noastre, iar asta se întâmplă la nivel local. Și hai să nu ne mai ascundem după degete, dragi cititori: nu suntem noi genul de oameni care să ne suim în autobuz, să ne ducem la Washington și să mărșăluim în cerc pe Esplanada Națională[16]*, fără să realizăm nimic, decât eventual să ne facem iluzia că ne-am fi apărat drepturile. Nu: apărarea drepturilor noastre începe la nivel local, exact aici. Prin urmare, haideți să analizăm aceste alegeri. Noi alegem doar șase oficiali în acest orășel: secretarul general, trezorierul, perceptorul și cei trei consilieri locali (nu, nu voi spune „consilieri și/sau consiliere", mulțumesc frumos), printre care și „dragul nostru conducător", președintele consiliului local al orașului Howland. Și, oameni buni, deși pare incredibil, în toate cele șase „curse" menționate, persoana care candidează nu are nici un contracandidat. Nu, stați un pic – cinci, nu șase; vom avea voie să alegem o nouă marionetă de consilier, dar asta doar fiindcă celălalt titular a murit. Norocul nostru!*

Nu există contracandidați, întrucât nimeni altcineva din oraș nu vrea de fapt acele posturi, și e de înțeles. Altfel spus, ce om întreg la cap ar vrea, în loc să facă o muncă cinstită și onorabilă, să devină Preceptorul orașului*?! Cine iubește „Statul" atât de mult, încât să vrea să lucreze cu devotament pentru a-l susține, pentru a deveni o parte din el? Eu, unul, nu! Din acest motiv, ne trezim cu incompetenții pe care îi avem. Este un cerc vicios: cu cât guvernanții noștri*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

își fac treaba mai prost, cu atât și numărul idioților care să vrea să lucreze pentru stat este mai mic.

Dar acum e momentul, cetățeni ai orașului Howland! Aceasta este o chemare la arme! Trebuie să pătrundem în interiorul mașinăriei, pentru a putea să începem să o sabotăm și să o dezmembrăm din interior. Iar locul de unde trebuie să pornim este actualul președinte al consiliului local, acel munte de incompetență, acea cotoroanță logodită cu Statul, acea scorpie de profesoară, care și-a petrecut toată viața adeverind maxima: cei care nu pot face treaba îi învață pe alții cum se face! În nici jumătate de mandat, această sfântă protectoare a incompetenței a pus la pământ modestele finanțe ale orașului și a reacționat în singurul mod pe care îl știu cei de teapa ei: majorând taxele voastre. A lăsat să-i scape Casa Caldwell, printr-un vid legislativ, astfel încât ei nu trebuie să plătească bani pentru a fi aici, chiar dacă noi trebuie să plătim bani ca să mergem acolo, ceea ce a dus la tăierea veniturilor alocate câtorva servicii de bază ale orașului, cum ar fi lucrările de deszăpezire sau îngrijirile acordate bătrânilor, deși acestea din urmă nu ar trebui, de fapt, să fie de competența statului, însă aici e un subiect pentru un alt articol pe blog. De fapt, chiar și folosirea plugurilor de zăpadă ar fi mult mai eficientă și rentabilă ca activitate în sarcina unor firme private… Dar oricum! Femeia își încasează salariul și compensează pentru greșelile ei financiare reevaluând arbitrar casele noastre. Unde credeți că se va ajunge în felul acesta, dragi cetățeni? O să vă reevalueze casele până când veți ajunge să nu vi le mai permiteți, iar atunci vi le vor lua și poate vor consimți să vi le închirieze tot vouă.

Afară cu ea! Trimiteți-o la azilul de bătrâni unde îi e locul! Poate să se ocupe de comitetul social de acolo, poate chiar să cheltuiască excesiv la Bingo, într-un loc unde electoratul ei este prea dement ca să observe cât îi costă greșelile ei.

Dragi cetățeni, unul din manechinele acelea folosite la testele auto n-ar fi făcut, literalmente, un asemenea prăpăd în această funcție, în anul care a trecut. Avem nevoie de cineva care să iasă în față și să o mătrășească, doar pentru un mandat, deoarece cu siguranță un mandat este suficient de lung pentru a începe dezmembrarea aparatului inutil și birocratic, pe care acești aparatcici continuă să îl contruiască și să îl consolideze. Și-atunci, statul, națiunea, omenirea vor fi luat notă de faptul că noi putem, într-adevăr, să supraviețuim și singuri! Howland va fi polobocul în care aparatul birocratic se va îneca!

A recitit rapid articolul, scuturând din degetele anchilozate, și a apăsat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

„Post“. Două săptămâni mai târziu, un link spre articolul de pe blog i-a fost trimis prin e-mail perceptorului de către un amic de-ai lui, cu mențiunea: „Nu e vorba de tine, nu? Tom Paine înviat din morți[17] lol“; iar perceptorul, după ce a citit o dată rapid articolul și apoi a doua oară mai atent, i-a trimis linkul mai departe lui Maeve Brennan, pe care nu putea să o sufere. Maeve a citit articolul în biroul ei din primărie, s-a ridicat în picioare, a închis ușa și s-a așezat să-l citească din nou, frecându-se la ochi.

Era un oraș mic, unde fiecare se afla în treabă băgându-și nasul unde nu-i fierbea oala, în ciuda unei profunde prezumții de autosuficiență tipice yankeilor. Desigur, era posibil să afli cine scria asemenea aiureli înveninate, fără ca măcar să fi avut curajul să se semneze cu numele lui. Dar ea nu simțea nevoia să investigheze, nici să dea de urma dușmanilor ei și să-i înfrunte, sau măcar să știe cine erau. Adevărul era că nu nega nici ea faptul că nu făcea o treabă prea grozavă ca președinte al consiliului local. Era un post dificil. Era dificil să porționezi bugetul orașului, astfel încât toți să fie mulțumiți; era greu să asiguri serviciile publice necesare și, de asemenea, să le acoperi costurile, chiar și în perioadele bune, darămite într-o perioadă nu tocmai favorabilă, precum cea de acum. Funcția necesita bonomie și cruzime, trăsături pe care ea nu le avea. Știa asta prea bine. Ceea ce o jignea însă profund era virulența invectivelor. S-ar fi așteptat ca vecinii ei, văzând eforturile pe care le făcea într-o funcție după care nu umblase niciodată, să fi fost cât de cât solidari cu ea. Dar vremurile de restriște scoteau tot ce era mai urât din oameni, se părea, iar internetul era ca un perete uriaș dintr-o toaletă publică, unde puteai să-ți reverși toată ura de care erai capabil.

Până la alegeri mai erau cam trei săptămâni și un pic. Dacă o eliminau prin vot, ar fi fost dezamăgită, dar totodată, în adâncul sufletului, ar fi răsuflat cumva ușurată. Nu exista nici un fel de campanie electorală, bineînțeles. Existau, spre stânjeneala ei, pancarte cu numele și chipul ei pe ele, de fapt o cutie întreagă care apăruse, fără să fi fost solicitată, de la vreun sediu de partid din Boston. Vreo șase dintre ele au fost luate acasă de angajații Primăriei, care le-au înfipt în iarbă pe străzile unde locuiau, însă majoritatea pancartelor au rămas în cutie. După ce Maeve a văzut vandalizată una dintre pancarte, n-a mai lăsat pe nimeni să ia vreuna din cutie. A trebuit să negocieze contractul pentru sarea necesară drumurilor în iarna următoare, cu un bătrân scandalagiu, roșu la față și urâcios, din Pittsfield, care nici măcar nu auzise că Marty murise și care a ieșit din Primărie cu un rânjet disprețuitor pe față,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sugerând că o trăsese pe sfoară, ceea ce probabil așa și era. Nu-i mai plăcea nici măcar să se ducă peste drum, la Undermountain, deoarece, deși bucătăreasa și ospătărița îi zâmbeau încă, zâmbetele lor nu mai erau la fel ca înainte.

– Știi, îi spuse perceptorul într-o dimineață însorită, dar geroasă de la sfârșitul lui octombrie, stând în ușa biroului ei și mestecând dintr-un sendviș de la Dunkin' Donuts de pe Șoseaua 7, nici măcar nu trebuie să ocupi funcția asta, dacă nu vrei.

– Ce te-a apucat să-mi spui așa ceva? îl întrebă Mave.

– Poate fiindcă n-am văzut niciodată o persoană căreia să-i displacă atât de mult jobul pe care îl are, spuse el. Și iată, acum ai prilejul să te retragi. Dacă nu ai grijă, o să te trezești agățată de postul ăsta încă patru ani.

Dar cine mi-ar lua locul? se gândi ea, însă pe urmă se dumiri subit.

– Vrei funcția pentru tine, spuse ea.

Tipul ridică din umeri și rânji, cu resturi de ou printre dinți.

Era sătulă de oameni și de ambițiile lor, prea sătulă ca să se mai simtă ofensată în mod special.

– O să mă gândesc la asta, îi zise ea. E încă timp, legal vorbind, să te înscrii pe buletinele de vot?

– Oh, da, e timp suficient, spuse el. Regulamentul prevede că putem accepta candidați până la ședința generală cu alegătorii.

Ședința generală se ținea în joia dinaintea scrutinului, în micul amfiteatru din clădirea Primăriei, situat pe același culoar cu încăperea unde stăteau ei acum. Maeve se duse acasă în acea seară și se uită la *Survivor*, fără să o intereseze prea mult, de data asta, care era deznodământul. Din păcate, știa prea bine că pregeta în privința funcției doar fiindcă avea nevoie de salariu. Maeve avea șaizeci și unu de ani și nici o altă posibilitate de a câștiga bani altfel. Și Marty Solomon, fir-ar el al naibii, cum murise așa, pe nepusă masă. Să fi fost și el un pic mai cumpătăt la capitolul prăjeli, și problemele ei de-acum ar fi fost încă ale lui. A doua zi, o sună pe Abigail Bogert, care edita *Howland Gazette* și semna săptămânal cel puțin două dintre articolele de pe prima pagină, și îi spuse că, dacă Abigail îi făcea cinste cu un dejun la localul acela elegant care tocmai se deschisese în locul restaurantului Benihana, Maeve ar putea să-i furnizeze în premieră o știre senzațională.

Abigail era mai degrabă îngrijorată decât entuziasmată. Știrile senzaționale, în general, nu o prea interesau; conducea *Gazette*, care apărea săptămânal

******ebook converter DEMO Watermarks*******

încă din 1887, într-o fragilă coaliție cu administrația locală și întreprinderile mai stabile. Era devotată localității lor – *Gazette* exista pentru a promova orașul, pentru a-l stimula, pentru a-l însufleți, și nu pentru a-l critica. Totuși, ziarul în sine supraviețuia la limită. Imperativul lui Abigail era să fie pe placul cititorilor, și asta îndeajuns încât să poată amâna cât mai mult ziua fatală, când unul sau mai mulți agenți de publicitate fideli ar începe să se retragă. Dar, deși toate aceste chestiuni erau stresante pentru ea, din punct de vedere etic nu i se păreau nicidecum dificile. Își dorea ca orașul să prospere și voia ca ea să prezinte acest progres în cel mai favorabil mod cu putință. Nu îi plăceau deloc confruntările, nici în paginile ziarului și nici în viața ei personală.

De aceea inima începu să-i bată mai tare, când Maeve îi comunică, pe un ton cam lacrimogen, decizia ei prin care împingea administrația locală într-o stare de relativ haos. Până la alegeri, mai erau două săptămâni – douăsprezece zile de când apărea următorul număr din *Gazette*, prin care știrea avea să ajungă aproape la tot electoratul. Abigail urma să o mai dea ea din condei, ca să nu alarmeze prea mult oamenii.

– Abby, în fond eu n-am candidat niciodată pentru funcția asta, știi și tu, spuse Maeve.

Abigail puse pe masă pixul și carnetul de notițe, încercând să mănânce ce i se adusese. Era o chestie cu ferigi în ea.

– N-am spus niciodată că eu aș fi fost persoana cea mai calificată, continuă Maeve. Am fost doar singura care s-a oferit. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca treburile să meargă bine. Nu merit ca toată lumea să fie furioasă pe mine. Nu e vina mea dacă finanțele orașului se duc de râpă acum.

Abigail privi în jur, ca să se asigure că nu auzise nimeni. Restaurantul era cam pe jumătate plin, însă ea nu recunoștea pe nimeni.

– Cum e supa? spuse ea, vrând să schimbe subiectul. Sau nu e supă, corect? Parcă aveau un alt nume pentru asta.

– Oamenilor le place să se lamenteze, spuse Maeve.

Cele două femei se cunoșteau de peste zece ani, fiind în relații cordiale; nici una dintre ele nu crescuse în zonă, însă soții lor, decedați amândoi, erau de prin părțile locului.

– Adică, mă afectează și pe mine, continuă Maeve. Uite, te-am făcut să mă aduci la restaurantul ăsta de snobi, doar fiindcă voiam să văd cum e, însă nota de plată va fi probabil exorbitantă.

– Ziarul își poate permite, spuse Abigail, chiar dacă ziarul, de fapt, era ea, iar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ea avusese grijă să comande unul dintre cele mai ieftine preparate din meniu.

– Oricum, spuneam că oamenilor le place să se lamenteze, dar n-ai vedea pe vreunul să se ofere să lucreze la primărie. Vor să-mi taie mie salariul. Douăzeci și patru de mii de dolari pe an! Ce să zic, mare extravaganță… Eu nu dorm la primărie, ca să fie clar, am de achitat facturi la încălzire, la fel ca oricine altcineva.

– Și nu candidează nimeni altcineva? întrebă Abigail, conștientă că în viața ei nu trebuise să scrie un articol mai complicat decât acesta.

– Ei, bineînțeles că există întotdeauna un veleitar. Tom Allerton. El zice că o să candideze. Am impresia că nu-l prea place nimeni. Dar, în fond, unde s-a mai pomenit ca un perceptor să fie iubit de oameni?! Sunt sigură că va face treabă bună.

– Pot să scriu atunci că are susținerea ta? Că îi predai lui ștafeta, cum se spune?

– Scrie ce știi tu că trebuie să scrii, Abigail. Nu vreau să te complici din cauza mea.

Abigail s-a mai calmat un pic, auzind asta. S-a dus înapoi la redacție și a scris articolul, respectând adevărul, dar pe un ton menit să nu agite spiritele. S-a frământat mult în privința machetei pentru prima pagină – nu voia să trateze subiectul ca pe un soi de catastrofă, dar totodată trebuia să-i arate lui Maeve respectul cuvenit, acum la retragerea din funcție –, iar până la urmă a optat pentru un titlu întins pe trei coloane, fără nici un banner de senzație. Patru zile mai târziu, ziarul era în cutia poștală a fiecărui abonat. Până și Gerry Firth avea un abonament, deoarece *Gazette*, o publicație rămasă în urmă cu douăzeci de ani în toate privințele, nu avea website. Când Gerry desfăcu ziarul pe masa din bucătărie, se înroși tot la față, pentru că primul gând care îi veni în minte era că el declanșase chestia asta. Dar, în scurt timp, își recăpătă stăpânirea de sine. Doar fiindcă îți așterni gândurile într-un articol și apeși butonul de postare, nu înseamnă că poți să te crezi automat noul Thomas Jefferson, își spuse el. Nu ești decât un șomer, încercând să-și organizeze opiniile. Gerry se străduia, în cadrul unui plan general de dezvoltare personală, prin care urmărea să își alinieze viața la principiile lui politice, să fie mai umil. Problema nu era mândria excesivă, totuși, ci faptul că distincția dintre umilință și disprețul de sine era, în practică, destul de alunecoasă. Reciti articolul. Tom Allerton, se gândea el. Și-a cumpărat casa de la mine. E un dobitoc și el. Schimbarea nu vine așa de ușor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Decise să meargă la adunarea locală de joi, în cadrul căreia, de obicei, se adopta oficial lista candidaților pentru alegerile ce urmau să aibă loc cinci zile mai târziu, însă de data asta se anunțau discuții mai aprinse. Mulți alți oameni din Howland luaseră aceeași decizie, printre care și fratele lui, Mark, care se tot gândea la un lucru despre care articolul din *Gazette* nici nu pomenea măcar: erau primele alegeri de când murise Marty Solomon, așa că dacă Maeve Brennan se retrăgea, iar acest Tom Allerton candida pentru a ocupa postul ei, însemna că oricum rămânea neocupat un post de consilier. Mark nici nu voia să-și ducă raționamentul până la capăt, însă părea logic ca participanții la ședință să fie nevoiți să nominalizeze pe cineva pentru cel de-al treilea loc în consiliul local, foarte posibil, pe cineva dintre cei prezenți la întrunire.

Lumea nu se îmbulzise totuși să vină. Dacă în majoritatea anilor când aveau loc alegeri se adunau cam douăzeci de inși la ședință, anul acesta veniseră treizeci și cinci sau patruzeci poate, existând câte un scaun pliant pentru fiecare și rămânând chiar și scaune în plus. Cei cinci oficiali în funcție ai administrației locale din Howland ședeau împreună la o masă pliantă masivă. În spate, se găsea cafea, iar pe un platou erau niște fursecuri Pepperidge Farm; fursecurile erau prea puține, terminându-se chiar înainte de începerea propriu-zisă a ședinței, dar de fapt așa se întâmpla întotdeauna – oricât de multe fursecuri ai fi pus pe masă, tot se găseau suficiente guri ca să le mănânce pe toate.

Ședința s-a deschis cu Jurământul de Credință, urmând un moment de reculegere pentru fiii orașului căzuți în război, ale căror nume erau înscrise pe obeliscul de pe refugiul din mijlocul intersecției principale a Howlandului. Secretarul general a cerut și a obținut aprobarea proceselor-verbale de la ședința precedentă, după care a trecut la citirea listei de candidați la alegerile de marți. Tipul care lucra în prezent ca asistent al lui Tom a fost nominalizat ca unic candidat pentru postul de perceptor, Tom a fost nominalizat ca unic candidat pentru postul de președinte al consiliului local, iar numele lui Maeve nu a fost rostit. Tom zâmbea calm, încrezător, deși avea și el o batistă albă, cu care și-a tamponat de câteva ori fruntea. Într-un minut sau două, știa că avea să fie întrebat dacă nu dorea să țină un discurs, o formalitate pe care la alegerile trecute o refuzase, însă astă-seară își pregătise câteva remarci menite să liniștească spiritele, în acea perioadă de bruscă, dar totuși ordonată tranziție democratică.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu era ceva neobișnuit, la aceste ședințe locale, ca oamenii să mai trântească și câte o glumă, pentru a contracara formalismul șubred și bombastic al întregului ritual. Dar astă-seară toată lumea stătea liniștită. Chiar dacă toți candidații intrau pe liste fără a avea contracandidați, se puseseră în mișcare toate rotițele democrației, însăși esența a ceea ce îi deosebea de atâtea alte națiuni de pe pământ, dintre care unele îi detestau, îi invidiau și voiau să îi priveze exact de acest lucru; și toți erau pătrunși solemn de această opoziție, o absorbeau și apoi o reflectau. Înainte de a da cuvântul candidaților care doreau să facă declarații, secretarul a întrebat dacă existau și alți posibili candidați la funcții din administrația locală, care doreau să solicite un loc pe lista electorală, înainte ca procedurile să fie în mod oficial închise.

– Eu doresc, spuse o voce, la care toți se răsuciră în scaunele lor, ca să o localizeze, în timp ce secretarul rosti mecanic:

– Vreți să vă ridicați în picioare, domnule?

Cel care vorbise se ridică în picioare, iar cam jumătate dintre cei prezenți îl recunoscură pe Philip Hadi.

Urmă o tăcere lungă și ezitantă; treptat, fiecare se întoarse din nou cu spatele la Hadi și cu fața la secretar, așteptând să fie invocată vreo regulă procedurală, astfel încât să poată ști fiecare ce avea să se întâmple în continuare. Secretarul cunoștea acea regulă, însă era un pic cam intimidat ca să o impună.

– Da? făcu el în cele din urmă.

– Bun, am notat pe hârtie câteva lucruri, spuse Hadi.

Purta aceeași vestă neagră din molton peste cămașa albă, elegantă; începuse să nu mai pară atât de ridicol îmbrăcat așa, se gândea Mark, privind de pe rândul din spate; era ca și cum Hadi ar fi așteptat până când căpătase certitudinea că vestimentația lui nu mai reprezenta felul în care el încerca să arate ca ceilalți, ci felul în care el arăta exact ca el însuși. În plus, era frig în sală. Atâția ani cu Marty în funcția de președinte al consiliului local, iar ei nu reușiseră să rezolve nici măcar problema încălzirii acolo!

– Orașul Howland, unde am ajuns să mă consider ca acasă, este vulnerabil, citea Hadi. Economia regresează, baza de impozitare se erodează și, cu tot respectul cuvenit față de cei prezenți, care au servit aici cu cele mai bine intenții civice, orașul nu este administrat în mod profesionist. După multă chibzuință, am decis să mă înscriu pe listă drept candidat pentru funcția de președinte al consiliului local.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Împături hârtia, dar rămase în picioare. Nu părea neapărat agitat, se gândea Gerry. Iritat, poate? Nici asta. Nu îi plăcea să facă acest lucru – să fie în centrul atenției, într-o încăpere plină de lume –, însă nu se îndoia că era în stare.

Două sau trei persoane începură să aplaude, însă când nu li se mai alătură nimeni, se opriră.

– Da, nu era de fapt momentul pentru declarații încă, dar e în regulă, spuse secretarul. Sunteți dispus să răspundeți la întrebări pe care ar putea să vi le adreseze participanții la această ședință?

– Desigur, spuse Hadi. Să vin acolo, în față?

– Nu. Oameni buni, haideți să procedăm în mod ordonat. Dacă e necesar, noi…

– Cum să ne permitem să vă plătim? întrebă careva. Noi nu avem posibilitatea să vă asigurăm un venit cum sunteți obișnuit.

– Voi renunța la salariu, spuse Hadi. Asta înseamnă, cât, douăzeci și patru de mii de dolari, care intră înapoi în bugetul operațional al orașului.

– Cum rămâne cu creșterea impozitelor pe case și terenuri? Vor mai fi asemenea creșteri, ca să putem ieși din acea vulnerabilitate în care considerați că ne-am afla?

– Bun. Putem reveni imediat asupra creșterii impozitelor din anul trecut. Nu era, de fapt, necesară.

– Nu era necesară?! izbucni indignată Maeve.

– A fost făcută pentru a asigura funcționarea administrației propriu-zise, spuse Hadi, simplu. Nu a avut nici un efect pentru dezvoltare în sine. Specificul unei administrații – iar asta nu este nicidecum o problemă tipică doar orașului Howland – este să devină în cele din urmă atât mijloc, cât și scop, susținându-se și justificându-se de la sine. Există multe lucruri de acest fel de care putem, pur și simplu, să ne descotorosim.

– Și să le înlocuim cu ce? Cu dumneata?

– Și să nu le înlocuim cu nimic. Nu vreau să fiu sentimental și să spun că locuitorii unui mic oraș din Massachusetts, cum este acesta, au fost capabili, de-a lungul istoriei, să își poarte singuri de grijă și să poarte unii altora de grijă. Voi spune însă că, atunci când va apărea o necesitate obștească autentică, cetățenii americani truditori, exemplari vor lua măsuri pentru a răspunde acelei nevoi.

Fosta sală de sport amuțise complet. De pe cealaltă parte a culoarului din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mijloc, Mark schimbă o privire lungă cu fratele lui; dacă ar fi stat unul lângă altul, i-ar fi fost greu să reziste impulsului afectuos, practicat din copilărie, de a-și exprima încântarea trăgându-i un pumn în braț lui Gerry. Se gândise să candideze și el, însă varianta aceasta era cu mult mai bună.

– O parte din acel buget despre care dumneavoastră credeți că nu ne este trebuincios, spuse Maeve, încercând să-și controleze tremurul emoțional din voce, constituie o rezervă pentru situații de urgență. În unii ani, ninge de douăzeci de ori, în loc de zece. Anul trecut, fosa septică s-a revărsat exact lângă estrada fanfarei. Ce se întâmplă în asemenea cazuri? Spuneați că oamenii se adună din proprie inițiativă, însă uneori situația apărută nu permite să mai aștepți.

Hadi păru să reflecteze câteva momente la această întrebare. Apoi, săltă fruntea și ridică din umeri.

– O să plătesc eu costurile intervenției.

– Cum adică, o să plătiți dumneavoastră costurile? Și cum vă veți primi banii înapoi, dacă vreți să tăiați toate taxele?

– Cunosc în detaliu toate cheltuielile administrației orașului Howland, în vremuri bune și în vremuri proaste, credeți-mă, nu e atât de complicat. Vreau ca acest oraș să prospere, fără să își piardă personalitatea. Vreau să fie înfloritor. Pentru ca acest lucru să se poată întâmpla, eu voi acoperi nevoile temporare sau cele urgente din banii mei, dacă trebuie. Îmi pot permite să fac asta. Localitatea aceasta înseamnă enorm pentru mine. Dar, desigur, suntem într-o democrație, așa că voi decideți.

Se așeză jos.

Cineva îi dădu un ghiont lui Abigail, spunându-i:

– N-ar trebui să notezi chestiile astea?

Altcineva trase un chiot sărbătoresc, iar secretarul reacționă exagerat, strigând:

– Dacă nu suntem capabili să păstrăm ordinea aici, îi voi cere agentului Constable să îi scoată din sală pe protestatari. Ofițer?

Constable, aflat în partea din spate a sălii de sport, în drepul ușii, își desprinse umerii de lângă zid și luă poziția de drepți, rămânând însă acolo unde era. Exact în acel moment, pagerul lui recepționă un apel. Constable avea stația radio la el, cu volumul închis pe timpul ședinței; ridică un deget, cerându-și scuze, chiar dacă nimeni nu se mai uita la el, și ieși din încăpere,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

auzind în continuare glasul agasat al secretarului, în timp ce ușa batantă se închise în urma lui pe hol.

Apelul era de la 911 din Pittsfield. Se semnalase un incident conjugal în împrejurimile orașului Howland, undeva pe Șoseaua 155, incident care degenerase. Deschise din nou ușa de la sală, doar ca să se asigure că situația era sub control, și îl auzi pe secretar, care deviase complet de la tema ședinței, spunând ceva despre o petiție; oamenii se ridicau deja zgomotos de pe scaune, ca să se așeze la rând pentru a semna. Tom Allerton arăta de parcă i-ar fi tras cineva un șut în burtă, se gândea Constable. Păcat de el, era un tip simpatic. Lăsă ușa să se închidă la loc și ieși afară în parcare. Secretarul avea să se supere pe el, și ce dacă, doar nu era agent de pază, uneori mai avea și treburi adevărate de rezolvat.

Mașina de poliție huruia gonind pe drumurile pustii. Ar fi putut să pornească sirena sau girofarul, însă nu era nevoie, avea cale liberă. Copacii erau în acea perioadă a anului când orice furtună cu vânt puternic putea să le scuture la pământ toate frunzele, dintr-o suflare. În scurt timp, ajunse la porțiunea de teren plan, deschis, de pe marginea Șoselei 155, unde nu stăteau decât localnici – nici un fel de vile sau conace ascunse în acea zonă. Doar case obișnuite, aproape de marginea drumului, luminate de pâlpâitul unor figuri supradimensionate de pe ecranele TV dinăuntru.

Ce ți-e și cu bogătașii ăștia, se gândea el. Lumea se mula după impulsurile lor. Ar fi ceva nou sub soare, categoric – dacă orașul ar vota efectiv pentru a-l lăsa pe un miliardar sentimental să le plătească facturile, în locul lor –, însă nu era imun nici el la atracțiile unei asemenea posibilități. Constable era sătul de toată birocrația prin care trebuia să treacă pentru orice fleac: o nouă trusă de asistență rutieră pentru mașina poliției, bunăoară, după ce folosise toate rachetele de semnalizare din dotarea trusei vechi. Procedura durase luni întregi. Câte formulare fusese nevoit să completeze, cât trebuise să se milogească, de câte ori fusese refuzat… Poate cu acest individ ar merge mai bine. Doar ciocăneai la ușă și spuneai: Hei, Om bogat, mașina unicului polițai din oraș e cu roțile pe jantă, n-ai putea să-mi dai și mie vreo două sute de parai? Mulțam frumos! Adică ar fi mai simplu.

Intră pe alee și coborî din mașină. Rămase nemișcat câteva clipe, dar nu auzi nimic dinăuntru, însă apoi, exact când făcea un pas în față, auzi o bufnitură puternică. Urcă în fugă treptele și bătu tare; își lipi urechea de ușă, nu auzi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nimic, făcu un pas în spate. Nu era încă pe deplin angrenat, însă adrenalina îi spulberase din minte orice gânduri ar fi avut cu câteva secunde înainte.

– Poliția! spuse el.

Clanța se mișcă și ușa se întredeschise pe sfert. Un bărbat stătea în prag, prea calm poate, cu o expresie de care Constable învățase să se ferească.

– Pot să vă ajut cu ceva? spuse bărbatul.

– Bună seara. Sunt ofițerul de poliție Constable. Îmi pare rău de deranj, însă am venit ca urmare a unui apel la 911, de la această adresă.

– Oh, da?! Nu cred că apelul a venit totuși de-aici. Crezi că a venit de-aici?

Tipul era băut. În gând, Constable bifă punctele de pe lista uzuală de verificare. Pe mâna stângă a bărbatului, sprijinită de tocul ușii, vedea o verighetă, așa că spuse:

– Domnule, soția dumneavoastră este acasă?

– Ah, ce-mi place când mă domnește careva! zise el.

– Care e numele dumitale?

– Barrett Taylor.

– Domnule Taylor, soția dumitale e acasă? Trebuie să o văd.

– Trebuie să o *vezi*?! repetă el, zâmbind. Ce joc pervers faci dumneata aici, mă rog?

Și, brusc, lui Constable îi pică fisa, grație instinctului pe care îl căpătase răspunzând de-a lungul timpului la zeci de asemenea apeluri telefonice: deși incidentul era un fleac, tipul încerca să-l întărâte, ca să provoace un scandal. De cele mai multe ori, confruntările de felul acesta scăpau de sub control, ca din senin.

– Domnule Taylor, trebuie doar să văd dacă soția dumitale este aici, să mă asigur că este teafără și nevătămată, iar pe urmă te las în pace și îmi văd de drum, în regulă? Îmi pare rău, dar cu toții respectăm niște reguli în munca noastră, iar în ceea ce mă privește astea sunt regulile.

– Îmi place felul cum vorbiți voi, polițiștii, spuse Barrett. Hei, iubito? Vino aici, pentru ca bunul ofițer să se convingă că ești teafără și nevătămată.

Întredeschise ușa un pic mai larg, iar capul soției apăru sub brațul lui. Era roșie la față, însă asta putea avea diverse cauze.

– Du-te, mă, naibii de-aici, spuse ea.

Soțul surâdea mândru.

– Doamnă, ați sunat la 911…

– Javra aia de vecină a sunat, pe ea ar trebui să o arestezi, dacă tot ții morțiș

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să arestezi pe careva. Vezi, asta-i problema cu lumea din ziua de azi. Toți trebuie să-și bage nasul în căcatul altora.

– Doamnă, ați consumat alcool?

– Ce dracu' îți pasă ție ce-am făcut eu?! zbieră ea. Nu ți-e rușine să te ocupi cu chestii de-astea, ha?!

Soțul puse ușor mâna pe umărul ei. Constable încercă să se zgâiască pe lângă ei, în sufragerie, să vadă ce era acolo. Zări niște haine, farfurii murdare, o geantă de sport, dar nici un fel de accesorii pentru droguri și nimic ce ar fi indicat prezența unor copii.

– După cum vezi, e bine-mersi, spuse Barrett.

– Urăsc naibii polițaii! zbieră ea și, împingându-l la o parte pe bărbatu-său, smuci de ușă, trântind-o în nasul lui Constable.

Acesta a rămas pe loc. Avea, fără îndoială, motive întemeiate să intre în casa lor. Și, fără îndoială, așa ceva s-ar sfârși cu încătușarea și arestarea unuia dintre ei sau chiar a amândurora. Ceea ce i-ar lua apoi ore întregi. Și ca să realizeze ce, în fond? Cei doi aveau dreptate: ce treabă avea să vină peste ei acolo? În numele cui? Lua-i-ar naiba de netrebnici. N-aveau decât să stea închiși în casă și să se destrăbălеze între ei. Gândul că problemele lor personale ar fi cumva problema lui era o idee fantezistă, o născoceală, o porcărie ca în filme, și înceta să fie reală în momentul în care tu încetai să crezi că ar fi reală. În lumina rece a lunii, a comunicat prin stație că apelul la 911 fusese soluționat și a plecat acasă la familia lui, ajungând înainte de ora de culcare a copiilor.

3

Martie: napi, morcovi, păstârnac, rucola, fetică, mangold, miel Finn-Dorset, porc Tamworth, andive belgiene, cardon, miere.

La restaurant, rezervările depășeau arareori două treimi din capacitate, însă lui Todd așa îi plăcea. O atmosferă mai plăcută în sala de mese, un ritm și o atitudine mai bune în bucătărie. Mai degrabă o atmosferă de studiu, ca un spital universitar, spre deosebire de un câmp de luptă, o unitate MASH. Avea timp și răbdare să le explice ce făcea, nu numai mesenilor, ci și tinerilor maeștri bucătari, bucătarilor de rând și stagiarilor care se perindau pe-acolo.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Studenții de la CIA[18], la șaizeci sau optzeci de kilometri în josul fluviului Hudson, puteau să se înscrie pentru o stagiatură completă la el, și de ce n-ar fi făcut-o? Aici, se lucra conform celor mai moderne principii – nu în materie de tehnologie, care ajunsese oricum într-un fel de impas dubios, ci în materie de filosofie –, iar regiunea era frumoasă, chiar și iarna, mai ales pentru cei care nu erau învățați cu peisajele rurale.

Cât despre rentabilitatea unei săli de mese cu un grad de ocupare de două treimi din capacitate, pentru el nu era un motiv de îngrijorare. Nu aveau de ce să se frământe în privința stabilirii prețurilor. Restaurantul nu avea meniu, doar un preț fix pe seară pentru ceea ce avea chef Todd să prepare; în momentul de față, masa pentru o persoană costa 195 $, însă ar fi putut dubla tariful, dacă ar fi vrut. Nu voia să îi elimine complet pe localnici din cauza prețului prea ridicat. Puteau să vină și ei, la vreo ocazie specială. Oricum, știa din turul de seară pe care îl făcea prin restaurant – discutând cu mesenii, deși ar fi putut să-și dea seama doar uitându-se la ei –, că majoritatea clientelei provenea acum din afara orașului. Restaurantul devenise o destinație în sine. Șeful de sală avea o listă cu recomandări privind hoteluri și pensiuni locale, pentru clienții care sunau din metropolă ca să rezerve o masă, oameni care poate nu își dădeau seama cât de greu le-ar fi să facă un drum lung cu mașina înapoi acasă, după ce fuseseră hrăniți astfel.

Presa începea și ea să dea târcoale pe-acolo, jurnaliști și critici, de la *Times,* de la *Gourmet*. Odată ce li se ducea vestea și în acest fel, urmau să aibă rezervări la capacitate maximă în fiecare seară. Ar trebui să se bucure de această perioadă mai lejeră, cât mai putea încă.

Aprilie: usturoi sălbatic, ciuperci shiitake, muguri de ferigă, măcriș, sparanghel, rubarbă, mangold, sfeclă, cartofi roșii din Franța, miel Finn-Dorset, boboc de gâscă din Toulouse, porc Tamworth, praz, hrean, fetică, frunze de păpădie.

Mesenii primeau, în locul unui meniu tradițional, o broșură în care erau prezentante, pe luni calendaristice, ingredientele sezoniere locale din care aveau să fie preparate felurile de mâncare din seara respectivă. Mai primeau de asemenea un creionaș, pentru eventualitatea în care doreau să-și noteze, pentru a le păstra în memorie, diverse detalii sau impresii. Cina consta de obicei în șaisprezece sau șaptesprezece feluri de mâncare, iar el își dăduse astfel seama că mesenii apreciau că li se dădea posibilitatea să își facă niște însemnări.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era important să le oferi ingrediente de sezon și produse locale – să le restrângi orizontul și să îi faci receptivi (un lucru pe care majoritatea restaurantelor de top nu se sinchiseau să-l facă) la specificul locului unde se aflau, la ciclicitatea timpului –, dar totodată exista și necesitatea de a-i educa pe furnizorii locali, învățându-i ce altceva ar mai putea cultiva: legume și fructe care ar prinde spectaculos aici, în acel mediu natural, dar cu care doar câțiva fermieri din Berkshires erau la curent. Legumele pe care le lua de la Jack Whalen, de pildă – sfecla, sparanghelul – erau fantastice. Todd cunoștea destul de bine tipurile de sol, pentru a ști că, bunăoară, gulia roșie ar crește bine acolo. Dar Jack nu auzise de gulii, fiindcă nimeni de-acolo nu mânca așa ceva, și se comporta de parcă ar fi avut de-a face cu vreun soi de hibrid sau un experiment genetic modern. Todd nu voia să-l forțeze. Se ducea la fermă cam o dată pe săptămână, ca să păstreze o relație cordială și ca să verifice ce mai apăruse. Chiar și așa, tot părea un deranj pentru ei: Joanna, soția lui Jack, care suferise un atac cerebral sau ceva asemănător, mergând și vorbind acum cu dificultate, insista să îl servească de fiecare dată cu o cafea – erau de modă veche la capitolul ăsta –, deși eforturile ei de a se deplasa prin bucătărie îi provocau chinuri vizibile, atât ei, cât și soțului ei. În cele din urmă, într-o bună zi, lui Todd i-a ieșit pe gură o minciună, pe care după aceea a fost nevoit să o mențină, declarând că el renunțase să mai bea cafea. Își făcea griji ca nu cumva Jack să observe cana de voiaj, pe care Todd o avea întotdeauna în mașină.

Acum, în aprilie, le dusese o caserolă plină cu un fel de bomboane cu napi – nu știa exact cum să le numească altfel –, pe care le preparase folosind azot lichid și napi din lada pe care Jack o încărcase în bena camionetei lui Todd, cu o săptămână în urmă.

– Am servit dintr-astea sâmbătă, ca unul dintre deserturi, le spuse el. Oamenilor le-au plăcut la nebunie. Nici măcar nu-ți poți da seama ce sunt, până nu muști din ele.

Jack a gustat dintr-o bomboană, mestecând cu o expresie ciudată, de om preocupat și serios; Todd se gândea că Jack încerca să distingă aromele, însă pe urmă acesta se uită la nevasta lui și clătină ușor de tot din cap, spunând doar: „E prea tare pentru Jo, ca să poată mesteca. Dar e interesant. Mulțumesc“.

Cei doi bărbați au ieșit afară, la terenurile cultivate. Todd s-a lăsat pe vine și a fărâmițat un bulgăre de pământ între degete. Ușor, a pus unul dintre degete

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pe limbă. Jack se uita în altă parte, spre dealuri, ca și cum ar fi fost jenat. Cerul avea aspectul tipic primăverii timpurii, rece ori de câte ori vreun nor trecea prin dreptul soarelui, proaspăt și promițător, măturat de vânt. Todd i-a vorbit despre gulii, a enunțat cu lejeritate câteva date statistice despre echilibrul pH-ului pe care culturile de gulii îl creau în sol, a zis că știa alte câteva restaurante din vestul statului Massachusetts care ar veni probabil să cumpere, dacă ar ști că erau cultivate local, iar el nu s-ar opune la așa ceva, chiar dacă ar fi preferat să aibă exclusivitate. Înțelegea că un fermier trebuia să își câștige existența din munca lui.

– Așa a fost de când lumea și pământul, cum obișnuia taică-meu să spună, zise Jack.

Todd i-a spus că ar fi dispus să își asume el costurile primei însămânțări, Jack trebuia numai să îi spună la cât se ridicau. Asta, ca un pariu că avea dreptate și că semințele aveau să prindă de minune aici.

– Dacă spui dumneata, zise Jack.

Todd radia de fericire.

– Mă bucur că ești la fel de entuziasmat ca și mine, spuse el cu haz.

– Păi, nu prea mai contează oricum ce cultiv eu aici, spuse Jack. Banii sunt bani.

Ceea ce lui Todd i s-a părut o atitudine cumva dezămăgitoare. Nimic nu era mai emoționant, mai fundamental, decât ceea ce hotărâseră el și Jack să facă împreună. Plecând acum de la fermă, simțea, ca de obicei, o stranie combinație de energie și mâhnire. Era o scenă tristă, fermierul în vârstă și nevasta lui mai tânără, dar invalidă. A încercat să iasă măcar pe verandă, pentru a-i face cu mâna la plecare, deși, în mod evident, era greu pentru ea. Nu dureros, spera el. Pe fața ei era mereu aceeași expresie, ca un soi de panică sau confuzie împietrită; Todd nu știa dacă trăsăturile ei rămăseseră încremenite așa din cauza atacului cerebral sau dacă acesta era doar felul în care se simțea ea mereu acum. Știa că, sub un anumit aspect, detestau amândoi prezența lui acolo, destestau orice fel de vizită sau companie. Dar el nu avea cum să facă altfel. În această fază, el și Jack erau ca niște parteneri. Iar visul adevărat al lui Todd, pe care nu se încumeta deocamdată să îl menționeze, era să cumpere el ferma și să o exploateze exclusiv pentru restaurant – să o transforme într-un fel de operațiune transparentă „de la fermă direct pe masă“, un centru de învățământ pentru copii și maeștri bucătari, precum și pentru cei dornici să cunoască mai bine întreaga abordare

******ebook converter DEMO Watermarks*******

promovată de el în premieră. Subiectul era prea delicat, pentru a-l fi discutat în acel moment cu Jack, dar cu toate astea, de fiecare dată când ieșea pe șosea, plecând de la ei, Todd își imagina în gând acea conversație, iar de fiecare dată când făcea asta, expresia de pe fețele lor – de pe fața Joannei, de asemenea – denota un sentiment de ușurare.

Mai: usturoi verde, sparanghel, rubarbă, sfeclă, mangold, porumb multicolor, roșii, ardei, bulbi de mărar, boabe de soia, praz, vinete, pui de țară, flori de muștar, lăstari de mazăre, vită olandeză Lakenvelder, vită normandă, porc Tamworth, urzici, carote, unt.

Filosofia era următoarea: noi, adică americanii – și nu numai, însă trebuia să rămâi în apropierea casei, pentru a insufla publicului-țintă un sentiment de mândrie și identitate – ne-am înstrăinat de hrana noastră. Unde crește, cum este făcută, cum ajunge la noi. Faptul că pot comanda banane în toiul iernii și că pot să le vând cu cât vreau eu ca să-mi acopăr costurile nu face neapărat din asta o idee bună sau productivă. Ne-am înstrăinat de cea mai definitorie și esențială experiență pe care o presupune să fii viu, să fii uman, să știi ce înseamnă să supraviețuiești. Todd voia să făurească un loc prin care să poată arăta lumii care erau posibilitățile în cadrul acestei idei – un restaurant pasionat nu de narcisismul tehnicii, ci de propria-i relație armonioasă cu pământul, cu vremea, cu anotimpurile. El putea găti orice dorea, oriunde în lume, în această etapă a carierei lui; însă voia să lase specificul locului și timpului să îi dicteze ce să facă, iar grație acestei atitudini umile, alții aveau să învețe ce posibilități existau. Un nou mod de a prepara alimentele, de a mânca, de a ajunge la frumusețe și rafinament, continuând să supraviețuiești în armonie cu pământul, până nu era prea târziu ca toate astea să poată aduce o schimbare.

Iar locul acesta din Berkshires era perfect. Nu putea exista ceva mai rural – Noua Anglie era America, dacă aveai cât de cât simțul istoriei –, însă era totuși suficient de aproape pentru ca newyorkezii să poată ajunge acolo, în cazul în care erau îndeajuns de devotați ideii. Până acum, cronicile fuseseră extrem de favorabile. Se aștepta la o vizită din partea celor de la Michelin înainte de sfârșitul anului.

Spre sfârșitul lunii mai, restaurantul a început să se umple bine de tot. Regiunea intrase deja în sezonul turistic; erau oameni care veneau pe perioada verii, oameni care își puteau permite să cineze acolo aproape cu regularitate. Uneori, apărea câte o celebritate, ceea ce, ca proprietar de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

restaurant, îți dorești cumva să vezi, dar nu prea mult. Era însă evidentă absența lui Philip Hadi, nu tocmai o celebritate, dar, orișicât, președintele consiliului local în orașul în care afacerea lui Todd prindea rădăcini. Todd nu voia și nici nu avea nevoie să se pună bine cu el, dar simțea că într-un fel erau parteneri, spirite îngemănate care văzuseră în perspectivă cât de promițător era un asemenea loc neîntinat; dar Hadi nu venise niciodată la restaurantul lui. Nici chiar când Todd îl invitase. Era renumit pentru obiceiul lui de a mânca frugal, Todd știa asta, așa că a încercat să nu o ia personal. Dacă se întâmpla ca Hadi să mănânce în oraș, se ducea de obicei la Undermountain, un local situat pe aceeași stradă cu Primăria. Întotdeauna comanda un sendviș cald, cu carne. În fiecare zi la fel. Exact cum purta și aceleași haine mereu. Părea un pic obsesiv în atitudinea lui, spunea lumea. După ce comandase sendvișul respectiv de vreo zece sau cincisprezece ori la rând, proprietarii localului schimbaseră denumirea produsului, botezându-l în cinstea lui – tipăriseră un meniu nou, în toată regula –, însă el nu cerea niciodată meniul, așa că nici nu erau siguri dacă aflase.

Imobilele cu sechestru pe ipotecă, deși nu erau prea multe de acest fel prin apropiere, păreau a fi un punct sigur de pornire – mai puțini bani la început, un profit potențial mai bun pe parcurs –, iar când Mark a discutat despre asta cu Gerry, fratele lui a avut o idee genială. Listele cu casele scoase la licitație de bănci erau publicate mai întâi în *Gazette*; *Gazette* apărea săptămânal, în fiecare joi, ceea ce însemna că Abigail Bogert avea deja informațiile cu câteva zile înainte. Cei doi frați Firth au invitat-o în oraș la prânz, ca să își susțină cauza: întreprinzători locali, nu speculanți veniți de cine știe unde, iar dacă se întâmpla ca listele imobilelor puse sub sechestru de bănci și publicate în ziar să fie mai scurte cu vreun rând sau două, era cu atât mai bine pentru Howland, nu?! Mark presupusese că el va trebui să vorbească tot timpul la această întâlnire – doamnele în vârstă îl adorau, iar el avea multă experiență în a-și vrăji clientele –, dar asta doar fiindcă nu apucase niciodată să-l vadă pe fratele lui în acțiune, ca acum. Până la sfârșitul prânzului, bătrâna și mărunțica Abigail era atât de roșie la față după toată atenția care i se acordase, încât probabil că i-ar fi lăsat să rescrie cu totul prima pagină, dacă i-ar fi cerut. Doi frați, dar gândeau diferit, vorbeau diferit: toată viața lui, Mark simțise asta ca pe o frustrare, însă acum era un avantaj. În iunie, au revândut pentru

******ebook converter DEMO Watermarks*******

prima dată o proprietate cumpărată de ei, scoțând un profit modic de 20 000 dolari, din care Mark i-a dat lui Gerry douăzeci la sută.

Într-o dimineață de august, Mark a vrut să vizioneze o casă din Egremont, confiscată de bancă. S-a dus cu mașina acolo, imediat după micul dejun, însă s-a înfuriat teribil, din cauză că nu a putut vedea nimic în interiorul casei: cineva – probabil chiar proprietarul, scos din minți fiindcă fusese evacuat – se răzbunase vopsind toate ferestrele în negru. Mark s-a întors în Howland și s-a întâlnit cu Gerry la Daisy's, pentru prânz, așteptându-se să fie compătimit pentru ghinionul pe care îl avusese, însă Gerry s-a apucat să râdă de el.

– Nu știu dacă tu ai auzit, dar au inventat acum o chestie numită internet?

Și, într-adevăr, după ce a ajuns acasă, lui Mark nu i-a luat mai mult de cinci minute ca să găsească fotografii cu interiorul casei și planul fiecărui nivel. Auzea încă în minte glasul batjocoritor al fratelui său, căruia îi plăcea să-l facă să se simtă ca un prost. Dar asta era firma lui, iar când tu plătești niște oameni ca să lucreze pentru tine, însemna că ideile lor bune erau ideile tale bune.

Au achiziționat casa din Egremont, împrumutându-se în baza celorlalte trei imobile pe care le dețineau, dar fotografiile acelea de pe internet, deși structural exacte, s-au dovedit a fi fost de mult neactualizate. În casa aceea se petrecuse un adevărat dezastru privat sau personal. O inundație făcuse stricăciuni peste tot, inclusiv la nivelul podelei din living, care era, în cea mai mare parte, deformată. Unul dintre vasele de toaletă era crăpat aproape drept pe mijloc – ciudat, dar nu chiar atât de rău –, însă țeava de scurgere fusese și ea deteriorată. Debaralele erau pline de mucegai, cercevelele ferestrelor arătau de parcă le-ar fi crestat cineva cu un cuțit sau o foarfecă. De ce? Mark nu știa nimic despre foștii propietari, decât că încetaseră să își mai plătească ipoteca. Poate că povestea lor tristă figura și ea pe internet, așa cum părea să figureze totul acolo de fapt, dar oricum Mark nu avea nici un chef să citească așa ceva. O casă era un capital, nu o poveste de viață.

Imobilul din Egremont era mai spațios decât părea văzut din stradă, cu o intrare exterioară la etaj și o țeavă de gaz sigilată, care putea fi folosită pentru o a doua bucătărie; Mark se gândea că ingenios ar fi să împartă casa în două apartamente diferite. Era mai rentabil așa – cu siguranță pentru genul de locatari cărora li se adresau ei. Renovarea ar fi putut s-o facă singur, însă ar fi pierdut cam o lună cu lucrul, dacă nu chiar mai mult, în funcție de ce avea să găsească sub podeaua din living. Avea încă în agendă numărul lui Barrett Taylor, așa că l-a sunat. Barrett i-a spus că era dispus să preia lucrarea, din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

moment ce putea să intre din nou în șomaj după ce termina. După voce, lui Mark i s-a părut că era beat. Mark știa că era un scandalagiu, dar în același timp unul dintre puținii meșteri pricepuți la toate. Iar lucrarea acesta i se potrivea de minune lui Barrett, care atunci când avea chef să încerce, făcea o treabă excelentă, iar dacă se întâmpla ca acum să nu aibă chef totuși, important era că nu exista un proprietar al casei, care să se ia de el sau de Mark, din cauza asta. Barrett avea năravul de a jigni clienții – părea a fi ceva compulsiv în cazul lui. Mark trebuise odată să îl dea afară pe loc. Oamenii bogați nu puteau să-l sufere, acesta era refrenul lui Barrett, din cauză că el le spunea verde în față tot adevărul.

Cinci săptămâni mai târziu, Mark l-a convocat pe Gerry ca să verifice împreună ce meșterise Barrett la casă, urmând ca după aceea să poată da anunțul pentru vânzare. Gerry cunoștea perfect cerințele pieței imobiliare locale. Mark le-a făcut cunoștință, iar cei doi bărbați și-au strâns mâna.

– Mi-ai făcut cinste cu o bere odată, spuse Barrett. La Ship.

– Parcă mi-aduc aminte, da, spuse Gerry.

– Exact. Era imediat după ce fratele tău m-a concediat ultima oară.

Mark dădu ochii peste cap.

– În fine, de-acum înainte va fi de lucru în mod constant, spuse Gerry. Apropo, podelele astea arată nemaipomenit, să știi.

Barrett rânji cu gura până la urechi.

– E uluitor ce minunății poți face când șefu' nu-ți stă pe cap, spuse el. Când nu se bagă peste tine.

– Da, foarte amuzant, spuse Mark. Bun, uite ce vreau eu să te întreb. Iarna, scările alea exterioare echivalează cu o acțiune în instanță, mai devreme sau mai târziu, plus că mai arată și ca o intrare de servitori, și mă gândeam că ar fi loc să facem o scară interioară, imediat lângă ușa din față. Ce vreau eu să aflu de la tine, Gerry, e dacă, tăind priveliștea spre stradă, din actualul living, ca să putem construi o scară principală, ar afecta cumva…

– Plus și dacă, totuși, construcția în sine e fezabilă, interveni Barrett. Chiar ar fi o scară îngustă, nu glumă.

– E fezabilă.

– Cine a zis?

– Eu. Ceea ce…

– Oh, bun, scuză-mă, fir-aș al naibii. Mă gândeam doar că poate vrei să verifici cotele prevăzute pentru lățimea scării…

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Chiar atunci, sună mobilul lui Mark. Îl scoase din buzunar; era un număr cu prefix de New York City.

– Stai așa, spuse el.

– Da, categoric ar scădea din valoarea casei, spuse Gerry. Pentru o revânzare pe viitor, mă refer. Dar nu e un motiv…

– Am verificat cotele, spuse Mark. E tot ce…

– Revânzare?! repetă Barrett. Și-atunci de ce ați vrea…

– Stați un pic, zise Mark, trebuie să răspund la telefon.

Ieși pe ușa din față și coborî treptele, pășind pe peluza lăsată în paragină.

– Mark Firth, spuse el în telefon.

– Domnule Firth? Așteptați să vă fac legătura cu Greg Towles.

Mark traversă peluza, spre drum, în timp ce aștepta cu telefonul la ureche. Un tractor cu remorcă – practic, interzis pe acel drum regional, dar încercând să ocolească traficul prea lent de pe Șoseaua 7 – trecu hurducăindu-se prin dreptul lui, lăsând un miros greu în urmă. Vizavi pe stradă era un garaj pentru două mașini, cu ușile larg deschise și ticsit până în tavan cu diverse troace; mai încolo, în continuare, copacii tomnatici își legănau ramurile în umbra văii.

– Mark! A fost o cale lungă și anevoioasă, iar tu ai fost foarte răbdător, însă mă bucur să te pot suna acum cu vești bune. Avem o hotărâre: judecătorul a desemnat în dosarul nostru ceea ce se cheamă un „asesor special“, cu rolul de a superviza distribuirea fiecărui bănuț recuperabil, pe care amicul nostru Spalding a încercat să-l ascundă. În schimb, noi am fost de acord cu o formulă de compensare, adică, practic, câți cenți pe dolar veți primi înapoi, raportat la suma reclamată inițial ca pierdere.

– Și cât înseamnă asta?

– În cazul dumitale, cam patruzeci și trei de cenți pe dolar. Ceea ce este destul de bine, dacă ne gândim că până ieri primeai doar praful de pe tobă, nu-i așa?

– Asta e înainte sau după comisionul dumitale?

– Înainte. Dacă nu te deranjează că o spun, cred că aici chiar ne-am meritat din plin banii. Nici n-ai idee ce satisfacție e pentru noi. Țopăim de bucurie, aici, în birou.

– Ce s-a întâmplat… adică, nu spun asta din ingratitudine sau mai știu eu ce, ci din pură curiozitate, ce s-a întâmplat cu restul banilor?

– Indivizii de genul ăsta – altfel spus, hoții – se pricep de minune să își

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ascundă valorile, zise Towles. Nici nu-ți imaginezi câtă muncă a fost ca să descoperim chiar și atât. Banii sunt împrăștiați prin toată lumea. Am ajuns să scormonim până și în conturile copiilor lui minori, ce Dumnezeu! Am fost necruțători. Restul de bani i-a cheltuit, i-a pierdut sau i-a dat.

– Cum adică, i-a dat?

– Opere de binefacere. O mulțime de bani, efectiv, pentru opere de binefacere, dacă-ți poți imagina așa ceva! Foarte greu să recuperezi banii ăștia, chiar dacă am vrea, să știi.

– Uau! făcu Mark. N-aș fi crezut așa ceva.

– Nu-i așa? Mustrări de conștiință, poate? Sau poate că tipul știa că urma să-l prindem și a vrut să nu putem ajunge la bani. În fine, chiar dacă a avut motivații dubioase, cine știe, măcar ne putem consola că banii aceia au un efect benefic în lume. Așa-i? Bun, oricum, cel mai bine ar fi să faci un drum până în metropolă, dacă vrei, ca să citești întregul acord și să semnezi o declarație de acceptare a soluției judecătorești, iar noi vom putea demara procedura prin care să-ți primești banii înapoi. Când crezi că ai putea veni?

– Păi, oricând de fapt, spuse Mark. Am un program foarte flexibil în momentul de față. Nu-mi vine să cred că se întâmplă.

Towles râse.

– Așa e întotdeauna, vezi? Nimic nu se întâmplă, și nimic nu se întâmplă, și pe urmă totul se întâmplă.

Din livingul gol, Gerry se uita pe fereastră la fratele lui, enervat că pierdea vremea așteptându-l. Și Barrett ăsta nu mai tăcea odată din gură. Turui despre anii de liceu, după care se lansă într-un fel de diatribă ciudată despre cât de mult detesta el să lucreze pentru Mark, doar că toate celelalte firme de construcții din Berkshires aveau pică pe el.

– Eu spun diverse chestii, zise Barrett. Nu sunt capabil să tac, atunci când trebuie.

– Oh, zău? făcu Gerry.

– Chestii politice, uneori. Chiar chestii interzise, precizează el, făcându-l pe Gerry să se întoarcă și să se uite la el. Adică e mediul ăsta în care nu mai poți să spui nimic. Câteodată, pur și simplu nu pot să neg realitatea. Dar în lumea asta nici adevărul nu poți să-l mai spui, fiindcă dintr-odată nu mai ai voie.

– Mda, așa e, zise Gerry.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Îl văzu pe frate-său cum își pune telefonul în buzunar, iar apoi schițează o lovitură cu pumnul prin aer, în semn de victorie, înainte de a porni înapoi spre casă. Înălțimea Voastră, dar vă rog să nu vă grăbiți, se poate!

– Da, adăugă Gerry, lumea nu vrea să audă ce ai de spus, decât dacă te exprimi într-un anumit fel. Cineva poate anunța că are de gând să ne omoare pe toți, însă ferească Dumnezeu ca tu să spui ceva jignitor despre individul acela.

– Oamenii își pupă-n fund dușmanii, spuse Barrett. De fiecare dată.

Remarca lui Barrett îi trezi interesul lui Gerry, care se uită mai atent la el.

– Ai dreptate, spuse el. Exact așa este. Oare de ce, totuși?

– Să fiu al naibii dacă știu, răspunse Barrett.

Mark intră în casă și îi spuse lui Gerry că restul deciziilor legate de design și amenajări îi reveneau lui, în totalitate. Orice considera el că era cel mai bine, Mark avea să accepte cu ochii închiși, iar Barrett trebuia să pună imediat în aplicare. Puteau să se înțeleagă la bani. Între timp, el își lua liber o săptămână. Zâmbi, puse prietenește palma pe umărul fiecăruia din cei doi bărbați și ieși, îndreptându-se spre camionetă.

– Ce jigodie, mormăi Barrett. Gerry se gândi să îl pună la punct, să îi reamintească de ierarhia pe care Mark însuși tocmai o subminase, dându-le amândurora același ordin peremptoriu; dar, deși știa că așa ar fi trebuit să facă, nu îi venea să îl contrazică. Ai frați sau surori? îl întrebă el în schimb.

– Da, am, dar mai bine îmi tai o mână decât să lucrez pentru vreunul din ei. Hei, pot să te întreb ceva?

Gerry nu-și dădea seama dacă tipul credea într-adevăr că acum se bătea pe burtă cu el sau dacă doar îl punea la încercare. Uneori, indivizii de felul lui Barrett se arătau prietenoși și apropiați într-un mod aproape agresiv, ca și cum ar fi vrut să te împingă în faza în care te-ai da de gol că te credeai mai bun decât ei. De obicei, chestia asta se întâmpla într-un bar, unde putea fi oarecum mai delicat să ieși din impas.

– Dă-i drumul, întreabă, spuse el.

– Ce faceți voi doi, de fapt, cumpărând toate casele astea de căcat?! Știam că Mark se credea artistu' lu' pește. Adică, nu că mi-ar păsa mie ce face, doar că nu înțeleg cum de chestia asta poate aduce mai mulți bani decât dacă faci renovări pentru niște bogătani afurisiți, pe care poți să-i pârlești la bani cu cât ai tu chef.

Gerry oftă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Dacă închiriem unor persoane care au un venit sub un anumit prag, guvernul federal subvenționează chiria. Pe deasupra, ne alegem și cu aceste proprietăți imobiliare, pe care le cumpărăm pe nimica toată, cu dobândă zero. Prin urmare, proprietățile imobiliare respective funcționează ca niște bunuri cu care putem garanta un împrumut, bunuri care valorează de două sau de trei ori mai mult decât am plătit pentru ele la achiziționare. Împrumutăm, garantând cu ele, ca să putem cumpăra alte case. Dacă faci chestia asta doar cu o singură casă, profitul e destul de mic. Dar mai multe case înseamnă, practic, mai mulți bani. Și, mulțumită administrației federale, totul e acoperit, nu putem ieși în pierdere.

– Hm. Și eu care credeam că toți banii sunt la bogătași. Dar de fapt sunt la săraci, nu?

– Toți banii sunt la guvernanți, spuse Gerry, pe un ton înțepat. Nu poți să fii mai tare decât ei. Dar poți să-i exploatezi.

– Mark, nenorocitul naibii, zise Barrett.

Mark s-a dus acasă cu mașina și și-a împachetat niște lucruri într-o geantă de voiaj. Nici nu s-a sinchisit măcar să se uite la mersul trenurilor; dacă ajungea la gară în Wassaic și trebuia să aștepte, era dispus să aștepte. În zilele de lucru, trenurile circulau cam din două în două ore. Karen era la serviciu, la Casa Caldwell; s-a așezat în bucătărie, de unul singur, și a sunat-o ca să-i dea vestea.

– Și Haley?

– Ce-i cu Haley?

– Vine cu autobuzul de la școală la ora patru. Eu sunt la lucru.

– Păi, pleacă tu mai devreme de-acolo. Ce crezi că o să-ți facă, o să te dea afară?

– Poate, da! Dar ideea e că n-am de gând să plec…

– Nu mai ai nevoie de slujba aia, oricum. Asta voiam eu să spun.

– Nu-mi spune tu mie de ce am nevoie. Nu mai contează dacă amâni cu o zi să mergi acolo. Corect?

Nu conta. Iar acum, făcând niște calcule în gând, nu era sigur că putea să ajungă totuși până la ora cinci, ca să-l mai prindă pe Towles la birou. Fusese atât de entuziasmat, încât nu se mai gândise la toate detaliile. Dar nu avea de gând să recunoască acum că se pripise.

– Perfect, zise el. O să mă duc mâine. Am vrut doar să-ți spun și ție vestea bună.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A doua zi, se duse cu mașina până la Wassaic și se sui în tren, la primele ore ale dimineții. De fapt, ar fi putut să meargă tot drumul până la New York cu mașina, însă făcuse asta odată, cu mulți ani în urmă, și nu fusese deloc bine: se rătăcise prin oraș, îl claxonaseră în trafic și primise amendă pentru că parcase pe undeva, deși mai erau parcate acolo și alte mașini. Așa că acum, timp de două ceasuri și jumătate, privi afară la vegetația care se perinda, estompată și pală, prin dreptul geamului de la vagon. La un moment dat, începu să-l frământe o idee. Tipul acela dubios, mărunțel, escrocat și el de Garrett Spalding, tipul pe care îl cunoscuse în biroul lui Towles, ultima oară când fusese acolo – trei ani trecuseră de atunci –, poate avea să fie acolo și azi. De ce nu? Dacă aveau nevoie de semnătura lui Mark, aveau nevoie și de semnătura lui. Pe măsură ce coșmarul generat de compromiterea cardului de credit și furtul de identitate se prelungea la nesfârșit – fiindcă încă nu se terminase, din moment ce doar cu o săptămână sau două în urmă Mark trebuise să îi explice unei femei furioase de la o agenție de recuperare că exista un Mark Firth adevărat și un Mark Firth impostor –, Mark devenea tot mai convins că individul acela pipernicit provocase totul, că ziua aceea stranie și noaptea în camera de hotel, când tipul i se lamentase cât de traumatizat era el, fuseseră concepute ca o înșelătorie, ca o escrocherie, de la bun început. Când rememora în gând acele ceasuri, când își amintea ce își spuseseră unul celuilalt, se simțea ca un nătărău.

Bun, și ce-ar face, de fapt, dacă ar da din nou astăzi de tipul ăsta? „Tu mi-ai șterpelit cardul de credit din portofel?“ „Nu.“ „Atunci, presupun că nu tu ai luat și fotografia cu soția și fiica mea, pe care ți-am arătat-o?“ „Nu, de ce naiba să fi făcut asta? Credeam că ești un tip cumsecade, am crezut că a existat un moment special între noi, ca un fel de conexiune, însă presupun că m-am înșelat, deh!“ Și, atunci, ce-ar rezolva cu asta? Singura variantă care i-ar mai rămâne ar fi să-l snopească în bătaie până și-ar recunoște fapta, sau măcar să-l amenințe cu bătaia; dar Mark nu era omul care să se preteze la așa ceva, și oricum adevărul era că nu putea niciodată să fie întru totul sigur, nu exista nici o modalitate de a demonstra că așa fusese, nici măcar față de el însuși. Tipul ar râde, probabil, de el.

Oricum, fantezia aceea continuă să îl macine pe Mark, în timp ce trenul traversa suburbiile, încetinind apoi în Bronx și trecând prin tunel: visa cum l-ar băga el în sperieți pe tipul acela, cum l-ar amenința, ajungând apoi să vizualizeze cum ar proceda, efectiv, cum l-ar înșfăca zdravăn și l-ar pocni,
******ebook converter DEMO Watermarks*******

până când tipul ar recunoaște mârșăviile făcute. Mark se simți cumva dezorientat când ieși din Grand Central și trebui să dea un ocol gării, până să fie sigur că se îndrepta spre vest, către firma de avocatură. Orașul era ca un caroiaj, însă el nu reușea niciodată să se orienteze, decât dacă soarele apusese aproape complet. Străzile erau foarte aglomerate. Și nici măcar nu era o oră de vârf. Oamenii se enervau când te vedeau că stai pe loc. Îi rămăsese în minte imaginea orașului așa cum îl văzuse ultima oară, un oraș stupefiat și încremenit, părăsit parcă; așa că peisajul obișnuit dintr-o zi de lucru, urletul nesfârșit al claxoanelor și valul de pietoni, venind amenințători spre tine fără să te vadă, îl derutau complet. Niciodată nu-i plăcuse aici, de fapt, mai ales din cauza impresiei că era înconjurat de oameni care știau ceva ce el nu știa.

Impozantul sediu al companiei Rice & Powers arăta exact la fel ca în urmă cu trei ani, doar fețele de la biroul serviciului de pază și de la recepție erau altele. Firma lui Mark fusese întotdeauna sinonimă cu el însuși, însă existau firme ca aceasta, mai mari decât suma oamenilor care stăteau pe scaune, la birouri: mai degrabă instituții, decât firme, neinfluențate de personalul angajat, ci atât de substanțiale, încât nici nu mai depindeau de tine, de fapt. A răsuflat ușurat când l-a văzut pe Towles și a fost condus în biroul elegant al acestuia.

– Ce bine arăți! exclamă Towles. Aerul curat de la țară face minuni! Bun, ce zici de vestea asta extraordinară? Arcul universului moral e lung, sau cum era citatul? Dar ți-am spus eu de la început că trebuie să avem răbdare, iar acum, uite că s-a rezolvat.

– Cât s-a recuperat, în total?

– Păi, e o operațiune în desfășurare. Descoperim tot timpul noi mici orificii în planșeu, cum s-ar spune. Noi victime, de asemenea, ceea ce înseamnă că toate procentajele trebuie să fie recalculate. Însă de treaba asta se ocupă asesorul special, slavă Domnului, nu eu. Bun, în momentul în care voi avea semnătura dumitale aici, putem demara întreaga procedură.

Putem demara?! Mark se înroși la față. Credea că avea să plece acasă cu un cec în mână, un cec pe care să i-l arate lui Karen, ca să obțină în sfârșit un zâmbet de capitulare din partea ei.

– Vasăzică nu-mi înmânați nici o sumă de bani azi, de fapt, spuse el, încercând să păstreze un ton dezinvolt, pentru ca nu cumva să arate cât de disperat era.

Towles râse.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Azi nu, dar urmează. Restituirea presupune un drum lung. Nu-i pentru cei slabi de înger. Dumneata și ceilalți reclamanți ați fost extrem de răbdători.

Mark oftă.

– Apropo, fiindcă a venit vorba de ceilalți reclamanți, spuse el. Sunt curios să aflu ce mai e cu tipul pe care l-am cunoscut când am fost aici prima oară. Vă amintiți?

Towles își drese glasul.

– Păi, eu n-am fost prezent în ziua aceea, așa că…

– Oh, da, exact. Nu mai țin minte cum îl cheamă. Un ins ciudat, mai mărunțel, locuia aici în oraș, lucra la un soi de laborator la Columbia, parcă?

– Nu-mi vine nimic în minte, zise Towles. Ah, ba nu, stai, știu la cine te referi! Fiindcă tocmai discutam și noi adineauri despre el. Nu știi din întâmplare cum am putea da de el, poate?

– Eu? Nu, n-am idee. N-am schimbat numere de telefon, nimic. Ne-am întâlnit doar în ziua aceea.

– Mda. Nu reușim să îl găsim. E bizar. Datele lui de contact nu mai sunt valabile. Încercăm să-l aducem aici ca să semneze acordul. Dar nu ne facem griji, o să apară el, în ziua de azi nu mai poți să dispari așa, pur și simplu. Chiar și dacă e mort, ferească Dumnezeu, tot o să dăm de urmele lui. Cel mai bun asistent al meu se ocupă de asta, chiar acum. Dar de ce întrebi, vrei să-i transmiți un mesaj sau ceva?

– Nu, spuse Mark, resemnat.

Trebuia să nu se mai cramponeze de idee, să renunțe odată pentru totdeauna – deși situația lui rămânea tot nerezolvată: cei de la agenția de credite îi spuseseră că în acea fază, în afară de a-și schimba identitatea, Mark nu putea să facă nimic definitiv – iar asta din cauză că povestea în sine era prea umilitoare pentru a o spune mai departe. Luând stiloul, pe care Towles i-l oferea cu un aer răbdător, Mark spuse:

– Eram doar curios. Ne-am întâlnit în ziua aceea, atâta tot. A fost o zi cam stranie. De fapt, cred că e posibil să-mi fi furat ceva.

PROCES-VERBAL AL ȘEDINȚEI CONSILIERILOR LOCALI

28 octombrie 2004, ora 16

Prezenți: dl Allerton, dl Waltz, dna Burrows (secretară)
Absent: dl Hadi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ședința a început prin citirea Jurământului de Credință. Dl Waltz a cerut situația veniturilor încasate. Dl Allerton a prezentat date din care reieșea că veniturile provenite din taxele la apă și terenuri s-au încasat în proporție de 72%, în condițiile în care mai erau două luni rămase până la declararea oficială a restanțelor. Dl Waltz a întrebat dacă se estima că lista restanțierilor avea să rămână aceeași ca în anii trecuți. Dl Allerton a presupus că da, menționând însă că lista se va mări, probabil, din cauza amplificării generale a „sentimentului antifiscal". În continuare, a adăugat că, și dacă nu se înregistra o asemenea creștere a restanțelor, veniturile orașului provenite din impozitele directe urmau să scadă probabil cu 12-15%, din cauza diminuării taxelor, „decretate" de președintele consiliului local. Dl Waltz l-a corectat pe dl Allerton în privința folosirii termenului „decretate", iar dl Allerton a spus că „găsește întemeiată corecția".

Dl Waltz a raportat că resursele financiare ale orașului, pentru a plăti contractele de deszăpezire – plugul de zăpadă și sarea pentru drumuri erau aceleaşi ca în 2003, deși prețurile furnizorilor crescuseră. Dl Walz a spus că prognoza meteo anunța o iarnă blândă. Dl Allerton a spus că discutase cu domnul Hadi, care îl asigurase că orice cheltuieli urgente aveau să fie acoperite.

Dl Allerton a întrebat ce alte chestiuni mai erau pe ordinea de zi. Dl Waltz a adus în discuție propunerea pentru sărbătorirea Zilelor Căilor Ferate și a precizat că cei de la Camera de Comerț solicitaseră perioada 16-18 septembrie. Dl Allerton a întrebat de ce data propusă era după Ziua Muncii, când se știa că prea puțini dintre vilegiaturiști aveau să mai fie prezenți. Dl Waltz a răspuns că, de fapt, comercianții locali doriseră o impulsionare a afacerilor într-o perioadă de încetinere a activității comerciale în oraș, și că Zilele Căilor Ferate erau oricum o sărbătoare mai degrabă locală, celebrându-se istoria orașului Howland, și nu prea avea de-a face cu turismul în sine. Dl Allerton a întrebat ce solicitări exprese adresase Camera către urbe. Dl Waltz a spus că va fi nevoie doar de o suspendare a reglementărilor de parcare, niște ore suplimentare efectuate de agentul Constable și de aprobarea instalării unor panouri publicitare. Dl Waltz a adăugat că datele de desfășurare fuseseră deja aprobate direct de către dl Hadi, în cadrul unei conversații. Dl Allerton a spus că, dacă așa stăteau lucrurile, discuțiile pe această temă puteau să ia sfârșit.

Ședința s-a încheiat cu o rezoluție oficială de susținere pentru soldații

******ebook converter DEMO Watermarks*******

noștri angajați în misiuni peste hotare.

Întocmit de:
Anne Marie Burrows
29.10.2004

Într-o zi urâtă și ploioasă din noiembrie, genul de zi care, privind retrospectiv, părea să explice și să scuze proasta dispoziție a tuturor, Candace și-a pierdut stăpânirea de sine și i-a spus unei eleve ceva ce n-ar fi trebuit să-i spună. Era foarte ușor să zici că erau doar niște copii și că nu trebuia să pui la suflet comportamentul lor. Însă Candace nu era atât de arogantă încât să se creadă perfectă; când a greșit și a făcut-o să plângă pe una dintre fetele din clasa a opta, la ora de biologie umană, și-a cerut scuze cu prima ocazie, a recunoscut că era întru totul vina ei și a sugerat să dea amândouă uitării incidentul și să meargă mai departe. Ceea ce, bineînțeles, fata a refuzat să facă. Era atât de influențată de moda victimizării, încât prefera să găsească noi modalități de a-și prelungi acel statut.

Faptul că eleva era Bayley Kimball nu denota vreo premeditare din partea lui Candace. Întregul incident fusese declanșat, incontestabil, de către elevă, care ar fi trebuit și, categoric, ar fi putut să nu spună nimic, când a observat că doamna Firth își îmbrăcase bluza pe dos. Când fata a semnalat acest fapt, toată clasa a râs, ceea ce evident i-a dat satisfacție lui Bayley, din moment ce a ținut să semnaleze de încă trei ori același lucru. Candace a zâmbit și a încercat să râdă împreună cu ei; cumva, părea a fi singura ei opțiune, din moment ce nu avea cum să-și scoată bluza de pe ea și să și-o pună cum trebuie, în fața unei clase pline de elevi de-a opta. Bayley, ca să stârnească din nou râsul în clasă, a trebuit să crească miza, deoarece și ceilalți elevi se plictisiseră deja de gluma ei; așa că a spus – adresându-se profesoarei: „Ar trebui să locuiți cu mama dumneavoastră, ca să vă verifice să nu mai plecați de-acasă așa, oricum“, la care Candace s-a întors furioasă și a zis: „Maică-mea măcar nu m-ar lăsa să ies din casă dacă pe curul meu ar scrie «Sexy»“, iar toată clasa a făcut „Ohhh“ și Candace a știut că o luase gura pe dinainte. Bayley, spre meritul ei, presupunea Candace, s-a abținut să nu plângă până la recreație.

Nici nu era chiar atât de grav, se gândea Candace, fără să poată spune însă acest lucru, decât eventual faptul că avusese nesăbuința de a fi folosit cuvântul „cur“. Când fusese ea elevă, profesorii îi spuseseră lucruri mai urâte de atât; faptul că nu-și mai amintea nici un caz concret demonstra încă o dată că o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mică bruftuluială de la profesorul tău nu era un capăt de țară, oricum. Dar mama lui Bayley s-a dus la director; directorul s-a întâlnit cu ea, apoi cu Candace, apoi cu ea și Candace și Patrick, și, așa cum directorul a avut grijă să-i spună mai târziu, asta a însumat un total de trei întâlniri suplimentare, pe care el nu ar fi trebuit să le aibă. Directorul păruse întotdeauna un tip cumsecade, se gândea Candace – probabil chiar avea și simțul umorului, în afara serviciului –, însă în viața profesională nu îl interesa decât dacă erai genul de persoană care să-i îngreuneze lui existența sau genul de persoană care, dimpotrivă, să-i ușureze existența.

Mama lui Bayley solicita concedierea lui Candace. Directorul a spus că nu putea face asta. Mama lui Bayley a întrebat dacă era vreo chestie sindicalistă la mijloc, dar directorul a spus că nu, ci era mai degrabă faptul că nu avea efectiv cu cine să o înlocuiască, acum, la mijloc de an școlar. În tot acest timp, Patrick a stat pur și simplu lângă soția lui, afișând un aer nefericit și neputincios. Opinia lui nu părea să intereseze pe nimeni. Eu, cu un singur cuvânt, un singur fapt, aș putea schimba viețile tuturor celor aflați în această încăpere, se gândea Candace. I se făcea silă să-și imagineze ce putea să o aștepte când ajungea acasă în acea seară și se îmbăta îndeajuns încât să se încumete să își verifice contul de Hotmail. Până la urmă, mama lui Bayley s-a mulțumit cu promisiunea vagă a unei sancțiuni disciplinare în privința lui Candace și cu scuze adresate în scris fiicei ei.

Totul se rezolvase, însă acum Candace era cea care nu reușea să se potolească, așa că, fără să cugete prea mult, a dat buzna în biroul directorului, neanunțată, exact la ora prânzului.

– Bill, spuse ea. M-am tot gândit, am fost fată de comitet acceptând să revin la catedră, atunci când Jo Whalen… mă rog, când s-a întâmplat toată povestea aceea. Însă era vorba că va fi doar ceva temporar, așa că acum vreau să cer oficial să revin la vechea mea funcție.

Bill mânca niște mâncare de la cantină, pe o tavă de la cantină, în biroul lui. Se șterse la gură.

– Nu-ți place să predai la clasă? o întrebă el.

Ar fi vrut să își deschidă sufletul în fața lui, în fața cuiva – să spună nu, nu-mi prea place, nu-mi *mai* place, de-asta nici nu mă mai descurc așa de bine la catedră –, însă își aminti la timp unde se aflau și care era relația dintre ei.

– Îmi place, e-n regulă, spuse ea. Nu asta-i problema. Dar e o retrogradare, pe care am acceptat-o temporar, ca să ajut școala într-o situația critică. Nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vreau să devină ceva permanent. Am tot dreptul să solicit asta.

– Da, ai tot dreptul, spuse el. Voi depune o cerere la inspectorat. Totuși, va trebui să predai la clasă până la sfârșitul semestrului. Înțelegi asta, da?

Înțelegea, da. Nu au mai existat alte probleme legate de Bayley, însă Candace și-a dat seama că oricum număra zilele până la încheierea școlii. Ultimii ani de gimnaziu însemnau, în general, o perioadă de suferință și, oricât de teribil i s-ar fi părut să recunoască, ea nu voia să asiste la așa ceva, o deprima. Elevii nu se puteau stăpâni să nu fie răutăcioși unii cu alții. Îi vedeai cum căpătau toate deprinderile necesare pentru a deveni mai târziu niște adulți nesinceri, egoiști, conștienți de rangul lor social, or tu nu puteai face nimic în privința asta, era ca și cum ai fi încercat să-i oprești să mai crească în înălțime. Se străduia să îi fie milă de ei, dar, în principiu, pur și simplu nu-i plăcea de ei. Avea o relație cu un tip – ieșeau în oraș să bea sau să mănânce ceva împreună, iar apoi mergeau la ea acasă, o dată sau de două ori pe săptămână –, numai că nu putea discuta cu el despre problemele astea. Când încerca, totuși, tipului i se părea, probabil, că ea glumea.

Îi prindea bine măcar să facă sex cu regularitate: nu-și putea imagina în ce stare sufletească oribilă ar fi fost, în general, în lipsa acelei relații. Andrew, proprietar, la a doua generație, a magazinului de articole sportive din Howland, de unde Candace își cumpăra încălțămintea de alergat și alte lucruri, era prototipul localnicului autentic. Își închipuia că le știa pe toate: era un tip foarte infatuat, disprețuitor din fire și, oricum, nu atât de chipeș pe cât se credea el; genul de individ care obținuse întotdeauna ce își dorise, pentru că era prea nătărău ca să înțeleagă cât de multe alte lucruri existau pe lume, pe care ar fi putut să și le dorească, în afară de existența aceea pe care o avea și o avusese dintotdeauna. Cu cât știa mai puțin despre ceva sau cineva, cu atât se credea mai breaz. Candace își dorea nespus să-l aducă cu picioarele pe pământ. Îl tachina și îl provoca, de cele mai multe ori cu cruzime, deși nu neapărat dinadins. Mecanismele propriei excitări erau complicate. Scopul ei, întotdeauna, era să îl descumpănească, să îl facă să își piardă siguranța de sine, să îl facă să încerce să o domine, să încerce să o facă să tacă. Era ca o joacă, ca să îl întărâte să facă asta. Simțea că îl controla și, în același timp, simțea că depindea de el.

Era cald pentru luna decembrie, însă ei trebuiau să stea cu ferestrele închise, din cauza vecinilor. Se dădu jos de pe el și rămase cu capul și o mână pe stomacul lui, în timp ce își trăgeau sufletul. Nu-i plăcea să se uite la fața lui,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

după ce ajungea la orgasm, cel puțin nu imediat. Bravo lui, se gândea ea, reușește să își mențină abdomenul atât de plat. Știa că era mai mult din vanitate, decât din vreo dorință de a fi pe placul ei, dar orișicât. Nu era nevoie să umbli prea mult prin Howland ca să îți dai seama că vanitatea masculină de acest fel era totuși ceva de apreciat.

– A fost nemaipomenit, spuse el, fără pic de imaginație.

Candace deschise ochii și se uită de-aproape la penisul lui, care era perfect, deși ea nu-i găsea lui nici un merit pentru asta, era doar o întâmplare fericită. Andrew avea o întreagă gamă de exerciții fizice pentru a se menține în formă, dar asta nu avea nici o legătură cu constatarea ei din acel moment.

În camera izolată de lumea exterioară, se auzea vibrând un telefon.

– Al tău sau al meu? spuse Andrew. Dacă-i al meu, dă-l naibii.

Candace ridică privirea și văzu cum telefonul ei aluneca sacadat pe suprafața lucioasă a comodei.

– Ar trebui să răspund, spuse ea, pe un ton cât mai natural cu putință.

Era mama ei.

– Bună, scumpete, spuse aceasta. Nu te-am mai văzut de atâta vreme.

– Am fost la voi acum trei zile, zise Candace.

– Ai fost, da? Păi, am avea nevoie de ajutor cu câteva lucruri pe-aici.

– Sunt un pic cam prinsă azi, spuse Candace, uitându-se la Andrew și încercând să-i sugereze din priviri să se pună-n mișcare, să se dea jos din pat și să se ducă la duș. Pot să te sun un pic mai târziu?

Închise telefonul. Andrew îi zâmbi și, ridicând brațele, își puse palmele sub ceafă, confortabil.

– Să vezi fază, azi-dimineață a venit la magazin un tip din New York City, începu el.

Întotdeauna rostea acele cuvinte – „New York City“ – cu o voce zeflemitoare, fals intimidată, dar Candace încetase de mult să se mai amuze auzindu-l.

– Îmi spune că se pricepe bine la schiurile și bețele din fibră de carbon, pentru coborâre, fiindcă s-a documentat mult pe internet.

Candace simți că o apucă disperarea. Nu exista decât o singură direcție în care putea să meargă o asemenea istorioară. Asta îi caracteriza pe toți masculii din viața ei: erau întotdeauna cele mai deștepte personaje din toate întâmplările pe care le istoriseau. Ieșeau întotdeauna deasupra tuturor. Modestia era o trăsătură necunoscută lor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Telefonul ei vibra din nou. Pe ecran scria *Mami*.

– Bună, scumpete! spuse mama ei.

– Mamă, zise Candace. Tocmai ai sunat adineauri.

– Ce?

– Acum cinci minute. Cum poți să nu ții minte?

– Bine, cum spui tu, zise mama ei îngăduitoare, cum ai face cu un copil.

Andrew se ridică în capul oaselor, își înfipse picioarele în podea și porni cu pași grei spre duș.

– Oricum, continuă mama lui Candace, voiam doar să-ți spun că am avea nevoie de ajutor cu câteva lucruri pe-aici.

Candace așteptă ca Andrew să iasă din baie, îi spuse la revedere, făcu un duș ca să se curețe de el, iar apoi se sui în mașină ca să meargă la Pittsfield. Era nefiresc de cald afară și se făcuse noroi peste tot. Alese, pe cât posibil, rutele ocolitoare, pentru a evita harababura de pe Șoseaua 7, care avea să țină până la Anul Nou. Când oprea, la rarele indicatoare rutiere, auzea prin geamurile deschise cum copacii goi pârâiau parcă în bătaia vântului, dar zgomotul motorului acoperea apoi repede totul.

Nimeni nu voia să admită că, de fapt, ceva nu era în regulă cu mami, nu fiindcă ar fi fost sentimentali, speriați sau în faza de negare, ci pur și simplu fiindcă a admite acest lucru i-ar obliga să ia niște măsuri.

– Bună, scumpete! spuse mama ei, când Candace apăru în ușa de la bucătărie. Ce surpriză plăcută!

Deși era supraponderală, fizic, se ținea bine. Pe față nu avea riduri aproape deloc, iar părul ei alb, pieptănat cu grijă, ca o aureolă, scotea în evidență veșnica ei expresie de pasivitate bonomă, resemnată și bine intenționată, o expresie care nu diferea flagrant de ceea ce fusese în urmă cu douăzeci sau treizeci de ani.

– Ți-am zis că vin, mami, spuse Candace, nu agasată, dar pe un ton rece. Am vorbit amândouă acum un ceas și jumătate. Și prima oară cu aproximativ două minute înainte de asta.

Informația alunecă peste chipul mamei, ca luminile farurilor unei mașini în trecere, după care o auzi spunând:

– Ai mâncat ceva de seară?

Cina însemna o tavă mare de aluminiu plină cu pui marsala, ceea ce în sfârșit îl scoase pe tatăl ei din adâncurile casei, deși trebuie să fi știut că fiica lui sosise deja de ceva timp. Cine nu-i cunoștea ar fi presupus, judecând doar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

după înfățișarea lor, că el era cel care avea nevoie de îngrijiri. Și el părea să presupună același lucru. Aerul lui posac, de veșnic martir, sugera că era un om neglijat în mod cronic, că soția lui, la fel ca aproape oricine altcineva pe lume, își abandonase postul. Putea să fi avut el grijă de ea – putea să facă pentru ea aproape tot ce făcea Candace –, dar el nu voia. Considera că propria lui casă, la fel ca lumea întreagă, era iremediabil decăzută.

– Bun, mami, zise Candace, spuneai că ați avea nevoie de ajutor cu câteva lucruri pe-aici?

Tatăl ei ridică brusc privirea din farfurie.

– Așa am zis? făcu ea.

Văzând că nu mai urma nimic, Candace zise:

– De pildă, am observat că frigiderul e aproape gol. Vrei să mă duc la magazin să fac niște cumpărături?

– E gol fiindcă mama ta și-a pierdut din nou cardurile, spuse el. Cardurile bancare, de debit și credit. A trebuit să le anulăm, așa că acum așteptăm nu știu câte zile lucrătoare, până o să emită altele noi.

Soția lui zâmbea, ca și cum ar fi fost o întâmplare despre niște oameni pe care ea nu-i cunoștea.

– Doamne sfinte! exclamă Candace. Păi uite, dacă vrei, pot să țin eu cardurile, dacă ei îi vine greu să-și aducă aminte ce face cu ele. Și îi dau bani în mână, câți are nevoie, înțelegi.

– Da, da, n-ai să vezi! spuse tatăl ei.

– Dragă! spuse mama ei, uitându-se cu reproș la el.

Într-o bună zi, „dragă“ avea să fie numele ei pentru toți din familie.

– Da, tati, exact ăsta e planul meu, spuse Candace. Să pun mâna pe milioanele voastre.

După cină, cum lumina lunii era destul de puternică, a putut să iasă afară să curețe bălăriile care năpădiseră cutia poștală. Pe urmă, a spălat vasele. Intuind ceva, s-a dus sus la etaj, în dormitorul părinților ei, unde s-a convins că așternuturile nu mai fuseseră schimbate de o bună bucată de timp. Sau poate că mami începuse să le schimbe, dar pe urmă se zăpăcise și le pusese pe pat tot pe cele murdare. Se mai întâmplase așa și înainte. Cu siguranță, tatăl lui Candace ar fi putut rezolva el problema asta. Dar era treabă de femeie, iar viața lui era și așa prea plină de umilințe ca să mai accepte și așa ceva acum.

A venit după Candace în dormitor, nemulțumit și că ea se afla acolo. Știrile continuau să mugească din televizorul supradimensionat de la parter.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Dormim pe cearșafurile alea de la Ziua Muncii, spuse el. Ei nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

– Tati, spuse Candace. Mami uită.

Tatăl ei pufni nervos.

– Crede-mă, spuse el, întorcându-se să plece, sunt lucruri pe care nu m-ar deranja nici pe mine să le uit. Dar ăsta e un lux pe care eu nu-l am.

S-a întors acasă, pe întuneric, șofând încet pe aceleași drumuri dosnice, acum liniștite. Mișca mărunt din buze, în timp ce conducea. Cum se ajunsese ca toate astea – care nu erau doar responsabilitatea ei, ci și a fraților ei, și a surorii ei plecate – cum se ajunsese ca totul să cadă pe umerii ei? Cum să fie drept așa ceva; și mai uimitor chiar, cum și când se întâmplase așa, de fapt? Oamenii aceștia care o cicăliseră toată copilăria ei, care automat înăbușiseră în ea orice manifestare a stimei de sine, care o înveninaseră împotriva ideii înșeși de căsnicie (și asta era încă valabil, nu își dorise niciodată să se mărite, ideea de a muri singură nu o speria nicidecum mai rău decât aceea de a muri captivă în îmbrățișarea unui om pe care îl urai și îl blamai pentru tot): cum ajunseseră oamenii aceștia să fie problema ei acum? Ori de câte ori îi suna pe Gerry sau pe Mark și le spunea să le mai dea câte un telefon părinților, ori să se ducă până acolo, ei se conformau. Dacă apărea o cheltuială, o întrebau câți bani trebuiau, iar apoi completau un cec și i-l trimiteau ei. În restul timpului, știa prea bine, nici nu se gândeau la asta. Și ea își dorea să nu se mai gândească la asta, să uite de ei, ca și cum ar fi murit. Dar era imposibil acum și, bineînțeles, era imposibil să se întoarcă în timp la momentul în care tot acest aranjament tacit prinsese contur, indiferent când naibii se întâmplase asta.

A doua zi, directorul a pus-o pe secretară să o cheme pe Candace în biroul lui. I-a spus că solicitarea ei de a fi promovată de la catedră în funcția de director adjunct fusese respinsă de inspectorat.

– Eu nu ceream să fiu promovată, spuse Candace. Eu am avut funcția aceea, m-am oferit să revin un timp la catedră pentru a ajuta pe toată lumea aici – pentru a te ajuta pe tine –, iar acum îmi vreau postul înapoi.

– Păi, ei nu văd lucrurile în felul ăsta. Când ai renunțat la funcția aceea, postul în sine a fost, practic, desființat, așa că acum trebuie obținută din nou aprobarea pentru funcția de director adjunct. Inspectoratul a efectuat o analiză și a ajuns la concluzia că nu este necesar, altfel spus, nu sunt destui

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bani în buget pentru asta. Și asta, apropo, presupune mult mai multă muncă pentru mine. Situația mă nemulțumește la fel de mult ca și pe tine.

Candace stătea în ușa biroului său; își dădea seama, chiar dacă el părea liniștit, că își dorea cu încordare, din toată ființa lui, ca acea întrevedere să se încheie.

– Îmi dau demisia, spuse ea.

Zis și făcut; ora de biologie animală la clasa a șaptea începea în douăsprezece minute, dar ea nu s-a mai dus. Pur și simplu, nu s-a dus. A ieșit din clădire, s-a suit în mașină și a plecat de-acolo.

Se gândea să meargă într-un bar – așa se părea că procedau oamenii după ce făceau ceea ce tocmai făcuse și ea –, însă nu erau deschise încă și, oricum, nici nu prea avea chef. Așa că s-a dus acasă, s-a întins în pat și toată adrenalina care o cuprinsese s-a retras din ea precum mareea.

Cum era posibil ca asta să fie viața ei? Nu făcuse eforturile necesare ca să fi plecat de-acolo, ca sora ei; rămăsese pe loc și își luase un serviciu care o forța să pretindă că fiii și fiicele unor oameni pe care îi cunoștea din copilăria ei aveau capacitatea de a deveni mai buni decât părinții lor. Era bântuită de viețile ei netrăite, de cadavrele diverselor posibilități. Nu conta care ar fi fost acestea. Despre nimic din viața ei nu se mai putea spune că ar fi fost temporar, provizoriu sau experimental. Asta era.

Indiferent ce îi conferise lui Renee velocitatea evadării pentru a pleca de-acolo și a trăi o existență care nu avea nimic de-a face cu Howland – narcisismul, încrederea în sine făcând-o să ignore totul în jur, nerușinatul talent de a li se băga bărbaților pe sub piele – Candace înțelegea că acestea erau niște trăsături teribile, detestabile, dar pentru prima dată constata cu surprindere că și-ar fi dorit să le aibă și ea. Trebuie să fi fost plăcut să ai atât de puține griji pe lume, încât să îți poți petrece zilele retrimițând mai departe e-mailuri despre Agenda 21 sau alte chestii.

Candace avea treizeci și patru de ani. Din când în când, îi venea ideea că poate ar fi trebuit efectiv să apeleze la un psihoterapeut, că acțiunile ei erau determinate, poate, de vreo laură a ființei ei pe care nici măcar nu o înțelegea; dar după nici câteva minute de reflecție, întotdeauna renunța complet la idee. Fiindcă, în fond, ce fel de psiholog ai fi putut să găsești aici, la dracu'n praznic? Simplu, un psiholog care nu era suficient de competent încât să se fi impus altundeva. Un ratat înăcrit și susceptibil, ca ea, ca majoritatea oamenilor cu care ea trebuia să discute zi de zi. Și cum să-i ceară unei

******ebook converter DEMO Watermarks*******

asemenea persoane să îi explice ce se întâmpla cu ea? Nu, mulțumesc, mai bine lipsă.

Oricum, putea să lase acum deoparte asemenea preocupări dubioase, cum era sănătatea mintală. Acum, întrebarea era: unde îmi voi găsi eu alt job aici?

A așteptat până la ora cinci, când s-ar fi întors în mod normal de la serviciu, după care s-a dus peste drum și a cumpărat un litru de Chardonnay de la proprietarul apartamentului ei. Tipul nu s-a uitat în ochii ei.

S-a îmbătat și a avut o revelație. Voia să facă fapte bune în lume. De aceea încercase să fie cadru didactic la o școală publică. În mintea ei, a eliminat orice viitor contact cu copiii, însă existau nenumărați adulți care aveau nevoie de ajutor, nu? Merita să lucreze pentru o organizație non-profit sau o societate de binefacere. Să-i hrănească pe oamenii flămânzi, să-i ajute pe sărmani. Chiar și în Berkshires, găseai oameni flămânzi și sărmani. Când a căutat asemenea lucruri pe Google, nu a găsit decât societăți de caritate afiliate unor biserici locale, dar asta – să lucreze pentru o biserică – chiar nu avea de gând să facă. Mama mamei sale încercase să îi îndoctrineze, ducându-i în copilărie la biserică, mituindu-i cu câte un drum la McDonald's după aceea, însă aranjamentul respectiv nu ținuse nici măcar un an, căci Mark și Gerry au fost dați afară de la mesă fiindcă se scuipau, iar bunica le-a zis că n-aveau decât să ajungă toți în iad, că ei nu-i mai păsa.

Prin urmare, trebuia să vezi lucrurile în mare – sau nu neapărat „în mare", ci doar din afara structurilor existente. În cazul în care ceea ce doreai tu nu exista încă, unde te-ai duce ca să concretizezi acel lucru? La un moment dat în toiul nopții, i-a venit o idee. Era destul de beată când i-a venit această idee, însă când s-a trezit din somn a doua zi dimineață, ideea i se părea în continuare bună. Când a ieșit de sub duș, suna telefonul; era de la școală, dar a ignorat apelul. În schimb, a telefonat la numărul principal al Primăriei orașului Howland. Când apelul ei a fost comutat pe robotul telefonic, a verificat cât era ceasul și a văzut că era doar opt și douăzeci. A lăsat un mesaj, prin care solicita o întâlnire cu președintele consiliului local, pentru a discuta o propunere privind un nou proiect; și-a silabisit numele și a adăugat că, din câte știa, fratele ei era unul dintre prietenii dumnealui. După cinci ore în care nu primise nici un semn de viață de la primărie, Candace s-a suit în mașină și s-a dus direct acolo. Birocrația era o stare de spirit într-o localitate așa de mică.

Mai fusese în clădire, dar doar de câteva ori, când ședințele pentru stabilirea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bugetului școlii se țineau acolo. Pe hol, exact în punctul unde coteai spre vechea sală de sport, se vedea ceva ciudat, și nu mai puțin ciudat prin faptul că fusese întotdeauna acolo: o „Bancă de Alimente“, mai exact o masă pliantă pe care erau etalate donații constând în conserve și diverse alte produse pentru oamenii cei mai nevoiași ai orașului. Părea ceva provizoriu, dar Candace și-a amintit că văzuse același lucru și la vizitele ei precedente. Poate că erau mereu aceleași produse alimentare, ca într-un adăpost antiatomic. Mâncarea de-acolo nu ar fi putut ajunge unei familii decât pentru cel mult două sau trei zile. Fără a mai menționa faptul că orice localnic ar fi preferat să moară de foame decât să primească o asemenea pomană publică.

Hadi își adusese fosta secretară personală din New York City – o convinsese să se mute în Howland, se povestea, cu tot cu soț și copii, oferindu-i un salariu prea avantajos ca să îl fi putut refuza. Secretara emana o alură profesională intimidantă, chiar și de la măsuța modestă din anticamera de lângă ușa închisă a biroului președintelui consiliului local. Candace a cerut să se vadă cu dumnealui și s-a gândit că o putea prinde pe picior greșit pe secretară, adăugând: „Nu am o programare“.

– Din păcate, nu e la birou, spuse secretara.

Pe plăcuța de pe micul ei birou scria „Doamna Burrows“. Părea cu cinci sau șase ani mai mare decât Candace, sau cel mult cu opt.

– Noi aici avem un fel de datină locală, o tradiție de a putea să te vezi cu ceilalți orășeni, intrând la ei fără să te anunți dinainte, spuse Candace, născocind totul pe loc. Ideea aceea că „ușa mea e întotdeauna deschisă“, dacă știți. Transparența în administrația publică.

– E interesant de știut, spuse femeia. Oricum, din păcate, dumnealui tot nu e aici.

Descumpănită, Candace ieși înapoi pe holul pustiu. Începea să considere că purtarea ei era simptomatică pentru un fel de cădere nervoasă. În urmă cu nici douăzeci și patru de ore, avea un loc de muncă, era profesoară la școală. Stătea acum lângă acea stranie și părăsită Bancă de Alimente, bătând darabana cu degetele pe un colț liber al mesei pliante. Mâncarea lăsată acolo era oribilă, nedorită, ca un fel de pedeapsă pentru că dăduseși greș. O conservă de sparanghel, un borcan cu ardei roșii, un bax de șase sticle de apă aromatizată. Era ca și cum fiecare ar fi știut că totul era doar de formă acolo, așa că de ce să fi irosit ceva gustos? Adunăm, pur și simplu, chestii pe care nimeni nu le vrea și, de ochii lumii, am creat o Bancă de Alimente.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Candace ieși din clădire și o porni pe strada principală, spre Undermountain, ca să bea o cafea: nu avea nici un rost să se grăbească înapoi acasă. Se așeză pe un scaun la tejghea, sub ornamentele de Crăciun decolorate, iar când ridică ochii din lista cu specialitățile casei, prinsă în partea de sus a dozatorului de șervețele, îl văzu pe Hadi: stătea singur într-un separeu, ținând o jumătate de sendviș cu carne într-o mână și, cu cealaltă, derulând în jos ceva pe ecranul unui BlackBerry.

Dintr-un motiv oarecare, nu își dăduse jos pufoaica vătuită, de un roșu aprins, de la Canada Goose. Candace se gândea că arăta ca o haină cu care nici un tip nu s-ar îmbrăca decât dacă i-ar fi cumpărat-o soția lui. Tresărind, își dădu seama că și el se uita acum la ea, probabil din cauză că se holbase așa la el. Localul era aproape gol – era o oră nepotrivită pentru prânz –, așa că a putut să i se adreseze pe un ton normal, din locul unde stătea.

– Sper să nu vă supărați dacă o să vă răpesc un minut din timpul dumneavoastră, spuse ea direct, ridicându-se în picioare și strecurându-se pe canapeaua micuță din separeu, vizavi de el.

Hadi se opri din mestecat. Candace se simțea ca și cum ar fi încălcat regulile de securitate, deși ospătărița și casiera nu avuseseră nici o reacție. Hadi avea o anumită aură, categoric. Îi lipsea atitudinea aceea bățoasă, învelișul acela autoprotector, pe care localnicii îl afișau îndeobște. Lui Hadi nu-i trebuia așa ceva, presupunea ea – Hadi ducea o existență în care lucrurile se întâmplau, fiindcă el le făcea să se întâmple.

– Mănânc, spuse el, cu simplitate. Dumneata cine ești?

– Candace Firth. Până… până de curând am fost director adjunct la Școala Elementară din Howland, spuse ea, făcând o pauză irelevantă. Fratele meu e Mark Firth? adăugă ea, plină de speranță în sinea ei. Sunteți vecini, stă în apropiere de Șoseaua 4, a făcut niște lucrări la casa dumitale acum câțiva ani?

– Sigur, încuviință Hadi, cu un surâs.

– Vreau să vă spun că am încercat mai întâi la primărie, nu aveam nici cea mai vagă idee că dumneata erai aici, însă dacă tot ne-am întâlnit… Voiam să îți propun o idee. Howland nu are nici un fel de fundație destinată femeilor, nici un adăpost social, nici un liman sigur pentru victimele violenței în familie, în primul rând. Cel mai apropiat refugiu de acest fel este dincolo de granița statului, în Hillsdale, ceea ce creează probleme în privința asistenței sociale, fiind vorba de două state federale diferite. Cel mai apropiat refugiu de acest fel din Massachusetts este tocmai în Pittsfield. Pentru niște femei care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lucrează sau au copii, acel adăpost este situat mult prea departe ca să le poată fi la îndemână. Tocmai mi-am dat seama că un asemenea adăpost social, pentru niște persoane care nu au unde să meargă în altă parte, este un lucru necesar într-un oraș ca acesta.

Hadi puse jos jumătatea de sendviș pe care o ținuse în mână și se șterse pe degete.

– Și unde ar putea funcționa acest adăpost social?

– Nu știu exact, spuse Candace.

– Adică, ar trebui să fie un loc unde să poată dormi mai multe persoane. Corect? O casă. O casă care există deja, probabil.

Candace se străduia din răsputeri să nu roșească.

– Și este violența în familie o problemă deosebită în Howland? spuse el – nu răutăcios, ci cât se poate de rațional, aproape ca și cum Candace nici nu ar mai fi fost acolo. Înțeleg, desigur, că acest lucru constituie o problemă cumplită pretutindeni. Absolut. Dar mă întreb, există cifre sau vreo modalitate de a estima necesitatea propunerii dumitale?

– Ideea, spuse Candace, este de fapt doar într-o fază preliminară, în momentul de față.

Hadi se uită la ea, nu agasat, dar suficient de mult timp încât să o inoportuneze.

– În învățământul public domnește un haos teribil, spuse el, în cele din urmă. Acesta este motivul pentru care ai plecat de-acolo?

– Nu știu exact, spuse ea.

Îi ardeau obrajii. Cine era tipul acesta? Avea impresia – știa că era doar o închipuire – că putea să vadă direct prin ea. Ceva legat de faptul că avea bani – fiindcă exact asta era, desigur, faptul că avea bani – părea să îl ferească de fluxul uzual al grijilor sociale, conferindu-i o anumită imparțialitate. Sau poate era doar o altă modalitate de a recunoaște că el nu avea nici un motiv să îi pese în vreun fel de ea. Ceea ce îl plasa cumva în poziția unui fel de judecător. Ea nu-i putea oferi nimic.

– Când ți-ai dat demisia? spuse el.

– Ieri. Ai dreptate, am venit prea repede la dumneata, cu propunerea asta. În plus, eu nici nu locuiesc de fapt aici, locuiesc în Great Barrington. Dar m-am gândit că dumneata… eu sunt cumva la o răscruce de drumuri în momentul de față și încerc să mă gândesc la o cale, fie ea cât de mică, de a face ca lumea să fie mai bună. Ceea ce n-ar trebui să pară prea dificil, din moment

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ce lumea în general a ajuns destul de cumplită. Așa-i? Paradoxal. Dar, oricum, mi-a făcut plăcere să te cunosc și îmi pare rău că te-am deranjat de la masă.

A pornit cu pași molcomi înapoi pe strada principală, spre locul unde își lăsase mașina, în parcarea primăriei, de unde s-a dus acasă, simțindu-se calmă, resemnată acum în fața dezastrului. A căutat pe Google „cum se face cerere pentru un ajutor social", iar a doua zi s-a dus cu mașina la Pittsfield ca să completeze primul formular cerut. A preferat să procedeze așa, decât să-l fi întrebat pe Gerry, fiindcă nu voia ca membrii familiei să afle, până nu se simțea pregătită să le spună – ideal ar fi fost după ce își găsea un alt job –, dar n-a fost să fie așa, căci numărul ei de telefon de la școală și contul de e-mail au fost deconectate, așa că întâi Renee și pe urmă frații ei s-au prins imediat ce se întâmplase. Toți au consolat-o și, după aceea, toți s-au obișnuit cu ideea. A depus cereri pentru câteva joburi, pe care de fapt nu le voia și nici nu le-a obținut. În fiecare zi, se străduia să iasă din casă măcar o dată, doar dacă nu era prea frig afară. I-a comunicat lui Andrew, printr-un e-mail, că nu voia să se mai vadă cu el, iar replica lui a fost atât de crudă, încât n-a putut nici măcar să se amuze. Timp de treizeci și nouă de săptămâni avea să beneficieze de ajutorul social; asta însemna până cândva în august sau poate septembrie. Își impunea să nu facă nici un calcul, până spre sfârșitul intervalului. Dar pe urmă, când nu trecuse nici măcar jumătate din acea perioadă, a primit un telefon de la Primăria din Howland. Era secretara lui Hadi. Președintele consiliului local era plecat din oraș în interes de serviciu, însă voia să o invite să depună o cerere pentru o slujbă de administrator la biblioteca publică din Howland, de pe Mill Street. Actuala bibliotecară tocmai își anunțase intenția de a se retrage.

Bibliotecară? Nu asta avusese ea în minte atunci când discutase mai demult cu el, pe vremea când mai avea încă ceva în minte. Biblioteca din Howland era micuță, doar două încăperi și un birou. Candace nu o văzuse niciodată dinăuntru, doar pe fereastră. Nici nu știa cine se mai ducea acolo. Poate că era la fel ca Banca de Alimente, existând doar fiindcă făcea figură frumoasă. Dar ce mai conta, oricum nu avea de ales. Și, în mod paradoxal, trebuia să admită că soluția aceasta se potrivea, în mod ironic, de minune cu acel stil de viață provincial, de fată bătrână, cu care venise acum timpul să se obișnuiască deja.

Casa Caldwell rămânea deschisă pentru public în fiecare an până la 1 noiembrie; după aceea, doar birourile mai erau încălzite, în labirintul de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

camere renovate de lângă bucătărie. Karen a fost avertizată că exista posibilitatea să îi cam vină să se suie pe pereți în acea perioadă, mai ales în zilele când nimeni, în afară de ea, nu apărea la serviciu. De fapt, persoana care avusese acel post înaintea ei fusese concediată pentru că aranjase să primească acasă apelurile telefonice de la serviciu; și nu din cauză că era leneșă, spusese ea, ci fiindcă tot auzea diverse zgomote înfricoșătoare deasupra, la etaj.

Casa și domeniul se redeschideau după Ziua Eroilor[19], dar până atunci mai erau câteva săptămâni; la mijlocul lunii mai, avea loc ședința anuală a consiliului de administrație, pentru care Karen trebuia să facă pregătirile necesare. Membrii consiliului, care erau toți din Boston sau New York, preferau să programeze ședința astfel încât să coincidă cu revenirea zilelor călduroase de primăvară, când peisajul era o desfătare pentru priviri. În felul acesta, drumul cu mașina până acolo și înapoi nu mai părea atât de neplăcut. Karen trebuia să se ocupe de cazarea celor care solicitau acest lucru, să aranjeze servirea mesei, să aibă în vedere diversele necesități sau solicitări pentru regimuri alimentare speciale, să imprime rapoartele anuale și previziunile veniturilor trimestriale – avea foarte mult de lucru, iar din câte înțelesese, aceste personaje din înalta societate nu tolerau nici cea mai mică greșeală. Dar ceea ce a stresat-o de-a binelea a fost faptul că, atunci când a întrebat-o pe directoarea ei, doamna Van Aswegen, cine avea să întocmească procesul-verbal al ședinței, doamna Van Aswegen i-a răspuns cu un zâmbet și a ridicat din sprâncene. Karen nu avea nici un fel de pregătire pentru munca de secretariat, și oricum nici nu mințise în CV, cum că ar fi avut. Dar șefa ei i-a spus, pur și cimplu, să își dea toată silința și să nu se frământe prea mult.

Era atât de tensionată când se gândea ce o aștepta, încât nici n-a putut să doarmă în noaptea dinaintea ședinței, însă misiunea ei s-a dovedit a fi relativ simplă. Cei șase membri ai consiliului de administrație – patru bărbați, două femei, toți vârstnici – vorbeau lent și aveau tendința de a spune aceleași lucruri de mai multe ori; și, apoi, mai erau lungi intervale în care nu discutau nimic legat de fundație, ci doar despre locuri de vacanță, proprietăți imobiliare și despre faptul că guvernul pierduse de-acum complet controlul. Domnul Peck, care purta papion, a vorbit aproape zece minute numai despre impozitul pe avere; Karen a pus stiloul jos, cât mai discret cu putință. Membrii consiliului au analizat bugetul de funcționare, punând doar două întrebări mai cusurgii, despre niște cheltuieli punctuale. Domnul Peck a vrut să știe de ce trebuiseră să dea bani pentru un nou indicator pe șosea, când

******ebook converter DEMO Watermarks*******

abia cu doi ani în urmă achitaseră ultimul nou indicator; directoarea și-a dres glasul și a explicat că vechiul nou indicator fusese distrus accidental de plugul de zăpadă al orașului. Bun, atunci orașul să dea banii pentru un altul, a spus domnul Peck, iar directoarea i-a răspuns frumos că orașul acceptase într-adevăr să le rambursese banii, însă lucrurile acestea necesitau timp. Domnul Peck s-a rezemat de spătar, cu un aer îmbufnat, toate părerile lui confirmându-se. Pe urmă, exact când s-ar fi zis că după-amiaza de lucru se apropia de sfârșit, iar doamna Van Aswegen îi felicita pe toți pentru încă un an de înțeleaptă și excelentă administrație, glasul i s-a frânt brusc când ea și toți ceilalți au observat că doamna Elliot, care fusese adusă cu mașina de la Brookline, ridicase în aer, ca o școlăriță, o mână palidă.

– Am niște chestiuni noi, spuse bătrâna, dacă toată lumea a terminat ce avea de spus.

Dezamăgită, dar curioasă, Karen a scos din nou capacul de la stilou și și-a dezmorțit degetele.

– Am decis să mă retrag din consiliul de administrație, spuse doamna Elliot, cu mâna plutind încet înapoi spre poala ei. Începând chiar de-acum. Am vrut să aștept până la sfârșitul ședinței, ca să nu deranjez discuțiile.

A urmat o tăcere în care toți păreau dezorientați.

– Dar de ce? întrebă în cele din urmă domnul Peck, pe un ton sincer îngrijorat.

– Am cancer, spuse doamna Elliot. Nu țin să discut ce fel de cancer.

Karen nu știa dacă oamenii aceștia se vedeau vreodată sau dacă vorbeau unii cu alții, în afară de această unică zi din fiecare an. Dar chiar și așa, tot însemna ceva, căci cel puțin trei dintre membrii actualului consiliu de administrație îndeplineau acea funcție de peste douăzeci de ani. Domnul Peck avea un aer profund îndurerat. Timp de câteva momente, încăperea cu lambriuri închise la culoare a părut răscolită de toate veștile proaste care fuseseră rostite vreodată acolo.

– Rog ca în procesul-verbal, spuse domnul Peck cu glasul răgușit de emoție, dar fără ca măcar să se uite la Karen, să se consemneze rezoluția unanimă a consiliului de a-i mulțumi lui Deirdre Elliot, pentru anii în care a servit cu devotament această fundație, și de a exprima totodată rugăciunile noastre încrezătoare pentru însănătoșirea ei grabnică și deplină.

– Da, bine, zise doamna Elliot. Vă mulțumesc. Acum, noua chestiune, în mod evident, este numirea succesorului meu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu cred că e cazul să ne grăbim cu asta, spuse doamna Van Aswegen cu multă căldură în voce, însă o privire de-a doamnei Elliot o reduse numaidecât la tăcere.

– Aș vrea ca persoana care mă va înlocui să fie o femeie, spuse ea, fără să se complice. Acestea fiind zise, cred că există în mod vădit o candidată chiar aici în oraș.

A tăcut câteva secunde până când fiecare, inclusiv Karen, a înțeles că se referea la Rachel Hadi. Propunerea a fost aprobată în principiu; Karen își dădea seama că ceilalți erau entuziasmați de idee, dar nu voiau să arate acest lucru, din respect pentru doamna Elliot, chiar dacă ea fusese cea care, cumva cu nerăbdare, urnise întregul plan înainte.

– Bun, eu nu o cunosc personal, spuse bătrâna doamnă, însă nu se poate să n-o cunoască cineva de-aici.

Și totuși, nimeni nu o cunoștea. S-au uitat toți unii la ceilalți, jenați de situație. Nici chiar contingentul din New York nu părea să o fi întâlnit în societate; „altă generație“, a conchis domnul Peck, încruntându-se supărat. Karen a fost pe punctul de a ridica mâna – se cunoscuseră, vorbiseră, copiii lor învățau la aceeași școală –, însă a simțit că intervenția ei nu ar fi fost acceptată ca o soluție pentru problema lor de etichetă. În lipsa unei opțiuni mai elegante din punct de vedere social, doamna Van Aswegen a spus că se va interesa personal, cu discreție, în numele consiliului de administrație. Și cu asta, ședința a luat sfârșit. Domnul Peck a condus-o încet pe doamna Elliot, ținând-o de braț, până afară la portic, ca să aștepte mașina.

Karen s-a dus la frigider, de unde și-a luat pachetul cu mâncare, așezându-se apoi la birou. Ferestrele ei dădeau spre grădinile domeniului, nu spre parcarea auto, așa că nu i-a putut vedea pe toți plecând, însă, după aproximativ o jumătate de oră, uriașa casă din spatele ei se cufundase în tăcere. De la biroul ei, a putut urmări cum unul sau poate doi membri ai consiliului de administrație se plimbau pe aleile parcului, citind din broșuri, apoi pliindu-le și vârându-le în buzunarul de la spate. Rescrisese chiar ea unele părți din acea broșură. Era o zi însorită, una dintre primele din acea primăvară. Unele straturi de flori erau încă acoperite cu prelate.

Mai demult, în octombrie, Haley, acum în clasa a cincea, venise la Casa Caldwell pentru un picnic cu școala. Haley mai fusese la mama ei la birou înainte și ținea minte unde erau ferestrele încăperii; așa că a fluturat din mână, când rândul de copii a trecut pe-acolo, deși conveniseră amândouă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dinainte ca Haley să nu intre în conac în acea zi, și nici Karen să nu iasă afară. Prea jenant. În acea perioadă, Karen suferea aproape neîncetat pentru Haley. Fata nu părea să mai aibă prea mulți prieteni. Nu exista nici o modalitate de a discuta despre asta, fiindcă simplul gest de a deschide subiectul ar fi fost o cruzime din partea ei. Nu însemna că Haley părea cumva nefericită sau tulburată; se bizuia pe forțele proprii, așa cum făcuse întotdeauna. Vorbea mai puțin, însă. Era începutul anilor de gimnaziu, vârsta complexelor, în special pentru fete, iar pe Karen o durea sufletul să vadă cum singurul ei copil învăța să-și țină pentru sine cele mai profunde gânduri.

La o săptămână după ședința consiliului de administrație – cu casa încă închisă în acea perioadă și încăperile care îți dădeau fiori, părea mai răcoros înăuntru decât afară –, Karen a fost rugată să le însoțească pe doamna Van Aswegen și pe Rachel Hadi într-un tur al Casei Caldwell. Directoarea era profund emoționată. O rugase pe Karen să vină și ea, mai cu seamă pentru eventualitatea în care mintea i s-ar fi blocat și ar fi uitat vreun detaliu despre istoria conacului. Când Karen a apărut în ușa biroului, îmbrăcată în pardesiu, șefa ei s-a rățoit practic la ea.

– Suportă temperatura care e, i-a spus ea. Vrem să impresionăm pe cineva, totuși. Nu vrem să creadă că am fi aproape ruinați.

De parcă ar fi vorba să cumpere casa, se gândi Karen. Sau poate că ăsta era și planul? Oricum, foarte bine, și-a lăsat pardesiul în cămăruța ei unde era cald și bine, având grijă totodată să existe măcar cafea pentru toată lumea. Rachel Hadi a apărut cu punctualitate, în SUV-ul ei negru, și a coborât pe pietrișul din parcare, fără să poarte nici măcar o jachetă; era o femeie cu o siluetă zveltă, dar foarte atletică, și nu părea să o intereseze deloc vremea de-afară.

– Pe dumneata te știu, i-a spus ea lui Karen.

Nu neapărat pe un ton prietenos: mai degrabă un pic înciudată, fiindcă nu-și putea aminti unde o mai văzuse. Avea o geantă mare de la Asana, care era un fel de centru de meditație sau refugiu spiritual pentru lumea bună, în Stockbridge. Era un loc foarte în vogă, însă Karen nu cunoștea pe nimeni care să fi văzut vreodată cum arăta pe dinăuntru.

– Ea e Karen Firth, spuse doamna Van Aswegen. E asistenta mea aici. Bun, m-am gândit să începem cu casa și, apoi, să ieșim pentru scurt timp în grădini, e bine așa?

Karen a observat, și nu pentru prima oară, că oamenii deveneau mai protocolari când venea vorba de casă în sine, mai servili, dar totuși și mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

grosolani. Directoarea era în mod normal destul de drăguță cu ea.

– Fundația Caldwell a fost înființată în 1938, anul morții lui Winston Caldwell, intona doamna Van Aswegen, în timp ce urcau scara principală care se curba spre primul etaj, unde era și mai frig chiar. De atunci, casa și legendarele ei grădini au fost deschise pentru public în fiecare an. Investițiile prudente, decise de consiliul de administrație, din dobânzile aferente capitalului inițial, ne-au dat posibilitatea nu numai să întreținem domeniul, așa cum era pe vremea când trăia domnul Caldwell, ci și să-l oferim spre vizitare publicului larg, contra unei taxe de intrare extrem de modice.

Rachel Hadi nu se uita la directoare în timp ce aceasta vorbea, ceea ce, presupunea Karen, îi și permitea acesteia să își țină discursul fără să se poticnească. Au intrat în dormitorul principal, cu patul impozant din lemn, neacoperit acum, cele două dulapuri și un fotoliu incomod.

– Acesta este dormitorul principal, se grăbi să precizeze doamna Van Aswegen.

Rachel păși peste șnurul subțire, întins aproape de podea cu scopul de a-i opri pe vizitatori să se așeze pe pat, și, cu un aer avizat, își trecu degetul peste suprafața lemnului.

– Am auzit, în mare, povestea, spuse ea. Nu puteau să aibă copii, așa-i?

– Păi, nu era vorba că nu puteau, spuse directoarea. Patul acesta este cel în care au dormit ei în luna de miere, la Veneția. Domnul Caldwell l-a cumpărat și l-a adus aici cu mari eforturi, după ce soția lui s-a îmbolnăvit.

Dar musafira lor plecase deja de lângă pat și se îndrepta înapoi spre palier.

– Multe dintre flori, de asemenea, au fost comandate din Europa, spunea doamna Van Aswegen, cu vocea un pic mai pițigăiată acum, cel puțin din câte sesiza Karen. Unele dintre ele, plantele perene, înfloresc aici și în prezent. Întreaga proprietate este… mie îmi place să zic că e ca o poveste de dragoste.

Rachel se oprise în capătul coridorului lung, la fereastra îngustă și înaltă, cum vezi în catedrale, pe care Caldwell o montase pentru ca soția lui să își poată contempla grădinile și să le dea instrucțiuni prin semne grădinarilor, atunci când era deja prea bolnavă ca să se mai fi încumetat să coboare la parter. Karen rămase mai în spate, discretă. Înghețase de frig. Se gândea să întrebe dacă nu mai voia nimeni niște cafea, însă nu se cuvenea, parcă, să întrerupă tăcerea acelor clipe.

Rachel se întoarse spre ele, cu un surâs afabil și îngăduitor, care păru să o pironească-n loc pe directoare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ce altceva mai doriți să-mi arătați? spuse Rachel.

Au făcut un tur al parterului casei: sufrageria cu tavanul ei frumos ornamentat și o masă incredibil de lungă; sala de bal modestă, unde musafirii dansau și unde, mai târziu, orășenii au venit să vadă trupul neînsuflețit al doamnei Caldwell, așezat maiestuos pe catafalc (deși directoarea a omis acest detaliu); birourile urâte, banale, vechea bucătărie în care nu mai funcționa acum decât frigiderul. Survenise ceva rău în desfășurarea vizitei, deși Karen nu-și dădea seama unde sau când; a înțeles însă după tremurul din glasul tot mai sonor al directoarei. Poate din pricina lipsei vizitatorilor, sau a vremii de afară, unde lumina pălea deja, deși ziua era abia la jumătate, însă întreg domeniul Caldwell, pe care doamna Van Aswegen se străduia din răsputeri să îl prezinte drept un sanctuar al frumuseții și bunului-gust, și mai ales ca pe o parte vitală din istoria acelor meleaguri, părea să nu amintească decât de moarte. Cele trei femei au ieșit afară și au dârdâit câteva momente în vastul patio din spate, unde pe timpuri se organizau petreceri la care participau chiar și o sută de persoane, și care, ani de-a rândul, fusese închiriat pentru nunți, până la un incident nefericit, survenit cu zece ani în urmă.

– Bun, vă mulțumesc, spuse Rachel abrupt. A fost o plăcere să vă cunosc și să beneficiez de un tur privat al acestei frumoase case.

Sprâncenele directoarei se arcuiră subit.

– Desigur, spuse ea, adevăratul giuvaier al acestor locuri, pe care nu l-ați vizitat încă, sunt grădinile.

– Oh, firește, spuse Rachel, dar fără să se clintească din loc. Uitați ce e, nu vreau să vă induc în eroare. M-am interesat și am aflat că domeniul acesta funcționează destul de bine – în 2002, dacă nu mă înșel, ați obținut statutul de monument istoric, ce implică scutirea completă de impozite, așa-i?

Directoarea zâmbea vitejește.

– Așa cum vă puteți imagina, sunt deja foarte prinsă. Am plecat din New York împreună cu toată familia, lăsând acolo locuința noastră permanentă, însă nu mi s-a părut corect să abandonez și angajamentele noastre filantropice. Îmi pare nespus de rău că sunt nevoită să refuz amabila dumneavoastră invitație, însă sunt sigură că nu veți întâmpina nici o dificultate în a găsi persoana potrivită pentru a prelua o asemenea prestigioasă responsabilitate.

Cam la jumătatea acestui discurs, directoarea începuse să încuviințeze din cap, iar acum, când se așternuse tăcerea, părea să nu se mai poată opri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ei bine, vă mulțumim, desigur, spuse ea, și înțelegem perfect, desigur. Karen, vrei, te rog, să o conduci pe doamna Hadi până la mașină?

– Poftim? spuse Karen, dar era prea târziu, șefa ei dăduse deja mâna cu Rachel Hadi, pentru ca apoi să se facă numaidecât nevăzută pe ușă.

Priviră amândouă în urma ei.

– Doamne sfinte, făcu Rachel. Pe-aici, oamenii nu sunt învățați și cu refuzuri? Credeam că am fost destul de amabilă, adăugă ea, întorcându-se și uitându-se fix la Karen, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Firth, da, e numele dumitale?! Te-am văzut la diverse acțiuni cu școala, parcă. Soțul dumitale e tipul acela chipeș și voinic, antreprenor de construcții.

– Da, confirmă Karen, pe un ton glacial. O cuprinsese un sentiment de lealitate, deși nu știa prea bine față de cine sau ce. Copiii noștri învață în aceeași clasă, adăugă ea.

– Trebuia să ne fi pus o haină pe noi, zise Rachel. E ca într-un congelator aici. Fumezi cumva?

Karen scutură din cap.

– Bineînțeles că nu. Nimeni pe-aici nu fumează. O întrebare prostească. Păi, știi, nu-i nevoie de fapt să mă conduci până la mașină, pot să…

– Nu, e în regulă, spuse Karen, fără să fie prea sigură de ceea ce vorbea.

Porni spre intrare, deschise ușa și o pofti pe Rachel Hadi să pășească afară.

Traversară amândouă parcarea, prin burnița ușoară care le umezea obrajii. Lui Karen nu-i displăcea complet această femeie – o persoană impunătoare, sigură pe ea, foarte diferită de impresia pe care și-o făcuse din relatările lui Mark –, însă în același timp simțea nevoia să o șicaneze, măcar un pic, pășind atât de ostentativ alături de ea, de parcă ar fi fost prietene. Ajunseră la mașină, iar Karen arătă spre geanta Asana:

– Cum e acolo? o întrebă ea de-a dreptul. Mi-am dorit întotdeauna să ajung, însă e prea scump.

Rachel se holba la ea.

– E un loc profund încărcat de spiritualitate, spuse ea în cele din urmă. Probabil că ți-ar plăcea.

A ieșit cu mașina din parcare, pe șosea, și a dispărut, aproape înainte ca interlocutoarea ei să-și dea seama că rămăsese năucă, privind în urma ei. Karen a intrat înăuntru, unde și-a pus pardesiul și mănușile; din câte se părea, Van Aswegen plecase deja. Ce-i drept, Casa Caldwell nu avea propriu-zis nevoie de bani. Poate că era vorba mai degrabă de dorința ca întreaga

******ebook converter DEMO Watermarks*******

operațiune să fie luată în serios, să fie văzută, de deasupra, ca valoroasă în ochii elitelor. În orice caz, Karen și șefa ei n-au mai discutat niciodată despre acea după-amiază – una cu cealaltă, cel puțin –, nici măcar o săptămână mai târziu, când prin poștă a sosit un cec, semnat nu de Rachel, ci de însuși președintele consiliului local, pentru suma de douăzeci și cinci de mii de dolari, pe numele Prietenilor Casei Caldwell.

E TOATĂ LUMEA FERICITĂ? –
postat în 05.07.2005, la 12:49

A fost odată un jazzman celebru pentru vorba asta. Îl chema Ted Lewis. A fost un mare star la un moment dat – s-a făcut și un film despre el. Pe scenă, purta un joben jerpelit. Se autointitula „Gomosul Tragedian al Cântecului". Era, de fapt, un bun clarinetist, dar atât, și nici măcar o voce prea grozavă nu avea, însă oamenii îl iubeau, în primul rând fiindcă nu-i era teamă să spună fleacuri răsuflate. Pe toată perioada Marii Crize economice, obișnuia să interpreteze melodii pe tema ghinionului care se ține scai de om – a avut cândva un hit #1 intitulat In a Shanty in an Old Shanty Town[20]*, iar pe scenă, între reprezentații, sau uneori chiar în timpul acestora, se întorcea spre sală, zâmbind cu gura până la urechi, și striga:*

„E toată lumea fericită?"

Cuvintele acestea îmi tot umblă întruna prin minte. Mă gândesc la ele când mă plimb de colo colo pe strada principală din Howland; mă gândesc la ele când intru la Daisy's să beau o cafea; mă gândesc la ele când merg cu mașina prin ținut, cu treburi de serviciu, și văd pășunile din Berkshires, atât de verzi și îmbietoare, exact cum arătau, probabil, și acum o sută sau două sute de ani. Și mă gândesc la ele când desfac factura cu impozitul anual pe proprietate. Cred că și facturile voastre arată cam la fel ca a mea, dacă locuiți în Howland, mă refer. Factura aceasta e mai mică. Banii pe care am muncit din greu ca să îi câștig rămân în buzunarul meu, acolo unde le e locul. Cheltuiesc banii aceia în oraș, și în felul acesta economia locală poate înflori, și tuturor le merge mai bine – un adevăr simplu, simplu de tot, pe care, ca să nu-l audă, liberalii adepți ai fiscalității și consumismului trebuie să-și astupe bine de tot urechile.

Și mă întreb atunci: E toată lumea fericită?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Răspunsul pare să fie da, dar eu am îndoieli. Să nu uităm ce a făcut posibile toate aceste lucruri. Am acceptat, de fapt, să ne întoarcem la perioada colonială: facem sluj, în fața regelui Philip. Regele Philip pune banii pentru completarea bugetului școlii, el pune banii pentru întreținerea drumurilor și a zonelor de petrecere a timpului liber. Eu nu consider că orașul Howland funcționează neapărat mai bine – sau că ar avea mai puțină birocrație administrativă, de fapt – decât în perioada de dinainte ca noi să-l alegem pe el rege. Mă tot gândesc că noi nici nu mai băgăm de seamă aceste lucruri, din moment ce nu mai trebuie să dăm noi banii pentru ele. I-am vândut lui totul. I-am vândut lui orașul.

Și dacă i l-am vândut, atunci e al lui și face ce vrea cu el, corect?

Poate că el nu vrea nimic. Poate că, într-adevăr, este un om bun, care are mereu în vedere interesele noastre. Adică, se știe că miliardarii care operează fonduri speculative de investiții sunt preocupați îndeosebi de prosperitatea oamenilor simpli, corect?

A fost un sarcasm, dacă nu v-ați prins.

Ce vreau eu să spun: ceea ce din afară pare a fi un fel de paradis al libertăților individuale nu este în realitate decât culmea statului paternalist. Nu mă credeți? Se zvonește deja că regele Philip plănuiește să impună o oră de stingere în oraș, suprapunându-se astfel peste legislația federală, care interzice ca barurile să mai servească băuturi alcoolice după ora două dimineața. Și ce dacă, o să spuneți. Eu nici măcar nu umblu prin baruri, așa că de ce să-mi pese mie? Păi, întrebați-vă cum veți reacționa dacă va decide să extindă această oră de stingere la toți cetățenii din Howland. Fiindcă ar putea face asta. El controlează totul aici și acum. Nu fiindcă a preluat puterea, ci fiindcă noi i-am dat lui puterea.

Țineți minte, cetățeni: în materie de guvernare, nu fiscalitatea este inamicul.

Dependența este inamicul!

– PC Barnum

Comentarii (6)
– Tare!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– La naiba, voi libertarii ăștia nu sunteți niciodată mulțumiți. Parcă ar fi visul erotic al lui Ayn Rand!

– Nu știu ce să zic, PC… tipul a redus impozitele – totul merge ca pe roate… nu înțeleg ce motive ai să te plângi – l-ați văzut pe căcănarul ăsta în scurta lui roșie? nu mănâncă singur la cantină în fiecare zi? să te tăvălești pe jos de râs, nu alta

– Găsește-ți perechea în zona ta!: (link)

– Sunt întru totul de acord, PC. Îmi place mult această mentalitate cum că miliardarii ar fi moralmente incoruptibili! Cum mama mă-sii crezi că au ajuns ei să fie miliardari, ha?! Serviciu contra serviciu, baby!

– Tu spui mereu lucrurilor pe nume, PC! Noi aici în Colorado îți sorbim fiecare cuvințel!

ZILELE CĂILOR FERATE – NIMENI N-A SCĂPAT TRENUL DISTRACȚIEI!

Vremea neobișnuit de caldă a adus la serbări mai multă lume decât era de așteptat!

DE ABIGAIL BOGERT

Comerțul local din Howland a beneficiat de un impuls uriaș înainte de începerea sezonului turistic, grație Zilelor Căilor Ferate, sărbătorite la sfârșitul săptămânii trecute. Un purtător de cuvânt din partea consiliului local a spus că evenimentul a fost un mare succes și că va fi cu siguranță repetat anul următor.

Ideea reluării acestei sărbători, o tradiție în Howland până în anii 1950, i-a aparținut lui Andrew Durning, care deține magazinul Mountain Range Sporting Goods, de pe Melville Road. „Regiunea aceasta are o istorie bogată, pe care nici chiar cei care locuiesc aici de multă vreme nu o cunosc pe deplin“, a spus el. „M-am gândit că e bine să sărbătorim [Zilele Căilor Ferate]. În același timp, m-am gândit că ar fi un bun prilej de a oferi un sprijin activ unor afaceri comerciale locale, în intervalul dintre Ziua Muncii și sezonul de schi, când deverul scade.“

În clădirea fostului depou feroviar, care se află în spatele parcărilor de la vest de Șoseaua 41, diverși voluntari locali, dornici să reconstituie atmosfera de odinioară, au invitat copii (de toate vârstele) la o plimbare cu trenul până la liniile ferate secundare și înapoi, cu o locomotivă cu abur autentică și recondiționată. În Howland, vechiul tronson de cale ferată ce

******ebook converter DEMO Watermarks*******

străbătea regiunea Berkshires fusese scos din uz în 1977; în 1995, președintele consiliului local la acea vreme, răposatul Marty Solomon, a salvat depoul de la demolare și a supravegheat lucrările de transformare a clădirii într-un mini-mall. În timpul orelor de program, vânzătorii de la magazinele din Depou purtau veșminte croite cu migală după moda secolului al XIX-lea. Atenția pentru detalii a fost remarcabilă, mulțumită Corinnei Butler și personalului ei de la Societatea Istorică din Berkshires!

În celelalte locuri din oraș, aproape fiecare magazin local a organizat evenimente și vânzări în aer liber. A fost o plăcere să putem vedea strada arătând probabil aproape la fel ca în urmă cu un secol sau mai bine de atât, cu artera principală – închisă în acea zi circulației autovehiculelor – preschimbată în mall pietonal și loc de întâlnire a orășenilor. Evenimentele au continuat până târziu în noapte, cu un concert al orchestrei liceului, la estradă, și cu proiecția filmului *Ne întâlnim în St. Louis* pe zidul vechii mori Foster, grație unor spirite întreprinzătoare de la biblioteca orașului!

Singura notă discordantă în acest weekend a survenit atunci când festivitățile oficiale au luat sfârșit. Câțiva huligani au spart vitrinele unor magazine de pe strada principală și au vandalizat cu graffiti niște ziduri. Printre magazinele afectate s-au numărat Berkshire Wine & Spirits, Diabolique și Creative Kidz. Agentul Constable a declarat că poliția va investiga minuțios aceste cazuri.

Totuși, una peste alta, primele serbări ale Zilelor Căilor Ferate au fost deosebit de an*TREN*ante! Mulțimile de oameni, la care s-au adăugat și vizitatori curioși veniți din localitățile învecinate, au făcut ca economia locală să primească un sprijin benefic și, totodată, o lecție de istorie. Un comerciant local a estimat că încasările lui în acel weekend au fost „poate cu două sute cincizeci la sută“ peste cele aferente weekendului anterior. Cu toată viteza înainte în sezonul serbărilor!

Pentru a beneficia de garantarea creditului de către stat, pe care băncile o cereau înainte de a te lăsa să soliciți suma maximă atunci când făceai un împrumutat în baza unei proprietăți imobiliare, trebuia să închiriezi unor locatari cu venituri sub un anumit nivel. Lui Mark nu-i plăceau stereotipurile, însă aceste stereotipuri existau, la fel cum exista și experiența directă, or el

******ebook converter DEMO Watermarks*******

învățase pe pielea lui că era o legătură, n-aveai ce să-i faci, între banii pe care-i câștiga un individ și responsabilitatea sa în calitate de chiriaș. Nu în toate cazurile, însă oricum în multe dintre ele. Și problema nu era întotdeauna chiria în sine. Existau reclamații de la vecini privind gălăgia, existau amenzi pentru încălcarea regulilor de colectare a gunoiului menajer, când chiriașii nu își puneau deșeurile în recipientele adecvate sau le puneau cu totul pe lângă. Mai erau apoi și tot soiul de defecțiuni în casă, pe care ei pretindeau să le repari, când de fapt era limpede că ei se făceau răspunzători pentru stricăciunile respective. În esență, chiriașii – sau unii dintre ei, nu toți – refuzau să trateze locuința respectivă ca și cum ar fi fost casa lor, ceea ce desigur, sub un anumit aspect, nici nu era.

Un tip pe nume Gage s-a mutat într-una din cele două noi locuințe din Egremont; era un tată singur, cu doi băieți, avea un job decent la stația de tratare a deșeurilor, iar lui Mark i-a plăcut de el imediat. După nici două săptămâni de atunci, Gage l-a sunat la ora zece seara ca să îi spună că picura apa la robinetul din baie. Copilul meu nu poate să doarmă, a zis el. Pentru Mark, era ceva inimaginabil ca un bărbat în toată firea să nu se priceapă să repare un robinet care picură. Fără a mai menționa că toate acele instalații sanitare erau noi-nouțe, ceea ce nu putea decât să sugereze că Gage sau fiii lui le stricaseră ei cumva. I-a spus chiriașului că va veni acolo a doua zi, chiriașul a zis „perfect“, dar pe urmă, după o jumătate de oră, a sunat iarăși. Partea proastă era că deja Karen se făcuse lividă de furie. „Te-ai întâlnit măcar cu tipul ăsta înainte să-i închiriezi casa?“ a zis ea. „Nu ți-ai dat seama că e un cretin?“ Nu, nu mi-am dat seama, se gândea Mark, însă nu avea nici un rost să spună cu voce tare, deoarece, dacă i-ar fi întrerupt șirul gândurilor de tipul „soțul meu poate fi dus de nas de oricine“, oricum pentru Karen explicația lui nici nu ar fi contat.

Nu era vorba despre venitul efectiv, ci despre investiții; iar el avea acum multe investiții profitabile. Karen nu voia să admită că era adevărat, deoarece, simțea el, asta ar fi însemnat să admită și că greșise în privința lui. Da, Mark fusese escrocat de un pungaș, dar asta se întâmplase o singură dată, putea să i se fi întâmplat oricui, de fapt li se și întâmplase atâtor oameni, unii dintre ei cu o pregătire în finanțe mai bună decât a lui. De ce nu voia ea nici în ruptul capului să accepte că greșise în privința lui? Dacă iubești pe cineva, cum poți să nu vrei ca persoana aceea să se arate demnă de dragostea ta prin acțiuni reușite? Mark nu putea pricepe asta. De vreo două ori, discuțiile dintre ei

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ajunseseră atât de aprinse, încât era aproape sigur că Haley îi auzise certându-se. Nu era absolut sigur, însă așa avea el impresia. Sunetele se propagau ușor în casa aceea. Așa s-ar explica, desigur, atitudinea distantă a lui Haley față de el în ultima vreme, deși Karen susținea că nu era nimic altceva decât faptul că fiica lor crescuse și se învățase să vadă în părinții ei nu niște eroi, ci niște oameni așa cum erau ei în realitate. Oricum, Mark și-a jurat în sinea lui să se stăpânească mai bine.

O consecință interesantă a succesului, în noul lui domeniu de activitate, era că nu avea mereu mult de lucru, zi după zi. Spre deosebire de cum fusese el obișnuit până atunci; în viața lui de dinainte, succesul se traducea prin a fi mereu ocupat, prin a fi copleșit de solicitări, care nu-i mai lăsau nici un pic de timp pentru el. Acum, lucrările minore de întreținere i le pasa lui Barrett. Ar fi putut să se ocupe el de asemenea solicitări și să economisească astfel niște bani, numai că, în faza în care ajunsese acum, pur și simplu nu se mai vedea în postura de a desfunda o țeavă de scurgere sau de a repara balamaua la o ușă. Continua să preia însă toate reclamațiile inițiale. Ar fi putut să le dea direct chiriașilor numărul de telefon al lui Barrett, dar i se părea riscant.

S-a oferit să o ducă pe Haley la școală cu mașina, dar, din câte se părea, autobuzul propriu-zis devenise acum un fel de scenă socială de unde ea nu putea lipsi. Se ducea de dimineață la Daisy's, la fel de devreme cum obișnuia și pe vremea când era în drum spre vreo lucrare, dar acum zăbovea mai mult pe-acolo, întorcându-se acasă atunci când era sigur că soția lui plecase deja la serviciu, la Casa Caldwell. A făcut greșeala de a remarca odată – încercând doar să intre în vorbă cu ea – că el habar n-avea ce făcea ea toată ziua acolo, la care Karen i-a replicat că tocmai acela era aspectul preferat al jobului ei. Într-o dimineață, a invitat-o pe sora lui să vină și ea la Daisy's, ca să ia micul dejun împreună, fiindcă voia să vadă ce mai făcea, dar nici întrevederea aceasta nu a fost prea plăcută.

– Nu pricep ce îți place la localul ăsta, spuse Candace. E oribil.

– Nu, nu e, spuse Mark, privind în jur ca să se asigure că nu o auzise nimeni. E minunat. Nu se schimbă, asta îmi place de fapt. De ce ți s-a pus pata dintr-odată pe bătrâna Daisy's?

Candace arătă ostentativ cu degetul peste umărul lui; Mark se întoarse și se lămuri că sora lui se referea la un nou slogan scris de mână, atârnat printre alte lozinci la fel de răsuflate: DACĂ NU EȘTI INDIGNAT, ÎNSEAMNĂ CĂ NU EȘTI ATENT.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Zi și tu, ce-i cu mizeria asta? zise Candace. Indignat vizavi de ce?

– Nu știu, spuse Mark. Ce, crezi că e cu tentă politică?

– Doamne sfinte, făcu ea.

– Și, cum e noul job? Mie tot îmi vine greu să mi te imaginez în rolul bibliotecarei amabile, într-un orășel de provincie. Adică, mai știu și eu câte ceva.

Candace se încruntă.

– E bine, zise ea. E o slujbă ca oricare alta. În general, sunt chestii destul de simple. Mai multe hârțoage decât te-ai fi așteptat. Dar nu am șef, cel puțin nu un șef pe care să trebuiască să-l văd în fiecare zi, ceea ce e mult mai plăcut decât la vechiul job.

Candace îl măsură curioasă din priviri.

– Și tu? spuse ea. Te-ai obișnuit cu viața de mogul imobiliar?

Toți îl luau peste picior, îl desconsiderau. Toată familia lui. Și era supărător, deoarece cu toții depindeau acum de el fără nici o jenă: soția lui, fratele lui, care cine știe pe unde ar fi ajuns dacă Mark nu l-ar fi invitat să-i fie partener în afacere, tatăl lui, căruia îi dădea bani la fiecare două luni ca să-i ajute să se descurce cu cheltuielile, și asta în schimbul vreunei remarci sarcastice. Până și Candace: îi dăduse și ei niște bani când era șomeră, bani pe care ea nu sugerase niciodată că ar fi intenționat să îi returneze. El era, efectiv, capul familiei, dar nimeni nu-l trata ca atare. Erau fericiți să beneficieze de pe urma succesului său, atât timp cât nu trebuiau să recunoască acest lucru. Niște ipocriți.

Era acum acasă, în biroul lui, navigând pe internet, între liste cu imobile de vânzare și clipuri video cu sporturi extreme, când auzi telefonul zbârnâind în buzunar. Pe ecran, era afișat numele lui Philip Hadi. Mark nu șterse numărul lui din agendă; întotdeauna păstra toate datele de contact legate de munca lui, chiar și după ce încheia niște lucrări. Trase adânc aer în piept, de două ori, înainte de a răspunde la telefon.

– Mark? Phil Hadi la telefon. Auzi, am ceva de discutat cu dumneata și mă întrebam dacă n-ai putea trece pe la mine. Adică, pe la primărie.

– Da, domnule, spuse Mark, dar tresări, neplăcut suprins de felul cum reacționase. Sigur că da. Când ți-ar conveni să ne vedem?

– Chiar acum, mă gândeam eu, spuse Hadi, părând derutat.

Pentru o fracțiune de secundă, Mark se gândi că ar trebui să se simtă ofensat de ideea că putea fi convocat așa, pe nepusă masă, în miezul zilei sau, de fapt,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

oricând. Dar pe urmă își dădu seama că așa era Hadi de felul lui, mai degrabă dintr-o obișnuință de a ignora bunele maniere în societate, decât dintr-un arogant joc al puterii. Iar Mark chiar nu avea nimic altceva de făcut în acea zi. În plus, desigur, era curios.

– Am de terminat câteva lucruri, spuse el, și vin cât de repede pot.

Când ajunse acolo, în ciuda invitației exprese, Mark fu lăsat să aștepte zece minute până să intre la președintele consiliului local. Nu exista vreo sală de așteptare propriu-zisă – clădirea nu fusese construită cu acea destinație în minte –, așa că se așeză pe un scaun șubred din plastic și metal, lipit de perete, pe holul principal, chiar lângă Banca de Alimente. În cele din urmă, secretara lui Hadi, cea despre care se spunea că o ademenise aici de la New York cu un salariu astronomic, vârî capul pe hol și, zâmbindu-i pedant, îi făcu semn să intre. Ușa de la biroul interior era deschisă. Mark păși înăuntru, iar secretara închise cu grijă ușa în urma lui.

O reproducere înrămată a stemei orașului atârna pe perete. Altminteri, nu existau alte tablouri sau obiecte, nimic personal pe birou – doar un laptop deschis și câteva teancuri de hârtii aranjate ordonat. Hadi nu își personalizase în nici un fel spațiul de lucru, ceea ce era de admirat, conchise Mark – ca și cum ceea ce conta era funcția, și nu omul. Biroul propriu-zis era urât, indestructibil, metalic și cenușiu, nu cu mult mai mic decât o masă de biliard. Doar două obiecte de-acolo păreau să nu dateze din epoca lui Eisenhower – laptopul și scaunul ergonomic sofisticat, pe care ședea Hadi.

– Mark! spuse Hadi. Ești bine?

– Da. Țin să îți spun că o mică discuție pe care am avut-o noi, ultima oară când ne-am văzut, a avut un impact uriaș asupra vieții mele, aducând o schimbare în bine. În prezent, nu mă mai ocup de lucrări de construcții.

– *Nu?* făcu Hadi, cumva descurajat. Dar din ce motiv?

Mark începu să se înfierbânte.

– Mă ocup mai mult de imobile acum. Imobile locale. Spuneai că e nevoie să văd în ele un capital, să am o viziune mai abstractă. La case mă refer. Și ai avut dreptate.

– Oh. Păi, asta schimbă un pic lucrurile, deși poate că nu. Nu te mai ocupi de lucrări de construcții de nici un fel? Construcții sau instalații?

Mark se simți brusc jenat, adoptând cumva o poziție defensivă, fiindcă nu se așteptase la așa ceva.

– Nu prea, nu, spuse el. Am depășit faza.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Fiindcă, de fapt, ce voiam eu să-ți ofer era o lucrare destul de simplă. Am nevoie să instalez două camere de supraveghere. Trebuie să fie plasate destul de sus.

– La dumneata acasă?

– Nu. În ambele capete ale străzii principale, în esență. Două ar trebui să fie de ajuns pentru a acoperi întreaga lungime a străzii, doar dacă nu există ceva la mijloc, vreun obstacol, care nu-mi vine mie în minte, iar în acest caz ar trebui să existe și o a treia cameră de supraveghere, presupun. Nu e mare diferență față de lucrările pe care le-ai făcut la mine acasă, acesta fiind și motivul pentru care m-am gândit la dumneata. Ce tarif ai cere pentru genul acesta de lucrare?

– Nu înțeleg, spuse Mark.

– Ți-aduci aminte de actele de vandalism din septembrie? La Zilele Căilor Ferate? Ei bine, e o măsură preventivă, pentru eventualitatea în care așa ceva s-ar întâmpla din nou. Avem repartizat în Howland un singur ofițer de poliție, care nu poate fi peste tot în același timp. Prin urmare, camerele de supraveghere sunt doar un instrument ieftin de aplicare a legii. A avea un alt doilea ofițer de poliție în oraș ar fi cam exagerat, și totodată și mult mai costisitor. Adică, aș da eu banii pentru asta, nu orașul, dar orișicât.

Timp de câteva momente, între ei se așternu o tăcere, de la care Hadi părea să aștepte ceva.

– De ce îmi ceri mie asta? spuse Mark.

– Fiindcă pe dumneata te cunosc, zise Hadi.

Mark se gândi cum ar fi arătat cocoțat într-un elevator, pe strada principală, făcând legăturile electrice și fixând niște camere de supraveghere. Își imagină diverși vecini trecând pe-acolo la volan, sau postați pe trotuar sub el, întrebându-l ce meșterea acolo.

– Ai fost amabil că te-ai gândit la mine, spuse el. Însă, cum ziceam adineauri, am lăsat în urmă cumva această activitate. Mi-a luat mult să pun pe picioare noua afacere. Nu cred că aș avea timp pentru asta, nici chiar ca o favoare.

– Oh. OK, zise Hadi. Păcat. O să găsesc pe altcineva. Mulțumesc că ai venit.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Mark ar fi putut interpreta greșit bruschețea lui Hadi drept furie sau grosolănie. Îi zâmbi larg secretarei, în drum spre ieșire, se sui în camionetă și ajunse acasă, înainte să vină autobuzul școlii. Nu i-a povestit lui Karen despre întâlnire; de fapt, nu a povestit nimănui, ceea ce l-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ajutat și pe el să uite ce se întâmplase, iar când camerele au fost montate în ambele capete ale străzii principale – una pe un stâlp de telefon, cealaltă pe cornișa vechii mori Holbeck –, el nu le-a observat decât abia după mult timp.

FURT CALIFICAT

GREAT BARRINGTON – Un tânăr de 17 ani din New Marlborough s-a predat poliției, în data de 8 februarie, în baza unui mandat, și a fost reținut pentru furt calificat, comportament huliganic și obstrucționarea forțelor de ordine. Minorul a fost eliberat contra unei cauțiuni de 10 000 $, iar ulterior a compărut la Curtea Superioară din Pittsfield, în data de 10 februarie.

CONDUCERE SUB INFLUENȚA ALCOOLULUI SAU A ALTOR SUBSTANȚE

STOCKBRIDGE – Brendon David, din Stockbridge, a fost reținut în data de 4 februarie și pus sub învinuire pentru conducerea vehiculului sub influența alcoolui, precum și utilizarea neadecvată a fazei lungi a farurilor. Davis a fost arestat după ce a mers cu vehiculul în urma mașinii de poliție, folosind faza lungă, pe o distanță de câțiva kilometri. Davis a fost eliberat contra unei cauțiuni simple de 500 $ și urmează să compară la Curtea Superioară din Pittsfield, în data de 27 februarie.

TULBURAREA ORDINII PUBLICE

STOCKBRIDGE – Molly Clayton, Lime Rock Rd. nr. 418, New Marlbourough, a fost reținută în data de 3 februarie, pentru un incident petrecut în 14 ianuarie, și a fost pusă sub învinuire pentru tulburarea ordinii publice. Clayton a fost eliberată contra unei cauțiuni de 1000 $, achitată în numerar, și urmează să compară la Curtea Superioară din Pittsfield, în data de 27 februarie.

CONDUCERE SUB INFLUENȚA ALCOOLULUI SAU A ALTOR SUBSTANȚE

LENOX – Kenneth W. Novak, 38 de ani, Newfield Rd. nr. 255, a fost reținut și pus sub învinuire pentru conducere sub influența alcoolului, fugă de la locul faptei, nerespectarea indicatorului de stop la intersecție și conducerea imprudentă a vehiculului sub influența alcoolului, în data de 7 februarie. Novak a fost eliberat contra unei cauțiuni simple de 500 $ și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

urmează să compară la Curtea Superioară din Pittsfield, în data de 21 februarie.

CONDUCERE SUB INFLUENȚA ALCOOLULUI SAU A ALTOR SUBSTANȚE

HOWLAND – Penny Batchelder, 38 de ani, Melville Rd. nr. 711, a fost reținută și pusă sub învinuire pentru conducerea vehiculului sub influența alcoolui, fugă de la locul faptei, trecere pe culoarea roșie a semaforului și nerespectarea semnalului de oprire a unui ofițer de poliție, după un accident rutier petrecut în data de 4 februarie, în fața magazinului Applebee's. Batchelder a fost eliberată contra unei cauțiuni simple de 500 $ și urmează să compară la Curtea Superioară din Pittsfield, în data de 14 februarie.

CONDUCERE SUB INFLUENȚA ALCOOLULUI SAU A ALTOR SUBSTANȚE

GREAT BARRINGTON – Richard Morey, 53 de ani, Clark St. nr. 52, a fost reținut și pus sub învinuire pentru conducerea vehiculului sub influența alcoolului, nerespectarea obligației de aprindere a farurilor, șofat fără permis de conducere și obstrucționarea unui ofițer de poliție, în timpul unui incident petrecut în data de 11 februarie. Morey a fost eliberat contra unei cauțiuni de 2500 $ și urmează să compară la Curtea Superioară din Pittsfield, în data de 21 februarie.

„Jobul" lui era atât de nebulos, iar munca pe care o necesita din partea lui, atât de sporadică, încât orele pe care Gerry le petrecea online au început să i se pară mai reale. Când nu era pe blogul lui (unde traficul nu a crescut niciodată, așa cum visase el, dar se menținea constant), și nici pe HotAir sau Pajamas Media ori pe alte site-uri pe care le iubea sau le detesta cu o pasiune egală, gândurile îi zburau la femei. Existau diferite modalități de a întâlni femei pe internet: cea mai simplă și cea mai rapidă metodă, desigur, erau site-urile pornografice, pe care intra, din când în când, mai degrabă din curiozitate, decât pentru că era excitat. Tot ce putea să-și spună în sinea lui era: Slavă Domnului că el crescuse în secolul trecut, și nu în acesta. Câte eforturi făcuse pe atunci, ce riscuri își asumase, doar ca să se uite pe un *Penthouse* sau la vreo casetă video! Una dintre cele mai dure bătăi pe care el și Mark le avuseseră vreodată fusese din cauza unui număr vechi din *Hustler*, pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care îl tot furau unul altuia, fiindcă le-ar fi fost prea rușine să vină și să-l ceară frumos. Tatăl lor s-a înfuriat atât de rău când nu au vrut să-i spună de ce se băteau, încât i-a pus să spele pe jos în garaj. Dar meritase. Acum, cele mai extreme sau specifice forme de pornografie erau disponibile gratuit pe internet, fiind suficient doar să completezi rapid o solicitare. Dacă ar mai fi avut acum treisprezece ani, părinții lui nu l-ar mai fi putut smulge din fața computerului, nici măcar cu pompierii.

Existau și alte căi, mai puțin extreme, deși hidoșenia lor era mai aproape de casă. O făcătură locală a faimosului site Craiglist, numită soberklive.com, propunea în principal tot soiul de vechituri la vânzare sau la schimb, dar avea și o rubrică de „Întâlniri“, unde femei anonime ofereau masaje. Masaje! Se prostituau, ăsta era de fapt mesajul, exact acolo în sudul ținutului Berkshires, poate chiar în Howland. Gerry nu avea nici un chef de masaje, eufemistice sau de altă natură, însă a fost cât pe ce să răspundă la câteva dintre anunțuri, doar fiindcă murea de curiozitate să vadă dacă recunoștea pe vreuna dintre aceste femei cu existențe secrete. Poate că fusese coleg de liceu cu ea, sau poate vreodată băuse o bere cu soțul ei, sau cumpăraseră de la el casa în care locuiau, pe vremea când lucra la agenția imobiliară. Ce excitantă era ideea ca vreo cunoștință de-a lui, vreo localnică respectabilă, împinsă de perversitate sau aflată la ananghie, să se afunde în infernul curvăsăriei!

Același lucru era valabil, de o manieră mai puțin lascivă, și în cazul site-urilor matrimoniale. Partea nostimă era să spargi codul identității online a persoanelor respective, care, uneori, nici nu se sinchiseau să complice prea mult lucrurile, sub acest aspect. Unele femei foloseau fotografii reale, iar din când în când, navigând pe acele site-uri, i se întâmpla să vadă vreo femeie care i se părea cunoscută. Femeile acestea nu-și dădeau seama că își afișau în mod public nevoile intime? Poate că nici nu le păsa. A recunoscut-o pe o femeie care lucrase la un moment dat ca barmaniță la Ship. Scundă, cu părul creț. Nu-i dăduse nici un fel de atenție pe atunci, însă dacă ar fi știut că era atât de disperată, poate că și-ar fi încercat norocul cu ea.

S-a gândit să se înscrie și el pe site, să își creeze un profil – a ales chiar și o fotografie, o poză veche, alb-negru, de-a lui George Orwell, cu ochii ficși –, dar într-un final, chiar și ascunzându-se sub o asemenea mască, tot nu s-a încumetat să meargă până la capăt. Se temea să nu primească vreun răspuns de genul: „Gerry Firth, ăsta ești tu ?“ Își spunea în sinea lui că era un tip de modă veche, cu un palmares destul de impresionant, ce naiba, în materie de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

femei, depinzând de modul în care alegeai să îl evaluezi, iar dacă simțea nevoia să cunoască pe cineva – nu neapărat pentru o aventură de-o noapte, ci cu intenția de a-și petrece mai puțin din timp de unul singur –, tot ce trebuia să facă de fapt era să iasă în lume. Prima oprire a fost la Ship, firește; știa că barmanița cu părul creț nu mai lucra acolo, dar s-a surprins totuși uitându-se după ea în spatele barului.

Și-a spus în sinea lui să fie răbdător, să caște bine ochii și să nu se îmbete prea tare, fiindcă voia să mai meargă și în alte localuri; dar pe urmă s-a făcut zece și jumătate și el stătea de vorbă cu o tipă pe nume Penny, care locuia chiar în Howland și care ieșise în oraș fiindcă era prea deprimată în serile de marți, când cei doi fii ai săi se duceau la tatăl lor, iar ea rămânea singură acasă. Avea doi băieți și întreaga ei existență se desfășurase în lumea aceea specială compusă din mame și copii, ceea ce explica poate, se gândea Gerry, de ce el nu o mai văzuse până atunci niciodată.

– Ai crescut aici? a întrebat-o el.

Era o încercare subtilă de a-și da seama cam câți ani avea. S-a dovedit că se mutase aici, în vest, venind din Chicopee, la dorința fostului ei soț, care căuta o localitate potrivită pentru a deschide un magazin de vinuri. Omul își închipuia că banii picau din buzunarele vilegiaturiștilor bogați, ca poamele din copac, zicea ea. Dar când tragi linie și faci bilanțul, constați că e vorba de o afacere totuși, pe care trebuie să te pricepi să o administrezi. Numai că fostul ei soț habar n-avea ce făcea. Nici măcar nu-i plăcea vinul. Gerry a întrebat ce s-a întâmplat după aceea, iar ea a zâmbit doar, a pus paharul jos și a ridicat brusc ambele mâini în aer, mimând o explozie.

L-a întrebat cu ce se ocupa, iar el i-a spus că avea o firmă de afaceri imobiliare, împreună cu fratele lui. Frate mai mare sau mai mic? a fost tot ce-a întrebat ea atunci. Nu i-a povestit cum ajunsese să se ocupe inițial de afaceri imobiliare sau cum se sfârșise experiența lui precedentă în acest domeniu. Când l-a întrebat dacă fusese vreodată căsătorit, nu i-a povestit cum bătuse în retragere în ziua nunții. I-a trecut prin minte că existau foarte puține aspecte autobiografice pe care ar alege să i le împărtășească unei femei, dacă l-ar fi interesat să facă o impresie bună.

Dar se părea că ea intuia bine ce întrebări nu trebuiau puse. Era subțire, un pic mai slabă chiar decât îi plăcea lui în general. Purta o rochie subțire – din stambă, ar fi zis el, deși nu știa sigur –, cizme vechi și o geacă de blugi. Nu face

******ebook converter DEMO Watermarks*******

asta, și-a spus el în gând, surprins de propria reacția. Nu cu prima femeie pe care o întâlnești, din primul local unde te duci. Nu-ți bate joc de tine.

– Îți spun un adevăr, zise Penny, de parcă i-ar fi citit gândurile. Și Dumnezeu mi-e martor că e adevărul curat. Nu vreau să mă duc acasă. Din cauză că nu-mi place casa mea. Într-un fel, acolo e locul unde îmi place cel mai puțin din lume să fiu.

– Și eu simt la fel, spuse Gerry, atât de încetișor, încât nu știa dacă ea îl auzise.

– Adică, e altceva când sunt și băieții acolo. Să nu mă înțelegi greșit.

– Sigur. Bineînțeles.

– Dar pe urmă zic, când ei nu sunt acolo. Când rămân singură. Uneori, sunt îngrijorată un pic, știi…

Se întoarse cu fața spre el, zâmbind în colțul gurii, și țuguie buzele. Apoi, își vârî arătătorul în gură, cu degetul mare în aer. Făcându-se că apasă pe-un trăgaci, lăsă degetul mare în jos și smuci capul spre ceafă.

Gerry o urmări din priviri, așteptând să termine de mimat.

– Și eu la fel, șopti el.

Părea adevărat, chiar dacă el se gândise la asta exact în acel moment. Penny râse, dar nu cu cruzime.

– Bun, și ce faci, mă rog, când te sperii de tine însuți? zise ea. Vii aici?

Ședeau la bar, unul lângă celălalt, cu fața în aceeași direcție, mai degrabă decât să se privească. Gerry se uita dincolo de mutra bărboasă a barmanului la mesele de lemn, majoritatea goale, și la panoul de afară, cu reclama la berea Narragansett, iar mai încolo la mașina lui ruginită, din parcare.

– Nimic din ce fac nu înseamnă ceva, spuse el pe neașteptate. Vreau doar să însemn ceva. Să întruchipez ceva. Dar nu sunt doar eu în situația asta. E ca și cum totul s-a dus, care-i cuvântul? Când ceva dispare?

– Puf?

– Da, totul ne-a fost răpit. Dar cum? Sau de către cine, de fapt. Vreau să am o viață care să fie mai…

– Care să semene mai mult cu viața tatălui tău? îl tachină ea.

– Dumnezeule, nu. Dar e ceva din trecut, da. Nu e aici acum, dar știu că a existat. Fiindcă altminteri cum aș putea să-i simt lipsa?

Se uita la el istovită, dar se uita. Nu-și dădea seama dacă îl lua sau nu în serios.

– Nimeni nu vrea să caute înlăuntrul lui ceea ce simte că îi lipsește, spuse el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Toți vor să se comporte ca niște victime. Dar prima ta obligație ca om este față de tine însuți, nu? Adică, prima ta obligație în raport cu *ceilalți* oameni este să ai grijă de tine însuți. Pare o idee atât de simplă.

– Asta nu e o lume de bărbați, murmură ea, iar el făcu ochii mari.

A achitat consumația ei la bar, iar apoi a șofat în urma mașinii ei – încet, pentru eventualitatea în care poliția ar fi patrulat prin oraș –, până când ea a intrat, în siguranță, pe aleea casei sale. Își propusese să plece în acel moment, dar în schimb a rămas. Au făcut sex, dar nu a însemnat mare lucru; erau prea afumați amândoi. Oricum, nu voia ca relația sexuală în sine să-i abată atenția de la ce simțea în acel moment. Nu dragoste – evident, nu putea fi dragoste. După ce ea a adormit, și-a jurat să stea treaz până răsărea soarele, doar ca să o vegheze și să reflecteze, dar după nici cinci minute a adormit și el. Dimineață, slavă Domnului, ea părea aceeași persoană. Când a ieșit din baie, i s-a părut pentru o clipă că își pusese din greșeală niște pantaloni de pijama, dar erau pantalonii de la o uniformă – probabil că era asistentă medicală sau așa ceva.

În hol, între bucătărie și ușa de la intrare, pe perete erau fotografii cu fiii ei, o mulțime de fotografii, așezate fără vreo ordine specială. Se opri să se uite la ele, căutându-le pe cele mai recente. Ea îl studia, cu mâna rezemată pe clanța ușii.

– Am avut o legătură cu un tip, spuse ea. Băieții s-au atașat de el. Asta a fost o altă greșeală pe care am făcut-o.

– Și ce s-a întâmplat?

– A avut un accident la serviciu și s-a pensionat pe caz de invaliditate. S-a bucurat enorm. Să nu mai trebuiască să muncească, dar totuși să-și primească banii. Nu am putut să mă mai uit la el în același fel, după aceea.

– Dar cu ce se ocupa?

– Funcționar public, spuse ea, evaziv.

Se uită la ea și își puse mâinile în buzunar; avea deja haina pe el.

– Nu te apucă furia niciodată? spuse el. Când vezi oameni de o asemenea factură, care se fofilează așa prin viață?

Penny ridică din umeri, într-un mod care sugera că era de acord.

– E vorba că nimeni nu a mișcat vreodată un deget ca să mă ajute pe mine, zise ea. Și nici n-aș vrea așa ceva. Aș refuza, dacă m-ar întreba cineva.

– Am un blog, unde scriu, spuse Gerry. E mai mult pentru mine, cred, deși sunt câțiva oameni care îl citesc. Oricum, scriu despre lucruri de genul ăsta, uneori. Lucruri la care cred că te referi tu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Oh, spuse ea, zâmbind. Ești blogger.

– Nu am vrut să îmi dau importanță…

– Ba nu, e interesant. Vasăzică, dacă dau căutare pe Google, te găsesc?

– Nu, de fapt nu apar acolo cu numele meu.

– Dar de ce?

Gerry ridică din umeri, însă se simțea deodată cuprins de un sentiment foarte cald; îi era teamă să nu roșească.

– Am citit deunăzi, pe un blog undeva, despre privilegii, spuse Penny. Ideea de privilegiu. Se pare că noi toți avem privilegii.

– Cine *noi*?

– Albii, presupun. Tu și eu. Deși tu mai mult decât mine, desigur, fiindcă tu ești bărbat.

– Zău așa? Dar tu te simți privilegiată?

Penny râse.

– La naiba, da, mă trezesc în fiecare dimineață și mă simt privilegiată ca un rahat.

– Hai să-ți spun eu ce simt, zise Gerry, încercând să păstreze un ton la fel de lejer ca al ei, deși nu prea reușea. Eu simt că lumea încearcă să se descotorosească de mine. Mă simt amenințat, dar nu asta e partea proastă, partea proastă e că toți urlă la mine că eu sunt cel care exercită amenințarea, că negru e alb, că sus e jos. E ca în Orwell. Ei își închipuie că dacă afirmă, suficient de des și suficient de tare, că sus e jos, atunci noi vom crede asta. Și cam au dreptate. Abia în ultima vreme am început să înțeleg ce se întâmplă, de fapt.

– Păi, spuse Penny, mângâindu-l pe braț, dar în același timp împingându-l parcă ușor mai aproape de ușă. Nu poți tu să îndrepți lumea, corect? Dar poți foarte bine să protejezi ce e al tău.

În acea seară – exact aceeași seară –, s-a trezit bifând în calendarul lui de perete fiecare zi de vineri, sâmbătă, duminică și luni, pentru următoarele două luni. Acelea erau serile când copiii lui Penny erau la ea. Și „tăiase“ cu un X acele zile, ca să țină minte să nu o sune atunci. La mijlocul săptămânii, ieșeau în oraș. Statistic vorbind, pentru Gerry, să iasă cu iubita la bar, în loc să rămână acasă cu ea, ar fi fost un indiciu clar că acea relație se apropia vertiginos de sfârșit. Dar acum era altceva. Era sentimentul plăcut de a apărea undeva ca un cuplu, știind totodată că aveau să plece de-acolo tot împreună, ca un cuplu. Beau amândoi enorm, ce-i drept, dar în același timp, cumva se

******ebook converter DEMO Watermarks*******

simțea limpede la cap și sigur de el. Penny se descurca la volan când era băută, aproape la fel de bine ca și el, însă după ce a aflat că fusese reținută pentru „conducere sub influența alcoolului“, nu a mai lăsat-o să șofeze seara, la plecarea de la bar. Îi enerva ideea că trebuia să le fie teamă de agentul Constable, o scârbă de individ, gras la față și tuns periuță, căruia statul federal îi dăduse puterea de a le distruge lor viețile. În mașină, glumeau pe seama lui, râzând amândoi în hohote. Nu a trebuit să treacă mult timp până ca relația lor sexuală să atingă acea intensitate profundă, cum îi plăcea lui Gerry, și chiar s-o depășească. Se simțea tulburat, agitat, dar într-un sens bun, ca și cum ar fi fost pe punctul de a realiza ceva. Diminețile, se întâlnea cu Mark la el acasă sau la vreun șantier, prea mahmur ca să fi pretins altceva, și chiar dacă știa că Mark își închipuia că se matolea de unul singur acasă, seara, în timpul săptămânii, ca ultimul alcoolic, Gerry nu ținea să îi corecteze această impresie; prefera ca Mark să creadă despre el că se băga singur în mormânt cu un asemenea stil de viață, decât să îi fi dezvăluit ce simțea el cu adevărat.

Simțea că exista și o variantă mai bună, mai disciplinată a lui însuși, undeva nu prea departe. Dar era dificil să ajungă acolo. S-a gândit chiar să meargă la biserică, să încerce și asta, dar nu s-ar fi dus decât cu Penny, or cu Penny nu putea să se vadă niciodată în weekend. Ideea de a apărea la biserică de unul singur îi părea ca și cum s-ar fi dus la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi sau ceva de genul ăsta.

Într-o dimineață, Mark i-a cerut sfatul lui Gerry într-o problemă legată de un chiriaș din Egremont. Poliția fusese la domiciliul chiriașului de două ori în ultima lună. Mark presupunea că existau, poate, și niște stricăciuni în apartament, însă chiriașul refuza să îi dea voie înăuntru. Refuza? a repetat Gerry. Chiriașul schimbase încuietorile la uși, ceea ce era o încălcare a contractului de închiriere pe care îl semnase. Dar era dificil să evacuezi niște oameni din casă, chiar și atunci când motivele erau întru totul întemeiate. Legile erau făcute tendențios împotriva acestei posibilități. Gerry a sugerat să-l pună pe Barrett să aibă o mică discuție cu tipul, dar Mark a spus că nu ar avea rost, din moment ce Barrett era capabil să se alieze cu oricine împotriva lui. Când au terminat de mâncat micul dejun la Daisy’s, Mark i-a înmânat fratelui său un plic, care conținea dividendele cuvenite pe un trimestru, în valoare de șapte mii două sute de dolari. Nu era mult, dar nici el nu făcuse mare lucru ca să câștige acei bani.

În pat, lucrurile ajunseseră destul de departe. Inclusiv verbal, ceea ce lui nu i

******ebook converter DEMO Watermarks*******

se mai întâmplase până atunci. Dar i se părea bine așa, asta era ciudățenia: nu ca și cum ar fi jucat un rol, ci mai degrabă ca și cum ar fi renunțat să mai joace un rol. Îi plăcea relația cu ea, însă când venea weekendul, se bucura că avea răgazul de a se desprinde de intensitatea acelor momente.

Într-o sâmbătă seara, în iunie, pe o arșiță de foc, s-a produs încă un episod de vandalism pe strada principală – au fost sparte două vitrine, la chioșcul de ziare, care vindea și țigări, și la Creative Kidz. Trei adolescenți din localitate au fost arestați după nici douăzeci și patru de ore, iar articolul despre acest incident, publicat în numărul de săptămâna următoare din *Gazette,* a fost sursa de informare de unde Gerry și majoritatea oamenilor din oraș au aflat de existența camerelor de supraveghere.

Housatonic Rd. nr. 595, Howland, 1,6 ha, 5 dormitoare, 2 băi, modern. Cerut: 1,4 m $. Vândut: 1,5 m $. Durata pe piață: două săptămâni. Agent imobiliar: Reynolds & Ives, New York City.

RR #7 nr. 1080, Lenox, 0,2 ha, 2 dormitoare, 1 baie, fermă. Cerut: 140 000 $. Vândut: 121 500 $. Durata pe piață: 15 luni. Agent imobiliar: Al Kimbrough, Kimbrough Century 21, Stockbridge.

Bluebell Lane nr. 228, Howland, 0,4 ha, 2 dormitoare, 1,5 băi, colonial. Cerut: 249 000 $. Vândut: 194 500 $. Durata pe piață: 9 luni. Agent imobiliar: C.J. Glassberg, Glassberg Realty, Stockbridge.

Route 343 nr. 2080, Becket, 4 dormitoare, 2 băi, fermă. Cerut: 310 000 $. Vândut: 45 000 $. Durata pe piață: 6 luni. Agent imobiliar: nici unul (sechestru pe ipotecă, scos la licitație de bancă).

Red Lion Rd. nr. 9, West Stockbridge, 4,4 ha, 8 dormitoare, 3,5 băi, modern. Cerut: 2,9 m $. Vândut: 3,3 m $. Durata pe piață: 3 zile. Agent imobiliar: Thomas Gibbons, New York City.

PROCES-VERBAL AL ȘEDINȚEI CONSILIULUI LOCAL

17 iulie 2006, ora 16

Prezenți: dl Hadi, dl Allerton, dl Waltz, dna Burrows (secretară)
Nici o absență

Ședința a început, după îndeplinirea formalităților uzale. Dl Allerton a anunțat că va fi vorba, probabil, de o întrunire neobișnuit de lungă. Dl

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Waltz a sugerat ca membrii consiliului să facă o comandă pentru masa de seară; propunerea a fost aprobată în unanimitate.

Pe masa de lucru a consiliului se afla un proiect pentru un festival anual de film, care ar urma să se desfășoare toamna, ca o modalitate de a prelungi sezonul turistic, de a mări veniturile în extrasezon și de a face mai bine cunoscut orașul Howland, la nivel regional și național. Festivaluri similare în Long Island și New Jersey generau zeci de mii de dolari la bugetele locale, potrivit proiectului menționat. Discuțiile au avut în vedere faptul că festivalurile de acest fel utilizează îndeobște multiple săli de proiecție, pe când la Howland nu exista decât una singură – Cinematograful. Propunerea venea din partea unuia dintre rezidenții estivali, care își punea la dispoziție reședința pentru seratele de inaugurare și, respectiv, de închidere a evenimentului. A fost analizată și necesitatea de a asigura participarea câtorva dintre localitățile învecinate. Consiliul a căzut de acord să nu voteze aprobarea proiectului. Dl Hadi, care îl cunoaște pe rezidentul estival de la care venea propunerea, a spus că îi va transmite acestuia direct constatările consiliului.

Dl Hadi a propus să fie dezbătută problema construirii unei fabrici de ciment în Hillsdale. Fabrica reprezintă un proiect controversat din punct de vedere ecologic, însă, conform primarului din Hillsdale, poate asigura 78 de noi locuri de muncă, atât cu normă întreagă, cât și cu program redus. Dl Allerton s-a arătat sceptic în a dezbate o chestiune asupra căreia consiliul local nu are nici un fel de jurisdicție. După ce discuțiile au mai continuat un timp, problema a fost amânată pentru o dată ulterioară.

A sosit mâncarea și s-a luat o pauză de o jumătate de oră.

Dl Hadi a adus în discuție două noi probleme, legate de funcționarea celor două taverne din perimetrul orașului: prima problemă, ora de închidere să fie stabilită pentru miezul nopții; și a doua problemă, să se interzică fumatul înăuntru. Au urmat dezbateri. Dl Hadi a subliniat, referitor la „ora de stingere“, că, din cele 17 infracțiuni din Howland înregistrate până în acest moment al anului (trei cazuri de vandalism, patru jafuri din locuințe, zece infracțiuni în trafic, incluzând șase cazuri de conducere sub influența alcoolului) toate, în afară de trei, au avut loc după ora unu noaptea. Dl Waltz a afirmat că, dacă tavernele din Howland s-ar închide la miezul nopții, oamenii pur și simplu s-ar duce băuți cu mașina în alte baruri din orașele învecinate, iar apoi ar veni înapoi acasă cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mașina când acele baruri se închideau, făcând astfel ca în Howland numărul persoanelor care se urcă turmentate la volan să fie chiar și mai mare. Nu s-a mai adăugat nimic altceva pe această temă. Consiliul local a trecut apoi la discutarea propunerii de interzicere a fumatului în localurile publice: deși beneficiile pentru sănătate au fost recunoscute în unanimitate, dl Allerton s-a pronunțat în favoarea tradiției și a importanței libertăților personale, cerând să se consemneze observația că „aici nu suntem în New York City". Dl Hadi a menționat că intenționează să analizeze dacă nu putea impune totuși aceste noi măsuri, ale căror beneficii nimeni nu le-a contestat unilateral, în mod formal.

Dl Waltz a raportat că în trimestrul precedent cheltuielile locale au înregistrat cel mai scăzut nivel, în decurs de peste zece ani, în principal datorită creșterii accentuate a donațiilor private către diverse instituții locale. Dl Allerton a propus ca surplusul să le fie returnat plătitorilor de impozite din oraș, sub forma unei degrevări fiscale. Dl Waltz a propus să fie menționată în procesul-verbal fabula *Greierele și Furnica*, dar apoi și-a retras propunerea. Măsura în favoarea degrevării fiscale a fost aprobată cu trei voturi pentru și nici unul împotrivă.

Ședința s-a încheiat cu o rezoluție oficială de susținere a trupelor angajate în misiuni peste hotare.

Întocmit de:
Anne Marie Burrows
18.07.2006

Candace trebuia să discute cu frații ei, așa că i-a rugat să se întâlnească cu toții la micul dejun; nu mai avea pauză de prânz acolo unde lucra, iar acasă la ea nu era spațiu suficient pentru a lua toți trei cina împreună. Perfect, i-a scris Mark într-un e-mail, sugerând să se vadă la Daisy's; nu, oriunde dar nu acolo, a replicat ea. Când Mark i-a spus că spera să nu fi fost totuși din cauza politicii, ea i-a răspuns că era din cauza politicii, ba bine că nu, fir-ar să fie. Bătrâna e o fiară, iar pocitania de fie-sa e și mai rea. Acum, serios, i-ai văzut pagina de Facebook?

Mark nu-i văzuse pagina de Facebook, dar nici nu putea să-și imagineze cum de sora lui o văzuse, doar dacă nu căuta dinadins chestii care să o ofenseze. A sunat-o și i-a zis:

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Candy, cred că îți bați joc de mine. E un sendviș cu ou. Să mănânci un sendviș cu ou nu e un gest politic.

Dar Candace a refuzat să cedeze cumva în privința unei chestiuni vitale cum era alegerea persoanei care să le pregătească micul dejun; ca s-o facă să schimbe subiectul, a fost de acord să bată tot drumul până în Great Barrington, la un local numit Grindhouse.

– Știu unde e, a zis el. E cafeneaua aia pentru lesbiene, corect?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mark! a zis Candace.

Ziua ei de lucru începea abia la ora nouă; ziua lui de lucru, în acea perioadă, începea când voia el să înceapă. Când Candace a ajuns la cafenea, el era deja acolo, afișând un aer nefericit, în fața unui cappuccino cu un model floral schițat în spuma lăptoasă de deasupra.

– Nu ți-ai luat nimic de mâncare? întrebă ea.

– N-au decât biscuți, spuse el. Zero proteine într-un biscuit.

Pereții cafenelei luminate difuz erau înțesați de litografii, toate în rame identice, toate semnate de același artist. Lângă bucătărie, pe perete, era lipită o bucată de hârtie cu titlurile litografiilor și prețurile lor, care variau, din motive pe care Mark nu și le putea închipui.

– E o galerie de artă, spuse Candace, citind expresia de pe fața lui. Adică, funcționează și ca galerie de artă, prin rotație, la câteva săptămâni. E o modalitate pentru artiștii locali de a face ca lucrările lor să fie văzute, poate chiar de către cineva din metropolă.

– Artiștii locali, repetă Mark.

– Oh, Doamne, începi să vorbești ca tata, spuse ea.

Mark nu știa despre ce voia ea să discute, însă era cert că aștepta să vină și Gerry. Dar Gerry n-a venit. Candace și-a scos din geantă telefonul mobil și i-a lăsat un mesaj vocal. Au sorbit amândoi din cafele, până când cănile s-au golit.

– Va trebui să plec în curând, spuse Candace. Fir-ar să fie de treabă.

– Și ce dacă biblioteca se va deschide cu o întârziere de câteva minute? Crezi că va observa careva? făcu Mark.

– Da, să știi, ai fi surprins, spuse ea.

Dar n-avea chef să-i povestească de ce. O mare parte din clientela ei cotidiană era alcătuită din copii mici și mamele lor excedate, care credeau cumva că, odată ce odraslele intrau pe ușa bibliotecii, ele scăpau de griji și puteau să se gândească la alte lucruri. De parcă ea ar fi fost dădaca orașului

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sau așa ceva. Unii copilași erau adorabili, alții erau niște mici mașinării de tocat și măcinat nervii. Exista o ironie a sorții în toată situația asta, pe care ea nu o gusta deloc și pe care fratele ei nu ar fi avut cum să nu o sesizeze: indiferent unde s-ar fi dus, indiferent ce job și-ar fi luat, Candace ajungea până la urmă să aibă grijă de copiii altora.

– La tine, cum e? spuse ea, în schimb. Trebuie să ajungi undeva în dimineața asta?

Mark părea jignit de întrebare, deși nu asta fusese intenția ei.

– Păi, trebuie să mă gândesc la o soluție în privința unui chiriaș, într-o casă din Egremont, un tip care face tot posibilul ca să mă șicaneze. M-a sunat acum două seri, la opt și un sfert, fiindcă vrea să îi zugrăvesc camera copilului. Copilul lui zice că nu poate dormi, din cauză că nu-i place culoarea pereților.

– Dar de ce nu-și zugrăvește singur?

– De fapt, nu prea poate, din moment ce în contractul lui de închiriere scrie că nu are voie să facă asta. Mi s-a făcut așa o lehamite de el, încât i-am dat numărul lui Barrett Taylor, dar nu vrea să-l spune, ține morțiș să mă sune pe mine pentru orice fleac.

– Barrett Taylor? Același Barrett Taylor?

– Da, îl știi minte? A ajuns acum un fel de meșter priceput la toate. Oricum, pe Karen o înnebunește faptul că tipul ăla telefonează la orice oră îi vine, așa că încerc să găsesc o cale de a-l evacua, fără să trebuiască să-mi pierd vremea prin tribunale. M-am săturat până peste cap. Orice aș face, pentru el niciodată nu-i de-ajuns.

– Mda, poate că nici nu e, spuse Candace.

– Poate că nici nu e *ce*?

– Nu e de-ajuns ce faci.

Mark se înroși la față.

– N-ai priceput, făcu el. Problema e că orice faci, imediat ce i-ai rezolvat o chestie, tipul sare imediat la tine cu altceva. Nu se termină niciodată.

– Are un băiat, ziceai?

– Doi băieți, de fapt.

– Și primul, cel care nu poate să doarmă, care e problema lui mai exact?

Mark se rezemă de spătar și încrucișă brațele la piept. Își dădea seama perfect încotro ducea discuția.

– Nu știu care e problema lui, fiincă problema lui nu e problema mea, spuse el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Ah, făcu ea și, înclinând cana, încercă să mai soarbă o ultimă picătură din cafeaua pe care o sorbise deja până la fund. Păi, știi cum se spune, valoarea pe hârtie se exprimă prin responsabilitate.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Hai să vorbim despre altceva, atunci, spuse ea cu calm. Ai mai fost pe la mami și tati în ultima vreme?

– De-asta m-ai chemat să ne întâlnim la micul dejun, ca să încerci să mă culpabilizezi? spuse el.

– Oarecum, da, zise ea.

În liniștea care se lăsase între ei, cafeneaua își impunea sunetele ambientale: gâlgâitul răgușit al laptelui clocotind, murmurul difuz al unor conversații izolate și muzica, abia perceptibilă, dar agresiv de obscură, neplăcută și niciodată întreruptă.

– Nu le merge prea rău, spuse Mark. Chestia asta e doar în capul tău.

– Se neglijează. Tu nu vezi asta, fiindcă nu vrei. Locuiești în casa aceea uriașă cu o sumedenie de camere goale – ar trebui să-i iei la tine.

– Nu. Ai înnebunit? Nu! Lui Karen i-ar plesni capul, efectiv, asta în primul rând. Și nici ei nu ar fi de acord. Iar, ca să fiu sincer, nu vreau acel gen de negativitate în jurul lui Haley, în fiecare zi.

– Bun, eu nu-i iau la mine. Și Gerry nu-i ia la el. Și tu știi că ei nu se mută în Colorado. Și ei nu au bani. Prin urmare, dacă nu te gândești spre ce duce chestia asta, înseamnă doar că nu vrei să te gândești.

– Vorbește mai încet, te rog, spuse Mark.

– Era o vreme când vorbeai atât de mult despre familie, spuse ea. Aproape că mi se făcea silă, crede-mă. Dar erau doar tâmpenii, presupun.

– Auzi, trebuie să plec, spuse Mark.

– Și eu la fel. Trebuie să fac un montaj cu Frunze de Toamnă. Te las pe tine să achiți cafeaua.

Dădu pentru a treia oară pe gât cana, se ridică în picioare și ieși. În urma ei, răsună clinchetul clopoțelului de pe ușă.

Mark șofa spre casă, mărunțind nervos din buze, încântat însă că nu avea să găsească pe nimeni acasă la acea oră. Îndrăznise să facă un lucru pe care nici unul dintre ei nu-l putea suporta, și anume reușise în viață. În Howland, opri pe strada principală doar cât să ia ziarul. Se ducea înapoi spre mașină, când ceva îi tarse atenția, o mică schimbare în fundalul întipărit difuz, dar profund în memoria lui involuntară – o fâșie de alb. Ridică privirea, spre colțul de sus

******ebook converter DEMO Watermarks*******

al vechii mori Holbeck. Cineva se cocoțase acolo sus – nu fusese deloc ușor – și pictase cuvântul CAMERA, cu o săgeată îndreptată sugestiv spre locul unde camera de supraveghere era prinsă într-un suport de cornișă.

BIG BROTHER VINE ÎN HOWLAND – postat în 01.10.2006, la 1:04

Cetățeni, cu toții am avut un lucru de învățat din istorie, și anume că, pe măsură ce ni se spune tot mai insistent că inamicul este dincolo de granițe, peste mări și țări, în realitate noi devenim o pradă tot mai ușoară pentru inamicul din interior, inamicul care se află exact sub nasul nostru.

A remarcat careva că la un moment dat – nu sunt sigur când, putea să se fi întâmplat oricând, fiindcă nouă nu ni s-a spus despre asta, darămite să ni se fi cerut acordul – Milostivul Miliardar care ne conduce a montat camere video de supraveghere în oraș, deasupra capetelor noastre? Ei bine da, cineva a remarcat pare-se, din moment ce a existat un graffiti de protest acolo sus, timp de o zi sau două. Un cuvânt – efectiv un singur cuvânt de protest –, dar desigur că asta a fost prea mult pentru ei, așa că oamenii cu echipamente de curățare sub presiune au fost acolo sus, chiar a doua zi.

Camerele video propriu-zise nu au dispărut, însă, desigur. Eu știu de două, probabil sunt mai multe (De ce nu încă o sută, dacă așa vrea el? Își poate permite.) Sunt amplasate în ambele capete ale străzii principale. Nu sunt greu de reperat, dacă sunteți obișnuiți să vă uitați după așa ceva.

Așadar, uitați-vă după ele. Și pe urmă întrebați-vă ce caută acolo. Din a cui poruncă? Și ca să surprindă ce? Unde sunt stocate informațiile culese de aceste aparate, informații despre voi, și în ce scop? Dacă reușiți totuși să găsiți pe cineva la primărie care să răspundă la aceste întrebări, pun pariu pe o sută de parai că eu pot prezice răspunsul lor:

„Pentru securitate!“

Oameni buni, nu v-ați prins? Asta auzim noi de ani întregi deja, în timp ce ei ne ciuntesc din drepturi: pentru securitate! Inamicul pândește să ne atace! Trebuie să faceți ce vă spunem noi, trebuie să renunțați la orice fel de autonomie, orice fel de drepturi constituționale, ascultați-ne pe noi, renunțați la ele! Pentru securitate!

Între timp, adevăratul vostru inamic este cel care pretinde că numai el vă poate proteja. Se află exact lângă voi. Poate chiar în separeul de alături, în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

restaurant…

Era mai simplu să ignori toată această invadare a vieții personale, pe vremea când se petrecea mai ales la TV. Sau pe computerul tău. Adică, știm că e-mailurile noastre sunt citite, însă ni se pare încă ceva prea abstract pentru a putea fi adevărat, ceva ce se întâmplă într-un loc pe care noi nu-l putem vedeam și pe care, probabil, nici nu ni-l putem imagina.

Dar acum a venit aici, acasă, oameni buni. Acum e pe strada principală. Și nu pe vreo stradă principală oarecare din America, ci chiar pe strada principală de aici, din Holwand. Data viitoare când mai cumpărați lapte sau apă îmbuteliată, sau vreo carte ori o revistă, țineți minte că sunteți văzuți – înregistrați – și gândiți-vă de ce ați permis să se întâmple una ca asta.

M-am săturat să tot aud că miliardarii au o moralitate atât de pură, că ei nu pot fi cumpărați cu nimic! Mai întâi, a fost Ross Perot, apoi Bloomberg în New York… Mereu același refren – bogații sunt incoruptibili, fiindcă sunt bogați și nu le pasă de bani! Ați auzit vreodată ceva mai orwellian în toată viața voastră? Oameni buni, nimeni pe lume nu e mai înrobit de bani și interese pecuniare decât miliardarul. Și nu există exercițiu de putere mai presus de acela de a cumpăra niște oameni cu banii pe care-i ai. „Care-i motivația?", vor spune apărătorii lui. „Ce ar avea de câștigat? Nu putem noi să-l facem mai bogat decât este deja." Miliardarul altruist! În momentul în care îl apărați astfel, vă răspundeți singuri ce ar avea de câștigat, fiindcă VOI sunteți câștigul lui. Puterea își este sieși mijloc și scop. Și ce mai contează un miliard de parai pe hârtie, în comparație cu fiorul emoției de a deține o localitate, un oraș, o comunitate? Totul se reduce la manipulare și control. Camerele de supraveghere pecetluiesc afacerea. El nu va fi fericit până când Howland nu va deveni un regat.

Voi chiar vreți să fiți supușii lui?

Circulă zvonuri, de asemenea, despre impunerea unei ore de stingere în oraș (unealta preferată a dictatorilor de pretutindeni: încălcarea dreptului de liberă mișcare!), despre interzicerea fumatului, nu doar în primărie, ci pretutindeni, în restaurante, în baruri, în propriile voastre case. Credeți că glumesc? Când se va întâmpla, amintiți-vă că eu v-am avertizat și că vouă nu v-a păsat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Sau: Arătați-mi că sunteți acolo. Că mă auziți, că existați și că nu acceptați să vă ploconiți în fața celor care vor să își consolideze puterea, luându-vă vouă tot ce aveți. Și subliniez: TOT ce aveți.

Arătați-mi că nu v-ați dat bătuți!

Raliați-vă pentru a cere îndepărtarea imediată a sistemului de supraveghere guvernamentală din Howland!

VENIȚI MIERCURI, 11 OCTOMBRIE, ORA 17, PE STRADA PRINCIPALĂ DIN HOWLAND, MASSACHUSSETS.

Unii vor spune că este o reacție exagerată. Ce mare lucru, două camere de supraveghere? vor zice ei. Descurajează infracționalitatea! Două aspecte: unu, „securitate" este întotdeauna falsul stindard sub care cei puternici își extind imixtiunea în viețile voastre; doi, de ce să așteptăm până când aparatul de securitate al Conducătorului Iubit va deveni mai puternic, mai extins, mai profund încastrat? De ce să nu-i arătăm chiar de-acum că așa ceva este inacceptabil, că noi suntem încă americani?

Fiindcă, să nu uităm, noi trăim în Massachusetts, care reprezintă mândrul leagăn al eliberării Americii de sub tiranie. Nu revoluție, în ciuda denumirii atașate acelui război, ci simplul refuz – refuzul de a permite ca o categorie socială puternică, dar restrânsă, să se îmbogățească, privând omul de rând de drepturile lui, de libertățile lui, printre care cel mai important este dreptul inalienabil, dat de Dumnezeu, de a fi lăsat naibii în pace. Ce treabă ai tu să te amesteci în treburile mele? Este principiul pe care s-a întemeiat această țară, iar dacă acest principiu este nesocotit, ce motiv ar avea națiunea să mai existe, de fapt?

MIERCURI, 11 OCTOMBRIE, ORA 17, STRADA PRINCIPALĂ

Să fiți acolo! Arătați lumii cât sunteți de numeroși! Ridicați-vă și luați atitudine! E posibil ca umilul vostru corespondent să fie și el acolo, pășind prin voi!

– PC Barnum

Așa cum i se mai întâmplase doar o dată sau de două ori, plângea un pic când a terminat de scris și a apăsat pe butonul de postare. Arareori edita sau recitea măcar ceea ce compusese. Era ceva privat și public în același timp. Era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ca și cum ți-ai fi imaginat că ești o persoană celebră, un nemuritor, ținând un jurnal: jurnalul era personal, dar totodată menit posterității – știai că va dăinui în afara ta, chiar dacă nu înțelegeai exact cum. Internetul era ca o posteritate transferată în cadrul tău temporal. Era ca și cum ai fi mers la propria-ți înmormântare. Luai o pasiune personală, o dezgoleai de orice fel de inhibiție socială și o lansai în vidul întunecos, dar populat. Exista un mic contor, pe care puteai să-l consulți pentru a afla câte persoane vizitaseră blogul tău, însă el nu mai verifica niciodată. Nu voia să știe.

Constable trăgea pe dreapta patru sau cinci mașini într-o săptămână, sub suspiciunea de „conducere sub influența băuturilor alcoolice“, „suspiciune“ fiind mai mult un eufemism procedural în acest caz, din moment ce el nu se ostenea să își aprindă farurile decât dacă vedea pe cineva șofând de o manieră care nu lăsa loc de îndoială – pe banda greșită a drumului, sau pocnindu-se de parapet, ori staționând la un semafor câte un minut întreg. De obicei, le dădea drumul să plece numai cu o mustrare, dacă nu erau recidiviști. Să vadă în oglinda retrovizoare farurile mașinii de poliție venind după ei avea efectul de a-i dezmetici pe majoritatea șoferilor.

Încerca să nu fie părtinitor în aprecierile lui, bunăoară dacă șoferul era sau nu o persoană pe care el o cunoștea, sau o persoană pe care o plăcea sau o detesta, sau dacă șoferii pe care îi oprea se arătau respectuoși, în timp ce el își îndeplinea datoria pentru care depusese un jurământ, sau dacă, dimpotrivă, îl tratau cu sictir. Considera că aprecierile lui erau întotdeauna judicioase, încercând să păstreze un echilibru, chiar și atunci când oamenii se comportau absurd. Cum ar fi că trăgeai pe dreapta o femeie, după ce o văzuseși ieșind în marșarier de pe o rampă de intrare pe Mass Pike, iar când îi dai drumul să plece cu un simplu avertisment, în loc să-ți mulțumească, ea se apucă să zbiere la tine despre statul polițienesc și îți arată degetul mijlociu, în timp ce ridică geamul de la mașină. Dar în ultima vreme toți păreau mai susceptibili apropo de orice. Deunăzi, de pildă, s-a trezit bruftuluit de către un vilegiaturist de weekend, căruia cineva îi spărsese și îi vandalizase casa; Constable i-a explicat că autorii infracțiunii erau, probabil, niște puștani și că un sistem de supraveghere video a locuinței (pe care acest sclifosit chelbos din metropolă și-l putea permite și de o mie de ori) era efectiv cea mai bună soluție, pentru a preîntâmpina asemenea fapte pe viitor, la care tipul s-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

apucat să bată câmpii despre dolarii plătiți de el pe taxe. Unde se duceau toți banii pe care i-i lua lui fiscul?

Iar din când în când se mai întâmpla și invers, atunci când o persoană pe care o lăsaseși să plece fără amendă, sau chiar cineva cu care nu avuseseși de-a face, să manifeste un bizar atașament față de tine, apucându-se să îți mulțumească exagerat de mult și să facă sluj când te vedea din nou. Nu era nimic rău în asta – Constable era adeptul situațiilor care îi ușurau munca –, dar unii oameni împingeau prea departe amabilitatea lor, încercând să facă pe turnătorii, vânzându-i vreun pont despre un vecin care se matolea la Ship sau despre vreun individ care lucra la negru la Price Chopper, chestiuni care nu intrau în atribuțiile lui și nici nu-l interesau.

Un tip pe care îl săltase a treia oară pentru conducere sub influența alcoolului – era în plină zi, avea copiii cu el în mașină, iar într-un final tipul făcuse zece zile de pușcărie în așteptarea procesului și se alesese cu permisul suspendat pentru un an – i-a retransmis pe adresa de e-mail de la serviciu, despre care Constable credea că era secretă, linkul la un blog anonim, unde se anunța un miting sau un protest în data de 11 octombrie, pe strada principală a orașului. *Ai văzut asta???* scria tipul la „subiectul“ mesajului. Constable nu văzuse și nici nu i s-a părut că merita să își facă griji în acea privință. Părea ceva jalnic, neprofesionist. Probabil, vreun țicnit de localnic. Era cumva curios cine putea fi, mai mult ca o bârfă, decât ca o chestiune privind ordinea publică. Bloggerul bătea câmpii furios despre camerele de supraveghere, or Constable îi spusese președintelui consiliului local că acestea erau din start o idee proastă. De fapt, nu, se corectă el în gând, nu spusese nimănui acest lucru, la vremea respectivă; doar îi trecuse prin minte. I se păruse a fi un fel de mesaj pasiv-agresiv, cum că membrii consiliului local considerau că el, unul, nu-și făcea treaba prea bine. Mda, oricum nu putea să fie prezent peste tot. N-aveau decât să încerce și ei, măcar pentru o seară, dacă li se părea că era atât de simplu.

A căutat pe Google acest așa-zis miting, ca să vadă dacă preluaseră, poate, informația și alte website-uri sau publicații, dar nu a găsit nimic. Înainte de a pleca acasă la sfârșitul zilei, a repetat căutarea, dar a obținut același rezultat negativ.

Abia când a ajuns acasă de la serviciu în acea seară, când era împreună cu familia lui, toată ideea aceea a început să nu i se mai pară atât de neglijabilă. Nu credea că era ceva real, dar cum puteai să-ți dai seama dacă mânia era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

reală sau disimulată? Dacă erai polițist, știai sau simțeai diferența dintre intuiție și paranoia. A accesat blogul și a recitit: citind acasă, și nu la serviciu, limbajul articolului i s-a părut cumva mai amenințător. Într-un final, a decis să își ia povara de pe umeri – adică să i-l arate lui Hadi, ca să nu poată fi el blamat, cel puțin nu în exclusivitate, în cazul în care acest presupus protest s-ar fi concretizat în vreo acțiune pentru care el ar fi trebuit să fie mai bine pregătit.

Îmbrăcat în uniforma de polițist, pe care în mod normal nu o purta când nu era în exercițiul funcțiunii, s-a dus la primărie și a întrebat-o pe cucoana cu ochi de țestoasă, pe care nimeni nu o cunoștea, dacă ar putea să discute câteva minute cu șeful ei despre o chestiune urgentă pentru poliție.

– Sunt sigură că nu e nici o problemă, spuse cucoana, fără să zâmbească, dar calmă.

Lui Constable îi făcea plăcere să vadă cum expresia „o chestiune urgentă pentru poliție“ îi descumpănea un pic pe interlocutorii lui.

– Dar domnul Hadi nu a venit încă în această dimineață, adăugă ea.

– Când credeți că va veni?

Întrebarea o făcu să zâmbească.

– Nu am de unde să știu, spuse ea. Nu are nici o întâlnire astăzi, așa că va veni atunci când va considera de cuviință.

– Atunci, să aștept? insistă Constable.

– Adică să așteptați aici? Oh, eu n-aș face asta. Nu știu cât ar putea dura.

Apoi s-a uitat fix în ochii lui, cu expresia aceea tipică profesioniștilor din anumite domenii, când încearcă să îți semnaleze politicos că întrevederea cu tine a luat sfârșit.

Așa că s-a dus peste drum, la Undermountain, unde a comandat o cafea și o omletă tradițională. A ales un taburet la tejghea, de unde, dacă se lăsa un pic pe spate, putea să vadă intrarea în parcarea primăriei. Clienții intrau și ieșeau, destul de vioi la acea oră a dimineții, și fiecare se holba curios la el, văzându-l îmbrăcat în unformă și întrebându-se dacă nu cumva se întâmplase ceva rău. Uniforma avea întotdeauna același efect: deopotrivă magnet și pavază. Mușteriii restaurantului formau o lume destul de pestriță, fiind vorba atât de localnici, cât și de turiști, și asta mai ales datorită amplasării în centrul orașului; existau și alte localuri, unde puteai comanda o omletă la prețuri rezonabile, însă turiștii nu știau unde să le găsească.

Orașul începea să nu mai semene cu ceea ce fusese înainte, se gândea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Constable. Era suficient să te uiți cum arătau oamenii. Localnicii făceau tot posibilul să atragă indivizi cu bani, iar apoi, când veneau, îi detestau. Bogătașii se înființau acolo în căutarea unui specific rural, dar pe urmă simțeau nevoia să se protejeze, să se izoleze complet de ceea ce intenționaseră să savureze sau să absoarbă. Asemenea sentimente existaseră dintotdeauna, însă acum se ridicau cumva la suprafață. Adică, uite de pildă, își spunea el în sinea lui, la cuplul acela cu părul alb, cu fețele bronzate de vânt, îmbrăcați în haine pastelate, cu geanta aceea Tanglewood, uite-i cum discută în șoaptă ce bacșiș să lase pentru o brioșă din care au mâncat amândoi. Constable simțea din reflex un soi de dispreț pentru ei. Dar, cu toate astea, ferească sfântu' ca turiștii să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

Exact în acel moment, văzu un SUV negru intrând în parcarea primăriei și dispărând în spatele clădirii. Îi făcu semn chelneriței, cerându-i nota, iar aceasta îi zâmbi și flutură discret din mână, înspre ușă; Constable îi lăsă un bacșiș de cinci dolari. Încercând să nu se grăbească, traversă înapoi strada principală.

Secretara îl pofti direct înăuntru, unde el rămase în fața biroului lui Hadi, așteptând ca acesta să ridice privirea de la ceea ce îl captiva pe ecranul laptopului. Constable luase poziția de drepți, însă era aproape sigur că Hadi nu avea să remarce acest lucru. Cam distrat, pentru un conducător, se gândise întotdeauna Constable. Faptul că avea o mulțime de bani – o trăsătură fundamentală la el, pe care nu o puteai vedea, deși o cunoșteai – conferea până și autorității lui de lider un fel de semnificație ascunsă, lăsând impresia că ar fi acționat la un alt nivel decât ceea ce îți arăta ție, asemenea unui spion.

Într-un final, președintele consiliului local ridică privirea. Constable îi explică motivul vizitei lui, iar apoi așteptă ca Hadi să acceseze blogul Workingman's Dread, pe laptopul lui. Hadi citi rapid textul.

– OK, spuse el, întorcând spre Constable o privire răbdătoare.

– Bun, eu nu cred că e ceva în chestia asta, spuse Constable. Adică, internetul este în principal un loc de discuții. Oamenii pot spune acolo ce vor ei. Nu înseamnă că e și adevărat.

– Probabil că ai dreptate, zise Hadi.

– Am vrut doar să știți că problema e pe radarul meu, spuse Constable. Și, bineînțeles, să cer instrucțiuni despre cum să tratez cazul, dacă se va dovedi că apare totuși ceva.

– Nu avem de-a face cu un caz, din câte îmi dau eu seama, spuse Hadi.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Oamenii au voie să se întrunească. Se pune problema de a avea o autorizație sau ceva de genul acesta? Avem asemenea prevederi aici?

Constable răspunse că nu știa exact, însă putea să verifice.

– Nu-i nevoie, spuse Hadi. În mod evident, dacă se produce vreun act de vandalism, va trebui să faci o arestare, exact cum ai proceda în mod normal.

– Mi-e teamă totuși că vor ataca cele două camere de supraveghere, spuse Constable.

Hadi flutură nepăsător din mână.

– Acelea costă o nimica toată, spuse el.

Urmă o tăcere, timp în care Constable avu posibilitatea să vadă sau să simtă cum funcționa motorul cognitiv în mintea lui Hadi.

– De ce-ai venit la mine cu chestiune asta? spuse Hadi, într-un final. A fost doar, cum se spune, ca să-ți păzești fundul?

– Poftim? spuse Constable.

– E-n regulă, pot înțelege asta. Dar de ce crezi dumneata că tipul acesta își face iluzii cum că eu l-aș urmări? De ce are nevoie de un nume fals? continuă el, pe un ton plat și calm. Proiectele vin și pleacă, să știi. Interesele vin și pleacă. Am preluat funcția deoarece sunt atașat sincer de această localitate și deoarece, la drept vorbind, democrația nu prea mai funcționează – e un lucru pe care presupun că nu trebuie să-l spunem într-o companie distinsă, deși, în mod obiectiv, este adevărat. Am vrut să dau o mână de ajutor, dacă se putea. Am mijloacele necesare pentru a face așa ceva, însă asta nu mă transformă într-un soi de dictator nebun. Înseamnă doar că am mijloacele necesare. Înțelegi?

Constable își luă un aer evaziv, din moment ce nu era sigur ce îl întreba, de fapt, șeful lui.

Președintele consiliului local se îndreptă ușor în scaun.

– „Fie omul cât de egoist, există totuși niște principii în firea lui care îl apleacă spre soarta celorlalți, făcând ca fericirea lor să-i fie lui necesară, deși el nu obține nimic din asta, decât plăcerea de a o contempla“[21], rosti el.

Indiferent ce însemnau acele cuvinte, el le murmurase pe un alt ton: mai rar, aproape teatral. Se așternu o altă pauză lungă, atât de lungă de fapt, încât Constable începu să-și facă griji că poate ar fi trebuit să spună ceva.

– Bun, vă mulțumesc că m-ați primit, începu el, dând să se îndrepte spre ușă.

– Spune-mi, te rog, cât câștigi? întrebă Hadi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Poftiți?

– Ce salariu ai? Cu cât te plătim?

Constable mișca din buze pe mutește.

– Întreb, fiindcă mă gândeam dacă n-am putea să mai angajăm… încă unul ca dumneata, zise Hadi. Mă gândeam cu glas tare care ar fi costurile.

Ușa spre biroul de afară era deschisă, rămăsese deschisă tot timpul.

– Treizeci și nouă de mii patru sute de dolari, spuse Constable, simțindu-se umilit, deși nu de sumă în sine. Plus beneficii.

Hadi părea să răsufle ușurat.

– În regulă atunci, făcu el, bine. E bine de știut. Nu înseamnă că dumneata nu faci o treabă excelentă de unul singur. Dar voiam să știu pentru eventualitatea în care s-ar ajunge la asta. Mulțumesc.

Constable a salutat și s-a dus înapoi, să stea un pic în micul birou – de fapt, doar o masă de lucru, un scaun și o ușă pe care a închis-o –, pe care primăria îl punea la dispoziția polițistului din oraș.

Pe data de 11, a avut grijă să se posteze într-un loc de pe trotuarul străzii principale, cu o vizibilitate bună spre ambele capete, astfel încât să poată vedea camerele de supraveghere, iar camerele să-l poată vedea pe el. Câțiva oameni s-au oprit zâmbind, întrebându-l ce făcea acolo. Toată după-amiaza a așteptat să apară, din moment în moment, vreo pancartă artizanală, sau sunetul unei scandări sau al unei voci la megafon, ori să vadă vreun grup de localnici sau străini mărșăluind organizat de după vreun colț al străzii. Traficul pietonal în oraș părea același dintotdeauna, normal pentru o zi din timpul săptămânii, în extrasezon, după lucru. Nu-ți puteai da seama ce era în sufletul lor, desigur, nici măcar în cazul unui tip de vârstă mijlocie, care venise să-l întrebe, cumva plin de speranță, dacă se întâmpla ceva ieșit din comun. Poate că diverși curioși se aventuraseră până acolo, însă se răzgândiseră sesizând prezența lui pe stradă, intimidați de autoritatea uniformei lui, ca de o sperietoare. Sau poate că era o fabulație, toată această idee de revoltă, iar pe măsură ce se lăsa seara, nimeni nu mai întregistra prezența lui Constable acolo, în afară de camerele de supraveghere, desigur.

Evident, unul dintre fiii lui Gage pusese dopul la chiuveta din bucătărie și pe urmă lăsase apa să curgă toată noaptea. Masca și linoleumul de dedesubt erau distruse, i-a raportat Barrett, iar dușumeaua de dedesubt probabil trebuia schimbată și ea. Voia Mark ca el să se apuce să demonteze totul acolo, sau să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

se ducă la noua proprietate din Sheffield, cum fusese stabilit în prealabil, ca să lucreze la renovări? Mark l-a trimis pe Barrett la Sheffield, iar el s-a dus cu mașina la Egremont, ca să inspecteze personal stricăciunile provocate de inundația din bucătărie, încercând zadarnic tot drumul să se calmeze până să ajungă la destinație. Ce se întâmpla cu lumea? Asta era hiba în treburile de care se ocupa firma lui: beneficia automat de protecție împotriva eventualității în care locatarii erau rău-platnici, în ceea ce privea chiria datorată, dar nu și de protecție în cazul unei crase lipse de responsabilitate din partea lor. Cum puteai să-ți lași copiii să-și facă de cap într-un asemenea hal?! Mark vorbea în cunoștință de cauză. Avea și el un copil. Iar fata lui nu vandaliza casa. Nu era chiar atât de greu.

Ciocăni la intrare, iar Gage se ivi în fanta de câțiva centimetri, dintre ușa întredeschisă și zid. Exista un lanț de siguranță la ușă, deși Mark nu ceruse să se monteze așa ceva. Tardiv, Mark își dădu seama că nu ar fi trebuit să-l găsească acasă pe Gage; de ce nu ești la serviciu, îi venea să-l întrebe. În schimb, îl salută politicos:

– Bună dimineața. Te deranjează dacă intru în casă?

– De ce să intri? făcu Gage.

De ce? Mark, care adesea trebuia să-și impună să fie autoritar, de data asta reacționă spontan, cu autoritatea pe care i-o conferea dreptul lui de proprietar.

– Înțeleg că ai deteriorat – din nou – această proprietate, așa că trebuie să văd cum stau lucrurile. Dă-mi drumul înăuntru.

– N-aș prea vrea, spuse Gage. Adică, deja a devenit o problemă. Iar dumneata ești proprietarul, înțelegi.

– Dar pe Barrett l-ai lăsat înăuntru, da?

– Care Barrett? Ah, individul ăla. Da, el a intrat. Dar e altceva.

Mark ar fi vrut să întrebe de ce considera că era altceva, dar nu trebuia să-l lase pe chiriaș să-i pună lui condiții.

– E ridicol ce faci, deschide, te rog, ușa. Nu pot lua decizia de a repara stricăciunea pe care ai cauzat-o, până nu văd despre ce e vorba.

– Nu eu am cauzat-o. Fiul meu a cauzat-o.

– Păi, nu dumneata ești răspunzător pentru fiul dumitale?

– Păi, nu dumneata ești răspunzător pentru mine? Doar dumneata mi-ai dai casa asta cu chirie, mie și familiei mele, noi nu avem unde să ne ducem în altă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

parte, dumneata ai puterea să ne arunci în stradă, sau să nu faci asta. Prin urmare, dumneata ești răspunzător pentru noi.

– Ce naiba tot îndrugi acolo? spuse Mark. Eu vorbeam despre faptul că ești tată, omule, și că trebuie să te ocupi de copilul tău.

– Copilul meu are probleme, spuse Gage. Sunt convins că odrasele dumitale sunt perfecte.

– Știi ce? pufni Mark. Puțin îmi pasă mie de problemele puștiului tău.

– Poftim, eram sigur, făcu Gage, oftând și trecându-și limba peste buze.

Se holbau unul la celălalt prin crăpătura ușii.

– Îți mai cer o dată să mă lași să intru în casă, spuse Mark.

– Nu, spuse Gage. N-ai decât să vii cu șeriful sau cu cine vrei dumneata. Dacă ai de gând să împingi lucrurile la un alt nivel.

– Dar e absurd ce faci! spuse Mark.

– Știu. Însă am și eu mândria mea.

Lui Mark îi venea să spargă ușa. Abia se putea stăpâni să n-o facă. Considera că incontestabilul drept moral în această situație avea să-i confere forța necesară de a acționa. Era casa lui, iar tipul nu voia să-l lase să intre. Știa că legea era de partea chiriașului. Legea era întotdeauna de partea lor.

Trase adânc aer în piept.

– Data viitoare când o să vin, voi aduce poliția, spuse el. Te vei alege cu un preaviz oficial de evacuare și vei avea la dispoziție un anumit interval de timp pentru a elibera complet apartamentul sau, dacă nu, poliția va intra cu forța înăuntru, iar familia dumitale și toate lucrurile vor fi scoase pe trotuar.

Nu era sigur de ceea ce spunea, întrucât nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea procedură, însă suna bine totul.

– Ai priceput?

– Credeam că ești un tip cumsecade, spuse Gage, pe un ton trist. Am crezut că o să te ocupi de mine. Gândește-te un pic, omule, cum ar fi ca tipul care deține acoperișul de deasupra capului copiilor tăi să fie, de fapt, dușmanul tău. Dar, hei, faci cum crezi, spuse el, închizând încetișor ușa și încuind-o.

Mark s-a suit înapoi în camionetă. Trebuia să ajungă în Sheffield, unde era Barrett, ca să vadă cum mergeau lucrările de departajare a proprietății. Pe drum, în timp ce șofa, a încercat să se gândească la pașii pe care trebuia să-i facă în vederea evacuării chiriașului – să afle ce tribunal avea sub jurisdicție localitatea Egremont; să îl sune pe avocatul la care apelase pentru înființarea firmei, ca să vadă dacă se ocupa și de asemenea probleme sau dacă nu-i putea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

recomanda pe cineva din zonă –, dar nu era în stare: mintea lui se încăpățâna să fabuleze, să viseze cum întâlnirea care tocmai se încheiase s-ar fi încheiat de fapt printr-o confruntare fizică, când Mark, neavând de ales, ar fi luat înapoi casa cu forța. În mintea lui, vedea ca aievea cum chiriașul încercase să îi tragă un pumn, de care el s-a ferit, trăgându-se înapoi și spunându-i: „Mai bine abține-te“, după care Gage l-a înghesuit într-un colț sau l-a împins în balustrada verandei, ridicând din nou mâna la el, la care Mark i-a ars un pumn în bărbie, trântindu-l la pământ. Vedea atât de clar toată scena, încât nu a respectat un indicator de „cedează trecerea“ și s-a ales cu claxoane de la un tip cu un Lexus, care intra pe Șoseaua 7, exact la nord de Great Barrington. Îl vedea pe șofer înjurându-l. Era întru totul din vina lui Mark, însă Mark tot i-a arătat degetul mijlociu.

Zidul pe care Barrett îl construise ca să împartă livingul casei din Sheffield arăta destul de bine; nu avea cum să arate nemaipomenit din punct de vedere estetic, era absolut artificial în locul acela, însă era solid, iar Barrett se descurcase oricum pe cât de bine se putea. Barrett sesizase probabil din privirea lui Mark că acesta nu era entuziasmat, însă își închipuise că era vorba despre aspectul lucrării.

– Știi, dacă vrei, am putea pune niște stucaturi în partea de sus, zise el.

– Nu, spuse Mark.

– Ar face ca ochiul să urmărească noua linie, să știi. N-ar fi prea mare bătaie de cap, de fapt. Trebuia să te fi întrebat dinainte.

– Nu, repetă Mark. Dă-o dracu’.

Ieși afară pe veranda încă frumoasă și se așeză pe treapta de sus. Barrett veni după el. Se așeză jos, cu un geamăt de relaxare, desfăcu o cutie de bere, la ora zece și jumătate dimineața, și spuse:

– Ce să dau dracu’?

Mark se uită la bere și își propti bărbia în palmă. Se simțea cumva ofensat că Barrett nu-i oferise și lui o bere. Îi povesti ce se întâmplase în Egremont și cum Gage nu-l lăsase se intre în casă. Barrett ascultă cu un aer înțelegător, lustruind mecanic cutia de bere.

– Nu mă pot calma, asta e partea ciudată, spuse Mark. Îmi tot imaginez cum l-aș snopi în bătaie pe tipul ăsta. Dar știu că violența nu e o soluție.

– Oamenii spun mereu asta, reflectă Barrett. Dar dacă se dovedește că violența e, de fapt, singura soluție?

Mark îl ignoră.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– De unde au apărut indivizii de genul ăsta? continuă el. De unde s-a ajuns la ideea asta că totul ți se cuvine? Ce, tu ai fost crescut așa? Eu n-am fost crescut așa. Nici un pic de respect pentru nimic. Doar interesul propriu.

Barrett se uită atent la el.

– Respectul, spuse el. Asta e cheia. Ai nimerit exact punctul sensibil, omule. Lucrul pe care oamenii îl uită e că există o componentă fizică în chestia asta, degeaba am nega, situația rămâne aceeași. Este factorul decisiv. Instinctul, omule. Instinctul. Încă ne controlează.

Mark se încruntase.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Mă întorc la ideea că ar fi trebuit să-l pocnești, spuse Barrett.

– Fii serios.

– Dar de ce nu?

– De ce nu? Fiindcă, simplu, aș fi dat în judecată sau arestat sau ambele.

– Și asta e ce te conduce pe tine în viață, chiar și într-un moment ca acela, când lucrurile se rezolvă ca între bărbați? Teama de lege? Te gândești la lege și acum, în timp ce noi doi stăm de vorbă?

– Nu. Hei, așa din curiozitate, asta e prima bere pe ziua de azi?

– Fiindcă eu cred că ești mai bărbat de atât. Până și eu, care nu te plac prea mult, îmi dau seama că există un bărbat adevărat undeva în adâncul tău, sugrumat de toate astea, de lumea asta modernă. Ridică-te.

Îl prinse pe Mark de braț, dar nu brutal, iar Mark, prea stupefiat ca să reziste, se ridică odată cu el, pe treapta de sus a verandei.

– Ascultă la mine, omule, zise Barrett. E limpede că trebuie să-ți verși năduful pe cineva. Și știu senzația asta. Am trecut și eu prin așa ceva. Mi se întâmplă tot timpul. Așa că, hai, dă-i drumul. Pocnește-mă. Descarcă-te pe mine.

– Poftim?

– Hai, dă-i drumul, spuse Barrett, cu blândețe. E în regulă, jur. Știu că n-o să doară.

– Ce dracu' te-a apucat? spuse Mark.

Se întoarse și se holbă peste drum la garajul de-acolo, la tufișuri, la florile de câmp. Îl usturau ochii.

– Am să-ți ușurez situația, spuse Barrett. Uită-te la mine.

Mark se întoarse spre el și Barrett îi trase o palmă zdravănă peste față.

– E-n regulă, îl încurajă Barrett, lăsând să-i atârne brațele pe lângă corp. Știi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bine că asta vrei. Haide, descarcă-te. Crede-mă, e OK.

Mark n-a fost în stare să spună nimic pe moment. Simțea cum i se înroșea obrazul stâng. Pășind cu grijă, a coborât treptele verandei, îndepărtându-se suficient de Barrett, după care s-a întors și s-a holbat în sus la el.

– Lua-te-ar dracu' de țicnit, spuse el. Ești concediat!

Barret oftă și clătină din cap:

– Mda, dezamăgitor. Pentru câteva secunde, chiar am crezut că există o speranță.

4

Printre legendele cu care se împăuna școala de zi Mullins era și aceea că devenea tot mai dificil să faci față acolo. În fiecare an, auzeai de la elevii din clasele mari și de la profesori deopotrivă, cum anul următor avea să marcheze o cotitură decisivă în programul de învățământ, fiind anul când temele pentru acasă se complicau definitiv, așa că era preferabil să te bucuri de paradisul copilăriei, atât cât mai puteai; dar Haley nu a simțit niciodată, practic, această tranziție. Nu însemna că ea ar fi fost vreun copil minune sau vreun geniu nemaiîntâlnit. Notele ei erau întotdeauna bune. Aveau în școală un Panou de Onoare, unde nu era prea dificil să figurezi, dar ea n-a fost niciodată pe primul loc, și nici măcar printre primii din clasă. Detesta clasamentele școlare de orice fel. Păreau făcute special pentru a-i încuraja pe copii să se ia la întrecere, însă copiii nu se lăsau păcăliți de asemenea tactici. Ajunsese la modă să faci mișto de clasamentele școlare (cei de la gimnaziu renunțaseră chiar să le mai afișeze la gazeta de perete, fiindcă erau automat mâzgălite) și se zvonea că, în semn de protest, Grace Waltzva refuza să accepte premiul pentru „Cel mai bun elev" la ceremonia de decernare din acel an. Nu fusese încă desemnat „Cel mai bun elev" – deocamdată erau doar în martie –, însă toată lumea știa că va fi Grace.

În clasa a șaptea, Haley a început să aibă bănuiala că acea anunțată corvoadă, în care ar fi urmat să se transforme viața ei de elevă, nu avea să se adeverească niciodată, că în realitate cerințele școlare aveau să crească treptat, și nu brusc și covârșitor, într-un mod care trecuse proba timpului. Pe urmă, a început să înțeleagă un adevăr esențial apropo de școala de zi Mullins, despre

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care toți spuneau că era una dintre cele mai bune, cele mai prestigioase și, cu siguranță, cele mai scumpe trei instituții de învățământ preuniversitar din Berkshires, care aveau 12 clase de studiu și care, anual, trimiteau absolvenți la universitățile de elită din Ivy League (chiar dacă nu atât de mulți absolvenți ca înainte de epoca diversității): important la această școală era nu să o frecventezi, ci să o fi frecventat, să fi fost acolo.

Așadar, într-un fel, treaba care conta fusese deja rezolvată. Lucrul acesta schimba percepția ei asupra întregii situații. După Concertul de Sărbători, în decembrie, când a apărut pe scenă în Corul Gimnaziului, cântând cântece aparținând unei varietăți frapante de culturi, în fața unui grup de părinți și profesori albi, cu una sau două excepții, ea împreună cu Tom Kerrigan, Boyd McDowell, Amy Andersen și Dustin Cates s-au furișat pe ieșirea de incendiu, în spatele clădirii amfiteatrului, și au făcut poștă un joint în gerul de-afară. Aveau doar o țigară de marijuana, procurată de la fratele mai mare al lui Tom, care era în primul an de liceu. Haley era aproape sigură că Tom o furase de la el. Poate își închipuise că, fumând marijuana, fetele ar începe să-și smulgă hainele de pe ele, ceea ce însemna că merita să rişte cafteala sigură pe care avea s-o încaseze de la frate-său, când acesta, verificându-și stocurile, avea să se prindă ce se întâmplase.

Își pasau țigara de la unul la altul, frigându-și buzele, încercând și nereușind să tragă adânc în piept, când s-a petrecut ceva uluitor. Un adult a deschis ușa de la ieșirea de incendiu, la nici zece metri de locul unde se aflau ei; din cauza luminii care venea din spatele individului, fața acestuia era în umbră, însă li s-a părut, mai ales din faptul că stătea complet nemișcat, că se uita drept la ei. Au înlemnit cu toții – Boyd a încercat să ascundă jointul aprins în buzunar, ceea ce în alte împrejurări ar fi fost hilar –, iar apoi, după câteva secunde, tipul s-a răsucit pe călcâie și a intrat înapoi în amfiteatru, fără nici un cuvânt, lăsând ca ușa să se închidă cu un zgomot sec în urma lui.

Amy a început să plângă.

– E-n regulă, totul e-n regulă, spuse Tom, însă pe un ton atât de speriat, încât ar fi fost mai bine să tacă.

După aceea, părinții lui Amy au dus-o pe Haley acasă cu mașina, așa cum fusese stabilit, dar Haley n-a putut să doarmă toată noaptea; vacanța de iarnă începea a doua zi, așa că nu prea știa la ce să se aștepte sau când. Era prea îngrijorată ca să-i sune pe Amy sau pe Tom sau pe ceilalți, chiar dacă știa că era o nebunie să își închipuie că i-ar urmări cumva careva.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Au așteptat să treacă vacanța, să treacă Crăciunul și Anul Nou, apoi au așteptat să treacă și prima zi de școală, în ianuarie, dar din a doua zi de la reînceperea cursurilor s-au încumetat să accepte ideea că nu vor păți nimic.

– Precis ne-a văzut, spuse Tom la prânz, ricanând, dar vorbind în șoaptă. E imposibil să nu fi văzut nimic.

– Și atunci? zise Amy.

– Și atunci a decis că nu ne-a văzut, spuse Haley, încercând să înțeleagă ramificațiile spuselor ei. A văzut asta din întâmplare, își dorește să nu fi văzut, va pretinde că n-a văzut niciodată așa ceva.

Administratorii nu voiau să se confrunte cu probleme neplăcute, la acea școală. Nu voiau nici un fel de probleme. Nu voiau să fie o școală unde niște elevi de-a șaptea erau exmatriculați fiindcă fumaseră marijuana la Concertul de Sărbători. Și atunci nu existau probleme. Pufff! Important era să vezi ceea ce voiai să vezi, pentru a se putea întâmpla ceea ce voiai tu să se întâmple.

– E la fel ca treaba cu Irakul, spuse Haley.

Se holbară la ea și pufniră în râs, ușurați; se obișnuiseră cu ea și cu replicile ei rupte de context.

– Ce tot îndrugi acolo, mă rog?

Cu cât încerca să le explice mai bine comparația, cu atât îi făcea să râdă mai tare. Haley nu era pasionată de politică, însă o uimea cât de puțin îi interesa pe prietenii ei ce se întâmpla în lumea din afara lumii lor. Era ca și cum ar fi trebuit cu bună știință să faci efortul de a fi atât de neimplicat.

Întreaga lor atitudine, acel sentiment de inerentă desăvârșire și mândră ignoranță vizavi de ceea ce nu îi afecta în mod direct, părea tolerabilă când erau cu toții la școală, dar ori de câte ori se întâlnea chiar și cu cei mai buni prieteni ai ei de la Mullins, în weekend sau în vacanță, afară în lumea reală, se simțea jenată și nu-i făcea nici o plăcere. În orice grup format din mai mult de două persoane, elitismul lor ieșea repede la iveală. Chiar și dacă se aflau în locuința lui Boyd, în camera cu televizorul, sau acasă la Allegra Durning, unde părinții ei abia dacă își făceau simțită prezența. Chiar și dacă nu făceau nimic altceva decât să se uite la un film sau să pretindă că savurează vreo băutură pe care unul din ei încercase să o prepare, vreun cocktail Negroni sau Black Russian sau orice altceva s-ar fi putut încropi dintr-o sticlă de alcool la care nu se umbla prea des.

– Oh, Dumnezeule, cucoana care lucrează la oficiul poștal acum, ați văzut-o? spuse Amy. E atât de grasă! Pe cuvânt, e atât de grasă, încât gâfâie numai ******ebook converter DEMO Watermarks*******

stând acolo, în picioare. Nici n-are încheieturi la mâini.

– Cum adică nu are încheieturi la mâini? se miră Boyd. Nu se poate, cred că greșești.

– Un lucru trebuie să știi despre mine, faptul că eu nu greșesc niciodată, spuse Amy. Mă mir că nu te-ai prins până acum.

Fără să fi luat vreo decizie conștientă în acest sens, Haley a început să găsească scuze ca să nu se mai vadă cu ei în afara școlii. La început, s-au comportat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, apoi s-au comportat ca și cum li s-ar fi părut ciudat și i-ar fi deranjat, iar apoi au început din nou să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru ea, însemna mai mult timp petrecut acasă: mai multe seri de sâmbătă, mai multe zile de trândăveală în vacanță, când se străduia din răsputeri să doarmă cât putea de mult. Mama ei nu accepta nici în ruptul capului ideea că nu se întâmplase nimic. „Ce-i cu tine?“ o întreba ea. „Nu în sensul acela. Eu vreau doar să știu ce-ai pățit, ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu prietenii tăi? S-a întâmplat ceva cu vreun băiat? De ce nu vrei să te mai întâlnești cu prietenii tăi?“

Dar ea voia să se vadă cu prietenii ei, în contextul potrivit lor, în ecosistemul special al prieteniei lor. Mama ei susținea că se temea de o depresie – toată lumea știa cât de esențiali, cât de tensionați erau anii aceștia pentru copii, mai ales pentru fete –, așa că o agasa monitorizându-i toate mesele, ca să se asigure că mânca normal, indiferent ce ar fi însemnat asta. Haley știa că neliniștea mamei era reală, însă mai știa și că nu avea doar o singură cauză. Înțelegea imperfect acest lucru, deși oricum mai bine decât mama ei. Mama ei nu voia să fie mama unui copil cu probleme. Nu fiindcă ar fi fost superficială, nu neapărat, oricum nu mai superficială decât alți oameni. Mai degrabă, considera că Haley era fațada pe care familia lor o arăta lumii. Nu se putea spune că ar fi fost genul de mamă pentru care totul trebuia să fie perfect; era mai degrabă ca și cum ar fi spus – dacă nu suntem în stare să creștem un copil fericit împreună, atunci ce mai căutăm noi doi, de fapt, împreună?

Fiindcă se certau mult. Se simțeau prost din cauza asta, însă păreau să nu se mai poată stăpâni. Tati se plângea că el trebuia să facă totul, să întrețină familia și să se ocupe și de toate treburile în gospodărie; mami zicea că asta se întâmpla fiindcă el lucra de-acasă și avea o groază de timp liber la dispoziție, în timp ce ea mergea la serviciu; el zicea că, dacă asta era problema, atunci cu siguranță putea să-și dea demisia, din moment ce nu aveau nevoie de bani, iar el oricum nu înțelegea de ce se agăța ea de serviciul acela; ea refuza; la un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

moment dat, unul dintre ei se plângea de ceva ce se întâmplase cu ani în urmă, la care celălalt spunea: „Nu pot să cred că dezgropi din nou chestia asta“, iar de aici se aprindeau amândoi.

Uneori, doar ca să mai iasă din casă, se ducea la biblioteca publică din Howland și stătea cu mătușa Candace sau prin preajma ei. De obicei, atmosfera era cam moartă acolo, dar într-un sens bun. Exista o Cameră a Copiilor, cu o ușă izolată fonic, adesea aglomerată în timpul săptămânii, mai ales dacă era vreme urâtă. Mamele stăteau înăuntru, în mijlocul gălăgiei, cu figuri resemnate. Afară, în sala de lectură principală, Haley frunzărea câte o revistă sau naviga la întâmplare pe internet. Candace ședea la recepție, citind o carte, ridicând privirea și privind uneori afară, la trecători. Câteodată, îi dădea lui Haley o bancnotă de cinci dolari și o trimitea mai în josul străzii, la un nou local numit The Beanery, ca să aducă niște cafea băubilă.

Atracția exercitată de mătușa Candace era greu de explicat. Ca model feminin în familie, ea era singura alternativă a lui Haley, în afară de mama ei, dar nu era neapărat asta, Candace nu era neapărat un model pentru ea. Persoana ei emana o vagă nemulțumire. Era sarcastică, dar nu se lamenta. Nu-i păsa sau nu prea părea să-i pese cum arăta. Doar o singură dată a întrebat-o pe Haley ce căuta, de fapt, la bibliotecă.

– Nimic, spuse Haley, un pic circumspectă.

– Văd și eu asta, remarcă mătușa ei, cercetând-o cu luare-aminte. Totul e în regulă acasă?

– Ce? Da. Dumnezeule! Dacă prezența mea aici e o problemă, pot să plec.

Dar nu s-a urnit din loc. Într-un final, Candace a ridicat din umeri și a zis:

– Bun, uite, dacă ai de gând să stai pe-aici, trebuie măcar să citești ceva. Vorbesc serios. Poți să citești un ziar sau altceva.

Așa că Haley citea ziarul. Îi crea o oarecare stare de anxietate, nu din pricina conținutului, ci din cauză că era imposibil să poți citi tot și de aceea întotdeauna simțeai că erai leneș și ratai ceva important. Sub acest aspect, *Globe* era mai puțin stufos decât *Times*, dar fără ca diferența să fie majoră.

Într-o marți, în luna martie, a venit înapoi cu două cafele Americano mari; înăuntru erau doi puștani cam de vârsta ei, un băiat și o fată, așezați în secția de Periodice, nu fiindcă ar fi citit periodice, ci fiindcă acolo erau scaunele cele mai moi.

– Și mie nu mi-ai adus nimic? i-a spus băiatul lui Haley, zâmbind, iar fata i-a tras o palmă peste braț.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mai exista un scaun gol, exact lângă ei, însă Haley s-a gândit că ar fi prea ciudat să se așeze acolo, când biblioteca era goală în rest, așa că s-a plimbat un pic pe lângă rafturi, trăgând cu ochiul la ei, discret, peste capacul paharului cu cafea. Uneori, vorbeau în șoptă unul cu celălalt, dar în general ședeau pur și simplu în liniște, ca și cum liniștea fusese motivul pentru care veniseră acolo. Din anumite unghiuri, Haley avea impresia că o recunoștea pe fată, dar din altele nu. În nici un caz nu erau de la școala ei. Judecând după limbajul trupului, nu păreau să fie mai mult decât prieteni. El purta o căciulă de schi tricotată și o parka verde mai veche. Ea avea părul foarte scurt, patru cercei și mănuși fără degete, pe care nu și le scotea niciodată.

A doua zi, au venit din nou. Din când în când, își verificau telefoanele, dar în general stăteau împreună, calmi, ca un frate și o soră, deși nu semănau deloc.

– Prieteni de-ai tăi? îi șopti mătușa Candace.

Haley negă, scuturând din cap.

– Sunt șase scaune acolo, să știi, îi spuse Candace. Nu trebuie să ai senzația că și-au marcat cumva teritoriul.

În mod ciudat, mătușa ei părea să se simtă ca acasă în bibliotecă, se gândea Haley. Înăuntru, era o atmosferă caldă și liniștită, narcotică aproape, și nici nu s-ar fi zis că avea prea mult de lucru. Haley rosti în surdină cuvântul „cafea“, iar Candace zâmbi și întise mâna spre poșetă. În drum spre ieșire, Haley încetini pasul trecând prin dreptul secției de Periodice și spuse, încercând să fie sarcastică:

– Să vă iau și vouă ceva?

Băiatul și fata ridicară privirile.

– Nu, mulțumesc, spuse fata, iar băiatul o întrebă:

– Un latte mare?

Hailey așteptă până când scoase din buzunar patru dolari.

– Asta-i cea mai grozavă bibliotecă din lume, spuse el.

Veni înapoi cu trei cafele, îi dădu o cafea mătușii ei și se îndreptă spre secția de Periodice.

– Stai mult pe-aici, observă băiatul.

– Și voi la fel, doar că voi nu citiți nimic, răspunse Haley.

– E o țară liberă, spuse el și, dintr-un motiv oarecare, fata începu să râdă, de parcă ar fi fost o glumă numai de ei știută. Pari foarte apropiată de doamna bibliotecară, care-i treaba de fapt?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– E mătușa mea.

– Zău?! Cum o cheamă?

– Candace.

– Foarte tare, făcu el, dând aprobator din cap.

– Dacă vreți să vorbiți, ce-ar fi să vă duceți în Camera Copiilor? spuse Candace de la biroul ei, din cealaltă parte a încăperii.

Se holbară la ea, nedumeriți.

– Am vorbit serios, spuse ea încetișor. Trebuie să păstrez o anumită atmosferă aici în bibliotecă. Nu e exclus să intre cineva pe ușă.

Așadar, s-au dus în Camera Copiilor, lăsând să se închidă în urma lor ușa grea, capitonată. S-au simțit jenați văzând că înăuntru mai era o femeie, așezată pe un scaun la geam, de unde urmărea cum fiul ei monta șinele unui trenuleț de jucărie. Femeia avea căști în urechi.

– Mi-aduc aminte de astea, remarcă băiatul apropo de trenuleț. Bun, vasăzică vii, pur și simplu, aici ca să mai stai cu mătușa ta și să îi aduci cafeaua?

– Da, și ca să ies din casă, spuse Haley, crezând că avea să-l impresioneze, poate, ceea ce nu se întâmplă. Dar voi?

– Așteptăm să ne treacă timpul. Adică, ne place aici, e foarte mișto. Dar în esență așteptăm să ne întâlnim cu niște oameni, adăugă el, iar fata se uită urât la el. Calm, îi spuse el.

– La ce școală învățați? spuse Haley, înjurându-se în gând că putuse să pună o întrebare atât de stupidă.

– La Liceul Regional.

Nu o întrebară pe Haley ea la ce școală învăța. Nu mai era nevoie, din moment ce se vedea probabil pe ea, se gândi Haley.

– Așteptați să vă treacă timpul ca să faceți ce?

– O cină progresivă, spuse el, iar de data asta, când fata se uită furioasă la el, băiatul se aplecă în față, ca să-i evite privirea. E un fel de chestie bisăptămânală. Știi ce e o cină progresivă?

– Așa cred. Câte un fel de mâncare sau un preparat la fiecare casă, nu?

– Corect. Vezi, Becca? Ți-am mai zis, mă pricep foarte bine la oameni. Eu sunt Walker, apropo.

I-a spus că nu putea să o invite pe Haley în acea seară, fiindcă ar fi prea nepoliticos să nu îi anunțe dinainte pe ceilalți că urma să vină și ea; dar era programată o nouă întâlnire pentru miercurea viitoare. Haley nu era sigură că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

înțelegea prea bine despre ce vorbea el. Dar i-a cerut voie mamei ei să iasă în oraș miercuri seară, iar mama ei a acceptat numaidecât, răsuflând ușurată parcă, deși a doua zi Haley trebuia să se scoale devreme ca să meargă la școlă. Haley a mers mult pe jos până la locul de întâlnire cu ei, aproape de intersecția celor trei drumuri unde se afla localul Daisy's.

L-a găsit acolo doar pe Walker, ceea i s-a părut ciudat și, pe moment, înfricoșător: în ce scenariu de film de groază fusese atât de naivă să se bage? Dar el i-a zâmbit cu zâmbetul lui de drogat și i-a zis: „Vino, ceilalți sunt în pădure", furișându-se apoi printre doi copaci, pe vreo potecă probabil, dar era deja aproape întuneric, așa că n-a avut de ales decât să meargă după el. Când ochii i s-au adaptat complet la bezna din jur, Walker s-a oprit într-un soi de luminiș circular, bătătorit. Patru sau cinci persoane stăteau ghemuite sau lungite pe jos, însă era prea întuneric ca să le distingă fețele. Din nou, a avut un fel de viziune, în care se făcea că era violată sau ucisă. Aproape că-i venea s-o ia la fugă. În momentul acela, cineva a strivit o doză de bere.

– OK, spuse Walter, cu vocea lui obișnuită, făcând-o să tresară. O cină progresivă?

Încuviințând toți în surdină, s-au ridicat în picioare. Ieșise și luna deja, așa că Haley a putut să urmărească din spate umerii tinerilor tăcuți din fața ei și chiar să distingă singura fată (care nu era Becca) din grupul de băieți. Au mers hotărâți printre mesteceni și pini, iar apoi a început să fie cumva mai luminos în față, când se apropiau de marginea pădurii.

Erau în spatele unei case, o construcție elegantă, tăcută și scăldă în razele lunii. Nu era aprinsă nici o lumină, iar aleea de acces era pustie. O reședință de vară, neîndoielnic. Peluza era greblată și îngrijită, dar asta fiindcă persoanele care dețineau asemenea case plăteau câte un localnic să se ocupe de asemenea treburi, până se făcea suficient de cald pentru ca ei să poată reveni acolo.

Se gândea să-i întrebe pe ceilalți cine locuia acolo, dar nimeni nu mai vorbea. Toți șase au străbătut iute pajiștea dintre pădure și casă, unde s-au lipit de zid, sub streșini, de parcă s-ar fi ferit de ploaie. Walker și-a scos căciula de pe cap, cu un aer atât de solemn, încât Haley nu s-ar fi mirat să-i vadă și pe ceilalți făcând la fel, dar pe urmă, cu un gest iute, și-a tras căciula peste pumnul strâns și a lovit într-unul din ochiurile de geam ale ușii. Cu toții au înlemnit câteva momente, ciulind urechile. Nu se auzea nimic. Walter a scuturat din mână, scăpând de căciulă, după care, cu multă precauție, și-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

trecut palma prin gaura pe care o făcuse, a descuiat ușa, și așa au ajuns înăuntru.

Deși spațioasă pe dinăuntru, nu era în nici un caz o casă așa de mare ca aceea în care locuia Haley. Totuși, era ca un portal spre o altă lume, o lume cu posibilități nelimitate, dar tratate cu nonșalanță, unde grija pentru detaliu se voia suverană. Fiecare piesă de mobilier, fiecare farfurie, fiecare accesoriu se potrivea și sclipea. O casă decorată, se gândea ea, sau amenajată artistic, mai degrabă decât locuită – deși locuiau oameni în ea uneori; pe triunghiul de perete dintre palierul scării și primul etaj se vedeau fotografii de-ale lor înrămate, fotografii la care Haley nu se încumeta să se uite. Era îngrozită când își imagina cu ce gând veniseră acolo – să fure, să distrugă lucruri, să dea foc casei –, însă răspunsul s-a dovedit a fi mult mai inofensiv. Veniseră pur și simplu să piardă vremea pe-acolo; și într-adevăr, câțiva dintre ei și-au desfăcut rucsacurile și au scos mâncare pentru cină. Altcineva a deschis frigiderul și a șuierat printre dinți: „Nemernicii!“, când a constatat că era gol, însă în lumina automată de la ușa deschisă a frigiderului Haley a putut pentru o clipă să-i vadă la față aproape pe toți, și i s-au părut niște fețe normale, fețe de tineri hlizindu-se. Doi dintre ei au scos din rucsacuri niște țigări, o pipă, o sticlă de Jägermeister. S-au așezat în livingul acestor străini bogați, care nu erau acasă, au pilit și au stat de vorbă. Râzând, aproape ca într-o piesă de teatru; Haley se gândea cât de incredibil de inoportuni aveau să se simtă oamenii aceștia venind înapoi, în preajma Zilei Eroilor, probabil, și constatând că cineva intrase prin efracție în casa lor (în fine, una dintre casele lor), că niște persoane le umblaseră printre lucruri. Aveau să verifice cu disperare să vadă dacă lipsea ceva. Aproape că îi venea să le lase un bilet, în care să le spună că nu trebuiau să intre în panică, nu fusese cum credeau ei.

Când au terminat toate proviziile de jointuri, băutură și mâncare cu care veniseră, au făcut în bășcălie un așa-zis tur al casei. „Aici vedem osemintele strămoșilor noștri“, spunea Walker cu un fel de accent britanic, „iar în stânga voastră este căcăstoarea, concepută special de către Frank Lloyd Wright.“ Dar nimeni nu a profanat și nu a stricat nimic. Profanarea consta în însăși prezența lor acolo. Binedispuși, au ieșit tot prin spate, strivind sub tălpi cioburile de sticlă, și au închis ușa în urma lor.

Când au ajuns înapoi pe potecă și s-au afundat în pădure suficient de adânc încât Haley să se simtă în siguranță, a îndrăznit să spună:

– Prin urmare, e doar câte o casă pe seară, da?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Walter a râs.

– Da, așa e. „Progresiv“, în sensul de toată viața.

În lumina de la veranda casei ei, Haley, epuizată, a verificat să nu aibă noroi pe cizme și pe pantaloni. A intrat în casă prin bucătărie; era târziu, dar tatăl ei a întrebat-o doar dacă nu-i fusese frig afară, iar mama ei nu i-a spus absolut nimic.

Daisy's, afacere care avusese oricum, timp de două generații, profituri modice, începea să pară acum genul de local care se chinuia să se mențină pe linia de plutire. Existase întotdeauna un soi de agresivitate în relația lor cu clienții – servirea nu era deloc amabilă, iar meniurile avertizau cu sarcasm că, dacă aveai de gând să te plângi că așteptai prea mult până să ți se aducă mâncarea, Golden Arches era doar la doi kilometri și jumătate mai încolo, pe Șoseaua 7. Dar fermecătoarea atemporalitate discutabilă a localului începuse să semene mai mult a dărăpănare. Ceștile de cafea și farfuriile ciobite erau încă puse pe mese, în fața clienților, iar vesela spartă nu fusese înlocuită. Perdelele subțiri se făceau din albe gălbui. Chase, fiica lui Daisy, se mișca cu și mai puțină tragere de inimă, iar pentru ele, mesele și scaunele goale păreau mai degrabă un motiv de ușurare decât de panică. Cât despre Horace, abia vizibil prin ghișeul de la bucătărie, nici măcar clienții fideli, cum era Mark, nu puteau decât să-și imagineze dacă sau în ce măsură timpul își lăsase amprenta și asupra lui.

Într-o seară de iarnă, sistemul de încălzire s-a defectat și țevile au înghețat, iar reparațiile au durat două săptămâni, timp în care localul a rămas închis. Starea clădirii a determinat inspectoratul sanitar să le facă o vizită, iar în timp ce Daisy a cerut și a obținut o perioadă de grație, care pentru a nu fi nevoiți să închidă din nou, consecința a fost că trebuiau acum să înlocuiască atât friteuza, cât și grătarul. În martie, a apărut un panou pe care scria „De vânzare“, bătut cu barosul în solul tare de lângă intrarea dinspre Șoseaua 4 în parcarea localului. Nici unul dintre clienții fideli, nici Mark măcar, nu i-a spus nimic lui Chase despre asta. Părea neverosimil să primească vreo ofertă. A pune un anunț de acest fel, pe un drum cu trafic scăzut și unde circulau mai ales localnici, părea o idee fără sorți de izbândă. Era într-adevăr, sau devenise de-a lungul deceniilor, un loc oribil pentru un restaurant.

Dar, pe urmă, într-o zi din aprilie, anunțul a dispărut. Mark s-a uitat întrebător la ceilalți patru muncitori localnici, care își mâncau în tăcere micul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dejun, dar nici unul nu a spus nimic. Chase a venit la masa lui Mark și i-a umplut din nou cana cu cafea, fără nici un cuvânt. Mark a sorbit din cafea, privind afară pe fereastră, la firicelele de iarbă și mugurii verzi răzbind prin noroi în parcela de peste drum, care făcea parte probabil din terenul funciar al orașului, din moment ce zăcea neatinsă acolo dintotdeauna. După zece minute, a venit și sendvișul lui cu ou. A încercat discret să analizeze expresia feței lui Chase, dar nu a sesizat nici o schimbare. Când plătea la casă, fiind deja cu haina pe el, și-a dat seama brusc cât de ridicolă era situația, așa că a strigat în gura mare:

– Văd că anunțul de vânzare a dispărut.

– Exact, spuse Chase.

– Cum așa?

– Probabil fiindcă nu mai suntem de vânzare.

– Da, bine, eu…

Oamenii aveau obiceiul ăsta pe-aici, era o tradiție moștenită de la yankeii de pe timpuri, le plăcea să-ți întoarcă vorba degeaba, ca să te facă să te simți ca un prost, atunci când știau că voiai să afli ceva de la ei. Tatăl lui era maestru la asta.

– Ați găsit un cumpărător, Chase? reluă Mark.

– Noo. Cinci și optișpe, restul tău.

– Cinci și optișpe e mereu restul meu. Dumnezeule! Poți să-l păstrezi, dacă-mi spui și mie ce s-a întâmplat.

Până la urmă, Chase ridică privirea spre el și oftă. Mark vedea ce sentiment de ușurare era în sufletul ei, chiar dacă ea încerca să ascundă asta.

– A fost prietenul tău, spuse ea. Prietenul tău bogătaș. Milostivul Miliardar.

– Hadi? El a cumpărat localul?

– Nu. Ne-a dat niște bani.

Mark știa, fără să se uite, că ceilalți meseni așezați în spatele lui se opriseră din mestecat, ciulind urechile la discuția lor.

– Ți-a dat ție bani?

Chase considera că nu avea rost să confirme un lucru pe care îl spusese deja.

– Cum? Ca o donație? făcu Mark.

Chase râse.

– Da, dacă vrei, spuse ea. A zis că suntem importanți pentru oraș și că el voia să facă tot ce putea ca să funcționăm în continuare.

Mark sesiză unda de mândrie din glasul ei; era limpede că Chase cita exact

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cuvintele lui.

– Nu o să te întreb câți bani, spuse el, băgând restul în buzunar. Deși sunt curios.

– Nu cât să le simtă lipsa, stai liniștit, zise Daisy.

Mark nu s-a dumirit pe deplin decât abia când era în mașină, îndreptându-se spre casă. Se întreba dacă faptul că erai foarte bogat te ajuta să-ți arăți firea generoasă sau dacă faptul că erai generos din fire – având acea viziune magnanimă asupra binelui comun – te ajuta să fii foarte bogat. Casa era pustie, cum era întotdeauna la acea oră în timpul săptămânii. În solitudinea și liniștea din jur, a devenit contemplativ, iar la un moment dat în acea dimineață i-a trecut prin minte că era posibil ca Hadi să aibă o nostalgie pentru Daisy's din rațiuni mai degrabă sentimentale: era locul unde ei doi se cunoscuseră, unde fuseseră puse la punct primele aranjamente pentru lucrările de la casa lui Hadi, grație cărora el a putut să se stabilească acolo, să devină un localnic, un cetățean permanent al Howlandului și, în ultimă instanță, conducătorul orașului. Nu însemna că prietenia lor ar fi contat atât de mult pentru Hadi – Mark nu își făcea asemenea iluzii –, însă fusese un moment crucial în viețile amândurora, neîndoielnic, iar asta se întâmplase exact acolo.

*

Cu toate că mandatul lui se apropia de sfârșit, Hadi nu și-a făcut nici un fel de campanie pentru a fi reales, iar popularitatea lui în oraș nu a crescut. Dădea tot mai rar pe la primărie; erau săptămâni când nu trecea deloc pe-acolo. Secretara lui spunea uneori că Hadi trebuise să plece din oraș pentru niște probleme personale, sau că lucra de-acasă (ceea ce, în fond, obișnuise și Marty Solomon să facă, fără ca pe atunci cineva să fi intrat la bănuieli), ori, alteori, zâmbea afabil și recunoștea că momentan nu avea idee unde se afla Hadi. Ea, personal, era mereu la mica ei masă de lucru, în anticamera biroului lui, pe toată durata programului de lucru cu publicul. Își aducea chiar și prânzul la pachet.

În septembrie, *Gazette* a publicat pe prima pagină un interviu cu Hadi, în care acesta declara că ar fi bucuros ca mandatul său de patru ani să fie reînnoit, dacă populația din Howland dorea acest lucru. (Cititorii care o cunoșteau cât de cât pe timida Abigail nu își prea puteau imagina cum se desfășurase acest „interviu" și presupuneau că era mai degrabă un comunicat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de presă, pe care Hadi îl compusese sub formă de întrebări și răspunsuri, trimițându-l apoi prin secretară la *Gazette*.) Avea câteva idei privind sănătatea și prosperitatea orașului pe viitor, pe care și-ar fi dorit să aibă șansa de a le pune în practică. Dar nu voia să participe la o campanie electorală propriu-zisă – nu dorea să țină discursuri sau să dea mâna cu alegătorii prin restaurante. Considera că era suficient – așa i se părea corect – să se bizuie pe realizările lui.

Și care erau aceste realizări, în opinia lui Hadi? „Toate serviciile locale funcționează perfect și au fonduri suficiente. Nivelul impozitului pe proprietate a fost redus, valoarea nominală atingând acum cel mai scăzut prag înregistrat vreodată în istoria orașului. Este acesta un nou mod de guvernare? Probabil, însă trebuie să recunoașteți că vechile metode de guvernare au încetat să mai dea randament cu câtva timp în urmă, nu doar aici în Howland, ci în întreaga țară."

La tradiționala ședință locală preelectorală, la care a participat și Gerry, Hadi nu a apărut; iar când s-a dat cuvântul pentru eventuale constestații privind realegerea în funcție a actualilor consilieri și oficiali ai orașului, nimeni nu a ridicat mâna să vorbească. În marțea următoare, Hadi a fost reales, cu 231 de voturi pentru și 79 împotrivă. În toată istoria orașului Howlandu, doar o singură dată se înregistrase o participare la vot mai scăzută decât acum.

Într-o după-amiază obișnuită din octombrie, Haley s-a dezmeticit din starea ei obișnuită de inerție, în care se cufunda când mergea cu autobuzul școlii, și și-a dat seama că autobuzul făcea o oprire pe Melville Road, la numai câteva sute de metri de strada principală; de acolo, ar mai fi avut doar două minute de mers pe jos până la bibliotecă, trecând pe lângă The Beanery. Prin urmare, în lunea următoare, s-a ridicat pur și simplu de pe scaun și a coborât la acea stație, în loc să fi mers mai departe cu autobuzul încă zece minute, până la ea acasă. I-a spus șoferului că se ducea la bibliotecă, ceea ce pentru el a fost o explicație suficient de bună și, practic, era și adevărat. Haley s-a strecurat pe lângă doi copilași dezorientați și mama lor, care îi aștepta în stația aceea în fiecare zi, după care a cumpărat în drum două cafele Americano, una pentru ea și una pentru mătușa Candace.

Se simțea atrasă de locul acela, nu știa de ce. Nu era faptul că ea și mătușa ei ar fi stat mult de vorbă – nu, se aflau într-o bibliotecă, în fond. Poate că îi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

plăcea tăcerea de-acolo, nu tăcerea celorlalți, ci tăcerea ei; în majoritatea situațiilor, puteai rămâne tăcut doar atâta vreme cât nimeni nu începea să te întrebe dacă nu ți se întâmplase ceva. Se simțea ca într-o oază din afara timpului, ca în unul dintre acele forturi pe care copiii și le fac în casă, din perne și speteaza canapelei, un loc unde să te ascunzi, chiar și când nimeni nu te caută, doar pentru plăcerea de a sta ascuns. În nici un caz nu se ducea acolo în speranța de a se întâlni cu Walker și Becca. Cei doi mai veneau când și când, iar diverși prieteni de-ai lor veneau și ei, în special când era vreme urâtă. Era un pic jenant, deoarece Haley refuzase politicos să mai participe la alte cine progresive, asta presupunând că planul lor era încă în desfășurare, după cum își imagina ea. Nu reușea să înțeleagă care putea fi scopul lor, altul decât acela de a nu fi prinși, ceea ce însemna că acțiunile lor nu se puteau sfârși decât într-un singur fel. Și-ar fi dorit nespus să îi povestească lui Candace totul – intuia cumva că mătușii ei i s-ar părea amuzantă toată povestea sau chiar ar aproba așa ceva, ar aproba gestul ei de a se fi încumetat să facă asta –, însă nu putea risca, totuși. Citea cu asiduitate știrile din lumea largă, așteptându-se mereu ca mătușa Candace să o consulte, ca pe o persoană informată, despre un subiect sau altul, deși așa ceva nu se întâmplase absolut niciodată.

Dar noua ei rutină de după școală nu a supraviețuit nici o lună: într-o joi seara la cină, Haley a pomenit despre testul la matematică de a doua zi, iar mama ei a întrebat-o de ce nu își făcuse lecțiile de când ajunsese acasă. „A ajuns acasă cam cu cinci minute înaintea ta, las-o în pace“, a zis tatăl ei, vrând să îi ia apărarea, la care mama ei a zis, ce vrei să spui? Când conversația se încheiase, Haley recunoscuse că își petrecea după-amiezile la biblioteca locală, însă născocise un așa-zis proiect pentru școală, ca să se justifice, ceea ce însemna că toată povestea avea să trebuiască să se încheie oricum, cât de curând.

„Vasăzică îi lasă pe copii să se dea jos din autobuz unde vor ei?“ tuna și fulgera Karen, în timp ce Haley strângea masa. „Hei, cui îi pasă unde se duc, nu-i problema noastră!“

Desigur, nu problema cu autobuzul o frământa de fapt pe Karen și, cu toate că a încercat din răsputeri să se calmeze în următoarele zile, nu a reușit. Avea o bănuială că Haley mințea, dar nu era suficient de convinsă de acest lucru, încât să îi spună în față și o acuze direct, fiindcă, oricum, de ce ar fi mințit? De ce să născocească un motiv pentru a evita să vină acasă? Situația nu era atât de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gravă: o deranja și pe ea cum suna în mintea ei să-și spună așa ceva, însă obiectiv vorbind era încă adevărat, situația nu era atât de gravă. Doar dacă nu cumva Candace era cea care, dintr-un motiv oarecare, voia să câștige afecțiunea lui Haley, să o fure, cum s-ar fi spus. Poate că nici nu-și dădea seama de ce făcea; poate că, pe nesimțite, era cumva atrasă de acel gen de apropiere sufletească, un lucru foarte posibil pentru o femeie de vârsta ei, care nu avea copii. O soluție părea să fie o confruntare directă cu Candace, deși Karen nu și-a propus nici o clipă să facă efectiv așa ceva. Impulsul a venit de la un alt nivel, unde nici unul dintre inconvenientele acelui demers nu aveau cum să se dezvolte în raționamentul ei, fiindcă de fapt ea nu voia să se gândească deloc la așa ceva. A plecat spre Casa Caldwell mai devreme decât era necesar, s-a oprit la cafea și, apoi, ca și cum ar fi fost suprinsă să constate că mai avea timp la dispoziție, a trecut pe la bibliotecă, la ora 9:02, cu două minute după ora deschiderii.

Doar că nu era deschis. Karen a ciocănit și s-a apropiat cu fața de geamul ușii. A ciocănit din nou, iar de data asta ușa interioară pe care scria PRIVAT s-a deschis spre înăuntru și Candace a venit cu pași iuți spre intrare, încruntându-se, iar apoi arcuind sprâncenele, dar cumva tot încruntată, când a văzut că la ușă era cumnata ei. Unul dintre pantofii lui Candace avea bareta desfăcută. Avea cămașa cu poalele pe dinafară, deși poate că așa obșinuia ea să o poarte, iar părul îi stătea vâlvoi.

– Karen, salut, ce supriză, spuse ea buimacă. Scuze, nu mă gândeam că s-ar putea să vină cineva aici atât de devreme.

Se întoarse cu spatele și se apucă să aprindă luminile.

Karen era dezarmată. În mod limpede, Candace dormise la bibliotecă. Fusese prea aghesmuită ca să mai închidă ușa biroului în urma ei, iar Karen întrezări acolo și colțul unui pat de campanie sau unui pat pliant.

– Cu ce te pot ajuta? spuse Candace, cumva expeditiv, i se păru lui Karen. Îți trebuie o anumită carte, poate?

– Candace? zise Karen.

– Aia-i cafea, apropo? Fiindcă îți dau cinci dolari pe ea. Pentru jumătate din ea.

– Candace, te simți bine? zise Karen. Ce naiba se întâmplă?

Exact atunci s-a deschis, dinspre interior, ușa de la Camera Copiiilor, iar un adolescent purtând o căciulă maro de schi a scos capul afară. Karen, prea dezorientată deja ca să înțeleagă ce se petrece, a scos, fără să vrea, un țipăt.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Doamne sfinte, Karen, spuse Candace.

– E-n totul regulă? spuse băiatul, calm.

– Da, sigur, însă voi, prieteni, trebuia să vă fi strâns lucrurile și să fi plecat de-aici cam de patru minute deja, spuse Candace, fără să se uite la el. E „Ora Poveștilor“ în dimineața asta, adăugă ea, uitându-se sever la cumnata ei. Du-te și ia un loc în secția de Periodice, vin și eu imediat să discut cu tine, spuse ea.

Karen a făcut cum i se spusese. Nu a luat nici o revistă. După câteva minute, ușa de la Camera Copiilor s-a deschis și de acolo a ieșit băiatul cu căciulă de schi, însoțit de o fată tunsă scurt și posomorâtă la față. Băiatul a zâmbit amabil și a făcut cu mâna, după care au ieșit amândoi pe stradă. Candace a apărut din biroul ei, pieptănată, și s-a așezat în celălalt fotoliu disponibil.

– Bun, pot să te ajut cu ceva? spuse ea.

Karen, derutată, se holba pur și simplu la ea.

– Mda, spuse Candace. Nu orice familie e imaginea fericirii domestice, bine? Tatăl acelui băiat se îmbată și își curăță armele de foc, în timp ce zbiară la televizor. L-ai recunoscut? Trebuia să te fi întrebat mai întâi, fiindcă dacă l-ai recunoscut, înseamnă că tocmai am trădat o…

– Nu, habar n-am cine era.

– Bun atunci. Oricum, câțiva tineri din oraș au început la un moment dat să-și facă veacul pe aici, cred că mai mult din amuzament. Și în mod legitim, în sensul că n-ar putea nimeni să spună că ar fi ceva suspect dacă niște adolescenți stau la bibliotecă, da? Și vorbeau între ei, eu am auzit fără să vreau câte ceva, iar în cele din urmă au ajuns să-mi povestească diverse chestii. La vârsta lor, au încredere într-un adult care nu e părinte, care nu e implicat în nici un fel în problemele lor.

Se uita calmă în ochii lui Karen, cu un aer de bravură chiar, ca o persoană care nu se teme de consecințe. Timp de câteva momente, Karen a avut cumplita senzație că toate astea erau cumva o aluzie la persoana ei. Ce spusese Haley despre ea? Încerca să își aducă aminte când se întâmplase ultima oară ca Haley să nu doarmă acasă și unde spusese că ar fi fost.

– Prin urmare, ei știu că aici pot fi în siguranță, dacă situația se înrăutățește, spuse Candace. Aseară, lucrurile s-au înrăutățit acasă la puștiul acela, și m-a sunat pe mine.

– Dar tu de ce dormeai aici?

– Nu dorm aici decât atunci când mai doarme și altcineva aici. Nu vreau să-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

i las singuri. Sunt adolescenți, sunt ca animalele, ar fi în stare să dea foc la casă.

– Oamenii știu… știe cineva că tu faci acest lucru?

– Tu. Nimeni altcineva, din câte cunosc eu.

– Eu doar…, îngăimă Karen, fluturând din mâini deasupra brațelor fotoliului. Nu crezi că acești copii ar trebui să fie cu părinții lor? Părinții nu se întreabă unde sunt copiii lor?

– Familia e un adevărat coșmar pentru unii oameni, spuse Candace. Familia reprezintă ceva de care unii oameni au nevoie să fie protejați. Ai crede că acest gen de lucruri nu se întâmplă pe la noi. Dar fiecare crede asta. Nu orice om poate să savureze acel gen de fericire familială tradițională, cum faci tu, punctă Candace; Karen nu era dumirită cât de sarcastică fusese acea remarcă și, cu toate că nu păruse deloc sarcastică, nu putea să creadă că n-ar fi fost. Dar, ia spune-mi, precis există un motiv pentru care s-a întâmplat să vii aici așa de devreme.

– De ce a petrecut Haley atât de mult timp aici, cu tine? spuse Karen și, înciudată, se surprinse plângând. Fără ca nouă să nu ne spună nimic?

Candace se uită în jur după o cutie de șervețele; negăsind nimic, se aplecă în față și o mângâie pe Karen pe genunchi.

– Chiar nu știu de ce. Însă îmi place că vine aici. Karen, te înșeli, crede-mă, spuse ea încetișor, dacă îți închipui că problemele lui Haley ar fi cumva niște probleme reale. Nu-ți face griji. Cred că la vârsta asta, toți adolescenții au o aură de mister. Nu vine aici ca să se plângă de tine sau de altceva.

Deși nu era deloc convinsă că toate astea erau adevărate, Karen a încuviințat din cap și s-a ridicat să plece. S-a dus cu mașina la serviciu, s-a așezat la birou și a început să se holbeze pe fereastra din spatele monitorului, gândindu-se la alte lucruri despre care ar fi putut să întrebe, despre care ar fi trebuit să întrebe: dacă băiatul era cel care te sunase, ce căuta și fata acolo? De unde știi când adolescenții aceștia spun adevărul și când mint? Era Candace sigură că nu veniseră ca să facă sex acolo, în cameră? Părea o întrebare isterică, însă altfel gândeai când erai părinte, în special părinte de fată. Afară, pământul era sfărâmicios, iar ceața se concentrase în petice de gheață pe prelatele negre, întinse deasupra straturilor de flori.

În seara aceea, la cină, Karen a anunțat că Haley urma să vină cu ea la Casa Caldwell, după școală, în lunea următoare, cu ocazia zilei intitulate „Să le luăm pe fiicele noastre la serviciu“.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Dar asta n-a fost în aprilie? spuse Mark.

– Mami, nu, zise Haley.

Dar Karen a insistat. Luni, a luat-o pe Haley din fața școlii și au mers cu mașina direct la conac. Cumpărase niște mâncare de la un magazin de delicatese din Stockbridge; ploua ușor, însă, așa că au trebuit să mănânce înăuntru.

– Bun, acesta este biroul meu, spuse Karen.

– Mami, am mai fost aici, zise Haley.

– Acum, mă ocup de statul de plată pentru toți angajații de-aici, mă implic mult și în strângerea de fonduri, organizez ședințele de consiliu și, de asemenea, am sarcina de a răspunde la orice întrebări din partea publicului, prin telefon sau e-mail.

– De ce-mi spui mie toate astea?

Karen simțea că o podidesc din nou lacrimile. Ca să mă respecți, ar fi vrut ea să spună, dar nu puteai declara așa ceva cu voce tare, era o dovadă de prea mare slăbiciune.

Haley luase în mână un pliant despre o conferință organizată peste câteva săptămâni la Caldwell de Societatea Istorică din Berkshires: „Horticultura și feminismul în New England, la răspântia veacurilor".

– E atât de bizar să lucrezi într-un *asemenea* loc, spuse ea.

Piața imobiliară căpătase un avânt spectaculos, atât pe plan local, cât și național. Prima proprietate pe care o cumpărase Mark, în Becket, ca urmare a unui sechestru pe ipotecă, crescuse ca valoare cu șaizeci la sută în doi ani. Acum, conservatismul care păruse atât de vital la începuturile acestei afaceri părea nu numai inutil, ci și stupid – să stai pe tușă era ca și cum ai pierde bani, ca și cum i-ai da de pomană. Însă, ca să dezvolți afacerea, aveai nevoie de mai mulți bani pentru investiții. Prețurile erau ridicate, cât despre chilipiruri, nu mai existaseră vânzări de ipoteci în zona orașului Howland de vreo nouă sau zece luni. Dintr-odată, aveai nevoie de pricepere și informații pentru a discerne ce constituia o plată peste nivelul rentabil. Putea încerca să transforme câteva dintre proprietățile lui imobiliare în bani cash, profitând de faptul că erau foarte bine cotate pe piață. Însă în majoritatea acestor case locuiau chiriași.

Ședea cu fratele lui la Daisy's, cumpănind aceste chestiuni, lăsând-o pe Chase să le tot umple, în tăcere, cănile cu cafea, în timp ce ei discutau despre

******ebook converter DEMO Watermarks*******

viitor.

– În momentul de față, cea mai tare piață imobiliară din toată partea de vest a statului Massachusetts este aici, în Howland, spuse Gerry. Dar știi de ce?

– Datorită publicității legate de Hadi?

Gerry clătină din cap, dar apoi reveni asupra răspunsului.

– Păi, da și nu. Motivul pentru care prețurile urcă este că impozitele aici sunt atât de mici, și, ce-i drept, el le-a redus. Raportată la impozitele de aici, creșterea prețurilor la case contracarează, de fapt, impozitele mult mai mari, pe care le-ai plăti pentru aceeași casă în Lenox sau Stockbridge ori altundeva. Or oamenii detestă să plătească impozite. Nu pot să le sufere, ale naibii impozite.

– Trebuie să-i recunoști meritele, totuși, spuse Mark. A spus că tot ce vrea e să protejeze specificul orașului și s-a ținut de promisiune. Uite, localul în care ne aflăm este exemplul perfect.

Gerry stătea îmbufnat, ascultând doar pe jumătate. Se uita fix la încă unul dintre goblenurile care fuseseră înrămate și atârnate pe perete la Daisy's, în spatele casei de marcat: o reproducere cusută de mână a vechiului steag Gadsden[22], cu șarpele pe fond galben, spunând: NU MĂ CĂLCA PE COADĂ.

– Stai un pic, ce-ai zis? făcu Gerry.

Mark se uită în jur, ca să se asigure că Chase nu ar fi avut cum să-l audă și, mai mult în șoptă, îi povesti cum Hadi intervenise financiar pentru ca localul să nu dea faliment.

– Înseamnă că el e acum proprietarul localului ?

– Nu, el doar i-a dat lui Daisy banii.

– Cum adică „banii"? Banii pentru ce? Câți bani?

– Habar n-am, zise Mark. Ce mai contează? Gerry, există vreun lucru pe care tu să nu-l terfelești? Poate că așa a vrut el să facă, înțelegi…

– Dacă o să spui că „din bunătatea inimii lui", jur pe toți sfinții că o să-mi explodeze capul.

– De ce, totuși? spuse Mark, un pic mai tare decât ar fi vrut. De ce? De ce e atât de imposibil pentru tine să-ți imaginezi?

– Interesant, fiindcă exact întrebarea asta nu vrei, de fapt, să ți-o pui nici tu. De ce?

– Nu e un exercițiu de imagine, asta e cert, fiindcă n-a zis niciodată nimic. Ceea ce te face să te întrebi dacă nu cumva i-a mai ajutat și pe alții în felul acesta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Tocmai, zise fratele lui. Fix așa, mama ei de treabă.

– Dumnezeule! zise Mark. Hai să vorbim despre altceva.

Doar că nu prea aveau mare lucru de discutat, în rest. Mark se ocupa din nou personal de diversele reparații sau lucrări de întreținere, pe care le făcea înainte Barrett, nu ca să economisească bani, ci fiindcă numărul acestor intervenții era prea mic ca să justifice cooptarea unui angajat cu normă întreagă sau chiar cu jumătate de normă. Instanța de judecată nu fixase încă data pentru evacuarea lui Gage și a fiilor lui vandali. Nimeni nu părea dornic să accelereze aplicarea acelei măsuri.

– Bun, atunci, făcu Gerry. Mai e nevoie să achit omleta asta sau trece automat în contul primăriei?

– Poți să plătești și partea mea, ca să evităm orice aparență de corupție, zise Mark, după care ieșiră în parcare, de unde plecară în direcții diferite.

Fiind o zi de miercuri, Gerry nu avea nimic de făcut până când se întâlnea cu Penny, la ea acasă, după serviciu. A apăsat pe bara de spațiu de pe tastatură ca să reactiveze computerul, a petrecut câteva ceasuri pe internet, a tras un pui de somn, după care și-a făcut un sendviș. Nu fusese niciodată ahtiat după muncă – detestase întotdeauna cu precădere munca fizică, ceea ce îl scotea din minți pe taică-său – și, în multe privințe, viața pe care o avea acum era cea la care obișnuia să viseze: iei câteva decizii inteligente și, după aceea, stai cuminte și culegi veniturile de pe urma lor. Niciodată în viața lui nu avusese atâția bani ca acum în contul lui de economii. Totuși, ceva îi lipsea parcă, exista încă un fel de opreliște între el și ceea ce i se părea lui că ar fi trebuit să fie sentimentul de fericire sau, cel puțin, de profundă mulțumire sufletească. Probabil că avea legătură cu fratele lui, atât de naiv și atât de sigur de el, atât de încrezător și de ignorant în același timp. Cumva, Gerry și-ar fi dorit să-l vadă dând greș, deși destinele lor erau acum atât de adânc întrețesute, încât Gerry avea senzația că nu-și mai putea dori nimic care să nu fie prea complicat de realizat.

Câte alte localuri din oraș, sau din orașele înconjurătoare de fapt, voia Philip Hadi să confiște? Oare făcea asta fiindcă îl amuza sau din vreun alt motiv, care era mai greu de deslușit, presupunând că ai fi fost suficient de curios încât să vrei să deslușești adevărul, ceea ce majoritatea oamenilor de prin Howland nu prea păreau să-și dorească? Și care mai era diferența dintre a munci din greu și a nu munci din greu, dintre a avea succes și a nu avea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

succes, dacă la capetele ambelor drumuri se afla un tip cu un carnet de cecuri ca să te scape de faliment, ca să garanteze pentru toate consecințele posibile?

A dus-o pe Penny la cinematograf, iar apoi au mers cu mașina pe Șoseaua 7, la Snack Shack, pentru cină. Era plin de familiști; ei erau singurii de-acolo fără copii. Nu îl deranja să cheltuiască bani cu ea – voia acest lucru, mai ales acum când, în sfârșit, avea și el niște bani –, dar pe ea n-o interesa așa ceva. Odată, a dus-o la localul acela nou de fițe, unde fusese înainte Benihana, gândindu-se că ar putea să o impresioneze cu asemenea lucruri. Era dificil să obții o rezervare, deși nimeni dintre cunoștințele lui nu fusese acolo decât cel mult o dată; din câte se spunea, unii băteau drumul până în Berkshires de la New York sau chiar de la distanțe mai mari și rămâneau peste noapte acolo, doar pentru o masă la acel restaurant. Gerry a lăsat patru sute de parai pentru o cină de două persoane, și asta încă fără să comande vreun vin. Îți dădeau de mâncare niște chestii care arătau de parcă ar fi fost luate din pădurea din spatele casei tale, servite pe niște obiecte care nu erau farfurii. Ținea minte și acum că un fel de mâncare a fost adus la masă înfipt în niște dinți de furcă de pe timpuri. Culmea acestei sclifoseli era că îți dădeau un carnețel și un creion, ca să scrii Dumnezeu știe ce. Spre sfârșitul cinei, Penny, cu o figură împietrită, a ridicat carnețelul ei ca să-i arate că desenase acolo o felie de pizza și un Martini, cu măslină cu tot. În asemenea momente, și-ar fi dorit să se încumete să o ceară de soție.

A crezut că va putea să lase deoparte toată acea discuție de la Daisy's, numai că pe urmă a participat la cermonia anuală a Zilei Părinților Fondatori din Howland. Era o mică sărbătoare născocită apropo de data când fusese semnată carta originală a orașului, fiind doar pentru localnici de fapt, întrucât vilegiaturiștii de weekend începeau să vină abia mai târziu, în preajma vacanței de iarnă; președintele consiliului local citea o declarație presărată cu note de umor, fanfara de la conservatorul din Lenox interpreta vreo două marșuri, și cam asta era tot. Marty Solomon obișnuia să poarte un fel de costum à la Ben Franklin, deși nu avea nici un sens. Serbarea se desfășura în aer liber, la estrada pentru orchestră, dacă vremea era suficient de bună, sau în sala de spectacole a Liceului Regional, dacă ningea, deși nu mai ninsese atât de devreme de câțiva ani deja. Anul acesta era atât de cald, încât unii oamenii au adus cu ei pături și genți frigorifice, ca la un picnic. Penny era și ea acolo, dar fiind o zi de sâmbătă, venise cu fiii ei; ședeau toți trei pe o pătură, mâncând cu furculițe de plastic din niște caserole și, în general, distrându-se

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bine, în timp ce Gerry, la vreo șase metri mai încolo, stătea în picioare, cu o cană de cafea în mână, și privea. Adevărul era că se dusese acolo mai mult ca să îi poată vedea – pe băieți cu mămica lor. Altminteri, de ani buni nu mai participase la acea sărbătoare a orașului.

Dirijorul fanfarei a strigat „Salutare, oameni buni!“, iar apoi a mai strigat așa de două ori, până când mulțimea a priceput că omul încerca să-i roage să facă liniște. Mai erau încă două săptămâni până la Ziua Recunoștinței, însă asta nu l-a împiedicat să le ureze sărbători fericite de Crăciun tuturor celor din Berkshires. Le-a mulțumit membrilor fanfarei, directorului ansamblului muzical și Prietenilor Concertelor de Estradă. I-a rugat pe cei care stăteau jos să se ridice în picioare pentru imnul național; după imnul național, când unii oameni au cântat și ei, iar alții nu, ansamblul muzical a trecut direct la unul dintre acele marșuri compuse de Sousa[23], pe care toți îl recunoșteau, deși nimeni nu știa cum se numea, însă care avea efectul de a-ți crea imediat o stare de bună dispoziție.

Nu și în cazul lui Gerry, care scruta fețele instrumentiștilor de pe estradă și ale oamenilor din mulțime, curios să vadă dacă mai existau și alții care să se întrebe, la fel ca el: unde era Hadi? Cum de nu se gândise măcar să apară la sărbătoarea din acea zi? Ce fel de lider se comporta așa? Dacă voiai să administrezi treburile obștești, în această parte a lumii, era bine să dai dovadă de modestie, să admiți în mod public că nu ești mai bun decât ceilalți și că nu te crezi mai presus de restul comunității. Ce dovadă mai concludentă a faptului că Hadi se considera superior tuturor decât felul în care ignorase acum una dintre cele mai vechi tradiții ale orașului? Să conduci treburile unui oraș însemna mai mult decât să completezi niște cecuri. Gerry se uita la Penny, care era atât de captivată de băieții ei – chiar și atunci când au început să se bumbăcească între ei, fără nici un motiv, doar fiindcă nu-și găseau astâmpărul, exact cum făceau cândva el și Mark –, încât ai fi zis că nici nu știa sau nici nu-i păsa unde se afla, de fapt. Fanfara a început un alt cântec – *Stars and Stripes Forever*[24], era aproape sigur –, iar el și-a croit drum, politicos, spre marginea mulțimii, iar de acolo a pornit spre mașină.

La două dintre ferestrele casei, trebuia să înlocuiască rama cu plasă, așa că mai târziu în acea săptămână s-a dus la magazinul True Value, unde la casa de marcat, în fața lui, l-a văzut pe Tom Allerton, consilierul, tipul care ar fi urmat să vină în locul lui Maeve Brennan, până să fi apărut Hadi în peisaj, tipul căruia Gerry îi vânduse o casă pe vremea când lucra la Century 21,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

demult, în secolul XX. A simțit că se înfierbântă cumva, de parcă ar fi prins o ocazie bună, deși nu prea știa pentru ce anume.

– Tom! spuse el. Nu știu dacă mă mai ții minte.

– Cum să nu, zise Allerton, strângându-i mâna, deși apoi făcu o pauză.

– Sunt Gerald Firth. Eu am fost agentul de vânzări, când ți-ai cumpărat casa de pe Beacon Road, parcă, nu?

– Exact acolo și e, spuse Allerton.

– Frumos imobil. O bună investiție, de asemenea, după cum au evoluat lucrurile.

Allerton zâmbea cu un aer absent, așteptând să își ia înapoi cardul de credit.

– În ultimele șase luni, doi indivizi mi-au bătut la ușă și s-au oferit să-mi cumpere casa. Ce țăcăneală!

– Exuberanță irațională.

– Exact așa, încuviință el, vârându-și cardul înapoi în portofel și luându-și punga cu cumpărături.

Gerry rezistă tentației de a se apleca în față, pentru a vedea ce era înăutru. Intuia că trebuia să fie îndrăzneț, întrucât această întâlnire, sau oricum aparenta naturalețe a dialogului lor, era pe punctul de a se încheia.

– Auzi, vreau să discut ceva cu tine, spuse el. Ești liber să luăm cina împreună diseară?

Allerton părea nedumerit. Era un tip înalt, cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât majoritatea bărbaților, printre care și Gerry.

– Știi unde-i Talbot's Inn, mai încolo, în Hillsdale? spuse Gerry.

– Hillsdale, New York? repetă Allerton, nevenindu-i să creadă.

– Da, așa e, dar măcar acolo nu ne cunoaște nimeni, zise Gerry.

Continuând să se uite în ochii lui Gerry, Allerton pornise spre ușă, așa că Gerry nu avu încotro și trebui să-l urmeze, lăsând sulurile cu plasa pentru geamuri pe jos, înainte de a ieși din magazin. Allerton puse punga de la True Value pe capota mașinii și începu să-și caute cheile.

– Dacă e vorba despre administrația locală, să știi că există o ședință deschisă la primărie, în prima zi de marți a fiecărei luni. Ți-aș recomanda să supui discuției orice probleme ai avea, într-un cadru oficial.

Gerry scutură din cap, simțind cum îi pălește zâmbetul. Se imagina așa cum apărea, probabil, în ochii lui Allerton, ca o pacoste, ca un trăsnit. Dar el nu era așa. Iar fereastra acestei întâlniri întâmplătoare, neoficiale se închidea deja.

– Am cumva senzația că noi doi gândim la fel, spuse Gerry. Că noi doi nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

înghițim gălușca.

– Ce fel de gălușcă, mă rog?

Gerry așteptă nerăbdător ca doi necunoscuți să treacă pe lângă ei, pe trotuar, după care spuse:

– Mă întreb dacă tu știi, dacă ceilalți membri ai administrației locale din Howland știu că Hadi a salvat de la faliment Daisy's Restaurant, atunci când a fost scos la vânzare. Că a făcut asta cu banii lui sau cu banii orașului, ce mai contează de fapt? Nu știu ce scop a avut. Spune că vrea să păstreze spiritul locului, de parcă noi am trăi aici într-un fel de parc tematic cu țărănoi. Dar există încă ceea ce se cheamă piață liberă.

Tăcu, iar când tăcerea se prelungi îndeajuns încât să înțeleagă că asta fusese tot ce avea Gerry de spus, Allerton începu să râdă, nu tocmai amabil.

– Daisy's, spuse el. Pe-asta n-o știam.

– Cum adică?

– Amice, vin oameni la el în birou în fiecare săptămână, spuse Allerton. Firme. Societăți de caritate. Chiar și persoane fizice care au în proprietate case. Nu e nici un secret. Adică, habar n-am dacă pentru ei e ceva rușinos sau nu. Dar nu e un secret.

Gerry nu spunea nimic. Simțea că se făcea stacojiu la față, nu de furie, ci de jenă.

– Dar ce face, de fapt? zise Gerry. Ce… ce urmărește în fond? Care-i scopul lui?

– N-am idee și, de fapt, nici nu-mi pasă, spuse Allerton. El e așa cum e. Dar ce mă stupefiază pe mine sunt oamenii care apelează la el.

Deschise portiera mașinii și, pliindu-se din toate mădularele, se sui în mașină.

– Nu știu, spuse Gerry încet, cu un aer absent și cu privirea în jos, aproape ca și cum Allerton ar fi reușit deja să fugă de el. E ca și cum nimeni nu-l poate opri. Simți că ți se ia posibilitatea de a controla situația, dar nici măcar nu ești forțat să cedezi, lași să se întâmple așa, te predai bucuros în fața lor și, pe urmă, le mai și mulțumești. Cum pot fi dezmeticiți oamenii? Am avut un blog, unde mă plângeam de diverse lucruri. Mi se pare acum atât de pueril cum de mi-am închipuit atunci că ideile ar putea cumva să schimbe ceva. Mi-am luat un pseudonim interesant, PC Barnum. Am tunat și fulgerat contra lui Hadi, de parcă aș fi putut schimba ceva, de parcă prin cuvinte ai putea schimba ceva. Câtă naivitate! Dar ce mai contează, așa-i?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Allerton luă mâinile de pe volan.

– Nu, pe bune, zise el, părând mai interesat acum, dar și, fără îndoială, dezamăgit. Tu erai?

Dependența era virusul. Lucrul de care erai dependent – asta nici nu conta, asta era o diversiune. Pământul de sub pneurile mașinii lui Gerry era invadat și lucrat și consfințit de niște oameni care credeau că doar urmărirea propriului interes, prin cumulare, putea să se materializeze în binele comun al tuturor.

Barrett nu mai avusese de lucru din august, adică de peste cinci luni. Ajutorul de șomaj avea să se termine în curând. Să calculeze exact când nu ar fi făcut decât să îl deprime și oricum nu ar fi schimbat cu nimic situația, așa că prefera să n-o facă. Soția lui, Stevie, lucra acum în schimburi de noapte la azilul de bătrâni din North Adams, care era destul de departe, însă făcea asta fără să se plângă, iar uneori mai pica și câte un bonus sub forma unor medicamente de la dispensar, care altminteri nu se puteau lua decât cu rețetă. Ar fi putut și să fure de la bătrâni – era atât de ușor, spunea ea, bătrânii aceia erau atât de rupți de realitate încât, dacă le spuneai că îți erau datori cu douăzeci de dolari, ți-i dădeau pur și simplu, și o mulțime de angajați din tura de noapte făceau asta –, însă ea considera că un asemenea comportament era inacceptabil. Să fure de la companie era cu totul altceva. Stevie credea în karma, așa că îi lăsa în pace pe locatarii azilului, cu bunurile lor inutile cu tot.

Câștiga suficient cât să se poată descurca amândoi, atât timp cât Barrett nu ieșea în oraș, așa că nu ieșea. În general, stătea acasă, în fața televizorului, rezumându-se la bere. Kurt, prietenul lui care locuia pe aceeași stradă cu ei, îi dăduse un set incomplet de haltere, pe care le luase de undeva, iar Barret le-a folosit o vreme, ca să nu se îngrașe cât un elefant, stând acolo toată ziua pe canapea, însă, într-un final, și acea motivație s-a fâsâit de tot. Își căuta de lucru, numai că nu se prea construia nimic nou în zona aceea, și întotdeauna aceiași cinci sau șase indivizi erau cei care angajau muncitori. Și, cam pe nicăieri pe unde lucrase, nu prea mai lăsase loc de bună ziua.

Uneori, la amiază, soarele se reflecta atât de strălucitor în zăpadă, încât Barrett trebuia să se ridice și să închidă obloanele, în plină zi. Pe urmă, stratul gros de zăpadă s-a topit, iar în după-amiaza când a observat că, până și locurile din jurul casei care nu vedeau niciodată lumina soarelui erau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

înnegrite de noroaie, Barrett și-a pus cizmele și a ieșit afară ca să curețe curtea. Era încă acolo, afară, când a auzit și apoi a văzut mașina lui Stevie oprind pe alee, la ora două după-amiaza. Semn rău.

Stevie părea atât de furioasă când a pornit pe alee spre casă, încât s-a gândit să o lase singură câteva minute. Când a intrat și el înăuntru, Stevie era la masa din bucătărie, unde băuse deja jumătate dintr-o bere, fără ca măcar să-și fi dat jos de pe ea geaca verde cu glugă mărginită de blană artificială.

– Au zis că am furat, nemernicii naibii, mormăi ea. Adică, am furat, dar nu ce susțineau ei.

– Și le-ai spus că tu n-ai făcut asta, da? zise Barrett, calm, încercând să creeze o atmosferă în care el să o poată atinge în siguranță pe cap sau pe umăr.

– Treburile s-au cam încins, spuse ea, țuguind buzele.

Au solicitat un ajutor social, dar asta nu putea dura. Abia când contul lor bancar s-a golit complet pentru prima oară, Barrett s-a încumetat să se gândească la faptul că ar putea pierde casa. Ce i-o fi venit să-l pocnească atunci pe Mark Firth? Se luaseră din nimic și nici măcar nu-l bumbăcise suficient cât să merite. Dar Barrett se pricepea destul de bine să nu se mai gândească la trecut. Și nici la viitor. Când se certa cu Stevie, se ducea uneori mai încolo pe stradă, la Kurt, și bea berea lui Kurt, ceea ce era o formă de economisire. Cu prilejul unei asemenea vizite, Kurt l-a întrebat dacă fusese deja la primărie.

– La ce naiba să mă duc acolo? îl întrebă Barrett.

Kurt i-a spus că Hadi, primarul, sau cum s-o fi chemat, le dădea bani oamenilor, pentru a-i ajuta să nu-și piardă casele, la vremuri de restriște. Te apucai să-i plângi pe umăr, iar el îți dădea niște bani, așa, pur și simplu.

– Ca un împrumut? spuse Barrett, iar Kurt ridică din umeri și zâmbi enigmatic. Ce mama mă-sii! făcu Barrett, perplex, iar apoi, într-un târziu, recunoscu numele. Am făcut niște lucrări în casa căcănarului ăstuia, zise el, acum vreo cinci-șase ani. E țicnit.

– Țicnit și bogat, spuse Kurt. Perfect, vasăzică ai deja o legătură cu el, e și mai bine chiar. Trebuie neapărat să-ți încerci șansa cu el.

Dar lui Barrett nu i se părea corect să procedeze așa. Orice-ar fi fost, bine sau rău, era prea mândru ca să se fi pretat la așa ceva. Plus că era ceva ce mergea dincolo de mândrie, din moment ce știa că, dacă el ar fi avut, să zicem, un tată sau un frate cu care să mai fie în termeni buni, ar fi luat bani cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

împrumut de la ei, ca să se poată descurca sau poate chiar ar fi accetat să primească niște bani cadou. Nu era cu nimic greșit ca membrii unei familii să se ajute între ei. Crea apropiere, te făcea să fii mai smerit. Ba ar fi acceptat chiar și un ajutor financiar din partea lui Kurt, dacă n-ar fi știut că și Kurt abia se descurca. Nu: îl ura pe Hadi și nimic nu l-ar fi făcut să se simtă mai nedemn ca om decât gestul de a-și nesocoti propria ură declarată, căciulindu-se la Hadi. Era mult mai rău decât să accepte ceva de pomană. Una era să fii umil, dar alta era să îți trădezi propriul crez.

Din motive similare, n-ar fi acceptat niciodată o mână de ajutor din partea lui Mark Firth, ceea ce oricum nici nu i se oferise. Totuși, acela fusese ultimul job constant pe care îl mai avusese, iar el era un bun meseriaș; nu era imposibil nici ca lui Mark să-i mai fi trecut din supărare, după acel incident care dusese la concedierea lui. Nu se putea încumeta să se ducă direct la Mark, dar se gândea că poate era preferabil să-l abordeze prin fratele lui, Gerry, care era un pic ciudat și ostil, dar nu-și dădea niciodată atâtea aere și nu avusese niciodată vreun cui împotriva lui, din câte își dădea seama Barrett. Pierduse numărul de telefon al lui Gerry, însă știa unde locuia, așa că a împăturit un bilețel cu numărul lui de telefon și l-a agățat de plasa ușii lui Gerry. Gerry l-a sunat și i-a propus să bea ceva împreună la Ship.

Localul acela rămăsese neschimbat, și la fel se putea spune despre oamenii pe care îi găseai acolo la ora trei după-amiaza. Și-a luat fiecare câte o bere Narragansett și, la sugestia lui Gerry, s-au așezat nu la bar, ci la o masă. Barrett a trecut imediat la problema lui și a repetat ceea ce scrisese și în bilețelul lăsat în ușă, subliniind că spera că trecutul era îngropat definitiv și că el va putea să-și recapete vechea slujbă la firmă.

– Mă îndoiesc că Mark ar accepta, spuse Gerry, dar, ca să fiu sincer, e cumva o chestiune irelevantă în momentul de față, întrucât Mark încearcă acum să reducă lucrările de renovare, și să mai scape și de închirieri, chiar. Intenționează să nu mai reînnoiască contractele cu chiriașii. În prezent, contează doar să cumperi și să vinzi.

– Oh, făcu Barrett, plimbându-și degetul arătător în sus și în jos pe sticla de bere. Simțea că i se îneacă toate corăbiile, ca de fiecare dată când își punea soarta în mâinile acestor tipi. Păi, atunci, de ce nu mi-ai spus asta la telefon?

– Fiindcă simt că treci prin momente grele, așa că m-am gândit măcar să îți fac cinste cu o bere și să-ți spun că te înțeleg, zise Gerry. Și fiindcă poate există

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și alte modalități prin care să te pot ajuta.

– E chestia aia cu Hadi? întrebă Barrett ursuz, la care Gerry ridică din sprâncene. Fiindcă nici să dea dracu' nu fac eu așa ceva.

– Nu, bineînțeles. Dar de ce?

– Nu știu.

– Ba da, știi, spuse Gerry.

– Bogătașii ăștia, zise Barrett. Cred că banii lor îi purifică, în vreun fel. Asta cred ei. Iar dacă mă duc la el pentru o favoare și el zice da, înseamnă că sunt părtaș la asta. Înseamnă că îi dau puterea să facă asta, că aprob. Sunt sigur că tipului nu-i pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce cred eu despre el, dar orișicât, e altceva decât să-l fac să se simtă de parcă ar fi tăticul meu, cu toate că mi-ar fi de folos să-l las să creadă asta.

– Bun, și ce-o să faci, totuși? întrebă Gerry.

– Nu știu, omule, zău. O să mor de foame. O să mă dau la fund. Știu că e stupid. Dar eu sunt ca scorpionul, pricepi? Așa mi-e felul.

– Ești însurat?

– Ce ți-a venit să mă întrebi asta, omule?

– Copii?

Barrett clătină din cap.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva, ceva ce presupun că știi deja, începu Gerry. Nimeni nu mai crede în rai și iad. Prin urmare, nu mai există nici o opreliște pentru bogătași, pentru cei aflați la putere, ca să facă ce naibii vor ei cu noi, ceilalți. Nici o opreliște, în afară de ceea ce facem noi, ceilalți, pentru a ne împotrivi. Știi ce vreau să spun? Tu nu vrei să te lași cumpărat, iar asta e lăudabil. Dar, pe măsură ce planul lui merge înainte, s-ar putea să existe și alte soluții pentru noi, decât să stăm pasivi ca în fața unei fatalități. Știi ce vreau să spun?

– Nu prea, zise Barret, dar nu se ridică de la masă.

Într-un final, Gerry scoase un carnet de cecuri din buzunarul interior al hainei.

– Am câștigat niște bani din afacerea asta a lui frate-meu, spuse el. Chestia asta a început să mă cam deranjeze, mai ales că a trebuit să mănânc atâta rahat pentru banii ăștia. Am de gând să mă retrag. O să cumpere partea mea, sunt sigur, iar atunci voi avea și mai mulți bani, așa că uite, vrei să accepți asta de la mine? Ca un ajutor pentru familia ta? Fără nici un fel de obligații. Eu doar… trebuie să ne ajutăm unii pe alții când suntem la ananghie, trebuie să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fim uniți, împotriva intrușilor. Împotriva unui anumit intrus în mod special. Individul ăsta ascunde ceva ce noi nu știm.

Gerry împături cecul în două și căută un loc uscat pe masă, unde să îl pună. Prezența cecului pe masă era compromițătoare, așa că, nu după mult timp, Barrett îl luă discret și îl vârî în buzunarul de la geacă, fără să se uite la el sau să-l despăturească. Rămaseră să-și termine berile, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Allerton era în biroul lui de la Primărie, cu picioarele pe masa de lucru, navigând pe diferite website-uri de sport, când a primit un mesaj de la secretara aceea dură a lui Hadi, întrebându-l dacă se afla în clădire. Nu prea avea cum să spună că nu era acolo. Chiar dacă tipa nu-l văzuse la venire, mașina lui era parcată acolo, lângă automobilul lui Hadi. Îl convoca la o ședință în sala de consiliu, peste cincisprezece minute. Dumnezeu știa ce nou entuziasm prilejuise această convocare; singura modalitate reală de a evita asemenea întâlniri cu el era să nu mai vină deloc la primărie, dar asta însemna să aștearnă cale liberă pentru președintele consiliului local ca să poată face ce avea el chef.

Nu-i plăcuse niciodată de Hadi, iar din câte ținea minte, această aversiune preceda cu mult seara din urmă cu patru ani și jumătate, când Hadi se ridicase în picioare la ședința preelectorală a orașului și, cu dispreț, îi suflase lui Allerton postul de președinte al consiliului local, care i se cuvenea de drept. Totul la el duhnea a metropolă. Nu era vorba neapărat că ar fi fost fals, ca individ – Hadi nu se ferea să se afișeze, sincer și fără remușcări, așa cum era –, însă locuitorii din Manhattan, în special, păreau să se bizuie pe convingerea eronată că viața pe care o duceau ei era singura autentică, plină de importanță și de semnificație, iar toți ceilalți erau niște provinciali, rupți de realitățile lumii. Când, de fapt, era valabil exact opusul acestei situații: nu exista vreun specimen pământean mai rupt de realitate decât un newyorkez. Oamenii care trăiau pe insulă și dădeau un milion de dolari pe o garsonieră și își petreceau toată ziua creând programe de calculator pentru a-și vinde unii altora lucruri care nu existau – aceia erau niște oameni lipsiți de simțul realității. Asemenea celor mai mulți locuitori din Berkshires, Tom avea un simț foarte dezvoltat pentru tot ce semăna a condescendență, ceea ce îl făcea să perceapă falsa bunăvoință a lui Hadi în orice remarcă a acestuia, în orice privire amabilă, în însăși reședința lui permanentă în orașul lor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mergând pe coridor, a cotit spre sala de ședințe, unde a ajuns ultimul. Fără să mai aștepte ca Tom să ia un loc, Hadi a început imediat să vorbească.

– Am o idee pe care vreau s-o discut cu voi, spuse Hadi. Există un oraș în Massachusetts numit Westhaven, știți unde vine? Eu nu auzisem de el, a trebuit să îl caut pe hartă. În fine, acolo au interzis vânzarea produselor din tutun în perimetrul orașului. Pare foarte logic. Mă gândesc să impun o asemenea interdicție și aici. Ce spuneți?

Se holbau toți la el, inclusiv Waltz. Poate că Waltz și Hadi discutaseră deja despre asta, în timp ce Allerton zăbovea îmbufnat în birou, dinadins ca să fie în întârziere.

– Uau, făcu el. E o mutare îndrăzneață.

În mintea lui, întorcea cu frenezie situația pe toate părțile. Vecinii și alegătorii lui, era sigur de asta, aveau să se întoarcă imediat împotriva lui Hadi, în clipa în care ar fi anunțat o asemenea interdicție, așa că el își dorea din tot sufletul ca decretul să fie aprobat. Votul lui ar fi fost suficient în acest scop; doar că, dacă el vota pentru, apărea riscul ca în mintea oamenilor să fie și el asociat cu acea măsură. Lucrurile ar fi simple dacă ar ști că Waltz va vota „da“, însă Waltz nu ar vota niciodată o asemenea interdicție, nici într-un milion de ani. În primul rând, tipul fuma ca o locomotivă. Oricum, era și atât de prost, încât nici un argument machiavelic nu l-ar fi putut convinge cât de înțelept ar fi fost ca, pe termen lung, să se adopte o lege care să se răsfrângă negativ asupra șefului lor, ca să-l dea jos din funcție. În afară de asta, nici nu era întru totul sigur că scopul lui Waltz era să-l dea jos pe Hadi. Nu fiindcă Waltz l-ar fi simpatizat – aveau prea puține lucruri în comun pentru așa ceva –, ci, pur si simplu, fiindcă prin stilul lui de a conduce, leneș și autocratic în același timp, Hadi ușura munca celorlalți consilieri aleși.

– Poate ar trebui să aducem în discuție proiectul la următoarea ședință locală? spuse Allerton în cele din urmă. Oamenii vor vrea să audă raționamentul dumitale.

Și, atunci, a venit momentul când Allerton a înțeles că în tot acest răstimp intuise mult mai bine chiar decât și-ar fi închipuit ce fel de om era Hadi și că el trebuia întotdeauna să își asculte cele mai grave, cele mai mizantropice instincte în privința naturii umane.

– Nu cred că voi face asta, spuse Hadi. Haideți să aprobăm hotărârea în ședință. Nu cred că o mulțime de opinii, opiniile multor oameni, într-o asemenea chestiune vor putea fi prea productive.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu? făcu Tom.

Hadi clătină din cap și zâmbi.

– Consensul nu e, de fapt, așa cum se consideră că ar fi, zise el. Asta este ceea ce eu am simțit preluând funcția. Și cred că rezultatele noastre în acești câțiva ani o confirmă, nu credeți? Dacă lăsăm pe fiecare să voteze în orice chestiune, ne vom trezi cu niște compromisuri și jumătăți de măsură efectiv distructive.

Allerton s-a uitat la Waltz ca să vadă dacă amândoi auziseră același lucru, însă Waltz avea mutra lui dintotdeauna, care denota că nu își dorea decât ca această întrunire, la fel ca oricare întrunire, să se termine odată. Cât despre secretară, cu stiloul ei încremenit în tăcerea momentană, în mod cert ar fi putut să fie o nazistă remarcabilă.

– Trebuie să subliniez un lucru evident, spuse Allerton. Și anume faptul că dezinteresul pe care dumneata îl manifești față de rezistența populară în sine creează o rezistență populară. Știu, bunăoară, că există un blog local popular, dedicat unei atitudini de opoziție împotriva persoanei dumitale, da. Chiar deunăzi am auzit pe cineva în oraș referindu-se la asta.

– E anonim, spuse Hadi. L-am văzut.

Waltz devenise brusc curios.

– Știi al cui e blogul? întrebă el.

– Nu, spuse Allerton, pe un ton mai dramatic decât ar fi vrut. Nu știu.

– Pe mine mă interesează realitatea, spuse Hadi, iar blogurile le-a dat Dumnezeu lumii ca să-i țină ocupați pe imbecili. Bun, rămâne atunci că vom vota această măsură peste o săptămână, când ne reîntâlnim?

– Perfect, spuse Waltz.

Allerton a încuviințat din cap, doar ca să arate că auzise, după care s-a dus înapoi în biroul lui, care dădea spre spatele clădirii, și a închis ușa. Considerase întotdeauna că atuul lui venea din faptul că el nu era un individ prea implicat în politică. Politică, în sensul de ideologie, republicani sau democrați, conservatori sau liberali. Dar asta nu însemna că nu avea principii. Dimpotrivă: era om și pretindea să fie tratat ca un om. Poate că pupincuristul ăla de agent imobiliar, Firth, dibuise ceva. Erau atacați; și calea prin care puteau rămâne uniți era să refuze să fie tratați ca o turmă. Cea mai bună cale de a se proteja unii pe alții era să se asigure că fiecare avea libertatea de a lua orice decizie voia, fie ea cât de stupidă și de egoistă, fir-ar să fie! El, unul, nu fuma, însă îi venea să se apuce, doar ca să demonstreze un principiu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Oricum, trebuia să acționeze inteligent. Orașul Howland avea o bază de date, cu toate statisticile vitale și informațiile de contact ale fiecărui cetățean; Allerton a notat numărul de telefon al lui Gerry Firth pe un post-it, pe care l-a lipit în portofel, iar în seara aceea l-a sunat de acasă.

– M-am gândit la discuția noastră de acum câteva zile, i-a spus el, și trebuie să îți comunic ceva. Hadi nu numai că știe de blogul tău, dar știe și de tine, știe că tu ești autorul. Nu mă întreba cum, habar n-am și pun pariu că nici tu nu știi. Dar oricum, tipul te vede, știe că ești acolo, pe internet, așa că nu pare să mai existe vreun motiv de a rămâne în anonimitate. Fără să mai pomenesc de faptul că, în opinia mea, oamenii au nevoie de un lider. Opoziția împotriva lui Hadi are nevoie de o figură vie. Fiindcă urmează o bătălie. Hai să îți povestesc ce am auzit noi azi la ședința consiliului local.

Și, pe scurt, i-a descris propunerea de proiect pentru interzicerea comercializării de țigări și alte produse din tutun în orașul Howland.

Gerry a încheiat convorbirea telefonică. Era marți, ceea ce însemna că era o seară cu Penny. Instinctul îi spunea să nu îi împărtășească și ei ce era în mintea lui, dar, indiferent dacă acel instinct avea o conotație galantă sau nu, cert e că nu a fost în stare să îi dea curs, povara informațiilor aflate era prea apăsătoare. După ce au mâncat, Penny a strâns farfuriile de pe masă, și-a aprins o țigară și l-a întrebat ce pățise.

– Mai ții minte că ți-am povestit despre un blog? spuse el. Ce părere ai avut despre faptul că era anonim? insistă el, iar Penny înclină capul spre umăr, cu ochii la el. Adică, ți s-a părut că era un gest de lașitate, sau cum? continuă el.

– Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, zise ea.

– Încerc… încerc să procedez cum trebuie, îngăimă Gerry, mototolind șervețelul între degete, și ca să fiu sincer cu mine însumi, încerc să găsesc ce te-ar putea face să mă respecți mai mult, ce te-ar putea face să mă accepți un pic mai mult în viața ta. E o prostie?

Penny negă, scuturând din cap, însă, în rest, pe fața ei nu se citea nimic.

– Poate ție ți se pare deplorabil să nu îți susții cu tărie crezurile. Poate ție ți se pare deplorabil ca un bărbat să îi critice pe alții, fără să își decline identitatea, în timp ce lumea se duce de râpă în jurul lui. Poate de aceea nu vrei să mă lași să îi cunosc pe fiii tăi. Eu cam așa cred.

Penny oftă, iar apoi, cu răbdare, termină de fumat țigara până la capăt, înainte de a o stinge. Pe urmă, așeză mâna cu care ținuse țigara peste mâna

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lui.

– Nu prea înțeleg ce naiba vrei să spui, făcu ea. Dar ascultă, asta ca să știi: mi-am promis ceva mie însămi. Nici un bărbat nu se va mai implica în viețile băieților mei, cel puțin până nu vor ajunge și ei bărbați, iar eu nu voi mai avea cum să intervin în vreun fel. Chestia asta nu are nimic de-a face cu tine, personal. Sau cu vreo ură față de bărbați, să zicem. Este vorba doar că nu am încredere în discernământul meu, pentru a decide care tip e cumsecade și care nu. Privind în urmă, ar trebui să recunoști că discernământul meu sub acest aspect a fost catastrofal, iar fiii mei au tras deja destul ponoasele pentru asta. Prin urmare, impresia că tu ești un tip cumsecade e, de fapt, ca un semnal de alarmă pentru mine, dacă pricepi ce vreau să spun.

Gerry a rămas peste noapte la Penny, iar când ea s-a dus la serviciu a doua zi dimineață, el a plecat cu mașina acasă, și-a făcut o cafea mare, a apăsat pe bara de spațiu de pe tastatură și așteptat ca lumina monitorului să îi scalde fața. A scris concis, dar relevant: a descris proiectul de interzicere a comercializării produselor din tutun în Howland, iar apoi s-a identificat drept Gerald Firth, a spus că s-a născut și a crescut în South Berkshires, iar într-un final a creat o petiție pentru organizarea unui scrutin în vederea revocării lui Philip Hadi din funcția de președinte al consiliului local. Nu s-a complicat să se întrebe dacă în carta orașului exista vreo prevedere privind votul de revocare din funcție. Îl îngrijora mai degrabă faptul că trecuse aproape un an de la ultima lui postare pe blog; urmăritorii lui, indiferent de numărul lor, migraseră probabil spre alte site-uri, așa că acum poate că vorbea, de fapt, singur.

*

Avea încă în telefon numărul de mobil al lui Allerton, de la convorbirea din ziua precedentă; i-a lăsat un mesaj vocal. Allerton a ascultat mesajul, la birou, după prânz, iar apoi s-a repezit să îl șteargă. A așteptat până a ajuns acasă, când a căutat pe internet blogul Workingman's Dread și a citit noua postare. A mai citit-o o dată, ca să fie sigur că nu conținea nici o referire la el sau la numele lui. Din vremea liceului, probabil, nu mai reușise să manipuleze atât de bine pe cineva, încât să-l împingă să-și asume riscul de a face un lucru pe care îl voia el. Avea senzația că își ratase vocația, deși nu prea înțelegea exact care era acea vocație. A doua zi dimineață, la primărie, a deschis din nou baza de date cu informații despre cetățenii orașului și, toată ziua, a copiat de mână cele peste șase sute de adrese de e-mail ale tuturor proprietarilor de case și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

plătitorilor de taxe din oraș, exceptând câțiva oameni în vârstă și tehnofobi care nu erau online. A luat adresele cu el acasă; după cină, și-a deschis un nou cont de Google și a stat până în zori să transcrie fiecare dintre acele adrese în bara Bcc a unui nou mesaj, conținând un link la blogul lui Gerry Firth. Când a auzit-o pe soția lui umblând prin bucătărie, făcând cafeaua, a apăsat „Send". Făcuse tot ce crezuse el că era cu putință ca să-și mascheze implicarea, însă i se părea în continuare posibil ca, într-un final, să i se dea cumva de urmă. Nu era mare specialist în computere. Citise că nimic nu era, de fapt, privat pe internet, nimic nu putea fi complet șters, tot ceea ce făceai sau scriai sau urmăreai pe un website sau altul lăsa o urmă digitală, care ducea înapoi până la tine, iar el credea că era adevărat, tocmai fiindcă el nu înțelegea cum funcționau toate astea.

Gerry s-a prins mai greu ce se întâmplase; când a văzut în Inbox-ul lui că un anonim îi retransmisese un link la propriul lui blog, primul lui gând a fost că cineva îl deconspirase ca autor al acelui blog. Pe urmă, și-a amintit că făcuse el însuși asta. Ședea pe scaunul de la birou, bând din cafeaua rămasă de dimineață și reîncălzită acum la microunde, și se gândea. După aceea, a intrat online și a verificat postarea acolo. O sută douăzeci și două de vizionări. A apăsat „Refresh" și numărul a crescut la 124.

Rubrica de comentarii, unde niciodată înainte nu avusese numere cu două cifre, conținea acum douăzeci și opt de mesaje, însă multe dintre ele, a constatat dezamăgit, erau negative – trăgându-l la răspundere fie pentru că își imaginase că i-ar putea păsa cuiva din oraș de ce avea el de spus, fie pentru că le invadase poșta electronică cu informații nedorite. Toți presupuneau că el le trimisese linkul acela, chiar dacă nu ar fi avut nici un sens să trimită anonim o postare în care tocmai renunțase la anonimat. „De unde ai adresa mea personală de e-mail?" era tema comună. Cât de deprimant și jignitor! Unii dintre cei care îi spuneau să tacă din gură și să își vadă naibii de treaba lui își foloseau numele lor reale.

Pe urmă, a început să primească mesaje pe adresa lui de e-mail, printre primele numărându-se de la fratele lui, Mark. *Pot să te întreb, ce dracu' e în capul tău?*

*

După cină, s-a dus cu mașina acasă la Mark. Haley nu se culcase încă, iar, dintr-un motiv oarecare, Mark nu voia să vorbească de față cu Karen, așa că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și-au luat două beri și au coborât treptele verandei până afară, pe pajiște, chiar dacă temperatura scăzuse până pe la cinci grade. Casa lui Hadi, cu reflectoarele sistemului de siguranță aprinse, strălucea printre copaci, asemenea unei curți de închisoare.

– Cum ai putut să ne faci așa ceva? spuse Mark.

– La ce te referi?

– La ce mă refer?! Bun, unu la mână, judecând prin prisma propriului interes, crezi că e așa de grozav pentru firma noastră să ne facem un dușman din tipul care conduce acest oraș? De ce-ai face una ca asta? Cum îți poți imagina că va fi bine pentru noi în condițiile astea?

– Nu mi-am imaginat…

– Și doi la mână, poate mai la obiect chiar, cui dracului crezi tu că îi pasă ce părere ai tu despre Hadi? Ce știi tu despre politica orașului, despre politică, în general? Ce îți dă ție dreptul să, să…

– Ce îmi dă mie *dreptul?*!

– Întotdeauna ai fost așa, spuse Mark, aproape șuierând printre dinți, ca nu cumva să fie auzit din casă. Întotdeauna te-ai crezut grozav, marele rebel, geniul neînțeles. Dar nu ești. Ești un căcănar. Un căcănar care suferă de mania persecuției. Crezi că știi multe, dar habar n-ai de nimic. Iar acum o să strici naibii și chestia asta.

Glasul îi tremura în timp ce spunea toate astea, aproape ca și cum i-ar fi venit să plângă, iar Gerry simțea mai mult decât orice altceva cât de speriat, cât de panicat era fratele lui.

– Mă bucur că iese totul la iveală, spuse Gerry încetișor. Exact asta am vrut, de fapt. Să se termine odată cu pălăvrăgelile de doi bani. Să dăm cărțile pe față.

– Tu nici măcar nu locuiești în Howland de prea mult timp. Te-ai mutat aici mai târziu decât mine. De ce te crezi, atunci, protectorul orașului? Problema ta e că tu nu poți să ai încredere în nimeni, nu poți să crezi în nimic. Nu ești capabil să crezi că tipul ăsta ar putea fi, în realitate, exact așa cum spune că este, fiindcă dacă într-adevăr există pe lume oameni ca el, iar tu nu ești unul dintre ei, atunci cum rămâne cu tine, așa-i?

Era prea întuneric acum ca să mai poată deslușì prea bine chipul lui Mark. Doar luminile sclipind în ferestrele casei lui Hadi, în fața lor, și luminile casei lui Mark, în spatele lor. Gerry îl văzuse arareori pe fratele lui în halul ăsta, deși când erau mici își dorise adesea să-l vadă așa, visase chiar, se străduise din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

răsputeri să-i provoace o asemenea reacție. Acum, însă, nu mai simțea aproape nici o satisfacție. Oamenii își dau arama pe față atunci când își simt amenințate convingerile.

– Cred că acum e momentul potrivit să mai aducem în discuție și altceva, spuse Gerry. Am ajuns să mă simt stânjenit de această afacere, de ceea ce facem noi doi. Nu cred că e cinstit.

– Oh, zău, i-auzi?! Ce nu e…

– Bine, nu, cuvântul e greșit. Nu „cinstit". „Onorabil". Afacerile depind prea mult de guvern, asta în primul rând. În fine, eu vreau să mă retrag din firmă.

– E absolut perfect, spuse Mark. Oricum, ai ajuns o povară pentru mine acum. Singurul motiv pentru care te-am cooptat inițial e fiindcă am crezut că făceam un act de generozitate față de tine, ceva ca să te ajut să ieși la liman, când nu mai aveai nimic. Dar, desigur, nu primesc nici un pic de recunoștință pentru asta. În schimb, trebuie să-mi cer iertare că te-am făcut să te simți cu mâinile murdare. Ce să-i faci, e greșeala mea că m-am așteptat la altceva de la familia asta afurisită.

– Nu trebuie să-ți ceri iertare pentru nimic, spuse Gerry. Trebuie doar să cumperi acțiunile mele curente din firmă.

– Nici o problemă, stai liniștit, spuse Mark.

În realitate, *era* o problemă, sub aspectul lichidităților de care dispunea la acel moment, însă Mark a făcut-o oricum; nu mai putea, după acea conversație, să se ducă înapoi la Gerry și să-i ceară o păsuire. După o deliberare anevoioasă, a decis că va trebui să o prevină pe Karen că, temporar, soldul lor bancar va avea un nivel scăzut; știa că se va ajunge la o conversație neplăcută, însă conversația iscată dacă, fără să fie la curent, Karen s-ar trezi că i se respingea un cec, undeva în oraș, ar fi categoric cu mult mai gravă.

– Bun, și acum ai rămas doar tu? spuse ea, nu cu ostilitate, însă lui oricum nu-i convenea să o audă spunând asta.

– Întotdeauna am fost doar eu, de fapt, zise el.

– Cum o să faci cu banii?

– Chestia asta modifică un pic graficul, în ceea ce privește vânzarea unora dintre proprietățile noastre imobiliare. Însă este un lucru care trebuie făcut, așa că îl voi face. Și, de asemenea, pe termen scurt, avem și salariul tău.

Spusese asta gândindu-se că o va măguli – că o va face să se simtă mai implicată, mai importantă –, însă remarca nu părea să fi avut efectul scontat,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

judecând după expresia de pe fața ei și după faptul că n-a mai vorbit cu el toată dimineața.

Șirul comentariilor de pe Workingman's Dread era acum cu mult mai lung decât postarea propriu-zisă. O serie de comentatori întrebau, adesea cu grosolănie, unde era această petiție de revocare despre care vorbea Gerry. De ce nu exista nici un link atașat? El nu a mai postat nimic, însă a inserat un comentariu personal, trimițând spre un link cu o petiție simplă, unde oamenii puteau să își adauge numele. Foarte puțini au făcut asta, deși Gerry avusese grijă să menționeze în termeni destul de vagi motivele pentru revocarea lui Hadi. Procedase așa și fiindcă intuia că existau acum considerente legale și reale de care trebuia să se țină seama, însă în privința cărora el nu se documentase suficient. Avea de gând să îl roage pe Tom Allerton să îl ajute în aceste aspecte ale demersului, înainte de a redacta petiția, însă Allerton, din nu se știa ce motiv, nu mai răspundea la mesajele vocale lăsate de Gerry, deși Gerry fusese suficient de prudent încât să îl sune pe mobil, și nu la numărul din biroul primăriei.

Doar vreo zece semnături virtuale. Deși erau peste două sute de comentarii la postarea de pe blog. Gerry era dezamăgit. Oamenilor nu le plăcea să își dea numele pe internet. Ceea ce îl făcea să se simtă ca un prost și să îi fie ciudă că el procedase exact așa.

Unele nume nu le recunoștea, ceea ce putea însemna că erau false. Numele lui Penny nu figura acolo. Îi era teamă să discute despre asta cu ea. Presupunea că știa și ea totul, că primise și ea Spam-ul inițial cu care fuseseră bombardați mai toți, având în vedere că era proprietară și plătitoare de taxe.

Simțea privirile oamenilor ațintite asupra lui atunci când se ducea în oraș, simțea că îl vorbeau pe la spate. Așa că a renunțat să mai iasă în oraș. Nici măcar la Ship nu se mai simțea în largul lui. Era simplu să își cumpere alimentele de bază și băutura de la câțiva kilometri distanță, din Stockbridge sau Great Barrington, unde era un nimeni și numele lui nu însemna nimic. Într-o după-amiază, când s-a întors de la Price Chopper, a găsit scris cu cretă colorată pe asfaltul crăpat de pe aleea spre casă: TACI DRACULUI DIN GURĂ. A spălat bine cu furtunul, până s-a șters totul, și nu a suflat nici un cuvânt nimănui despre asta, însă nu mai conta, ceva plutea în aer.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

O săptămână mai târziu, Mark era acasă, în living, urmărind un documentar despre muntele K2, când niște raze luminoase pale, atât de pale încât păreau niște umbre, au început să baleieze circular peretele din spatele televizorului. Nu-și putea da seama de unde veneau.

A deschis ușa de la intrare și a văzut aceleași lumini pâlpâind sub frunziș, deasupra stratului de raigras de la marginea pajiștei lui. Când a pornit-o pe jos, spre pădure, nu se auzea nici un zgomot, în afară de șuieratul vântului. Poate că niște puștani își făceau veacul pe-acolo? Auzise diverse întâmplări – la fel ca toată lumea din oraș –, despre grupuri de adolescenți de prin partea locului, care se întâlneau în pădure, beau și se drogau, iar apoi pătrundeau prin efracție în casele oamenilor. Când a traversat liziera de arbori și și-a croit drum printre ramurile joase, Mark a auzit țiuitul electronic, cu paraziți, al unei stații radio de emisie-recepție, iar apoi a văzut mai clar luminile: pe aleea casei lui Hadi, era parcată o mașină de poliție. Decât să se întoarcă din drum, ca să se suie în mașină și să șofeze până acolo, Mark a preferat să meargă mai departe prin pădure, un traseu pe care nu-l străbătuse niciodată, urmărind acum mișcările silențioase ale fasciculului luminos rotativ.

Constable, care stătea în picioare pe aleea casei, a tresărit când l-a auzit și l-a văzut pe Mark ieșind din pădure – părea surprins și ușor ofensat, fiindcă de unde știa lumea că el nu ar avea reflexul de a scoate revolverul, într-o situație de acest fel?

– Scuze, spuse Mark, ridicând brațele, scuze, sunt vecinul lui, am văzut luminile, a fost cea mai rapidă cale până aici.

Deși știa perfect care era prenumele lui Constable, îl folosise de nenumărate ori, nu se încumeta totuși să fie prea familiar cu el acum, când se vedea limpede că era în exercițiul funcțiunii. Nici nu-i venea să i se adreseze cu „domnule ofițer“. Ar fi sunat aproape sarcastic.

– Ce s-a întâmplat? zise el. Sunt toți în regulă?

– Nu sunt aici, spuse Constable. Au plecat într-o călătorie în Europa, sau așa ceva. L-am sunat pe președintele consiliului local pe telefonul mobil și mi-a spus că sunt toți bine.

– Și-atunci de ce ești aici?

– S-a declanșat alarma.

– Care dintre ele? întrebă Mark, iar Constable se uită lung la el. Adică, știi, eu am instalat, de fapt, majoritatea alarmelor de aici. Hadi m-a angajat să fac asta. Cu ani în urmă. S-a dat o spargere?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Constable a pornit pe lângă casă, spre partea din față a clădirii, așteptând ca Mark să vină după el. Au trecut de colțul casei; Mark simțea sub tălpi pietrișul de pe alee. Mașina de poliție a lui Constable, cu girofaruile aprinse, era parcată acolo, dar abia când ofițerul s-a aplecat înăuntru prin fereastra deschisă de pe partea șoferului și a aprins farurile, Mark a putut să vadă că ușa de la intrare și zidul din jurul ei fuseseră vandalizate. De-a curmezișul fațadei, cu vopsea neagră, erau scrise cuvintele: LASĂ-NE ÎN PACE.

Mark simți cum i se urcă sângele la cap, așa cum pățea întotdeauna când vedea că cineva profanase un lucru de valoare. Se gândi imediat la fratele lui: nu fiindcă ar fi crezut că el făcuse așa ceva, ci fiindcă îl considera totuși cumva răspunzător de acest lucru.

– Sistemul de securitate are camere de supraveghere, îi spuse el lui Constable. Se înregistrează tot.

Înregistrările se făceau direct pe hard diskul lui Hadi și se ștergeau automat la fiecare douăzeci și patru de ore. Constable i-a explicat acest lucru președintelui consiliului local și i-a cerut permisiunea, având în vedere situația, să poată intra în casă și să acceseze hard diskul. Hadi a refuzat. Constable a menționat un lucru mai mult decât evident, și anume că, fără acele înregistări, cei care vandalizaseră casa lui Hadi nu puteau fi prinși, dar Hadi a spus că nu era nici o problemă, în definitiv era vorba doar să zugrăvească din nou acel zid. Constable a încheiat convorbirea telefonică, în micul lui birou din clădirea primăriei. Venise inițial acolo, gândindu-se că Anne Marie avea, poate, o cheie de la casa lui Hadi. A analizat posibilitatea de a se duce cu mașina în Pittsfield, ca să găsească un judecător de la care să obțină un mandat de percheziție. Dar știa că era doar un impuls, venit mai mult din orgoliu, decât din nevoia de a face dreptate. Într-un final, și-ar pierde slujba din cauza asta, și pentru ce, în fond? Pentru a aresta vreun puștan, care drept pedeapsă ar trebui doar să presteze muncă în folosul comunității? A lăsat să treacă intervalul de douăzeci și patru de ore și a dat curs și celeilalte rugăminți a lui Hadi, care îi ceruse să nu înscrie incidentul în registrul oficial săptămânal al secției de poliție.

Totul ieșise mai bine decât ar fi putut spera Allerton. Propunerea de interzicere a tutunului era publică, ceea ce însemna că el putea vota contra, anulând-o și apărând astfel în postura de erou. Aveau adunarea lunară a consiliului local, în sala de ședințe a primăriei – ei trei, consilierii, și secretara

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lui Hadi, Anne Marie. Chiar și după ce ședința a fost declarată deschisă, secretara a continuat să stea răbdătoare, cu stiloul ridicat la un centimetru de carnetul de stenografiere, în timp ce ei discutau nimicuri – în special despre restaurantul de unde Waltz voia să comande de mâncare. Tom încerca să nu arate că stătea ca pe ghimpi. Era ferm hotărât să nu aducă în discuție decretul de interdicție, până nu făcea Hadi acest lucru. După vreo jumătate de oră, în care au vorbit mai ales despre revopsirea estradei pentru fanfară, răbdarea i-a fost răsplătită.

– Dacă nu mai există alte chestiuni, spuse Hadi, avem de discutat o nouă informație importantă.

– Treaba cu interzicerea tutunului, spuse Waltz. Știu că ai vrea un *da* în unanimitate pentru acest decret, însă îți spun sincer că toți cei care mă cunosc în oraș și-ar da seama că eu nu aș putea vota așa ceva. Ar însemna să votez pentru necesitatea de a mă duce cu mașina în Great Barrington de fiecare dată când vreau un pachet de țigări. Implicit, ar însemna să votez și pentru ideea de a împinge la faliment chioșcul de ziare al lui Hank, de pe strada principală.

– Sau ai putea să te lași de fumat, zise Hadi, dar în orice caz, toate astea ies din discuție, deoarece nu voi mai supune la vot acea propunere.

– Nu? făcu Tom.

– Exact. Cum spuneam, o nouă informație. I-am dat deja lui Anne Marie, iar acum vă dau și vouă, o scrisoare care va fi consemnată în procesul-verbal al acestei ședințe.

Împinse două foi de hârtie pe suprafața lustruită a mesei. Allerton citi textul, înroșindu-se în obraji. Era o scrisoare de demisie. Temându-se să nu aibă vreo reacție greșită, Allerton rămase cu capul în jos, împietrit la față, și reciti scrisoarea.

– Ce dracu' mai e și asta? spuse Waltz.

Allerton ridică privirea, uitându-se la Anne Marie, care stătea în continuare cu stiloul deasupra hârtiei, așteptând să poată nota ceva relevant. Fața ei nu trăda nimic, deși ea aflase de demisie înaintea lor, poate chiar cu câteva zile în urmă. Replica „știe unde sunt îngropate cadavrele“[25] îi veni acum în minte, cu toate că nu-și putea explica de ce. Probabil, rămăsese și ea fără serviciu acum – era exclus să lucreze cu el, mai mult ca sigur –, și cu toate astea, indiferent ce simțea, dacă simțea ceva totuși, rămânea ascuns în adâncul sufletului ei. Allerton nu putea înțelege oamenii de felul ei. Ce sinistru!

– Exact ce scrie acolo, spuse Hadi, pe un ton plat. Cred că a venit momentul,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

atât pentru mine, profesional vorbind, cât și pentru oraș. A fost un experiment extraordinar și cred că, în general, a funcționat bine, dar acum e momentul pentru noi provocări.

– Rămâi aici? întrebă Allerton. Adică, vei locui în continuare aici?

– Nu.

– Unde vei merge?

– Înapoi la New York. Familia mea e încântată. Ce-i drept, merită și ei atâta lucru, măcar.

Tăcerea se așternu în sală, o tăcere care, în mod vizibil, îl făcea pe Hadi să-și piardă răbdarea.

– De când intră în vigoare demisia ta? spuse Waltz.

– E cu efect imediat, John. Scrie acolo, în prima frază.

– Oh, da, zise Waltz.

– Nu așa funcționează lucrurile, spuse Allerton, pe un ton tăios.

Nu era deloc sigur, pe moment, ce simțea de fapt sau dacă ceea ce se întâmpla era bine sau rău pentru el, dar îl scotea din minți că fusese luat prin surprindere.

– Avem alegeri în acest oraș. Tocmai am încheiat un scrutin. Ți-ai asumat un angajament. Nu poți, pur și simplu, să lași totul baltă.

– Când a murit Marty Solomon, transferul atribuțiilor s-a făcut în bună ordine, zise Hadi. Se va face în bună ordine și acum. Am ajutat acest oraș în vremuri de restriște. Tu și John sunteți capabili să administrați perfect treburile, și fără mine. Nu-mi pot imagina că nu mi-ai da dreptate în această privință, Tom.

– Marty Solomon a murit, spuse el. La el nu a fost vorba că s-ar fi plictisit de funcție.

– Oh, nu mi-a pierit interesul. Zona aceasta va avea întotdeauna un loc aparte în inima mea.

– E din cauză că nu consideri că ești apreciat așa cum ar trebui? Nu te pupăm în fund sau nu suntem suficient de recunoscători, asta e?

Anne Marie, înțelese el, nu avea nici o intenție de a nota vreun cuvânt. Urma să noteze apoi ce considera ea de cuviință, și acela avea să fie procesul-verbal.

– Tom, privești lucrurile prin prisma a ceea ce a fost, spuse Hadi. Uite ce e, sunt perfect conștient că starea de spirit în oraș începe să se întoarcă un pic

******ebook converter DEMO Watermarks*******

împotriva mea. Cred că e ceva inevitabil, de fapt, și de aceea e important ca oamenii să nu se agațe de putere prea mult timp. Bun, alegerile și carta orașului, de asemenea, mă îndreptățesc, practic vorbind, să nu-mi pese nici cât negru sub unghie de chestiile astea. Am tot dreptul să continui să conduc treburile orașului până la încheierea mandatului meu. Dar ce motiv aș avea să vreau asta? Nu sunt un tiran. Nu am nici o dorință de a guverna, fără deplinul consimțământ al celor guvernați.

– Atunci, cum…, începu Waltz, dar apoi păru să bâjbâie după cuvântul potrivit. Atunci, cum vom anunța lumea?

– Mâine, voi da scrisoarea la *Gazette* și îi voi ruga, sau mai bine zis o voi ruga, să o publice întocmai. Să o reproducă în facsimil. Fără vreun interviu sau alte comentarii. Nu vreau să se dea mai multă importanță decât e cazul. Oricum, din perspectiva mai amplă a întregii istorii a acestui oraș, nici nu e mare scofală.

– *Gazette* apare mâine, spuse Allerton. Asta înseamnă că demisia va fi publicată abia peste o săptămână. Până atunci, noi vom face ce, mai exact?

– Până atunci, cred că va trebui să păstrați pentru voi informația, dacă puteți. Știu că decalajul acesta e supărător, însă altminteri ar fi însemnat să dau scrisoarea la ziar înainte de a v-o prezenta vouă, ceea ce nu mi s-a părut că ar fi fost corect.

Se uită în jurul mesei, la fiecare dintre ei, pe rând, inclusiv la Anne Marie, care era și ea acum cu ochii ațintiți asupra lui.

– De fapt, pot paria cu voi că o mulțime de oameni vor fi fericiți, când vor afla. Și eu sunt fericit. Toată lumea are de câștigat, în varianta asta. Bun, și-acum, dacă nu mai sunt alte probleme…

Lui Allerton i se părea nerealist ca știrea despre demisia lui Hadi să nu ajungă cumva la urechile oamenilor, înainte de a apărea în ziar. Se dusese vremea când lumea afla știrile propriu-zise, chiar și știrile locale, dintr-un hebdomadar. Nu putea fi sigur nici că el însuși ar fi fost capabil să păstreze un asemenea secret. Dar a păstrat secretul, la fel cum au făcut și ceilalți, de altfel. Nu era neapărat ideea de a onora acea ultimă rugăminte a lui Hadi, cât mai degrabă teama de consecințele acelei știri și reticența de a le face față.

Căci, chiar dacă știa, la un nivel nu întru totul conștient, care era situația, tot nu a înțeles pe deplin în ce proporție finanțarea orașului Howland provenea din buzunarul lui Hadi, decât abia când s-a așezat să analizeze registrele,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

împreună cu trezorierul și cu Waltz, care nu era aproape de nici un folos în cazul de față.

Hadi le dăduse o majorare de salariu celor doi șoferi ai autobuzelor școlare, sub forma unor prime anuale. Plătise pe anul precedent toate cheltuielile de întreținere pentru spațiile verzi ale orașului, pentru memorialul de război și terenul folosit de Babe Ruth League. Plătise în întregime salariul angajatului de la ecarisaj, deși de câțiva ani, din câte își amintea Tom, angajatul respectiv nu avusese nimic de făcut, în afară de a completa niște formulare administrative. Achitase costul florilor din jardinierele de pe strada principală, la fiecare sărbătoare de Ziua Eroilor, Ziua Independenței și Ziua Muncii. Completase un cec personal pentru firma de pirotehnie, care asigura focurile de artificii. Plătise și pentru reparațiile instalațiilor sanitare la liceu, o problemă de care Allerton nici măcar nu auzise vreodată.

Cât despre diversele cecuri personale mărunte, pe care le completase, probabil, pentru a susține diverse firme locale, societăți de caritate sau chiar proprietari individuali de case, se considera că acestea nu făceau parte oficial din treburile locale, așa că nu erau evidențiate nicăieri.

Hadi făcuse toate astea, desigur, iar în același timp diminuase fiscalitatea, care atinsese un nivel atât de scăzut, cum nu mai pomenise niciodată nici unul dintre localnici născuți și crescuți acolo. Ceea ce însemna – așa cum tot încerca Allerton să îi bage în cap noului său coleg din administrația orașului – că vor trebui să majoreze la loc nivelul impozitelor pe proprietate, foarte curând și în mod drastic, urmând ca apoi să se treacă la o reevaluare a fiecărui imobil rezidențial și comercial din perimetrul localității.

– Da, da, poate poimarți! spuse Waltz. Ne omoară ăștia.

– Da, bine, dar banii trebuie să vină de undeva. Ce sugerezi dumneata să facem?

– Abracadabra, de unde scoatem un nou Hadi? spuse el, începând să râdă.

*

Mark era atât de furios, încât nici nu se simțea în stare să îi telefoneze fratelui său. În schimb, i-a trimis un e-mail:

Bravo ție, tâmpitule. Ești fericit acum?

Tu să faci bine și să-mi achiți banii pe care mi-i datorezi, i-a răspuns Gerry, tot în scris. *Dacă fiecare om din acest oraș ar avea decența să își achite*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

datoriile băneşti pe care le are faţă de alţii, în loc să caute să se eschiveze, atunci lucrurile s-ar îndrepta de la sine destul de repede.

La două săptămâni după publicarea scrisorii pe prima pagină din *Gazette*, sub formă de facsimil, aşa cum solicitase Hadi, era programată să aibă loc adunarea orăşenească lunară. Allerton şedea pe scaun în biroul lui şi privea cum parcarea se umplea de maşini. Încerca să născocească un pretext pentru a anula şedinţa, însă o asemenea măsură nu ar fi făcut decât să sporească animozitatea generală. Aceste adunări, deşi inutile cum erau îndeobşte, deveniseră o tradiţie. Oricum, chiar dacă aştepta până sosea şi ultimul cetăţean, pentru ca apoi să se furişeze afară în parcare şi să plece cu maşina acasă, ar fi însemnat să-l lase pe Waltz să conducă lucrările şi ferească Dumnezeu ce ar fi putut să iasă dintr-o şedinţă ca aceea.

A intrat în sală şi s-a aşezat la locul lui, la masa pliantă, exact în faţa vechii scene. Nu existau scaune suficiente pentru toţi cei prezenţi. Fursecurile se terminaseră deja. Tardiv, i-a trecut prin minte că nu mai avea cine să întocmească procesul-verbal. Anne Marie îşi luase tălpăşiţa odată cu şeful ei. Nu avea să existe, aşadar, nici un fel de dare de seamă oficială a discuţiilor.

– Înainte de a da cuvântul pentru noi propuneri, rosti Allerton la microfon, aşa cum este tradiţia la aceste adunări publice, permiteţi-mi să punctez pe scurt câteva lucruri fundamentale, spuse el, simţind cum toţi se uitau deja furioşi la el. Aşa cum promisese în campania preelectorală, fostul preşedinte al consiliului local a finanţat din banii săi o serie de operaţiuni esenţiale ale oraşului. Mai multe, probabil, decât ştiaţi voi sau şi noi chiar.

– Şi n-o să mai facă asta? strigă careva. Ştim sigur acest lucru?

Allerton închise ochii, încercând să-şi păstreze calmul.

– Da, evident, nu va mai face asta. Şi-a dat demisia din funcţie, a plecat din oraş, va găsi alte lucruri care să îl intereseze, probabil. Dar oraşul Howland a funcţionat perfect multă vreme, înainte ca el să ajungă aici, şi va funcţiona perfect şi de acum încolo, după plecarea lui. Hadi a fost o sincopă. A cauzat nişte disfuncţionalităţi, pe care noi va trebui să le remediem – sala îşi exprimă dezacordul printr-un mârâit gutural înfricoşător –, însă esenţialmente, privind în ansamblu, nimic nu s-a schimbat, de fapt.

Făcu o pauză. Văzu mâini ridicate, însă, în interesul bunului mers al lucrărilor, le ignoră.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Împreună cu trezorierul și perceptorul, am făcut niște calcule, care v-ar putea ajuta să înțelegeți ce fel de obstacole avem de depășit, continuă el. Dacă ar fi să finanțăm mai departe toate operațiunile administrative curente ale orașului…

– Doar nu-și vrea banii înapoi, nu? interveni careva.

– Nu. Nu a spus niciodată așa ceva. Și cred că ar fi spus, dacă aceasta ar fi fost intenția lui. Oricum, dacă am continua să cheltuim la nivelul actual, iar veniturile, de asemenea, ar rămâne la nivelul actual, în decurs de un an, am ajunge la un deficit de aproximativ patru sute optzeci și cinci de mii de dolari.

Consternare în sală.

– Adică avem datorii de patru sute optzeci și cinci de mii de dolari?

– Nu, nu asta am spus.

– Și-atunci ce vrei să spui?

– Vreau să spun că dacă avem de gând să continuăm să furnizăm anumite servicii, atunci banii pentru acele servicii, care anterior veneau de la o sursă privată, vor trebui să vină din altă parte.

– Și de unde, mă rog?

– De la noi toți, împreună. Așa cum a fost întotdeauna.

– Nu vrei să rostești cuvântul, așa-i?

– De la mine și de la voi toți, deopotrivă. Și eu locuiesc în orașul ăsta.

– Da, dar noi îți plătim ție salariul! Hadi nici măcar *nu avea* un salariu.

– Mie îmi veți plăti același salariu ca până acum. Spre deosebire de predecesorul meu, eu nu pot să lucrez pe gratis. Am o familie.

– Oh, scuză-mă, ai o *familie*!

– De fapt, nu se pune problema decât de a întoarce lucrurile la nivelul dinainte. Nu creștem de fapt nimic.

– Lucrurile! Spune cuvântul! Nici măcar nu poți să-l spui.

– O să fie niște neplăceri, dar vom împărți povara în mod egal.

– Oh, nu se poate, Tom, mai bine te-ai duce să lucrezi la Washington. Ești fix ca cei de-acolo. N-am auzit în viața mea o asemenea gargară mieroasă! Cum crezi tu că poți să ne mărești nouă impozitele? Nici măcar nu te-am votat!

– Ba da, m-ați votat! Credeți că îmi place să fiu în funcția asta acum? N-am avut de ales.

Aruncă o privire plină de ură spre secretarul Primăriei, care căsca ochii la el. „Fir-ar să fie', omule", șopti Allerton, dar nu suficient de încet, „ai de gând să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mai stai mult ca un popândău acolo? Nu poți invoca vreo prevedere procedurală sau ceva, ca să trecem mai departe?!“

Secretarul se uită la ciocănașul de lângă el, de parcă s-ar fi temut să-l atingă, de parcă i l-ar fi lăsat careva acolo ca o amenințare, ca un pește într-un ziar, după care îl înșfăcă zdravăn și bătu cu el în masă, până când în sală se făcu aproape liniște. „Trecem la luările de cuvânt pentru noi propuneri“, strigă el răgușit.

În așteptarea acestui moment, un bărbat se postase deja răbdător la microfon, cu mâinile împreunate în față, iar Allerton văzu că era Gerry Firth. Bun așa, se gândi el, să simtă pe pielea lui toate consecințele, nemernicul; direct sau indirect, o merita din plin. Allerton arătă cu degetul spre el, permițându-i să ia cuvântul.

– Toată lumea e destul de supărată, spuse Gerry, în timp ce Allerton scruta celelalte fețe din mulțime; din câte înțelesese el, cu mult dinainte de seara respectivă, oamenii nu-l prea plăceau pe Gerry, și nici pe fratele lui. Dar eu cred că trebuie, în schimb, să vedem în asta o oportunitate, continuă Gerry. Regimul Hadi a fost un fel de paradis artificial, în tot acest răstimp, nu-i așa? Adică a fost frumos, cât a ținut, dar dacă ne-am iluzionat că va ține la nesfârșit, greșeala e a noastră. Însă regimul Hadi a făcut un lucru constructiv, chiar dacă din întâmplare. A spart sistemul de guvernare al acestui oraș. Cred că putem să fim cu toții de acord că forma de guvernământ în Howland, Massachusetts, Statele Unite, a devenit cu mult, mult prea puternică și arogantă, scăpând de sub control! Văd că încuviințați din cap. Îi văd pe cei mai mulți dintre voi aprobând din cap. OK, bun, avem așadar o oportunitate de aur, aici, în ograda noastră cum s-ar spune, pentru a o lua de la capăt. Structura fiscalității orașului s-a dus. Haideți să ne gândim bine, înainte de a vota pentru a o reinstaura așa cum a fost. Ne-a plăcut nouă, de fapt, cum era înainte? Sistemul serviciilor – centrul de tineret, cursele regulate cu autobuzul, florile pe strada principală –, multe dintre ele au fost inventate pentru a justifica, de fapt, existența taxelor: asta a dispărut, de asemenea. A existat un fel de imagine, o proiecție, a acestor lucruri în ultimii cinci ani, însă acum proiectorul a fost oprit, și noi vedem ceea ce este cu adevărat acolo, adică, în principiu, niște dărâmături. Bun, atunci. Am ajuns prea dependenți de putere. Nu mai avem de cine să depindem acum. Dacă dăm greș, dăm greș, dar dacă reușim, facem asta în singurul mod în care merită.

Nimeni altcineva din sală nu se mai ridicase pentru a-și aștepta rândul să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vorbească, așa că Allerton nu vedea ce motiv ar fi avut să-i spună lui Gerry că timpul alocat lui se epuizase. În vreme ce se gândea la asta, privirile li se întâlniră.

– Tom Allerton e un om cumsecade, continuă Gerry, și eu cred că știe foarte bine că a ajuns în poziția pe care o are astăzi în urma unui șir de hazarduri; mai cred, de asemenea, că vrea să își asume răspunderea funcției și să pună în aplicare voința noastră, nu să încerce să o ignore sau să o suprime. Prin urmare, haideți să îi soliciăm să își asume astăzi un angajament, și să îi solicităm același lucru și domnului Waltz: nici un fel de noi taxe, fără un referendum direct pentru aprobarea acelor taxe. Nici un fel de noi cheltuieli, fără să existe deja banii necesari. Nici un fel de datorii financiare. Ne vom purta singuri de grijă, fără să cerem nimănui altcuiva să ne poarte de grijă. Întâi sunt banii, și abia apoi vine decizia despre cum să fie cheltuiți. Exact cum facem fiecare în viață. Ne vom descurca perfect. Ne vom face, fiecare, ordine în propria gospodărie. *Noi* vom pune mâna pe lopeți ca să deszăpezim orașul și *noi* ne vom duce copiii cu mașina la școală. E timpul să ne bizuim pe forțele proprii. Și dacă noi vom reuși aici, vom transmite astfel un mesaj celorlalte localități din Berkshires și din alte părți.

Gerry se așeză jos. În sală, nu se auzea nici un sunet. Întoarse capul și privi în spate, sperând să o vadă pe Penny – i se păruse că-i zărise mașina în parcare –, dar chiar dacă nu reuși să găsească figura ei printre cei de-acolo, îi simțea prezența.

Ideea de a organiza un referendum privind noul nivel al impozitelor era o bufonerie, considera Allerton. Ca și cum vreun asemenea scrutin ar fi putut vreodată să se soldeze cu un răspuns afirmativ. Totuși, ideea unei voințe populare autentice era alarmantă, când te gândeai la energia negativă pe care putea să o dezlănțuie. El și Waltz s-ar fi putut prevala de prerogativele conferite de lege, ca să mărească peste noapte impozitele pe proprietate, pentru a putea achita serviciile publice de care cu toții se așteptau să beneficieze. Dar asta nu însemna că avea de gând să își asume acest risc. Iar riscul nu implica nicidecum ceva atât de banal cum ar fi fost niște realegeri. Realegerile erau ultimul lucru pe care și-l dorea el în momentul de față.

Starea de spirit în oraș era sumbră; fiecare se simțea atacat. Reacția tuturor nu a fost să se unească, ci mai degrabă să se pună personal la adăpost împotriva jafurilor, reale sau imaginare, comise de alții. Cu încrâncenare,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gândind filosofic, oamenii au devenit egocentriști. Indiferent care ar fi fost problema ta, originea ei era în tine însuți, iar din acest motiv, a ajuns Allerton să înțeleagă, problema ta nu era problema mea.

Orice fel de acțiune colectivă era automat suspectă, suspectă aprioric. Nu putea funcționa. Fiindcă dacă ar fi funcționat, n-am fi ajuns în mizeria de-acum, nu? Ideea de altruism era discreditată și condamnabilă.

Păi, dacă austeritate voiau oamenii, avea să le arate el o austeritate, cât să n-o poată duce. Oricum, rămânea o distincție, cel puțin în minte lui Allerton, între austeritate și anarhie. Existau și alte modalități de a genera venituri, în afară de creșterea fiscalității. Problema cu impozitele, în general, era că păreau prea echitabile, prea imparțiale și democratice: pentru a avea o justificare de a lua bani de la electoratul tău, trebuia să faci o diferență între oameni, trebuia să introduci un element moral, un element punitiv. De aceea, Allerton a luat la mână toate autorizațiile legale existente în evidențele lor – pentru comerțul pe trotuar, pentru bannere, pentru folosirea estradei, pentru vânzări de vechituri – și a dublat tarifele. A trecut apoi la lista locurilor de parcare închiriate și a procedat la fel. Waltz nu era bun de nimic; prefera să aprobe pasiv orice, decât să fi susținut contrariul. Erau, apoi, infracțiunile minore, care se pedepseau cu amendă; Allerton a mărit și nivelul amenzilor, iar pe urmă l-a invitat pe agentul Constable să facă o plimbare alături de el.

S-au plimbat pe strada principală, până la Melville; era o zi de iunie neobișnuit de călduroasă și o mulțime de oameni treceau pe lângă ei. Ca pietoni, se deplasau mai rapid decât traficul auto de pe carosabil. Două magazine de pe strada principală – Diabolique și Creative Kidz – aveau în vitrine anunțuri cu SPAȚIU DE ÎNCHIRIAT SAU LEASING, dar anunțurile i se păreau lui Allerton mai mari decât ar fi fost strict necesar.

– Chestia asta nu dă bine, spuse el. Pentru oraș, mă refer.

– Nu, domnule, zise Constable.

– Mai ales, aici, direct pe Șoseaua 7. Parcă ar fi o reclamă. Bun, voiam să discut ceva cu dumneata. Un fel de nouă inițiativă. În Howland, există reglementări de parcare destul de stricte, știai asta?

– Sigur, cum să nu.

– Sunt legile țării. Textual.

Constable încuviință din cap.

– Dar dumneata nu le aplici. Nu vreau să îți fac o vină din asta, spun doar că, prin tradiție, acele legi nu sunt aplicate cu strictețe.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Prin tradiție, începu Constable, am dat amenzi doar când vreun comerciant a făcut o reclamație – cum ar fi faptul că aceeași mașină a parcat în fața vitrinei lui două zile la rând, chestii de genul ăsta.

– Da, exact. Bun, siuația asta urmează să se schimbe. Amenzile pentru nerespectarea regulilor de parcare tocmai au fost mărite. Și eu îți cer să le aplici cu strictețe. De fapt, îți dau o normă de îndeplinit, ca număr de încălcări ale regulilor de parcare. O normă lunară.

– O cotă de încasări, adică, spuse Constable.

– Nu e propriu-zis o cotă. Hai să o numim normă. În fișa de evaluare a activității dumitale se va ține seama de aceste norme lunare.

– De ce să nu instalăm, atunci, parcometre? spuse Constable, înroșindu-se.

– Cu ce bani? zise Allerton. Pe când pe dumneata te plătim deja. De asemenea, cu un parcometru, toți șoferii trebuie să achite un tichet, pe când așa, doar cei care încalcă legea trebuie să plătească o amendă. E mai corect în felul acesta.

– Eu am și alte îndatoriri, spuse Constable, încercând să păstreze un ton respectuos. Îndatoriri mai importante.

– Nu știu de ce ai impresia că eu ți-aș fi cerut să faci vreo faptă de corupție. Chiar mă deranjează aluzia dumitale. Eu îți cer să aplici niște legi existente, ceea ce, țin să te anunț, este chiar rolul dumitale aici, fir-ar să fie! În cazul în care consideri că anumite îndatoriri sunt sub demnitatea dumitale, sau că nu vrei să le aplici fiindcă nu ești de acord cu ele, sunt sigur că aș putea găsi pe cineva mai puțin activist ca mentalitate. Însă ar însemna să te înlocuiesc cu acea persoană, din moment ce bugetul orașului nu permite în prezent un personal mai numeros.

O să mă urască toți, se gândea Constable – posac, fiindcă știa că n-ar fi trebuit să îi pese de așa ceva, din punct de vedere profesional, deși lui îi păsa –, iar pe parcursul verii și, apoi, în toamnă, așa s-a și întâmplat. Oameni pe care îi cunoștea de ani întregi, din vedere măcar, au ajuns să-l înjure în față, când îl vedeau patrulând pe stradă. Știa că era important să nu ridice din umeri sau să se scuze. Le spunea sec că, dacă nu le convenea, trebuiau să fie mai atenți și să parcheze legal. În mod uimitor, oamenii nu voiau să facă asta. Refuzau să își schimbe comportamentul. Oricum, cota de încasări pe care i-o fixase consilierul local era destul de mică, iar Constable înceta întotdeauna să mai dea amenzi după ce își făcea norma prevăzută, însă gestul lui de solidaritate pasivă trecea neobservat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Crăciunul se anunța destul de neplăcut, din cauză că Mark și Gerry nici măcar nu vorbeau unul cu celălalt. Nici unul dintre ei nu a discutat problema cu Candace, deoarece știau că nu se puteau aștepta la înțelegere din partea ei. Puținele informații pe care aceasta le avea proveneau, majoritatea, de la Haley. Cât despre Karen, ea era aproape înlemnită de consternare, nepricepând de ce trebuia ea să gătească o cină festivă sofisticată pentru un grup de oameni care păreau să fi ajuns să nu se mai suporte reciproc nici măcar de formă, cum totuși ea făcea efortul să-i mai suporte pe ei.

– E o tradiție, spuse Mark, pe un ton sec.

– Doamne sfinte! Da, era o tradiție să mergem la părinții tăi, înainte de a-și vinde casa, iar înainte de asta a fost, pentru noi, tradiția de a petrece Crăciunul împreună cu familia mea.

– Doar nu sugerezi să batem tot drumul până acolo, spuse Mark.

– Ideea era că nu e o tradiție doar fiindcă declari tu că ar fi o tradiție. Uneori, e doar un obicei. Iar aceste lucruri se termină la un moment dat, din tot felul de motive. În definitiv, o casă e doar o casă, o masă e doar o masă.

– Se cuvine să vină toți aici. Noi avem de departe mai mult spațiu decât ei. Iar dacă lor nu le place, păcat, e problema lor.

– Păi, bun atunci, numai să fim cu toții împreună, spuse Karen, pe un ton caustic.

Nu îi povestise niciodată soțului ei cum descoperise că sora lui amenajase clandestin un soi de hostel prăpădit, pentru tineri, la Biblioteca Publică din Howland. Trecuse de mult vremea când orice lucru interesant ar fi văzut sau ar fi aflat, trebuia automat împărtășit cu soțul ei, asta dacă nu cumva se amăgea ea, iar vremea aceea nu existase, de fapt, niciodată. Nu intenționase să îi ascundă acea informație, doar că pur și simplu nu avea chef să se mai amestece într-o nouă dramă a familiei Firth. Și nu putea să scape de obsesia că toată povestea, cel puțin în măsura în care o privea pe Haley, reprezenta un eșec din partea ei, un eșec care i-ar fi dat lui Mark o satisfacție meschină, indiferent dacă el ar fi recunoscut sau nu acest lucru. Karen se gândea că putea să îndrepte singură lucrurile.

Dar nu prea reușea. Haley avea un instinct primar în privința oricărei încercări pe care mama ei o făcea ca să se apropie mai mult de ea sau ca să discute despre sentimente, și atunci o ignora cu o fermitate dură, care o mâhnea și o înspăimânta deopotrivă pe Karen. Căuta frenetic pe internet

******ebook converter DEMO Watermarks*******

eventuale indicii periculoase în comportamentul lui Haley, dar, la drept vorbind, nu descoperea nimic. Fata părea să-și fi găsit niște afinități personale. Nu era în mod fățiș rebelă. Karen cunoștea mame care aveau dificultăți să-și țină copiii noaptea acasă; Haley nu era așa, deși Karen aproape că și-ar fi dorit să fie așa, fiindcă a încuia pe dinafară ușa de la dormitor sau a sta sub o fereastră de la etaj părea ceva relativ normal, în comparație cu efortul de a-ți constrânge copilul să nu te mai contrazică la tot pasul. Indiferent ce i-ar fi spus ea, Haley era decisă să născocească un punct de vedere opus, apoi să-l susțină până-n pânzele albe. Magazinul Creative Kidz s-a închis, ar fi spus de pildă Karen, mai ții minte ce mult îți plăcea ție acolo? La care Karen ar fi răspuns, cu falsitate, că de fapt ea urâse întotdeauna acel magazin, cu „jocurile inteligente", de fițe, care erau de fapt o pregătire pentru examene, deși îi era milă de casierele prost plătite și de magazionerii care rămăseseră acum șomeri, chiar dacă nimeni nu se gândea vreodată la ei. Karen nici măcar nu pomenise de ei, ea vorbea despre cu totul altceva! Ajunsese să nu mai poată spune nimic în ultima vreme, fără să nu fie trasă la răspundere, în schimb, pentru ceva ce nu spusese.

Candace întârziase, de fapt întârziase atât de mult, încât și-au dat cadourile în lipsa ei. Oricum tradiția de Crăciun la ei în familie ajunsese în așa fel încât singurele daruri erau pentru Haley, prin urmare nu a durat mult. Karen, stând lângă plita de gătit, tocmai era pe punctul să dea naibii tot protocolul și să servească cina, când cumnata ei a apărut într-un final la ușă cu părinții ei.

– Oh, un An Nou fericit! spuse Mark.

– Foarte amuzant, zise Candace, arătând cu degetul mare spre mama și tatăl lor, care rămăseseră amândoi în vestibul, cu hainele pe ei, de parcă n-ar mai fi fost niciodată acolo.

Karen, deși mai avea și alte treburi de făcut, s-a dus până la urmă să-i ajute să se dezbrace, din moment ce nimeni altcineva nu avea de gând să miște vreun deget.

– N-a fost deloc ușor să-i scot din casă, le spuse Candace fraților ei, nu tocmai discret.

– Morocănoșii n-au sărbători, spuse Gerry.

S-au așezat să mănânce. Nu s-a îngânat nici o rugăciune de mulțumire, nimic altceva decât toastul din două cuvinte – „Crăciun fericit" – rostit de Mark, din capul mesei, care oricum a reușit să-i irite pe frații lui, prin tonul condescendent, patriarhal pe care l-a avut, ca și cum Crăciunul ar fi fost un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

eveniment desfășurat sub auspiciile lui Mark. Părinții lor au ocolit toastul, fiindcă refuzaseră amândoi paharul cu vin care li se oferise.

Karen comandase prin poștă un jambon, care a venit gata copt și crestat în spirală, de la o carmangerie din Vermont. Nimeni nu a avut ceva de reproșat în această privință, întrucât abiliăţile culinare nu erau tocmai caracteristice familiei lor. Au mai avut rulouri umplute, mazăre și cartofi gratinați, care, spre mulțumirea lui Karen, au ieșit destul de bine – în alți ani, avusese ghinioane cu acest fel de mâncare. Au mâncat în tăcere, punctând din când în când, prin sunete nearticulate, cât de gustos era totul. Socrul ei mai mult împingea mâncarea de colo colo prin farfurie, fără să guste din ea.

– Sigur nu vrei un pic de vin măcar, tată socrule? spuse Karen.

Mark s-a uitat la ea nedumerit. Rareori, se întâmpla ca vreodată Karen să îi spună „tată socrule“, atât de rar de fapt, încât lui i s-a părut mai degrabă un sarcasm decât o dovadă de afecțiune. Bătrânul a zis „Ba da, ce naiba!“ și și-a turnat niște Chardonnay în pahar. A pus sticla între farfuria lui și farfuria nevesti-sii. Aceasta s-a uitat la sticlă, în timp ce restul continuau să mănânce. A întins mâna spre sticlă o dată, ezitant, după care și-a tras mâna înapoi. Apoi a întins din nou mâna, a apucat bine gâtul sticlei și turnat din ea peste jambonul și cartofii din farfuria ei.

– Mami! exclamă Candace, împingându-și scaunul în spate și repezindu-se spre cealaltă parte a mesei.

– Oh, făcu mama ei.

– Cred că tocmai ai făcut o invenție, mamă, spuse Gerry, zâmbind.

– Stai, mă ocup eu. Haley, du tu la bucătărie farfuria bunicii și vino înpoi cu o farfurie curată, te rog, spuse Candace.

Haley a auzit-o, dar ochii îi erau ațintiți asupra bunicului ei. Părea furios. Pe cine? se întreba ea. Arăta ca și cum la cea mai mică atingere sau remarcă, ar fi putut să explodeze de nervi.

– Mă ocup eu, zise Karen, luând cu totul farfuria soacrei sale și ieșind din cameră, fericită că avea pretextul să dispară de-acolo.

Bătrâna doamnă ședea înlemnită, cu mâinile în poală. Candace a ocolit masa înapoi, până la scaunul ei, față în față cu cel al mamei sale, și s-a așezat, răsuflând din greu.

După un moment atât de jenant și de lung pe deasupra, lui Mark i s-a părut nepoliticos să nu facă nimic, așa că s-a apucat să își mai taie o bucățică din porția de jambon din farfurie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Vasăzică, nimeni n-are de gând să spună nimic, zise Candace.

– Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată din gură, spuse tatăl ei.

– Tată! exclamă Mark.

– Mă uluiți, pur și simplu! zise Candace. Amândoi, punctă ea, iar Haley înțelese din privirea mătușii ei că nu se referea la bunicii ei, ci la unchiul și la tatăl ei. Exact aici, sub ochii voștri. Dar sunteți în stare de orice, numai să nu vedeți realitatea.

– Să vedem realitatea și să facem *ce*? spuse Gerry. Ce să facem noi în situația asta?

– Fiindcă dacă eu sunt singura care vede realitatea, înseamnă că e doar problema mea, nu? zise Candace.

– E problema ta, pe dracu', spuse tatăl ei.

– Bătrânii mai fac și greșeli, spuse Mark. Întotdeauna devii atât de isterică. Te comporți de parcă ei ar fi primii oameni din istoria lumii care au îmbătrânit vreodată.

– Tăceți din gură cu toții, acum, spuse tatăl lor.

Gerry s-a ridicat de pe scaun, s-a întins peste masă, a luat sticla de vin din fața mamei lui și și-a mai turnat un pahar.

– În fiecare zi e așa, spuse Candace. Dacă nu chiar mai rău.

– O umilești, spuse Mark.

– Sunteți fiii ei, zise ea. Trebuie să faceți ceva.

– Când vine Renee? întrebă mama lor.

– Fir-ar să fie de viață! răbufni tatăl lor, însă nici tonul, și nici volumul vocii nu îi provocară soției lui nici un fel de reacție.

– Nu, mami, spuse Candace. Ți-am explicat asta în mașină. Renee nu vine. Renee locuiește prea departe.

Apoi, s-a uitat fugitiv la Haley, aproape ca și cum i-ar fi părut rău pentru ea, că era de față.

– N-am de gând să vă las să mă pricopsiți pe mine cu chestia asta, nemernici sexiști ce sunteți, spuse ea, cu ochii pironiți în poală. E vorba de părinții voștri. Le sunteți datori. Nu puteți pur și simplu să vă băgați picioarele. Nu e corect.

– Haideți să lămurim un lucru, spuse bunicul lui Haley. Nimeni de la masa asta nu îmi datorează mie nimic, fir-ar să fie!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

După ce șoferul autobuzului școlar a încetat să mai vină la serviciu, din cauză că nu fusese plătit, Waltz a dibuit un pensionar bătrân, care a zis că era dispus să facă asta ca o îndatorire cetățenească, pe gratis; dar soluția aceasta le-a rezolvat problema doar până la Crăciun, având în vedere că omul își petrecea iernile la Fort Lauderdale. Comercianții se plângeau încă la primărie, chiar și după câteva luni de la Zilele Căilor Ferate, susținând că veniturile lor suplimentare abia dacă acopereau diferitele taxe noi, pentru parcare, panouri publicitare, vânzări pe trotuar etc. Sentimentul de animozitate crescuse în oraș, indiferent cât de încântătoare fusese ambianța tradițională a festivităților.

Chiar și așa, Allerton calculase că majorarea veniturilor din taxe și amenzi, deși ingenioasă în sine (funcționarul de la cadastru deja nici nu mai vorbea cu el), nu putea să-i scoată din iarnă. Pentru orașul Howland exista un avocat, și asta cel puțin de prin anii 1970 – un bătrânel simpatic din Springfield, de la o firmă exclusivistă și gomoasă de-acolo –, iar Allerton plănuia să scape de el, ca să poată economisi onorariul anual de 16 000 de dolari, însă, înainte de a face asta, i-a pasat avocatului o chestiune care pe el îl frământase de ceva vreme, și anume cum să fie dizolvat sau, altminteri, împărțit terenul funciar al orașului.

– Trebuie să existe o cale, spuse Allerton. Nu se poate să nu existe.

Era cea mai mare parcelă de pământ intravilană, iar venitul din vânzarea ei, fără a mai pune la socoteală impozitul pe ceea ce avea să fie construit acolo, i-ar fi scos la liman dintr-o singură mutare.

Avocatul i-a telefonat o săptămână mai târziu și a spus că nu exista nici o cale. Fondul fiduciar fusese garantat de unii dintre cei mai importanți oameni din Boston, adică din lume, iar limbajul excludea orice ambiguitate.

– Este un act profund impresionant, a spus avocatul. Mă bucur că am avut ocazia să îl studiez. Am un curs la Facultatea de Drept din Springfield și aș putea…

– Cine beneficiază de el? întrebă Allerton.

– Poftim?

– Pentru cine este această proprietate fiduciară? Cum se perpetuează? Cine se ocupă de asta, vă rog?

Avocatul a reflectat la întrebare.

– Pentru oameni, spuse el. Pentru oraș. Asta a fost și ideea.

– Prin urmare, indivizii care au avut plăcerea de a crea acest fond sunt morți

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de mult. Totuși, fondul în sine continuă să supraviețuiască la nesfârșit, ca niște deșeuri spațiale pierdute în cosmos.

– Se poate spune și așa, remarcă avocatul, pe un ton înțepat.

– Avocații ăștia, bombăni Allerton și închise telefonul.

Câteva zile mai târziu, l-a sunat din nou și l-a concediat, nefăcând nici un efort să-i corecteze cumva impresia că măsura venea ca urmare a eșecului său de a rezolva problema terenului funciar intravilan al orașului. Următorul punct pe lista lui – o listă pe care o păstra în minte; avea grijă ca în acea perioadă să nu scrie nimic pe hârtie, dacă se putea evita – era biblioteca. Aceasta era o chestiune delicată, deși, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin reușea să înțeleagă de ce: oamenii aveau ideea preconceptă că un oraș mic trebuia să aibă o bibliotecă, aceasta fiind o dovadă de civilizație, iar Howland avusese o bibliotecă publică, sub o formă sau alta, încă dinaintea Războiului Civil. Dar Tom nu avea loc de simboluri în calculele lui. Biblioteca propriu-zisă era o clădire aflată în proprietatea orașului Howland. Bugetul de funcționare părea modest, dacă uitai că aproape nimeni nu venea acolo, în afară de femeile care nu știau ce să facă cu odraslele lor în timpul zilei, și de câțiva yankei bătrâni, prea zgârciți ca să-și cumpere singuri ziarul. Iar bibliotecara avea un salariu – al cincilea ca mărime, în ordine descrescătoare, pe statul de plată al localității. Hadi angajase o persoană care nu avea nici un fel de diplomă în biblioteconomie (ce naiba o mai fi fost și asta), nici o experiență relevantă în domeniu, nici un fel de calificare, și pur și simplu o instalase pe post, doar pentru că așa voise el, aceasta fiind oricum logica lui în tot ce făcea. Pe bibliotecară o chema Firth, însă nu se putea să fie din aceeași familie, poate doar vreo rudă îndepărtată. Indivizi cu numele de Firth găseai peste tot în partea de vest a statului Massachusetts.

Deși nu mai pusese niciodată până atunci piciorul în bibliotecă, Allerton a intrat acolo de două ori în două săptămâni, iar Candace era suficient de deșteaptă ca să își dea seama de ce. Nu putea să mai piardă încă un loc de muncă. Nu putea să o ia de la capăt; nu avea atâta încredere în viitor, încât să o poată lua de la capăt. În timp ce Haley se uita la ea din cealaltă parte a sălii principale de lectură, Candace l-a sunat pe Gerry, în momentul în care consilierul local a plecat de-acolo, după cea de-a doua sa vizită.

– Trebuie să vorbești cu omul tău, spuse ea. Și-a pus în minte să închidă biblioteca. Probabil vrea să facă aici vreun Rite Aid[26]. Și pe mine, ca din întâmplare, să mă arunce în stradă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu e omul meu, zise Gerry. Nici măcar nu vorbim. N-am mai vorbit cu el de luni bune.

– Păi, poate ar trebui să intervii cumva. În fond, tu chiar vrei așa ceva? Mai bine ne construim fiecare șanturi de apărare și gropi cu țepușe în jurul casei, ca să isprăvim odată cu comunitatea asta!

– În primul rând, faptul că nimeni nu folosește biblioteca vorbește de la sine. Eu admir cumva ce face el, dacă într-adevăr va face ceea ce spuneai tu adineauri. Aici nu e *Căsuța din prerie*[27]. Există alte locuri de unde se pot lua cărți, dacă mai citește careva cărți în ziua de azi. E o idee demodată. Faptul că guvernul *a cheltuit* întotdeauna bani pe un anumit lucru nu este un argument ca situația să continue la fel de acum încolo.

– Bravo, spuse Candace. Grozav. Splendid. Și ce era „în al doilea rând"?

– În al doilea rând, la cine te refereai când spuneai „noi"? Practic, tu nu locuiești aici.

Haley auzise deja suficient de mult din acea conversație, încât lui Candace i s-a părut că nu mai avea nici un rost să nu o lămurească până la capăt. Ceea ce a și făcut. Haley era profund îndurerată, nu fiindcă risca ea să nu mai poată veni la bibliotecă, ci fiindcă își făcea griji pentru mătușa ei, care ar fi însemnat să își piardă locul de muncă, ce aproape că se confunda, pentru ea, cu casa. Haley, care era doar în primul an de liceu, nu avea decât o vagă idee despre ce păteau oamenii care nu aveau serviciu, ceea ce făcea ca frica ei să capete dimensiuni atavice. Era atât de tulburată de toată această situație, încât a simțit nevoia să aducă în discuție subiectul la masa de seară, chiar dacă știa că, numai și pomenind numele mătușii Candace, părinții ei riscau să se ia la ceartă.

– Au de gând să închidă bibliotecă și să vândă spațiul, spuse Haley. Cum e posibil așa ceva, ce lume e asta în care trăim? Ce porcăria naibii!

– Vorbește frumos, zise Mark.

– Cine sunt oamenii ăștia la care te referi? o întrebă Karen.

– Cum adică cine? Ei! Ei toți! Administrația!

– Noi, adică, asta vreau eu să spun! zise Karen. Administrația, guvernul, *c'est nous*, sau cum vrei să-i zici. Toate astea sunt opera noastră.

– Bun, atunci încetați să le mai faceți!

– Nu pot să nu mă tot gândesc, începu Mark, ștergându-se la gură, că totul mergea minunat pe-aici, până când un mic grup de agitatori, printre care și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

idiotul de frate-meu, a decis că totul trebuie să fie un conflict, că nu se poate să existe vreun individ bogat care să nu fie și malefic.

– Oh, te rog, spuse Karen.

– Oh, te rog, ce?

– Putem să rămânem la subiect? făcu Haley, cu o notă de emoție în glas, pe care ar fi vrut să o evite. Pentru mine e important!

Karen încleștă maxilarele; această manifestare pătimașă o iritase vizibil.

– Mda, spuse ea în cele din urmă, orașul acesta se duce de râpă, e adevărat, dar problema bibliotecii din Howland nu poate fi pentru mine un capăt de țară. Credeți-mă, dacă toată lumea din oraș ar ști ce știu eu despre chestiile dubioase care se petrec acolo, bugetul orașului nici n-ar mai fi cea mai mare problemă cu care se confruntă locul acela.

– Ce? zise Haley.

– Ce? zise Mark.

– Credeți-mă pe cuvânt, spuse Karen.

După cină, când Haley terminase de strâns masa și se retrăsese în camera ei, Mark îi spuse lui Karen:

– Aș fi preferat să nu faci asta.

– Ce anume?

Mark începu să pună diverse chestii în blender, ca să-și facă unul dintre acele smoothie-uri acelea oribile ale lui, care o scoteau din sărite. Nu mâncase mare lucru la cină. Puteai pregăti ceva de mâncare pe gustul lui Haley sau puteai pregăti ceva de mâncare pe gustul lui Mark, dar ceva din care să mănânce cu plăcere amândoi era din ce în ce mai dificil de găsit.

– Să spui că orașul o să se ducă de râpă, zise Mark.

– Poftim? De ce nu? E adevărat.

– Păi, indiferent ce gândești tu, nu e nicidecum pozitiv ca lumea să te audă vorbind pe un ton atât de pesimist, și oricum nu e bine nici pentru tine să gândești așa.

– Să mă audă lumea?! Ce vrei să spui? Sunt la mine acasă!

– Chiar și așa, insistă Mark.

Apăsă pe buton și, cât dură până ca Mark să oprească din nou blenderul, prin zgomotul strident al aparatului, Karen se convinse că înțelesese ce se întâmpla, de fapt.

– Cum îți mai merge cu firma? zise ea.

Mark se uită la ea peste buza paharului din care bea. Făcuse un adevărat cult

******ebook converter DEMO Watermarks*******

din sănătatea lui, oricât de bine i-ar fi prins până la urmă toată acea vanitate permanentă.

– Minunat, spuse el. Foarte bine.

– Toate știrile proaste pe care le tot citesc, astea n-au avut nici un efect negativ asupra afacerilor firmei?

– Nu știu exact ce înțelegi tu prin „știri proaste".

– Crahul sau criza economică ori cum vrei tu să numești asta?

Mark întoarse privirea într-o parte, cam teatral, în opinia ei.

– Este o realitate, începu el, că optimismul într-o piață economică are un efect pozitiv asupra acelei piețe. Și nu eu am inventat asta, oricât de stupid ți s-ar părea că sună. Dar, oricum, firma mea merge foarte bine, toate chestiile alea despre tipii de pe Wall Street făcând troc de ipoteci între ei nu ne afectează, de fapt, așa că nu-i nevoie să te neliniștești pentru asta.

Karen scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să se limpezească la minte.

– Vasăzică, optimismul influențează capitalul, spuse ea. Înseamnă că și pesimismul, la fel.

– Corect.

– Și cam asta tot auzim în ultima vreme, pretutindeni, când vine vorba de afaceri imobiliare: pesimism. Și cu asta se ocupă firma ta. Afaceri imobiliare.

– Mai mult sau mai puțin, mda.

– Înseamnă că valoarea proprietăților deținute de tine a scăzut. Dar cu toate astea ție îți merge foarte bine.

Mark își mușcă buza, nervos.

– Tu vrei ca lucrurile să meargă prost? zise el. Vrei să dau faliment? Asta e?

– Vreau să nu mă mai duci cu zăhărelul, fir-ar să fie, zise ea.

– N-am știut că a-ți cere să ai încredere în mine înseamnă să te duc cu zăhărelul.

Auziră un zgomot de la etaj, doar un scaun târât pe parchet, însă amândoi rămaseră cu ochii pironiți în tavan.

– Nu pot să fiu altfel, spuse Karen, mai domol. Îmi pare rău. Nu pot. Încerc doar să fiu pregătită psihic pentru dezastrul financiar, de data asta. Voi putea suporta mai ușor, dacă sunt pregătită. Așa mă gândesc.

– Trebuie să te rupi de trecut, spuse Mark. Nu poți să trăiești cu teama că s-ar putea repeta. Dacă faci asta, ești un om mort. Ăsta-i tot șpilul aici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mark vorbise cu atâta patos, încât Karen ar fi vrut să îl creadă, însă a doua zi dimineață a început din nou să se frământe la gândul că era măritată cu un smintit, care nu-și cunoștea propriile limite și risca să piardă până și acoperișul de deasupra capetelor lor, în cine știe ce inginerie financiară. A decis, cu o undă suficientă de perversitate încât să nu aibă senzația că și-ar fi trădat principiile, să verifice ipoteza lui, să-i pună cuvintele la încercare. A telefonat la Asana, centrul de yoga din Stockbridge, și a încercat să facă o rezervare pentru un weekend. Avansul în sine ar fi fost îndeajuns pentru a goli unul dintre cardurile lor de credit.

Însă prima dată disponibilă, pentru un sejur de trei zile, era peste unsprezece luni. Lui Karen îi venea să plângă – nu fiindcă și-ar fi dorit atât de mult să meargă, ci fiindcă fusese atât de naivă și de ignorantă, ea, o intrusă neînsemnată, încât să-și facă asemenea iluzii. Dar tânăra de la celălalt capăt al firului, sesizând poate amărăciunea și stânjeneala din vocea lui Karen, a întrebat-o dacă nu ar fi interesată, în schimb, de un permis pentru o zi. Nu ar putea beneficia de întreaga experiență oferită acolo, desigur, neavând șansa să poată adormi în acea ambianță, și nici să se trezească din somn acolo. Dar putea să participe la toate atelierele de lucru și la toate ședințele de meditație, rămânându-i și mult timp la dispoziție pentru a hoinări pe domeniul așezământului și a întâlni persoane cu dispoziții sufletești similare, putând totodată să intre în comuniune cu ea însăși sau cu alții, după cum dorea.

Să întâlnească persoane cu dispoziții sufletești similare, se gândea Karen: asta-i mai lipsea. Nu spera să intre în comuniune cu acele persoane, ci mai degrabă să treacă drept una dintre ele; asta ar fi amuzant, își imagina ea. Prin simplul fapt de a fi prezentă acolo, toți ar crede că era și ea nevasta fără ocupație a vreunui bogătaș din New York sau Boston, care avea timp și bani cu nemiluita, și nu o femeie cu copii, de prin preajma locului, nevoită să muncească, o secretară fără un șef bogat, soția unui fost antreprenor de construcții, care era îndemânatic și priceput, dar a cărui imagine de sine nu își găsea niciodată astâmpărul. Poate chiar avea să dea peste Rachel Hadi acolo. Asta ar fi cel mai bine. Neverosimil, totuși. Soții Hadi plecaseră acum definitiv, pe vreun tărâm unde nu mai aveai posibilitatea să-i prinzi din urmă.

A acceptat permisul de o zi, pe care l-a cumpărat prin telefon. Singurul lucru dezamăgitor apropo de acest plan revizuit era că nu se putea aștepta la reacția pe care contase inițial din partea lui Mark. Nopți la rând, repetase în gând cum i-ar spune ea că își lua tălpășița la Asana pentru o săptămână și cât

******ebook converter DEMO Watermarks*******

avea să coste escapada și cum spera ea să scape acolo de energia aceasta negativă supărătoare, care o chinuia; el s-ar fi căznit să născocească motive pentru care nu i-ar putea pretinde lui să aibă grijă de Haley de unul singur, din cauză că era așa de ocupat, când, de fapt, părea să aibă tot timpul din lume. Dar nimeni nu avea să-i simtă lipsa doar pentru o zi. S-ar putea chiar ca el să se bucure pentru ea acum, să spună că i se părea o idee excelentă, ceea ce ei i-ar fi răpit aproape orice plăcere.

Parcarea era doar pe jumătate plină, când a ajuns ea acolo. Era o vreme anormal de caldă pentru ianuarie. Nu își pusese un mantou, ci doar un cardigan lung, cu un cordon în talie; încercase să nu se gândească prea mult în acea dimineață cu ce să se îmbrace, cum avea să arate. Pe măsură ce se apropia de destinație – la fel cum se întâmplase și pe măsură ce se apropiase ziua plecării acolo –, toată expediția în sine nu i se mai părea atât de mult un act de răzbunare sau un protest conjugal ironic. Avea să i se ceară să mediteze, iar lucrul acesta o panica. La ce să mediteze? Nu era genul să facă asta. Totuși, o speria ideea de a da greș.

Primul eveniment programat era yoga; fusese asigurată că era o clasă de începători, însă în realitate nu părea așa. Avea doar o vagă idee despre ce era yoga, de fapt: ca un contorsionism fără aplauze. Instructoarea, o tipă uscățivă, tunsă băiețește, era cât se putea de amabilă, însă Karen nici măcar nu își dăduse seama că ar fi fost preferabil să își fi pus alte haine – nu părea ceva prea extenuant, nici chiar văzut de aproape. Exista ceva inevitabil sexual în unele dintre pozițiile pe care le reproduceau femeile. Nu erau decât femei acolo. În afară de angajații de la Asana, nu a văzut nici un bărbat în toată acea zi cât a stat acolo.

S-a dus împreună cu celelalte femei să găsească locul unde se lua prânzul – îi dăduseră instrucțiuni la înregistrare, însă le uitase: era exact ca în prima zi de școală – și a văzut cum aproape fiecare intra în Centru și ieșea de-acolo cu o tavă. Existau mese de picnic și șezlonguri de lemn plasate răzleț pe vasta peluză care dădea spre un lac. Înăuntru, Centrul era o stranie combinație, fermecătoare și pitorească de lucruri ultramonderne și retro: exista, bunăoară, un șir de cabine telefonice de pe timpuri, cu uși pliante, în holul de lângă bucătărie. Karen își lăsase telefonul mobil acasă, așa cum i se spusese să facă. În cabine, existau chiar și anuare telefonice. A aruncat o privire, ca să vadă dacă erau aparate cu cadran rotativ – poate că nici nu mai funcționau, de fapt,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

și erau puse acolo doar ca niște piese de muzeu –, dar nu erau totuși chiar atât de vechi.

Prânzul a fost vegetarian – nu că ar fi fost vreo surpriză; nu putea identifica toate ingredientele, însă unele compartimente ale tăviței conțineau preparate foarte gustoase. A pus tava jos, pe iarbă, lângă scaunul ei, și aproape imediat a venit cineva și, cu discreție, a luat-o de-acolo. Karen se simțea oarecum vinovată – semnalase oare involuntar faptul că, fiind nouă acolo, nu știa cum să procedeze? În orice caz, nu ar fi fost nici o problemă să-și care singură tava. A încercat să nu se mai gândească la asta, privind fix spre lacul pustiu. Oglinda apei scânteia în soare. Îți crea o senzație de calm, exact cum ți se promitea în reclame.

Nu voia să piardă tot. Nu voia să fie din nou falită și cu datorii financiare; și chiar dacă nu mai era capabilă să-și iubească bărbatul, nu voia nici să-l urască – sau nu voia să-l urască atât de mult, încât să trăiască mereu cu frică, fiindcă era prea fraier, prea trufaș, prea incapabil să se judece obiectiv ca persoană. Se simțea amenințată, era în defensivă, chiar și în ceea ce se presupunea a fi sanctuarul căminului ei conjugal.

Asta însemna să meditezi? Toate condițiile erau proprice, decorul era liniștit, și totuși gândurile ei, lăsate în voia lor, zburau firesc spre îndoială, teamă, autoconservare. Asta era înăuntrul ființei ei. Spiritul ei fusese poluat sau pervertit, sau poate nici una, nici alta, poate că exact așa era ea de felul ei. Îngrozită că ar putea pierde o existență pe care nu putea să o apere și care nici măcar nu îi plăcea chiar atât de mult.

La ora două, s-a prezentat la pavilion, ca să învețe cum să mediteze corect. Se simțea inhibată de prezența celorlalte cursante. Oricum, cine erau ele de fapt? Nu se putea abține să nu se holbeze la ele. Persoane bogate care duceau niște vieți pline de un stres fabricat. Femei care lucrau mai mult decât aveau nevoie sau femei care nu lucrau deloc. Problemele lor hiper-rafinate se expandau pentru a umple forma unor soluții costisitoare. Ca locul acesta. Ea nu făcea parte din categoria lor. A încercat din răsputeri să își golească gândurile, așa cum spunea meditatorul cu păr alb, însă mintea ei nu era goală, mintea ei era un vacuum: tot felul de tâmpenii aleatorii se năpusteau în mod firesc să îl umple. Nu-și dorea decât să ajungă înapoi pe șezlongul ei din fața lacului, deși nici acolo nu se simțise bine deloc.

– Perseverează, i-a spus meditatorul la despărțire, prinzându-i mâna între palmele ei. Nimeni nu ajunge acolo de prima dată. Vino cât mai des. Sper să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ne revedem.

Vino cât mai des! Totul era doar marketing până la urmă, însă când a ajuns înapoi pe pajiște, unde era mai frig acum, iar umbrele după-amiezii câștigau teren de la o clipă la alta, Karen a simțit că îi venea să plângă. Poate că nu sunt un om bun, se gândea ea. Poate că de aici vine totul. Dar nimeni nu poate deveni altfel decât este. Și, de fapt, oricare dintre putorile astea senine de-aici ar reacționa la amenințări exact la fel ca mine. Când cineva vine, practic, în casa ta și pretinde să îți ia ce este al tău, instinctele tale preiau controlul. Tot ce ai, tot ce ești nu ar mai servi la nimic, dacă n-ai avea cui să le transmiți mai departe. Nimeni nu îi va lua ei aceste prerogative. Una era familia, și alta era legătura de sânge.

A intrat înapoi în Centru, a trecut pe lângă restaurantul liniștit și s-a închis într-una din cabinele telefonice. A căutat în cartea de telefon numărul Primăriei din Howland. I-a cerut secretarei de-acolo să îi facă legătura la biroul consilierului local Allerton; „Nu vă faceți griji, nu e o reclamație“, spuse ea. În cele din urmă, Allerton ridică telefonul și rosti un „alo“ precaut.

– Sunt un cetățean responsabil, zise Karen. Știu că ați analizat situația bibliotecii publice. Vă sun cu o informație: data viitoare când veți mai merge la bibliotecă, nu vă duceți când este deschis, adică în timpul programului de lucru. Mergeți când se presupune că e închis. Cum ar fi, bunăoară, dimineața devreme. Cred că veți fi surprins de ceea ce veți descoperi că se petrece acolo. Veți avea astfel acoperirea necesară pentru a face ceea ce v-ați propus.

A închis telefonul, cu răsuflarea tăiată, dar cam după un minut s-a simțit mai calmă decât fusese toată ziua. A ajuns acasă la timp pentru a pregăti masa de seară.

Barrett credea că era pe cale să devină un om mai bun. Făcuse o mulțime de greșeli. Și continua să dea greș, nu mult, dar niciodată pentru ultima oară, totuși. Era ca pe panourile acelea atârnate prin fabrici – el nu lucrase niciodată într-o fabrică, nu văzuse niciodată cum arăta o fabrică pe dinăuntru, însă văzuse panouri dintr-acestea la TV, în filme ori desene animate –, unde scria câte zile trecuseră fără să se întâmple vreun accident de muncă. Dar pe urmă vreun tip nu era atent și o pățea, ba se trezea cu degetul retezat, ba cu laba piciorului strivită, iar cifra de pe panou scădea din nou la zero. Așa era și viața lui Barrett.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Și-a găsit de muncă la un tip din Hillsdale, iar tipul zicea că nu mai întâlnise pe nimeni care să lucreze un acoperiș de casă așa de bine ca Barrett; așa că i-a mai dat încă două lucrări, după care, întâmplător, au ajuns să se certe apropo de imigrație – exact acolo pe șantier, sub nasul clientului –, iar Barrett, când a încercat să tacă și să se întoarcă la treabă, a constatat că nu era în stare, așa că a lăsat totul baltă și a plecat. Stupid. Oamenii aveau dreptul la opiniile lor – asta îi tot reamintea soția lui, uneori zgomotos.

Și totuși, mai aveau oare oamenii dreptul la opiniile lor, când acele opinii erau, de fapt, nocive? Cum ar fi dacă cineva și-ar băga mâna în buzunarul tău, încercând să-ți ia portofelul, cheile, actele, tot ce ai, iar „opinia“ vreunui nemernic ar fi că buzunarele tuturor trebuie să fie mai mari, mai largi, mai ușor de accesat? Nu făceai decât să le înlesnești treaba acaparatorilor din lumea asta, oameni cărora li s-a pus pata pe tine și vor ceea ce ai tu. Dacă vrei tu să-ți cedezi de bună voie catrafusele, fără să opui rezistență, foarte bine, e treaba ta, doar că asta le dă și mai mult curaj acaparatorilor, care după ce te-au ușurat pe tine de bani, vin să-i fure și pe ai mei. Prin urmare, nu e o treabă legată de politețe sau toleranță, altminteri cunoscute drept corectitudine politică. E vorba aici de ceea ce e corect și ceea ce e greșit.

Simpla prezență a acestei idei în viața lui – diferența dintre ce e corect și ce e greșit – îl ajuta să devină mai bun, îl cizela. Însă avea multe scăpări: era ca o probă la bârnă, nu putea să rămână sus decât pentru un anumit timp, după care se dezechilibra și trebuia să se suie înapoi. Așa se face că a stat o noapte la pârnaie în Stockbridge, fiindcă se luase la bătaie în parcarea unui bar unde nici nu mai fusese vreodată până atunci. Chestii de genul ăsta. Dar învăța. Era atât de pătimaș din fire; nu era simplu pentru el să se stăpânească în orice situație.

Într-o seară – în două seri, poate – se înfierbântase, pesemne, atât de rău, încât nevastă-sa a simțit că nu avea curajul să rămână cu el în casă. Niciodată nu ridicase mâna la ea, însă ea nu se mai simțea în siguranță. A venit înapoi dimineața. El o întrebase spăsit unde fusese, iar ea îi răspunsese „la bibliotecă“, ceea ce evident era o tâmpenie atât de sarcastică, încât dacă ar fi vrut s-o trosnească, ar fi făcut-o atunci, pe loc, dar s-a abținut.

Ai fi zis că indivizii care-și băgau mâinile în buzunarul tău erau nevoiașii, sărăntocii, năpăstuiții sorții, dar nicidecum: erau întotdeauna cei puternici. Întotdeauna, indivizii mai înstăriți decât tine – ei, cu instrumentele lor, pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care le numeau „legi“ sau „guvernământ“ – erau cei porniți să te jupoaie de tot ceea ce era al tău.

Nu se mai ducea atât de des la Ship, pe de o parte din cauză că nu voia să îl agațe iarăși Gerry Firth. Nu-i plăcea tipul. Cu cât simțea că aveau mai multe lucruri în comun, politic vorbind, cu atât individul i se părea mai nesuferit, ceea ce era bizar, dar adevărat. Poate și fiindcă, atunci demult, Barrett nu primise nici un semn de apreciere, așa cum se așteptase, după ce vandalizase zidul casa lui Hadi. Ca și cum lui Gerry i-ar fi plăcut să îl întărâte, pentru ca apoi să nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu el. De parcă ar fi fost o cantitate neglijabilă. Bine, și poate că așa și era. Și atunci, poate că era un fel de descătușare în toată chestia asta.

Într-o dimineață de februarie, s-a dus cu mașina în oraș, fiindcă rămăsese fără țigări. Stevie, care mai prindea doar ocazional vreo tură de noapte în locul altcuiva la spital, era încă în pat. Tipul care avea chioșcul de ziare fusese acolo parcă dintotdeauna, încât printre produsele de tutungerie părea și el cumva pătat de nicotină. Barrett se uita la titlurile din *Gazette* și *The Globe*, în timp ce bătrânul yankeu îi făcea socoteala cumpărăturilor la casa de marcat.

– Îmi pare bine că încă pot să cumpăr chestii dintr-astea aici, zise Barrett, gesticulând cu pachetul.

– Cum așa? zise yankeul.

Deși nu făcuseră niciodată cunoștință, Barrett, la fel ca toți ceilalți din oraș, știau că îl chema Hank.

– Mă refeream la faptul că au vrut la un moment dat să te scoată în afara legii, spuse Barrett. Ai auzit și dumneata, nu?

Expresia lui Hank se înăspri brusc, de parcă ar fi fost deja sătul de conversație.

– E încă o țară liberă, spuse el.

– Deocamdată, remarcă Barrett, care ar fi avut poftă să scoată o țigară din pachet și să o aprindă, însă știa că nu avea voie să fumeze acolo, oricât de absurdă ar fi părut o asemenea reglementare într-o tutungerie. De când ai dumneata prăvălia în acest loc? întrebă el. Eu te știu aici dintotdeauna. Veneam și când eram în liceu.

Simțea că el și bătrânul acesta împărtășeau cumva aceleași opinii; însă acum Hank privea afară prin vitrina aburită a prăvăliei și zâmbea vag.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Poate, în loc să tot trăcănești aici, n-ar strica mai bine să vezi ce e pe-afară, spuse el.

Barrett privi spre stradă, prin geamul de la ușă, și văzu la ce se referea bătrânul: blestematul ăla de caraliu, împopoțonat de parcă ar fi fost Nanook of the North[28], cu cizme uriașe și o căciulă cu clape peste urechi, stătea în fața mașinii lui Barrett, cu piciorul pe aripa roții, scriind ceva în carnețelul lui de amenzi. Barrett se năpusti afară, însoțit de clinchetul clopoțelului de la ușa prăvăliei.

– Plec, gata, plec chiar acum, spuse el, deschizând portiera de pe partea șoferului.

– OK, zise Constable.

– OK. Și-atunci de ce mai scrii acolo?

Constable nu răspunse; termină de completat formularul de amendă, rupse tichetul de la cotorul carnețelui și îl puse sub lama ștergătorului de parbriz de la mașina lui Barrett.

– Ce naiba? zise Barrett. Ce te-a apucat?

– Nu m-a apucat nimic. Ai parcat ilegal. Ai treizeci de zile ca să plătești amenda sau ca să faci contestație. Dacă nu faci nimic, amenda se va dubla.

– Dar ai văzut că urma să plec!

– Nu e relevant, spuse Constable. Și oricum, nici n-ai plecat încă, nu?

Crusta de gheață lăsată în urmă de plugul de zăpadă pârâi sub tălpile cizmele lui, când păși pe trotuar ca să-și continue rondul. Părea ridicol, slujba lui era ridicolă, puterea lui era ridicolă. Barrett era un cetățean, un contribuabil. Se putea spune că era șeful lui Constable. De câte ori nu fusese dat afară de la serviciu, fiindcă se legase de șeful lui, exact așa cum făcuse Constable acum? Porni ștergătoarele, sperând să poată azvârli tichetul de amendă în zăpada din jur, însă hârtia se înfășurase pe lama ștergătorului și se lipise acolo. Până la urmă, opri ștergătoarele, lăsă geamul jos și trase bucata de hârtie înăuntru. O sută zece dolari, fir-ar ea să fie de treabă!

Barrett nu avea de gând să plătească amenda, asta era evident, dar nici nu reușea să-și scoată din minte incidentul. Nazist îngâmfat și penibil! Tipul se iluziona că avea o anumită autoritate – credea că el întruchipa legea –, însă în realitate era doar un slugoi, și mai ales unde scria în „lege“ că se considera contravenție dacă doar staționai cu mașina undeva? Era ceva atât de arbitrar, atât de meschin și nu făcea decât să scoată la suprafață toată meschinăria din el, ca dovadă ora pe care a pierdut-o pe internet, încercând să găsească adresa

******ebook converter DEMO Watermarks*******

de-acasă a lui Constable, ca să se ducă și să parcheze mașina exact acolo, în fața clădirii. Sau pe pajiștea casei. A încercat să o monteze împotriva lui și pe Stevie, însă ea a spus doar: „Mare noutate, polițaii sunt niște ticăloși“, și cu asta, basta. Nimeni nu voia să facă nimic ca să rezolve ceva.

Pe urmă, i-a venit o idee. Las' că-l învăța el minte să mai facă pe zbirul prin oraș! Avea o cameră video sport, destul de bună, pe care o cumpărase la mâna a doua în urmă cu câțiva ani, fiindcă se gândea la niște înregistrări sexy, numai că Stevie n-a marșat la idee. Aparatul avea un port USB, așa că știa cum putea să descarce un video pe computerul lui; iar cum să facă pasul următor și să creeze un website, unde să posteze acel video, era o chestie cu care precis putea să-l ajute o cunoștință de-a lui.

S-a dus cu mașina în oraș și a tras de o cană cu cafea la Undermountain, până când l-a văzut pe Constable trecând pe trotuar. A achitat consumația, a plecat, l-a ajuns din urmă și a pornit camera video, de la o distanță cam de șase meri. Nu a încercat nicidecum să ascundă ce făcea, însă Constable tot nu l-a observat o bucată de timp – cel puțin vreo cinci minute –, până când nu a început să completeze primul tichet de amendă.

– Ce dracu' faci acolo? zise Constable.

Barrett nu a răspuns nimic, continuând să filmeze.

Stacojiu la față în frigul de-afară, Constable a pus tichetul de amendă sub ștergătorul de parbriz al automobilului contravențional, cu un pic mai mult năduf decât de obicei, poate, și și-a continuat inspecția. A descoperit apoi un camion parcat destul de prost, Barrett trebuia să recunoască asta, cam la doi metri distanță de rigolă. Constable s-a uitat îndelung la vehicul, cu spatele spre obiectivul camerei. În cele din urmă, și-a scos din nou carnețelul și s-a apucat să noteze.

– De ce îl amendezi? strigă Barrett.

Constable îl ignora în continuare.

– Ce infracțiune a comis, domnule ofițer?

Constable a semnat amenda și a fixat-o pe parbrizul camionului.

– Ai scăpat orașul Howland de un individ periculos ca șoferul acesta! spuse Barrett. Îți mulțumesc, domnule ofițer.

Ce grozav avea să iasă totul până la urmă, se gândea încântat Barrett. Nu avusese în vedere să adauge comentarii personale la secvențele filmate, însă când i-a venit ideea, a înțeles cât de mult se putea îmbunătăți astfel întregul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

proiect. Se vedea pe mutra polițaiul că Barrett îl călca deja pe nervi. Constable s-a dus până în capătul străzii principale, unde a așteptat la semafor să se facă verde, după care a traversat pe celălalt trotuar și a pornit înapoi în direcția de unde venise. Chiar și din spate, chiar și cu pufoaica aceea pe el, se vedea că era ca un arc încordat. Barrett mergea după el, încercând să născocească vorbe de duh, cu care să-l șicaneze. Era decis să vină în oraș și să facă acest lucru în fiecare zi. Își pusese în minte să îi facă viața amară torționarului ăstuia netrebnic. Polițaiul s-a oprit și a început să scrie o amendă pentru o mașină ce părea parcată regulamentar. Vehiculul era oprit sub un indicator, pe care scria NU PARCAȚI MARȚI-JOI 10-18. Barrett s-a uitat la ceasul de la mână.

– Hei! strigă el la Constable. Hei, ce faci acolo?

Constable nu s-a oprit din scris și nu a ridicat privirea.

– E ora 9:58, spuse Barrett.

Constable a pus piciorul pe aripa mașinii și și-a sprijinit carnetul de amenzi pe genunchi, în timp ce scria.

– Nu e încă zece! insistă Barrett, începând să se apropie de polițai. Poftim, uite, ora e indicată aici, în obiectivul camerei, spuse el, întinzând mâna în care ținea aparatul și stricând filmarea.

– E zece, spuse Constable.

– Ba nu, nu e!

– Este, fiindcă așa spun eu, zise Constable. Iar acum te arestez pentru că ai obstrucționat un ofițer de poliție în exercițiul funcțiunii…

– Am obstrucționat pe naiba! pufni Barrett și ridică din nou camera la ochi.

– Încetează imediat ce faci acolo, spuse Constable. E un ordin.

– Și ce fac, mă rog? zbieră Barret. Spune-mi, ce crezi tu că fac?

– Te avertizez pentru ultima oară, zise Constable, care nu mai părea agitat, ci tacticos cumva, bifând în gând punctele unei liste de rutină.

– Voi arăta lumii cu ce te ocupi tu, spuse Barrett. Le voi arăta tuturor ce fel de om ești. Nu mai poți să te ascunzi de acum înainte. Nu ești deasupra legii. Ești un funcționar public…

Constable s-a repezit să-l înșface pe Barret de încheietura mâinii, cum fusese instruit să facă, pentru a-l răsuci în loc și a-l imobiliza, însă, încotoșmănat cum era, nu a fost suficient de iute, așa că Barrett a făcut un salt de-a-ndăratelea, pe carosabil. Șoferul unui automobil a claxonat și a tras de volan, evitându-l. Camera video zăcea aruncată pe stradă.

Pe trotuar, se strânseseră câțiva spectatori, în fața magazinului Creative

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Kidz, care trăsese obloanele de multă vreme. Miji ochii, cu o privire hotărâtă. Cei prezenți acolo văzuseră ce se întâmplase.

– *Sic semper tyrannis!* răcni el, gândindu-se că poate camera video funcționa încă, și, ridicând mâinile în aer, ca și cum ar fi zburat, se năpusti asupra lui Constable, exact în momentul când polițistul scotea revolverul de la centură.

5

Nimeni nu a regretat când anul acela s-a încheiat, iar apoi, pe nesimțite, au constatat cu toții că mai trecuse încă un an. Howland se complăcea într-un fel de placiditate. Oamenii se obișnuiseră cu austeritatea, la toate nivelurile; o asimilaseră. Fără să se fi înțeles în vreun fel, împreună au ajuns la un echilibru impasibil, și pentru mult timp, nu s-au produs mari schimbări, decât în unele familii, însă acele informații erau păstrate acolo unde se cuvenea să rămână, acolo unde nimeni altcineva nu ar fi putut să le răscolească vreodată.

Într-un puseu de vinovăție, tatăl lui Haley îi dăduse ei vechiul Escort, spunându-și că oricum n-ar fi luat pe el decât câteva sute de dolari și că Haley merita de ziua ei, la șaisprezece ani, un cadou mai important. Haley avusese un an greu. Își făcea socoteala că expresia gravă de pe chipul ei, în diminețile când era cu el, când se suia la volan ca să șofeze până la școală, era mult mai de preț acum, în viața lui, decât câteva sute de parai, sau chiar o mie.

Haley a oprit în parcarea din fața Liceului Regional din Howland – aceeași parcare unde tatăl ei o învățase să conducă, vara, când acolo era pustiu, fixând doar câteva jaloane pe care trebuia să aibă grijă să nu le lovească – și a găsit un loc, care nu părea chiar atât de îngust încât s-o intimideze. Mama ei considera că nu era bine ca Haley să șofeze de una singură în mașină. Încă un mic teren de luptă pentru părinții ei. De aceea, Fordul rămânea la tatăl ei acasă, chiar și în săptămânile când Haley nu stătea acolo. Dar pe ea n-o deranja că nu avea mașina cu ea în permanență. Când stătea la mama ei, mergea la școală pe scaunul din dreapta șoferului, ceea ce era OK pentru ea. Părinții ei erau obsedați mereu de rutina ei, nu voiau să-i strice obiceiurile, fără să înțeleagă din păcate că puteai foarte bine să ai două rânduri de tipicuri și că era foarte bine și așa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Viața ei nu era totuși de nerecunoscut, de fapt, cel puțin după bulversarea inițială. Haley avusese întotdeauna relații separate cu părinții ei. Se comportase întotdeauna diferit cu fiecare. Acum acele diferențe erau mai structurate. Pe măsură ce timpul trecea, părinții ei nu mai erau atât de tensionați, redevenind ei înșiși pe deplin, fără ca prezența celuilalt să aibă un efect de inhibare sau de incitare, cum fusese înainte; și Haley la rândul ei se minuna tot mai mult cum fusese posibil ca doi oameni efectiv diametral opuși să ajungă să fie împreună. I-a întrebat chiar și pe ei același lucru, dar nu prea au știut cum să răspundă, sau oricum nu aveau chef să discute despre asta. Cel mai mult îi era dor de vechea lor casă, mai precis de camera ei, singura cameră pe care o avusese vreodată. Dar subiectul acesta era încă atât de dureros, încât nu voia să își amărască părinții, spunându-le că resimțea acea pierdere mai profund decât o afectaseră restul schimbărilor.

O afecta chiar mai mult decât faptul că se transferase la altă școală. Cumva, această schimbare avusese un efect tonic, revelator chiar, deși nu imediat. Persoanele a căror lipsă a resimțit-o cel mai dureros în acel început de septembrie, când se mutase de la Mullins, în octombrie deja nu-i mai lipseau deloc. Prieteniile ei apropiate s-au dovedit prea superficiale pentru a supraviețui dacă nu se mai vedea cu acele persoane în fiecare zi. Păstra încă legătura cu unele dintre ele prin rețelele de socializare, dar era mai degrabă efectul unor bune intenții, decât o prietenie adevărată. I se părea normal totuși să fie așa. Se afla la vârsta când impermanența și inconstanța păreau firești, când tot ceea ce te definea era încă flu, chiar arbitrar într-o oarecare măsură, și de aceea considera că era corect să fie un pic detașată de tot ceea ce o înconjura – colegii de clasă, familia, orașul natal: un pic deasupra acestor lucruri.

Liceul Regional din Howland o ajuta în această privință. Clasele erau mai mari – prea mari ca să fi putut stabili o legătură reală cu cineva, și cu atât mai puțin cu profesorii –, iar lecțiile erau atât de ușoare, încât arareori te solicitau cu adevărat. Își făcuse câțiva noi prieteni, deși unii dintre ei nu s-au mai arătat atât de amabili atunci când Haley le-a explicat clar că ea nu avea de gând să-i ducă nicăieri cu mașina. Acum, urca în fugă treptele tocite și ajungea exact la timp pentru ora de Istorie a SUA, care începea la 8:50.

Profesorul, pe care îl chema domnul McMenamin – Mac, cum îi spuneau elevii când nu era prin preajmă, domnul Mac când era pe-aproape – le-a predat patruzeci și cinci de minute despre mișcarea pentru drepturile civile și

******ebook converter DEMO Watermarks*******

apoi, cumva amenințător, a încheiat brusc cam în cinci minute înainte să sune de recreație. Era renumit pentru abilitatea de a-și termina lecțiile cu un fel de remarcă spirituală în momentul în care suna de recreație, aproape ca și cum el ar fi controlat acest lucru. Lui Haley îi plăcea de el; omul știa să vorbească interesant, îi plăcea să vorbească, și chiar dacă îți închipuiai că puteai să te gândești la altceva în timpul orei lui, rămâneai suprins mai târziu când constatai că reținuseși la întâmplare, fără să-ți dai seama, o idee sau alta din lecție. Se zvonea că fusese concediat de la liceul din Vermont, unde fusese profesor înainte, pe motiv că ar fi avut o relație sexuală cu o elevă din ultimul an, însă zvonul nu era, probabil, decât o consecință a faptului că era considerat un bărbat chipeș, chiar dacă doar din cauză că toți ceilalți profesori din școală erau obezi. Când Haley era în clasa a noua, profesorul de istorie și-a lăsat barbă, ceea ce în opinia ei nu îl prea avantaja.

– O chestie pentru sfârșitul anului școlar, anunță domnul Mac. Știu că pare o dată îndepărtată, dar nu este. Anul acesta, pe lângă examenul final…

Mârâieli de protest din partea elevilor.

– Da, pe lângă examenul propriu-zis, reluă el, va mai fi și o lucrare de cercetare. Douăsprezece până la cincisprezece pagini, cu predare în ultima zi a perioadei de examene.

– Dar nu e *corect*! se lamentă o fată din primele rânduri.

– Hei, e vorba de note care contează pentru admiterea la facultate, spuse domnul Mac. Voi sunteți elita liceului, zâmbi el, tachinându-i. Oricum, aceasta este o nouă cerință, la nivel de inspectorat, așa că degeaba vă plângeți în fața mea. Ca să nu mai spun că și eu consider ideea excelentă. Dar m-am gândit cum ar putea fi mai amuzant pentru voi să faceți acest proiect.

S-a uitat la ceas, un ceas pe care elevii nu-l puteau vedea fără să se răsucească în bănci, și s-a așezat pe marginea din față a catedrei.

– În tot acest an școlar, noi am încercat să descoperim trecutul Americii, începu el. Nu e vorba despre lucruri antice și de demult, dar știu că până și un eveniment relativ recent, cum a fost mișcarea pentru drepturile civile, este ceva abstract pentru voi. Văd asta în ochii voștri, uneori. Dar știți, există enorm de multă istorie chiar aici, pe pământurile pe care pășim, în Berkshires. Howland a existat ca oraș dinainte ca America să existe ca țară. Prin urmare, tema voastră este să scrieți o lucrare de cercetare despre un moment din istoria locală. Nu trebuie neapărat să fie despre Howland, poate să fie de oriunde din sud-vestul statului Massachusetts, în limite rezonabile.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-au dat lupte în Războiul de Independență, aici în apropiere, ce Dumnezeului! Nu înseamnă că e nevoie să vă întoarceți atât de mult în timp. Există și evenimente din istoria mai recentă pe care le puteți prezenta.

– Împușcăturile poliției, spuse unul dintre băieți, rânjind sarcastic.

– Nu, asta nu. Nu aveți voie să alegeți acest subiect și nu, nu e deloc amuzant. Massachusetts, oameni buni! Leagănul experimentului american! Am discutat despre asta și am tot discutat, știți bine. Bun, gândiți-vă la toate astea. Alegeți un subiect și prezentați-mi propunerea spre aprobare, până pe cincisprezece. Asta înseamnă peste două săptămâni, pentru cei cărora nu le stă mintea la sesiunea de examene.

Suna clopoțelul. Domnul Mac zâmbea.

Haley nu discuta de obicei cu părinții ei despre temele pe care le avea sau despre școală în general, însă în cazul acesta s-a gândit că i-ar fi de ajutor părerea lor. Tatăl ei a sugerat morile de pe fluviul Housatonic, dintre care unele existau și azi, deși nu mai funcționau, decât ca magazine sau galerii comerciale. Numai că avuseseră o lecție despre mori, cu luni în urmă, atunci când au învățat despre mișcarea muncitorească, așa că, în opinia ei, subiectul fusese deja epuizat. Pe tatăl ei nu a părut să-l deranjeze faptul că ea îi respinsese prima propunere, dar nici nu i-a mai sugerat altceva după aceea. O schimbare majoră la el, post-divorț, post-faliment, era aceea că se ofensa mult mai ușor. Toată iarna, din cauza zgomotului pe care îl făcea caloriferul din dormitorul ei, de la el de-acasă, Haley se tot trezea în toiul nopții, dar nu i-a spus nimic niciodată, fiindcă orice nemulțumire legată de apartamentul unde locuia el cu chirie – în special dacă era întemeiată – îl făcea să se închidă în mutenie.

Mama a ajutat-o mai mult, dar nu chiar imediat; mai întâi, Haley a trebuit să asculte tipicele lamentații despre școală. „Domnul ăsta al tău, Mcnuștiucum, se laudă de parcă ar fi ideea lui“, a spus ea. „Dar toată chestia vine de la inspectoratul școlar. E o treabă nouă, numită Inițiativa pentru o Educație Patriotică sau o tâmpenie de genul ăsta. La inspectorat s-au adunat toți idioții acum. Îi apucă pandaliile dacă te prind că, în lecțiile pe care le predai copiilor, America nu apare ca raiul pe pământ. Acum vreo doi ani, fostul profesor de istorie i-a pus pe elevi să discute despre decizia de a arunca bomba atomică la Hiroshima, și ca să nu lungesc vorba, acesta e motivul pentru care domnul Mac al tău s-a ales cu postul profesorului dinainte.“

Pe urmă, însă, a spus ceva folositor. „Mie, răspunsul mi se pare foarte

******ebook converter DEMO Watermarks*******

simplu. Faci Casa Caldwell. E un loc care dă pe afară de istorie, există multă documentație și, evident, tu poți beneficia de privilegiul de a avea acces la ea. Gata, am stabilit. Și pe-aci ți-e calea, cum spunea mama mea."

Nu era o idee rea – dar nici întru totul grozavă (deși nu i-ar fi spus asta mamei), din cauză că ei i se păruse întotdeauna că locul acela avea ceva dubios. Nu era vorba despre felul cum funcționa acum, ci despre istoria pe care o avea în spate. Exista ceva prea sentimental, prea oficial – nici o diferență –, ceea ce pe ea o făcea întotdeauna să dea ochii peste cap, exasperată. De-a lungul anilor, mama ei aderase întru totul la poveste. Fusese promovată în funcție și primise o mărire de salariu, iar banii pe care îi câștiga muncind acolo erau colacul lor de salvare, și nu doar un sprijin sau o completare, ci întregul venit din care trăiau. Trebuia să creadă cu tărie în mirajul domeniului Caldwell, ca-n povestea Clopoțicăi[29]. Dacă lumea ar fi început să pună la îndoială istoria acelei case, întreaga structură căreia îi dădea viață putea să se năruie subit.

Biblioteca și conexiunea ei eficientă la internet nu mai existau, așa că, în camera pe care o avea acasă la mama ei, Haley a căutat pe Google „Winston Caldwell" și s-a afundat în viziuna iepurelui[30]. Ceea ce a aflat era cu mult mai rău decât își imaginase, încât un timp nu a făcut decât să se amuze de întreaga poveste. Caldwell a început cu o exploatare minieră în vederea obținerii cocsului – cocsul era materia primă pentru fabricarea oțelului: își amintea asta din lecțiile de la începutul clasei a noua, în special din cauză că niște idioți de băieți nu se puteau abține să nu râdă pe înfundate de sensul dublu al cuvântului[31] –, împreună cu doi prieteni din liceu. După un an, îi fentase pe ceilalți doi acționari, umflându-le capitalul de pornire. A vândut firma unei companii mai mari controlate de Andrew Carnegie și, cu banii obținuți, a mituit niște oficiali din guvernământul statului Pennsylvania ca să obțină contracte pentru a construi și exploata diferite linii de tramvaie, o afacere despre care nu știa nimic. Știa, în schimb, cum să economisească bani, cum să taie din costuri și cheltuieli. A fost amenințat cu închisoarea, după o deraiere fatală cauzată de folosirea unor materiale necorespunzătoare pentru construirea șinelor; din fericire, tramvaiul era gol în acel moment, așa că nu au murit în accident decât doi muncitori de la calea de rulare.

Katarina Herzfeld era fiica proprietarului unei companii cu care Caldwell voia să fuzioneze. Era bolnăvicioasă și nu prea atrăgea pețitori; cerând tatălui mâna fiicei, Caldwell a pecetluit afacerea. Noua companie, preluată de la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

socrul lui, care construia vagoane de tren, avea probleme de ordin sindical. Caldwell a promis să le elimine, ceea ce a și făcut. A infiltrat iscoade în barăcile pentru muncitori ale companiei. A concediat orice angajat care refuza să semneze un angajament de loialitate. A propus, la o întrunire cu alți industriași, un legământ prin care toți se obligau să nu angajeze lucrători din „rasele mai oacheșe", cum erau italienii sau anumiți irlandezi. Iar în 1902, când, în ciuda tuturor eforturilor, tot nu a putut preîntâmpina o grevă împotriva companiei de vagoane feroviare, Caldwell i-a chemat pe Pinkertoni[32], care au împușcat și au ucis patru greviști, chipurile, în legitimă apărare. Greva a fost spartă și reputația lui Caldwell a crescut, timp de decenii, trebuind doar ocazional să respingă diverse acțiuni antitrust, însă altminteri fără alte obstacole în cale.

Până și povestea despre cum a venit el prima oară în Howland s-a dovedit a fi o tâmpenie. A cumpărat terenul respectiv, fără nici măcar să-l fi văzut, la recomandarea unui coleg de la Century Club din New York City, care avea nevoie de bani. Caldwell căuta un loc unde nevestei lui să-i placă să stea lungi perioade de timp, dar fără el, ceea ce i-ar fi permis ca serile, după lucru, să ducă viața la care considera că avea dreptul un bărbat de prestigiul lui. Dar după ce a dus-o acolo, soția lui a declarat că atât casa, cât și domeniul erau prea mici; râvnea la pământul alăturat, care aparținea unui vechi locuitor din Howland, proprietar al unei rotării. Caldwell l-a invitat la cină pe președintele consiliului local și i-a făcut o donație bănească în beneficiul orașului, pe care președintele consiliului local putea să o cheltuiască după cum socotea de cuviință, rugându-l totodată să își folosească întreaga influență de care era capabil pentru a înclina balanța negocierii (care nici nu se înfiripase măcar) în vederea achiziționării pământului deținut de rotar. Dar rotarul era de neînduplecat, așa că a refuzat. Două luni mai târziu, atelierele lui au ars din temelii. Casa Caldwell a fost clădită pe fundația lor.

Haley nu a trebuit să efectueze nici un fel de investigații speciale ca să afle toate astea. Informațiile erau toate acolo. Nici măcar nu a trebuit să se ridice de la biroul ei. Majoritatea datelor erau pe Wikipedia. Făceau parte din istoria orașului, și totuși erau omise în prezentări, fiindcă oamenii nu voiau să se știe.

I-a predat profesorului lucrarea, iar domnul Mac i-a înapoiat-o cu comentariul: „Uau! Foarte bine!" și nota A-minus, pe motiv că nu folosise suficiente materiale direct de la sursă. Haley nu i-a spus că parcursese întreaga „arhivă" a Casei Caldwell, grație mamei sale; arhiva consta în general în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

jurnalele intime ale Katerinei, care trecuseră printr-un asemenea proces de „salubrizare“, încât nu mai foloseau la nimic. I-a arătat lucrarea și mamei, căreia nu i-a picat prea bine când a citit-o. Karen nu a avut prea multe de spus, însă era limpede că vedea în concluziile trase de Haley un fel de atac personal, menit să îi facă ei rău, denigrând ceva de care depindea subzistența lor, ceea ce definea totodată și sentimentul ei de apartenență la acest oraș. „Nu știu de ce trebuie să fii așa de negativistă“, i-a spus ea. „Înțeleg că așa sunt adolescenții, dar totuși.“

Pentru Haley, faptul că aflase adevărul nu a schimbat nimic. A obținut o slujbă de vară ca picoliță la restaurantul pentru snobi al lui Todd Van Dyke, unde fusese înainte Benihana. Două sute de parai cina pentru o persoană, și restaurantul era plin în fiecare seară. Nu recunoștea niciodată pe nimeni în restaurant. Ar fi vrut să vorbească cu mesenii, să-i întrebe cine erau și de ce veniseră acolo, însă picolilor li se spuse fără echivoc, din prima zi, că nu aveau voie să vorbească niciodată cu clienții, decât dacă li se punea vreo întrebare.

Perioada de pregătire pentru job fusese o țicneală. Textual, singura ei obligație era să ia farfuriile murdare din fața mesenilor – ceea ce nu era chiar un fleac, știut fiind că erau îndeobște șaisprezece feluri de mâncare sau mai multe chiar pentru fiecare comandă –, și cu toate astea s-a considerat necesar ca ea și ceilalți ajutori de ospătari să umble o zi întreagă printre culturile unei ferme „organice“ locale, ascultând prelegeri despre sol și proveniența legumelor. Oamenii aceia se luau foarte în serios. Ai fi zis că treaba lor era să hrănească niște oameni sărmani, și nu niște bogătași, care oricum puteau să-și poarte și singuri de grijă foarte bine. Și mai penibil pentru ea, însă, a fost să afle în acea excursie pe teren că una dintre colegele ei picolițe era în acea vară Allegra Durning, fosta ei prietenă de la Mullins. A simțit un fel de ostilitate din partea ei, acel hibrid de ostilitate și condescendență, care îi amintea de școala unde învățase mai demult. Nu era prea simplu să crești în orașe mici, deoarece inevitabil lăsai în urmă anumite prietenii, însă prietenii respectivi rămâneau exact acolo unde erau, jigniți și ranchiunoși. Haley se gândea deja ce eliberare ar putea fi pentru ea să plece definitiv din Howland, atunci când avea să poată, și să ajungă într-un loc unde nimeni nu te judeca în baza vreunei versiuni mai vechi a persoanei tale.

Apărea o schimbare la ea – în ea. Avea mai puțină răbdare. Simțea că vedea lucrurile mai clar decât alți oameni, îi vedea pe alții mai clar decât se vedeau ei înșiși. Încerca să își păstreze pentru sine aceste observații perspicace, dar nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

era întotdeauna ușor. Într-o seară, la restaurant, șeful de sală a așezat la o masă din sectorul ei o familie de cinci persoane: tatăl, mama, două fete și un băiat, cel mai mare dintre copii având poate nouă sau zece ani. În următoarea oră și jumătate, Haley a luat de pe masă farfurie după farfurie cu mâncare, de care copiii nici nu se atinseseră. Cei mici nu se plângeau, și nici nu păreau prea nefericiți; îndurau în tăcere, în timp ce părinții lor, care păreau de-a dreptul fericiți – entuziasmați chiar – vorbeau unul cu celălalt, în general despre mâncare. Haley nu știa dacă să se simtă solidară cu acești copii necunoscuți, care în mod limpede fuseseră aduși acolo, împotriva voinței lor, de către părinții lor oribili, cu care probabil, odată cu trecerea anilor, aveau să înceapă să semene; sau dacă să-i pocnească fiindcă refuzau să mănânce un nap sau un morcov, deoarece în mod limpede nu aveau noțiunea risipei sau a banului. Al treisprezecelea fel de mâncare a constat într-un castronel cu cartofi noi într-un sos cu hasmațuchi; Haley a văzut cum copiii s-au holbat impasibili în castroanele lor cam cinci minute, după care s-a dus spre masă ca să le ia din nou farfuriile din față.

– Uah, o secundă, a zis mama. Copii, ați terminat cu astea?

Haley făcuse un efort deosebit să nu rămână cu gura căscată de uimire. În ora care trecuse, nici unul dintre copii nici măcar nu gustase din mâncarea care li se pusese în față. Se holbau urât la mama lor și nu spuneau nimic.

– În regulă, i-a spus ea lui Haley, reluându-și conversația cu soțul ei.

Însă probabil că Haley zăbovise acolo prea mult, înainte de a începe să debaraseze, fiindcă mama respectivă – o femeie cu părul negru, care purta cercei lungi cu diamante, probabil, și o rochie fără mâneci, ca să-și arate brațele tonifiate – s-a întors din nou spre ea: iritată, pentru o secundă, iar apoi făcându-și cumva autocritica.

– Da, știu, spuse ea. E o risipă cumplită. Sunt sigură că lor le-ar fi plăcut să meargă la un Taco Bell, pe lângă care am trecut venind încoace, însă noi vrem să-i învățăm să aprecieze lucrurile bune, în loc să se piardă în oceanul cu rahat. Am dreptate, nu-i așa?

– Nu știu, aveți? făcu Haley.

Acum, captase și atenția tatălui. Mama respectivă a mai făcut o încercare.

– Întotdeauna au fost teribil de mofturoși la mâncare, spuse ea, zâmbind. Vor mereu să știe de unde vine fiecare lucru.

– Tocmai mă întrebam asta despre dumneavoastră, zise Haley.

A fost dată afară. Amândoi părinții ei s-au cam supărat pe ea, dar în moduri

******ebook converter DEMO Watermarks*******

diferite; taică-său i-a ținut o lecție de morală despre lipsa de respect și despre mania de a-i detesta pe oamenii bogați, iar mama ei a subliniat cât de greu avea să-i fie să îi oprească pe cei care făceau înscrierile la colegiu să nu observe anomalia de a fi fost concediată aproape de la început, din ceea ce ar fi trebuit să fie un job pe perioada verii. Erau deja în august, prea târziu ca să-și mai găsească altceva. Mama ei i-a spus nervoasă că nu concepea ca Haley să fie recompensată pentru purtarea ei greșită, permițându-i să stea acasă toată luna degeaba, uitându-se la TV, așa că a obligat-o pe Haley să vină cu ea la serviciu, la Casa Caldwell, unde să claseze și să copieze diferite acte, sau să răspundă la telefon. Munca era la negru, dar Karen a spus că avea să îi dea niște bani lui Haley, dacă făcea treabă bună și dacă era în stare să nu se arate impertinentă cu vizitatorii.

De când scrisese lucrarea de cercetare pentru școală, era pentru prima oară când Haley intra în clădire. În mod ciudat, până nu aflase despre lăcomia și venalitatea oamenilor care au construit casa, care au trăit și au murit în ea, nu a mai reușit să o privească drept un cămin autentic al unei familii. Era mai degrabă un fel de decor, un muzeu cu niște paturi în el. Acum, vedea urme ale soților Caldwell pretutindeni, chiar și ale bieților copii morți. Sterilitatea casei era sterilitatea lor. Se simțea ca o intrusă. Însă într-un sens bun. A corectat o parte din corespondența șefei mamei ei și a avut grijă să pună micile pliante lucioase, cu povestea tragică absolut falsă a soților Caldwell, în cutiile de lemn din hol și la intrarea spre grădini.

– Știi, spuse Haley, ținând în mână un teanc de pliante, familiile greviștilor omorâți de agenții lui Caldwell au fost evacuate din locuința de serviciu chiar în aceeași zi. La fel și copiii lor.

– Asta a fost acum o sută de ani, spuse Karen, iar toți acei oameni sunt morți deja, într-un fel sau altul, dar știi ce supraviețuiește? Această casă. Frumusețea ei. Ceea ce cumva reușește să ne pună și nouă un acoperiș deasupra capului. Și-atunci de ce să nu încercăm să ne concentrăm asupra acestui lucru?

Într-o după-amiază, Haley a răspuns la telefon – „Fundația Caldwell, cu ce vă pot fi de folos?“ –, iar femeia de la celălalt capăt al firului a întrebat dacă dormitoarele de la primul etaj fuseseră redeschise deja pentru publicul vizitator.

– Sunt încă în curs de restaurare, a răspuns Haley, așa cum o instruise mama ei să spună dacă se ivea această întrebare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

I-a spus la revedere doamnei respective și apoi a căzut un timp pe gânduri. Mama ei era afară, la magazia de unelte a domeniului, ca să discute cu Richie, grădinarul-șef. Haley s-a ridicat de la birou și s-a dus sus, unde se afla dormitorul principal. Nu se vedea nici un semn că s-ar fi desfășurat acolo lucrări de restaurare. Patul, uriaș și ornamentat, avea pe el o saltea învelită toată în plastic, fără cearșafuri sau perne. Nu părea prea îmbietor, nici prea confortabil, dar oricum, Haley nu vedea nici un motiv pentru care vizitatorii să nu fi avut voie măcar să vadă camera.

Ce era o casă, în fond, și ce nu era? Mătușa ei fusese concediată și, pe urmă, aproape gonită din Berkshires (nu că ea ar fi vrut să rămână), nu neapărat pentru că oferise adăpost, ci pentru că oferise adăpost în mod greșit, neautorizat. Spațiul pe care ea îl considerase al ei – fusese ea pusă la punct cu furie – nu era al ei, și nici nu era ea cea care avea dreptul să decidă cum trebuia folosit. Iar acum Haley s-a trezit aici, în acest spațiu, care sfida însăși noțiunea utilității pentru care fusese creat. Copil fiind, nu-și imaginase niciodată că odaia ei fusese odaia altcuiva, înainte de a fi a ei, însă bineînțeles că exact așa era: era un spațiu și, de-a lungul timpului, tu și alții vă perindați prin el. O casă trecea de la locatar la locatar, iar istoria acelei case, sau memoria istoriei ei, era de fiecare dată complet ștearsă . Considera că argumentul invocat pentru a scoate casa soților Caldwell din această rotație, cum s-ar spune, putea fi de fapt o modalitate de a imortaliza crima construirii ei. Dar nu așa ceva se întâmpla aici. Oamenii din Howland conservau casa, o păzeau, se mândreau cu ea, când normal ar fi fost să facă toți front comun și, într-o atmosferă sumbră, să o ardă din temelii.

Într-o după-amiază de vineri, spre sfârșitul lunii august, mama ei avea o programare la doctor. Vinerea, conform planului parental de custodie comună, era ziua în care Haley schimba casele; Karen a rugat-o să îi ceară tatălui ei să o ia el de la serviciu. „Nu trebuie să te frământi cum să închizi totul pe-aici la plecare“, i-a spus ea. „Îl pun pe Richie să se ocupe de asta.“ Haley a spus OK. La ora trei, mama ei a sărutat-o de rămas-bun, repetând că urmau să se vadă luni dimineață, și s-a suit în mașină. Haley a rămas în biroul pustiu. Pe urmă, a ieșit din încăpere și s-a așezat în sufrageria pustie, privind, din penumbra interiorului răcoros, la mamele și copiii de pe gazonul îngrijit. Și-a amintit de „cina progresivă“, un lucru la care nu se mai gândise de ani buni: senzația pe care a avut-o după aceea, că ar fi dat un fel de lovitură, însă în secret, în mod alegoric și fără consecințe. Se mai vedea uneori cu băiatul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acela Walker, pe holurile liceului, însă nu aveau niciodată ore împreună. S-a dus înapoi în biroul din dosul bucătăriei și a format numărul de telefon al tatălui ei.

– Tati, spuse ea. Îmi pare nespus de rău să îți trântesc chestia asta în ultima clipă, însă o prietenă de la restaurant m-a invitat la Cape, cu familia ei, pentru weekend. Te superi dacă mă duc?

– Nu, scumpo, e în regulă, spuse tatăl ei. Te duc ei cu mașina până acolo?

– Da. Vin să mă ia direct de-aici. De la serviciu.

– Cu mama ta ai vorbit, e de acord?

– Da, sigur, plus că practic e săptămâna ta acum, de fapt.

– Ai nevoie să-ți aduc niște lucruri?

– Nu, spuse ea, deși abia atunci și-a dat seama că nu avea nimic la ea decât hainele cu care era îmbrăcată. Vor să se întoarcă luni dimineața devreme, ca să evite aglomerația din trafic, așa că o să-i rog să mă aducă direct aici, OK?

– OK, spuse el, părând un pic resemnat, cum i se întâmpla acum uneori când era dezamăgit, ceea ce pe ea o înduioșa de fiecare dată. Ne vedem, când atunci, luni seară presupun, da?

– Așa cred, zise ea. Mulțumesc. Te iubesc.

Pe la ora patru și patruzeci și cinci de minute, Haley a stins luminile în birou și, urcând tiptil scările, s-a dus în dormitorul principal al soților Caldwell. Cam după un ceas, a auzit deschizându-se ușa de la intrare. Pași răsunau prin casa goală, când Richie a făcut un tur al parterului, stingând lămpile din salon, sufragerie, sala de bal și hol. Pe urmă, a ieșit afară, iar Haley a auzit piuitul tastelor sistemului de alarmă, când Richie a încuiat casa, peste weekend.

Mai erau câteva ceasuri până să se însereze afară, ceea ce însemna că nu era complet singură în întunericul din casă, dar și că trebuia să nu stea prea aproape de ferestre. Nu exista riscul să fie văzută – domeniul propriu-zis nu se închidea niciodată, oricum, însă casa era plasată destul de departe de drum, așa că ferestrele nu erau vizibile printre copaci. Totuși, a răsuflat ușurată când s-a făcut noapte. Când a doborât-o oboseala, s-a descălțat și s-a suit în patul soților Caldwell. Salteaua era bună, deși o deranja faptul că nu avea nici măcar un cearșaf. Parcă își amintea totuși că văzuse odată unde erau păstrate așternuturile din casă, însă era prea întuneric acum, mai bine se uita dimineață.

Premeditase atât de puțin ceea ce făcea acum, încât nici nu se gândise măcar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

la mâncare. Își amintea că mama ei lăsase un iaurt în frigiderul din birou, însă când l-a căutat sâmbătă dimineață, nu mai era acolo. Soluția, a conchis ea, nu era prea complicată; știa codul pentru a dezactiva sistemul de securitate (mama ei nu îi arătase în mod expres, însă Haley o văzuse de multe ori tastându-l), așa că a introdus cifrele și, ieșind din casă, a pornit-o pe jos spre oraș. Nu era mai mult de un kilometru, dus-întors, până la Price Chopper, unde era deschis și nu venea mai nimeni la acea oră; a cumpărat niște snackuri, sucuri, batoane proteice și alte chestii similare – nimic din ce ar fi necesitat preparare –, iar în parcare a transferat totul din punga de plastic Price Chopper în rucsacul ei. O cuprinse o stare de neliniște în timp ce mergea înapoi pe alee spre casă, dar și-a dat seama că era din cauză că uitase să încuie ușa principală când plecase. Avea un fel de simț de proprietate asupra locului, de parcă ar fi fost casa ei și ar fi lăsat-o expusă unor primejdii necunoscute. Și ce repede ajunsese să simtă asta. Înăuntru, a încuiat ușa și a activat la loc alarma.

Casa era închisă pentru vizitatori în weekend, însă domeniul rămânea deschis. Haley a târât un jilț greu din lemn până la fereastră, pe urmă l-a mai împins un pic înapoi, și s-a instalat ca să se uite la străinii de pe iarba de la poalele grandioasei case, distrându-se astfel indirect, ca o invalidă, în timp ce mânca gânditoare un baton proteic. Își imagina cum unul dintre copii s-ar fi uitat sus, spre fereastră, iar apoi ar fi încercat să o convingă pe mama lui, care n-avea răbdare să-l asculte, că el văzusese o fantomă.

Testa în gând diferite teorii sau explicații despre ce naiba făcea ea acolo. Un protest politic. Boală mintală. Frisonul derizoriu al unei infracțiuni meschine. Fugă de-acasă. Artă interpretativă. Toate aceste explicații s-ar fi putut potrivi, fără să convingă însă. Adevărul era că nu reușea să formuleze clar motivul pentru care făcea asta. De fapt, făcea asta în primul rând ca să poată înțelege *de ce*.

O persoană care stă atât de mult timp singură, în liniște absolută, fără stimuli care să-i distragă atenția, ajunge automat să se gândească la diverse, iar Haley și-a petrecut, într-adevăr, cea mai mare parte din weekend gândindu-se; totuși, dacă ai fi întrebat-o duminică seară, așa cum s-a întrebat ea, la ce se gândise, nu ar fi fost în stare să-ți spună. Luni dimineață, a avut grijă să îndepărteze orice urmă a prezenței ei acolo – a adunat ambalajele de mâncare, a tras înapoi scaunul de la fereastră; altceva, nu prea a avut de făcut decât să o aștepte surescitată pe mama ei. Auzea afară zumzăitul mașinilor de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tuns iarba. Și-a dat seama că nu ar fi avut cum să explice prezența ei în interiorul casei – mama ei nu știa că ea știa codul –, așa că a dezactivat alarma, a ieșit afară, a pus din nou alarma în funcțiune și s-a așezat pe trepte. Zece minute mai târziu, mașina lui Karen a oprit în parcare. Karen a descuiat ușa de la intrare și a privit cu luare-aminte prin vestibul, înainte de a se uita mai atentă la fiica ei, care purta aceleași haine cu care venise îmbrăcată și vineri la serviciu.

– Dumnezeule, nu te pune nici măcar să te piepteni? zise Karen.

La fiecare două săptămâni, miercurea, se organizau vizite cu ghid, însă, în rest, cei care cumpăraseră un permis de intrare erau liberi să exploreze și să circule pe unde aveau chef. Haley nu suporta să audă sau chiar să-și imagineze cum diverși oameni – niște străini, niște vizitatori – intrau și ieșeau din casă, urcau și coborau scările, se aplecau peste panourile puse în pragul dormitoarelor, panouri pe care scria ÎNCHIS PENTRU RESTAURARE. După-amiază, la ora patru și treizeci de minute, tatăl lui Haley a oprit în parcare și a așteptat-o acolo – nu intra niciodată înăuntru – ca să o ducă acasă. Nu era prea rău în locuința tatălui ei. Un pic deprimant, dar asta doar fiindcă Haley simțea cât de mult îl deprima pe el toată situația. Și părea ceva provizoriu. Cumva, nu reușeau să-și însușească acel loc. A sărutat-o pe mama ei la plecare, a ieșit în parcare, l-a sărutat pe tatăl ei și au plecat acasă cu mașina.

Haley a făcut un duș lung înainte de cină. Tăticul ei se căznea eroic să gătească pentru ea; în seara aceea, făcea o variantă a unui fel de mâncare pe care obișnuia să îl pregătească mama ei, paste ziti cu cârnați și broccoli. El a mâncat doar broccoli.

– Și cum a fost la Cape? o întrebă el.

– Superb, zise Haley. Habar n-aveam cât de bogați sunt oamenii aceștia. Casa era uriașă. Mare cât pentru trei familii. Și ei se duc acolo doar de vreo patru sau cinci ori pe an. În restul timpului, casa stă goală.

A simțit, ca din senin, că o podideau lacrimile, dar a izbutit să și le înfrâneze.

– Nu-i o mare porcărie? spuse ea.

Tatăl ei a zâmbit vag.

– Mda, în fine, spuse el. Există multe case din acestea și pe-aici. Case de familie. Nu casa ta unde stai tot timpul, ci oricum un loc unde poți veni ca acasă. Și poți să ai mai multe locuri unde să te simți ca acasă, după cum bine

******ebook converter DEMO Watermarks*******

știi. Casele sunt o treabă ciudată. Arareori au vreo legătură cu necesitatea, necesitatea în sensul concret al cuvântului.

– Nu-i prea multă dreptate în asta, spuse Haley. În treaba asta cu casele.

– Nu știu dacă se pune problema de dreptate, aici, de fapt, zise Mark.

S-a dus la culcare în acea seară simțindu-se extenuată și a adormit imediat, dar pe urmă s-a trezit în toiul nopții, de parcă ar fi venit de departe și ar fi schimbat fusul orar. Se împlinea aproape un an de când începuse să doarmă în camera aceasta – nu fusese chiar imediat după ce vânduseră vechea casă, mai existase o locuință închiriată pe termen scurt, înainte. Nici nu mai ținea minte cum arăta camera de-acolo. Toate lucrurile din camera aceasta erau ale ei. În toiul nopții, a simțit nevoia să ia în mână diverse obiecte pe întuneric și să se convingă că se afla, într-adevăr, acolo.

S-a dus cu mașina la conac a doua zi dimineață și a venit înapoi după-amiaza. I-a trecut prin minte, la un moment dat – privind în sus, din parcare, spre Casa Caldwell, când aștepta să pornească Fordul ei Escort, încercând, cum fusese învățată, să nu înece motorul – că ea era probabil prima persoană care își petrecuse o noapte sub acel acoperiș în ultimii cincizeci sau șaizeci de ani, dacă nu chiar mai mult. Chestia asta nu o făcea să se simtă mândră de ea sau cumva subversivă prin atitudinea ei. O făcea să se simtă indignată. De ce trebuia să se lăfăie acolo această clădire, cea mai impozantă, și categoric cea mai mare, casă din oraș, construită cu sânge-rece de niște invadatori? De ce să se considere că era o casă frumoasă? Le aparținea de drept tuturor, dacă tot se punea problema să aparțină cuiva. Dar, în schimb, oamenii făcuseră un fetiș din ea și își spuneau că acel fetiș era istoria lor. Ceea ce și era, numai că nu în felul în care credeau ei.

În seara aceea, după ce i-a spus noapte bună tatălui ei și a închis ușa de la dormitor, a îndesat într-o geantă de voiaj și într-un rucsac haine și obiecte de toaletă cât au încăput de multe. Nu avea cum să se trezească mai devreme decât el, însă dimineață a așteptat în camera ei, până când a auzit zgomotul țevilor de apă din spatele peretelui, știind astfel că tatăl ei făcea duș, după care și-a târât bagajele prin casă, până afară la Escort, unde le-a pus pe bancheta din spate. Era foarte calmă. S-a uitat prin bufete, căutând alimente neperisabile, dar n-a găsit mare lucru: alune, în general, și vitamine.

– Gata deja? spuse el, intrând în bucătărie.

Părul lui părea mai rărit, când era ud. Tatăl ei arăta înfrânt și trist. A observat aceste schimbări la el în această dimineață, de parcă nu l-ar mai fi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

văzut de ani întregi.

– Ne vedem diseară, spuse el, îmbrățișând-o.

Haley a reușit să reziste până la sfârșitul programului, ocupându-se de toate treburile mărunte care menținеau în funcțiune conacul nelocuit, iar apoi, la ora patru și un sfert, mama ei s-a întors spre ea și i-a zâmbit, spunându-i:

– Vrei s-o ștergi mai devreme azi?

– Nu, zise Haley.

Lui Karen i-a pierit brusc zâmbetul pe față.

– Adică, știi, eu trebuie să mai stau și să încui, dar tu poți să pleci deja dacă vrei.

– Am decis să nu plec.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Am de gând să stau aici în casă pentru un timp.

Mama ei a înțeles greșit, desigur.

– A apărut vreo problemă între tine și tatăl tău? Trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Bineînțeles, nu mă deranjează dacă vei sta la mine, dar va trebui să discut cu el…

– Nu, spuse Haley. Nu vreau să stau nici la tine.

Karen se holba la ea.

– Și-atunci unde vrei să stai? spuse ea, pe un ton rar și apăsat.

– Nicăieri. Vreau să stau exact aici. E spațiu suficient.

Se simțea perfect calmă, însă reacția straniu de precaută a mamei ei denota că nu părea deloc așa.

– Aici, în casa aceasta? întrebă Karen.

– Da.

– De ce?

– E greu de explicat. Vreau doar…

– Pentru cât timp?

– Nu știu sigur.

– Dar te referi la faptul că vrei să rămâi aici peste noapte?

– Da. Am niște lucruri în mașină.

În biroul îngust, stăteau suficient de aproape, încât dacă se aplecau în față, genunchii li se atingeau, dar n-au făcut asta.

– Ce naiba vrei să spui, de fapt? întrebă Karen.

– Locul ăsta e atât de compromis, mami, spuse Haley. E cea mai frumoasă casă din oraș și nimeni nu are voie să locuiască în ea. Nu este proprietatea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nimănui, însă fiecare trebuie să plătească dacă vrea să intre. Oamenii care au construit-o erau niște monștri, dar lumea continuă să îi pupe în fund, chiar dacă au murit. Pare aproape o crimă să stea aici degeaba, nelocuită. O altă familie locuiește acum în vechea noastră casă. Ce e diferit aici? Ei n-au cum să decidă că nimeni nu poate dormi aici, după moartea lor. Nu au cum să decidă așa ceva! Doar când mă gândesc la asta, simt că o iau razna. Așa că m-am gândit să dorm aici pentru un timp, ca să-mi demonstrez punctul de vedere. Poate până va începe școala, peste două săptămâni. Poate mai mult. Ce contează, de fapt, pentru alții dacă eu fac treaba asta?

– Vasăzică, e o chestie politică, spuse mama ei, cu dispreț. Un fel de protest, da?

– Poate, da.

– Ca să obții, ce? Ca să ceri, ce?

Haley nu avea un răspuns pregătit. Mama ei părea zdruncinată.

– Păi, evident, este exclus să faci așa ceva. Este împotriva legii, în primul rând. Și, în al doilea rând, o să mă dea afară de la serviciu. Poate că asta și vrei?

– Nu.

Se holbau una la cealaltă. Haley simțea cum atmosfera devenea tot mai tensionată, nu la modul abstract însă, și a știut, cu o clipă înainte să se întâmple, că mama ei voia să o înșface de încheietura mâinii, ca pe un copil.

– Ridică-te în picioare, spuse Karen. Ridică-te în picioare! Încetează imediat cu atitudinea asta! Ieși afară din casa asta!

– Știi că nu mă poți forța, zise Haley, pe un ton rezonabil. În nici un caz în felul ăsta!

O panică autentică devenea tot mai vizibilă în ochii mamei sale. Karen s-a ridicat și a ieșit din cămăruță. Haley a auzit ecoul pașilor ei în sala mare, apoi a auzit-o vorbind la telefon.

– Eu sunt, spunea ea. Nu, nu e totul OK. Tu ai montat-o pe fie-ta să facă asta? Ai măcar idee ce se întâmplă, de fapt? Cum ce e? Și-a pierdut mințile, asta e. Trebuie să vii imediat aici. Acum, să fie clar. Da, la Casa Caldwell, fir-ar să fie, da. De-aia nu mai pot eu că tu ești pe șantier! E o urgență!

A terminat de vorbit, dar nu a venit înapoi în birou, unde ședea Haley; o auzea cum patrula prin bucătărie. Douăzeci de minute ami târziu, ușa de la intrare s-a deschis și Haley a auzit, cum auzise de atâtea ori înainte, în surdină, glasurile furioase ale părinților ei.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A ieșit pe hol, îndreptându-se spre ei; nu-i plăcea ideea să se înghesuie toți trei în birouașul mamei. I se părea că era un gen de proximitate care putea duce la ceva fizic. Mai bine să fie afară aici, unde era mai mult spațiu. Era o senzație stranie și familiară deopotrivă să-i vadă din nou împreună, într-un fals consens stânjenitor, aici, în holul grandios al unei case uriașe, unde nu păreau să-și afle locul.

– Bun, Haley, explică-mi și mie ce-i cu chestia asta, spuse tatăl ei. Nu vrei să vii acasă?

Haley a avut un moment de ezitare – tatăl ei părea atât de îndurerat, pe când mama ei păruse doar furioasă –, însă a încercat să reacționeze instinctiv.

– Vreau doar să dorm aici, în casă, și mi se pare nedrept să nu pot face asta, spuse ea.

– De ce vrei să stai aici? E sinistru. Probabil că nu există nici internet, la asta te-ai gândit?

– Există, de fapt, spuse Haley, un pic jignită, cu toate că se gândise și ea la asta.

– OK, bun, există internet, spuse el, încercând să zâmbească, dar pe urmă se întunecă la față. Haley, scumpo, iartă-mă, spuse el. Îmi pare atât de rău că nu mai ai casa ta. Mi s-a frânt inima când a trebuit să vând casa, fiindcă am vrut să fie casa ta pentru totdeauna, chiar și după ce noi n-am mai fi fost. Dar n-am avut încotro. E eșecul meu. Al meu, nu al mamei tale sau al altcuiva. Știu că nu-ți poate plăcea prea mult unde locuim în momentul de față. Nu e corect față de tine.

– Nu e vorba despre asta, spuse Haley, ștergându-se la ochi. Nu are legătură cu tine, cu nici unul dintre voi doi, jur.

– Atunci cu ce are legătură?

– Cu casa aceasta. E… doar faptul în sine. Faptul că există. Îmi pare rău dacă nu pot explica mai bine. Poate că trebuie s-o fac pentru a afla de ce vreau s-o fac.

Mark s-a uitat lung spre vestibul, deja mai întunecos acum, la amurg, și și-a dat, caraghios, ochii peste cap.

– Nu prea văd ce poate să-ți placă atât de mult la casa asta.

– Nu-mi place casa, spuse Haley. Aș putea spune chiar că o detest.

Mark a râs un pic. A urmat o tăcere în care triunghiul familial a rămas intact.

– Asta e tot? îi spuse Karen lui Mark.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Cum adică?

– Asta e tot ce ai de gând să faci?

– Păi, tu ce-ai vrea? Să recurg la forță cu ea?

– Da! E copilul tău!

– N-am de gând să fac așa ceva, spuse Mark.

Haley a simțit un fior de emoție când a văzut că un vechi raport de forțe se restabilea; tatăl ei găsea întotdeauna un argument logic pentru a nu face ceea ce îi cerea Karen să facă, doar din cauza felului în care ea îi cerea să facă acel lucru.

– Are nevoie să facă asta ca să-i iasă din cap o dată pentru totdeauna, spuse el, așa că hai s-o lăsăm, de acord? Are dreptate, nu deranjează pe nimeni. Și cu cine să aibă probleme, dacă e prinsă? Nu tu te ocupi de administrarea acestei case?!

– Tati, spuse Haley. Am o geantă de voiaj și un rucsac în mașina mea. Vrei, te rog, să mi le aduci?

Era aproape sigură că, dacă se ducea ea până în parcare, mama ei nu avea să-i mai dea voie să intre înapoi în casă.

Mark a scuturat din cap, minunându-se, și a ieșit afară la mașina ei. Haley și maică-sa se holbau una la cealaltă.

– Ai mai spus cuiva ce vrei să faci, în afară de noi? întrebă Karen.

– Nu. Jur.

– O singură noapte. Nu te atingi de nimic. Probabil că, în faza asta, ne prinde bine să stăm o noapte departe una de cealaltă. Poate reușesc în timpul ăsta să mă și dumiresc de ce mă urăști atât de mult.

Și a plecat, fără să încuie, cum ar fi făcut în mod normal; câteva minute mai târziu, tatăl ei i-a lăsat bagajele în hol, după care a plecat și el. Nici unul dintre ei nu a atins-o, de parcă le-ar fi fost frică. Haley și-a dus hainele sus în camera ei. Plănuia să le pună în scrinul Katarinei, însă sertarele erau atât de burdușite cu lucruri, încât nu se puteau deschide.

A verificat cum era legătura la internet, mutându-se cu laptopul din cameră în cameră, și a descoperit că, dacă la etaj erau câteva puncte moarte, ca de pildă în fostele odăi ale servitorilor, în rest semnalul era în general destul de puternic. Și chiar dacă nici o lampă nu funcționa nicăieri, decât în odăițele din spatele bucătăriei, prizele electrice funcționau atât sus, cât și jos, probabil pentru a putea fi folosite de către personalul de la curățenie. Așadar, Haley a putut să își petreacă majoritatea timpului la etaj. Se simțea mai confortabil

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acolo, mai puțin vulnerabilă poate, chiar dacă era destul de departe pentru ea să ajungă până la birou, de fiecare dată când avea nevoie să meargă la baie sau să folosească apa de la robinet.

Era greșit că îi plăcea să aibă atât de mult spațiu doar pentru ea? Dacă ceea ce făcea ea acum era un protest, poate că ar fi trebuit să invite și alți oameni să i se alăture. Poate chiar niște oameni care gândeau ca ea, dar care îi erau complet necunoscuți. Exista ceva atrăgător în acest scenariu, dar totuși nu a anunțat nimic pe internet, prin rețelele de socializare sau în vreun alt mod – nu a comunicat cu nimeni, în afară de tatăl ei, care i-a dat un mesaj ca să o întrebe dacă era bine, dacă nu-i era frig, dacă nu avea nevoie de ceva, iar apoi i-a mai dat un mesaj ca să îi spună noapte bună, exact cum ar fi făcut dacă Haley ar fi fost în camera ei, acasă la maică-sa. Gașca aceea de la cina progresivă – erau de fapt niște golani, nu neapărat în sensul rău al cuvântului, însă erau nestăpâniți și impulsivi, or dacă îi invita aici, atunci toată povestea, indiferent ce era de fapt, s-ar fi transformat, cu siguranță, în cu totul altceva. Cu niște străini ar fi fost chiar mai rău. Era suficient că locuia cineva aici acum, în loc să nu fie nimeni în casă, își spunea ea. Nu era vorba de numărul persoanelor din casă. O singură persoană locuind aici constituia o sfidare la fel de mare, ca și când ar fi locuit aici zece sau poate douăzeci de persoane.

Oricum, voia să stea de vorbă cu cineva, așa că până să se facă prea târziu, a sunat-o pe mătușa Candace. Nu mai vorbiseră în ultima vreme; Candace nici măcar nu aflase că pe Haley o dăduseră afară de la restaurant. Așa că a trebuit să-i relateze mai întâi toată povestea. Auzind un adult care râdea de acea întâmplare, Haley a putut să vadă și ea pentru prima oară partea amuzantă a lucrurilor. Candace locuia acum dincolo de granița statului, în Copake, de fapt nu chiar atât de departe, însă nu se mai văzuseră de mult timp.

– Ia zi, ce se întâmplă? spuse Candace, iar Haley îi explică de unde telefona.

– Hm, spuse Candace, iar apoi tăcu.

– Spune ceva, făcu Haley. Crezi că sunt nebună?

– Bineînțeles că ești nebună, zise Candace, dar frumos, tachinând-o numai. Și ai tăi ce zic?

– Ei cred că e din cauza divorțului. Consideră că e vorba despre ei.

– Păi, e normal să creadă asta. Bun, și-atunci despre ce vorba?

– Toată lumea mă întreabă asta. Ar fi trebuit deja să am un răspuns mai bun. Tu știi ceva despre soții Caldwell, cei care au construit casa asta? Erau malefici, efectiv. Și-acum, de ce trebuie să fie așa? Adică, doar fiindcă ai bani,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

îți poți permite să îmi spui mie unde am voie să merg, chiar și după ce ai murit? Știi ce fac eu aici, de fapt? Dorm. Atâta tot. Ăsta e marele meu protest. Dorm aici. Oricine are dreptul să facă asta.

– Ușurel, spuse Candace.

– Scuze. Am zbierat? Îmi pare rău, spuse Haley, privind afară pe fereastră la grădina scăldată în razele lunii.

– Scumpa mea, spuse mătușa ei, vrei să te ajut cu ceva?

Haley zâmbi.

– Vrei să vezi cum se poate dormi cel mai rău în deplasare?

– Mda, sună tentant, dar nu. Oricum, probabil că m-ar împușca pe loc dacă aș veni înapoi în Howland. Dar uite ce o să fac. O să-l sun pe tatăl tău. O să-l mai îmbunez un pic. O să-i spun că nu ești nebună.

– OK, zise Haley.

– Și, te rog, ai grijă ca toată situația asta să nu o ia razna, da? Sună-mă dacă vezi că lucrurile încep să scape de sub control.

– La ce te referi?

– Nu știu, spuse Candace.

De dimineață, mama ei a venit la serviciu, ca de obicei. Haley a văzut-o din spatele ușii de la dormitor, însă nu și-a putut da seama dacă mama ei a ridicat măcar privirea spre etaj. Și-a schimbat hainele, s-a pieptănat și a coborât la parter, ca să se instaleze la locul ei în odăiță.

– Te simți bine? o întrebă Karen pe un ton plat.

– Da, sigur. Ce avem de făcut azi?

Mama ei se holbă la ea.

– Trebuie să mai comandăm niște broșuri, spuse ea. Vrei să te ocupi tu de asta?

– Da, cum să nu, zise Haley.

Iar atmosfera dintre ele a devenit apoi destul de agreabilă; treptat, însă, Haley a înțeles că asta se întâmpla numai pentru că mama ei interpretase prezența lui Haley la serviciu ca în fiecare zi drept o modalitate pasivă de a-și cere scuze și de a salva aparențele, ceea ce Karen acceptase tacit și ea. De altfel, la sfârșitul zilei, Karen s-a întors spre ea și i-a spus senină, cu un oftat:

– Ești gata să mergem?

– Nu, răspunse Haley. Nu sunt gata să mergem.

Lui Karen îi pică fața, iar apoi, încet, expresia i se înăspri.

– Ce urmărești de fapt, te-ai gândit? spuse ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– Nu știu.

– Mai exact, cum vezi tu că se va încheia chestia asta?

– Nu știu.

Mama ei mișcă din cap, coborând privirea în poală.

– Du-te imediat sus și ia-ți lucrurile, zise ea. Totul are o limită. E un ordin.

– Nu, făcu Haley.

– Van Aswegen trece pe-aici, inopinat, cam o dată pe săptămână, asta ca să știi. Vrei să-mi pierd slujba? Ce crezi că se va alege de noi în cazul ăsta?

Haley, descumpănită un pic de cuvintele mamei, nu spuse nimic.

– Bun, știi ce, de fapt? Are și divorțul părțile lui bune. În fond, azi e joi și suntem încă în săptămâna în care stai la taică-tău, așa că, practic vorbind, această țăcăneală e problema lui, zise ea și, înșfăcându-și poșeta, ieși din cameră.

Haley auzi ecoul ușii masive de la intrare închizându-se în urma ei.

Dar, mai târziu, după ce s-au închis și porțile domeniului, Haley s-a uitat afară pe geam, de la fereastra din camera servitorilor, de unde se vedea aproape întreaga parcare, și a constatat că mașina mamei era încă acolo. Nu se vedea suficient de bine, încât să își fi putut da seama dacă era cineva înăuntru. A doua zi dimineață, când Haley s-a trezit din somn, mașina era în același loc. Deși nu era exclus ca, între timp, mama ei să se fi dus acasă și să se fi întors.

Vineri, Karen a pus un anunț pe treptele din fața intrării, pe care scria că toată casa era închisă pentru curățenie. Ziua de sâmbătă a trecut fără să se întâmple nimic – ploua, așa că nu erau vizitatori în grădini –, până pe la ora trei după-amiaza, când, auzind sunetul electronic al sistemului de securitate, Haley și-a dat seama că cineva dezactivase alarma pentru a intra în casă. Privind pe furiș în jos, ascunsă după balustradă, Haley a văzut o femeie de vârstă mijlocie cărând un aspirator vertical. Peste câteva minute, dinspre sufragerie, a auzit huruitul aspiratorului, zgomotos când era direct pe parchet, înfundat când aparatul era târât pe vreun covor.

Dăduse de belea. Ar fi putut, probabil, să o ia la fugă de-acolo, însă era exclus să își poată căra tot calabalâcul pe scări în jos și pe urmă afară, pe ușă, fără să fie văzută. Asculta zgomotul aspiratorului – oscilând în intensitate, după cum era împins înainte și înapoi, interludiile când trebuia schimbată priza și se așternea liniștea – și treptat a început să se relaxeze în zumzetul motorului, încât, atunci când a auzit-o pe femeie căznindu-se să tragă în sus aparatul pe scara principală, nici măcar nu a mai intrat în panică. Femeia a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

apărut în ușa dormitorului principal și a văzut-o pe Haley așezată pe pat, ca la yoga.

– Salutare, a zis Haley, iar femeia a început să urle.

Poate crede în fantome, s-a gândit Haley, în timp ce auzea tropăitul pașilor în jos pe scări și apoi, peste pragul ușii afară. Aspiratorul rămăsese pe hol, lângă ușa dormitorului, acolo unde îl trântise femeia.

Nu au trecut mai mult de douăzeci de minute, și o mașină de poliție a apărut în parcare. Haley s-a retras și s-a așezat pe pat, speriată deja. Ce-o să mă fac? se gândea ea. A auzit un ciocnăit puternic în ușă. „E deschis", a vrut să țipe, însă avea gura complet uscată. Pe urmă, pe neașteptate, sunetul tastelor sistemului de alarmă. A auzit pași urcând scara, voci joase, și a înțeles ce se întâmplase. Peste câteva momente, silueta masivă a polițistului din oraș a umplut cadrul ușii de la dormitor; peste umărul lui, se zărea chipul mamei lui Haley.

– Pot să te întreb ce faci aici? zise polițaiul, pe un ton foarte blajin.

La brâu, avea o centură, cu un toc de revolver și alte obiecte sau accesorii, pe care Haley nu știa să le identifice. Era prea înspăimântată ca să mai poată scoate vreun cuvânt. Pe ecusonul de deasupra buzunarului de la cămașă, scria numele polițistului: „Pratt".

– A stat aici, spuse repede Karen. Lucrează aici, cu mine, eu sunt mama ei. Eu administrez această casă și i-am spus că era în regulă.

– Dumneata administrezi această casă? spuse Pratt, pe un ton sceptic, fără să se întoarcă spre ea.

– Da, în sensul chestiunilor de zi cu zi, așa că e în regulă, eu i-am dat voie, continuă Karen.

– De ce nu e acasă cu dumneata?

Mama și fiica se priviră în ochi, peste umărul ofițerului de poliție, ca și cum ar fi încercat să găsească un răspuns împreună.

– Ți-am spus deja, fiica mea lucrează aici, insistă Karen. Are permisiunea mea.

– Bun, foarte frumos, numai că dumneata nu ești în măsură să permiți așa ceva doar fiindcă lucrezi aici. Astea sunt hainele tale? o întrebă el pe Haley. Ai stat peste noapte aici?

– Da, bineînțeles că sunt hainele ei, ale cui să fie? zise Karen. Uite ce e, poți să o încredințezi în custodia mea sau cum se cheamă chestia asta, da? Haley, ești de acord să fii încredințată în custodia mea?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Haley încuviință cu tărie din cap.

– Știi, spuse polițistul, pășind până la urmă în dormitor, custodie, permisiune, se pare că ai o noțiune cam vagă despre acești termeni. Domnișoară, vrei, te rog, să te ridici în picioare și să te întorci cu spatele?

– Poftim? făcu Karen. Nu!

Trecu alergând pe lângă silueta masivă a polițistului și se postă între el și pat, unde Haley ședea cu genunchii ghemuiți la piept și plângea.

– Doamnă, sper că nu e nevoie să vă arestez pe amândouă, da?

– Nu e nevoie să arestezi pe nimeni! Să nu pui mâinile pe ea. Te previn!

– Dumneata mă previi pe mine?! zise polițaiul râzând, dar adoptând deja o altă atitudine. Doamnă, cum spuneai că te cheamă?

– Karen Firth.

– Dacă te amesteci în treburile mele și, mai ales, dacă încerci să mă obstrucționezi fizic, lucrurile vor lua o întorsătură mult mai gravă, e clar?

– Mami! spuse Haley, spre spatele încordat al mamei ei.

– Dacă vrei să te atingi de ea, va trebui să treci prin mine, spuse Karen.

– *Mami!*

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu tipul care a fost polițist aici, înainte să vii dumneata, da? spuse Karen, ținând brațele larg desfăcute.

Polițistul se crispă la față. Căuta să surprindă privirea lui Haley, dincolo de trupul mamei sale.

– Oricum, nu e nici o infracțiune, este un protest, spuse Karen, cu glas tremurător. Un protest politic. Libertatea cuvântului.

– Un protest, repetă ofițerul Pratt, sceptic. La ce se referă protestul?

Se întoarseră amândoi să se uite la Haley, care era în continuare pe pat.

– Domnișoară? insistă ofițerul. Care sunt revendicările tale?

– Poftim?

– Revendicările. Condițiile. Adică, dacă e un fel de ocupare demonstrativă a spațiului, înseamnă că refuzi să părăsești incinta până nu se întâmplă X și Y, corect? Bun, în ce constau X și Y? Fiindcă atunci voi putea să transmit acele revendicări cui o fi nevoie, zise el, întorcându-se înapoi spre Karen, și vom putea negocia, iar asta vă ajută să mai câștigați timp.

– Eu nu am revendicări, spuse Haley.

– *Pardon?* Cum adică n-ai revendicări?

– De la bun început, n-am avut nici un fel de revendicare. Ar fi stupid să am. Nu sunt în poziția de a pretinde nimic de la nimeni.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

– OK, spuse Karen. Suntem trei persoane rezonabile, discutăm rezonabil acum, haideți să mai facem o încercare. Domnule ofițer, te rog din suflet, te rog cât de umil pot eu, te implor, lasă-ne să strângem acum cele câteva lucruri ale fiicei mele, după care vom pleca din casa aceasta și nu ne vom mai întoarce. Adică, eu mă voi întoarce, fiindcă sunt obligată. Dar ea nu va mai pune niciodată piciorul aici.

Pratt privea în gol peste capul ei, fără să spună nimic.

– Dacă ne arestezi pe amândouă, va rămâne în scripte, se va afla public și chestia asta nu va da bine pentru nimeni, zise Karen. Stă în puterea noastră chiar acum să facem ca toată povestea asta să dispară, să fie ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat.

– De unde știu eu că nu va face ea publică toată treaba? spuse Pratt. Sau că nu a dat deja totul publicității. Altminteri, ce rost ar mai fi avut ? Ce sens mai are toată această agitație, dacă păstrezi totul doar pentru tine?

Asistând la această înfruntare dintre mama ei și polițai, văzând cum acest conflict dintre autorități se preschimba într-o colaborare, Haley a simțit că asupra ei începea să se reverse acea înțelegere a lucrurilor la care nădăjduise tot timpul să ajungă.

– Nu va face așa ceva, spuse Karen. Îți dăm cuvântul nostru. Adică, n-a făcut încă așa ceva, nu-i așa? Haley, mai știe altcineva despre chestia asta?

– Doar tati, zise ea.

– Vezi? Nu-i ceva politic. Doar fronda unui copil rebel.

Pratt părea mai degrabă iritat decât ușurat de întorsătura lucrurilor.

– Dacă mă mințiți și povestea asta nu se isprăvește definitiv aici și acum, data viitoare când ne vom întâlni, n-o să mai stau deloc la discuții. S-a înțeles? spuse el.

Karen încuviință din cap, spășită.

– Acum, o să cobor la parter și o să vă las cinci minute ca să vă strângeți lucrurile și să îndepărtați orice urmă a prezenței voastre la fața locului. De asemenea, trebuie să înțelegeți că este un drept al celor care dețin această proprietate să depună o plângere penală împotriva voastră, dacă vor auzi vreodată de acest incident, iar în eventualitatea în care s-ar întâmpla așa, discreția mea devine irelevantă. S-a înțeles?

– Da, spuse Karen. Mulțumesc, domnule ofițer. Haley, mulțumește-i și tu domnului polițist.

– Vă mulțumesc, șopti Haley.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pratt a ieșit din cameră. În tăcere, au împachetat lucrurile lui Haley și împreună au coborât scara cu trepte largi, ieșind apoi pe ușa din față. Pratt aștepta în mașina de poliție. Afară, Karen a introdus codul, activând sistemul de alarmă. Pratt a mers cu mașina în urma lor, până au intrat înapoi pe drumul principal, după care el a virat la stânga și Karen a virat la dreapta.

– Mașina mea a rămas în parcare, spuse Haley.

– Poate sta foarte bine acolo până vom merge să o luăm, spuse mama ei. Unde vrei să mergi acum? Adică, probabil că vrei să mergi acasă, să faci un duș și să te liniștești, dar mă gândesc că ți-o fi și foame, nu?

Se deschisese un nou local Denny's, pe Șoseaua 7, așa că s-au dus acolo, pe de o parte fiindcă părea puțin probabil să dea peste cineva cunoscut în acel loc. Haley a înfulecat hămesită, încercând să-și stăpânească lacrimile, cu toate că nu știa de ce. Trebuia să fi opus rezistență? Dar cum să se fi împotrivit, de fapt? A ridicat privirea spre mama ei, care o apărase trup și suflet. Karen a mâncat și ea un pic, dar pe urmă s-a lansat într-un lung schimb de mesaje.

– Tatăl tău vrea să te vadă, i-a spus ea cu blândețe.

Au pornit cu mașina spre locuința lui, mergând în tăcere pentru o vreme, trecând pe lângă vegetația păstrată cu sfințenie pe eternul teren funciar, un alt spațiu ce trebuia venerat, un spațiu guvernat de morți.

– Îmi pare rău, Haley, spuse deodată Karen. Îmi pare rău că ești atât de nefericită, crede-mă. Am negat, probabil, acest lucru în sinea mea, deoarece pe undeva știu că a fost vina mea. Am încercat, zău, am încercat, dar e atât de greu să știi cum e cel mai bine să faci, chiar dacă e singurul lucru pe care încerci în permanență să îl faci. Dar voi continua să încerc. Poate ne vom gândi să faci un fel de terapie, dacă va fi nevoie. Cu siguranță vom găsi o modalitate să facem asta, eu și tatăl tău.

– OK, spuse Haley.

Nu era nefericită și nici nu avea de gând să facă nici un fel de terapie, însă în acel moment trebuia cu orice preț să pună capăt conversației, să facă sau să spună orice era necesar, numai să nu o supere mai rău pe mama ei. Au oprit lângă trotuar, în fața apartamentului lui Mark, care constituia partea stângă a unei construcții, împărțind un zid cu o altă locuință similară. Vedea chipul tatălui ei la fereastră. A îmbrățișat-o pe mama ei, în mașină, și-a pus rucsacul în spinare, a apucat mânerele genții de voiaj și a pornit pe alee spre clădire. Nu erau decât vreo șapte sau nouă metri, poate, până la treptele de la intrare, însă ei tot i s-a părut emoționant de straniu cum, în acel moment, nici unul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dintre părinții ei nu a ieșit să o ajute, cum fiecare rămăsese în spațiul lui închis, pe când ea se trezise complet singură în canicula apăsătoare de august și în aerul liber dintre ei.

Era ea, oare, acum o activistă? Probabil că nu, se gândea; activiștii erau mai fermi decât ea și nu se lăsau așa de ușor influențați de ceea ce era în sufletul lor. Totuși, considera că avusese dreptate să nu facă nici o revendicare, chiar și atunci când i se oferise prilejul. Își dădea seama cum tuturor le-ar fi fost teamă de ea din această cauză. Și ce revendicare să fi formulat, de fapt? Să ceară orice fel de compensație de la cei puternici, oricât de mică sau de îndreptățită ar fi fost aceasta, reprezenta o greșeală tactică. Renunțai la singura armă pe care o aveai la dispoziție, aceea de a-i priva de puterea de a spune nu.

Kumbaya (*Come by Here – Vino pe-aici*), cântec de negro spiritual, din 1920, simbolizând invocarea ajutorului divin

„Poreclă istorică“ a drapelului național al SUA

Massachusetts Turnpike, autostradă cu plată, în statul Massachusetts, SUA

În cele șase state din nord-estul SUA, care alcătuiesc regiunea geografică Noua Anglie, administrația locală este în sarcina unui număr de trei până la șapte consilieri aleși (*selectmen*), unde consilierul care a primit cele mai multe voturi îndeplinește funcția de președinte al consiliului (*first selectman*), echivalentă cu funcția de primar, cum există în Boston sau Pittsfield.

Acronim pentru organizația neoconservatoare Project for the New American Century (Proiect pentru Noul Secol American)

Plan de operațiuni destinate manipulării opiniei publice, în vederea justificării unei posibile invadări a Cubei. Planul nu a fost niciodată implementat, fiind respins în 1962 de președintele Kennedy.

În limba engleză, „polițist“, „sergent“

În limba engleză, Labor Day, sărbătoare legală în SUA, în prima zi de luni din septembrie

Acronim pentru American Civil Liberties Union (Uniunea Americană pentru Libertăți Cetățenești), organizație americană non-profit, cu scopul de a apăra drepturile și libertățile individuale

În limba engleză: „Nu eu, baby, eu sunt prea prețioasă, așa că du-te dracului!“, vers al melodiei „Precious“ a trupei Pretenders

Denumire colocvială pentru centrul de detenție de la Guantánamo

Denumirea blogului Workingman's Dread („Spaima muncitorului“) este inspirată din *Workingman's Dead* (1970), titlul celui de-al patrulea album al grupului de rock american Grateful Dead.

Uncle Sam, personaj alegoric, emblematic, simbolizând guvernul american și Statele Unite ale Americii, în general

Cântăreață americană de succes, născută în 1940, militantă împotriva drepturilor minorităților sexuale

Acronim pentru North American Man/Boy Love Association (Asociația Nord-Americană pentru Iubirea între Bărbați și Băieți), o organizație din SUA, pledând pentru pedofilie și pederastie

National Mall, în centrul orașului Washington DC, este un parc public, care se întinde de la Monumentul lui Lincoln până la Capitoliu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Thomas Paine (1737, Thetford, Anglia – 1809, New York, Statele Unite), pamfletar și teoretician american de origine britanică, susținător radical al Revoluției Americane

Acronim pentru The Culinary Institute of America, colegiu privat specializat în arta culinară, situat în Hyde Park (New York), cu filiale și în alte orașe din SUA

Memorial Day, sărbătoare oficială în SUA, celebrată anual, în ultima zi de luni din luna mai

„Într-o cocioabă la mahala", cântec lansat în 1932

Citat din *Teoria sentimentelor morale* (1759) de Adam Smith

Steag istoric american, numit după generalul și politicianul Christopher Gadsden, care l-a creat în 1775, în timpul Revoluției Americane

John Philip Sousa (1854-1932), celebru pentru marșurile militare compuse

Marș patriotic american, compus de John Philip Sousa. Din 1987 a devenit Marșul Național Oficial al Statelor Unite.

Expresie folosită inițial în filmul lui Orson Wells, *Cetățeanul Kane* (1941)

Lanț farmaceutic american, cu aproximativ 2 500 de puncte de vânzare în SUA

Aluzie la seria romanelor pentru copii, publicate între 1932 și 1943, de scriitoarea americană Laura Ingalls Wilder (1867–1957)

Personaj principal al filmului documentar mut cu același nume, apațiând cineastului american Robert Joseph Flaherty (1884–1951). Filmul, lansat în 1922, spune povestea unei familii de eschimoși, la cercul polar arctic, în Canada.

Tinker Bell (în limba engleză), personaj din piesa *Peter Pan* (1904) de J.M. Barrie, care apare în nenumărate adaptări radiofonice și cinematografice ale poveștilor despre Peter Pan

Aluzie la romanul *Alice în Țara Minunilor* (1865) de Lewis Carroll

În limba engleză, *coke* înseamnă „cocs", dar și, argotic, „cocaină".

Detectivi particulari de la renumita agenție înființată de Allan Pinkerton, în 1850

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******